

CHABAD LUMINARIES

ד"ה ויראו בני האלקים את בנות האדם

The Second Descent

Offered for my firstborn daughter. This maamar is given in her merit — on the flood as a cosmic mikveh, and on the possibility of a second descent in which what once came as a gift comes instead as a seed, planted in the earth and waited upon.

ENGLISH

1 · The Sons of Elokim

"And it came to pass, when man began to multiply upon the face of the earth and daughters were born to them, that the sons of Elokim saw the daughters of man that they were good, and they took for themselves wives from whomever they chose. And Havayah said: My spirit shall not contend within man forever, for he is also flesh, and his days shall be a hundred and twenty years. The Nephilim were in the earth in those days, and also afterward, when the sons of Elokim came in to the daughters of man and they bore children to them; these are the mighty ones who were of old, men of name." (Bereishis 6:1–4)

Behold, the Torah here opens for us a gate into a very wondrous matter. For on the surface, the simple reading seems to speak in a way of story: that there were beings called "sons of Elokim," and they took human women, and from them were born giants, Nephilim, men of renown. And in Midrashim and later writings we indeed find mention of "Watchers," angels who descended below, sinned, and caused great corruption in the world.

However, it is known that "the Torah speaks in the language of man," and nevertheless "these are the generations of heaven and earth" — that even when the Torah tells of happenings in the lower worlds, its inner intent is to speak of the order of the supernal worlds, of the pathways of light and vessel, of revelation and concealment, that stand behind every event. And especially regarding the early generations before the Flood, Chassidus has already explained at length that they are not merely ancient history but archetypes: fixed patterns of consciousness and energy, ways that Divine light can relate to created vessels. Therefore, the narratives of those generations come to teach us about states that recur in every era, and particularly at the threshold of great shifts in creation.

We must therefore approach these verses not as one who pursues fantasies of angelology, Heaven forfend, but as one seeking to understand what the Torah hints regarding ohr and kli: how great lights descend, how vessels are formed or fail to form, and what happens when the balance is broken.

For it is a foundation in the teachings of Chassidus that every hashpa'ah, every flow of Divine light, requires two aspects: ohr and kli. The ohr is the vitality, the radiance, the power to effect; the kli is the form, the boundary, the measured structure through which that power can be held and directed according to the intention of the Mashpia. Without ohr there is only dead form; without kli the ohr overflows, breaks its proper bounds, and instead of building, it destroys.

And it is explained that the generations before the Mabul were particularly characterized by an abundance of ohr without sufficient kelim, an unbounded radiance that the coarse vessels of that time could not contain. Their physical lives were long, their capacities great, the earth generous, the heavens open; but the inner work of contraction, of humility, of measuredness — which is the root of vessel — had not yet been fully engraved into creation. Therefore, the entire epoch before the Flood stands as a prototype of “great lights, small vessels.”

When we read, then, of “Bnei HaElokim” descending and taking “bnos ha'adam,” and of Nephilim arising upon the earth, we must hear in these names not only their outer story but their inner language. “Sons of Elokim” points to intense forces rooted in the Divine attribute called Elokim; “Nephilim” hints to a falling, to a collapse. The Torah is telling us of a descent of great, structured powers into a human world whose vessels were not yet fit, and of the giants — in stature but not in holiness — that such a descent produced.

Yet before explaining, we must pose the question in its full sharpness.

If these “sons of Elokim” are, as the Midrashic language of “Watchers” implies, a mashal for lofty, watchful forces, or even for angelic beings whose whole nature is bittul and obedience, how is it possible that their descent should produce such corruption? How can beings sent to watch over the world become themselves the cause of its downfall? How can a yeridah that comes from Above — from Elokim — end in a state so opposite the Divine will that it brings the decree: “I will blot out man whom I created”?

And even if one will say that the narrative is entirely symbolic, that the “sons of Elokim” are not to be taken as literal malachim at all, but as certain spiritual or intellectual potencies in man, or as lines of influence in creation, the question only grows deeper. For then the matter is thus: there was a revelation of very great ohr — a powerful knowledge, a heightened capacity, a magnified strength — and this revelation was from holiness, “sons of Elokim.” And yet, when this light entered into the arena of human life, bonding with the “daughters of man,” the outcome was Nephilim, mighty ones whose fame was in the earth, and whose existence hastened the Flood.

If so, we must understand: what is this kind of light that by its very descent tends toward breakdown? And more: how can it be that the Holy One, blessed be He, Who desires the dwelling of His Presence in the lowest worlds, would allow such a descent without the necessary vessels? Is not His way always “measure for measure,” light according to vessel and vessel according to light?

To approach this, we must first clarify the basic concept of *ohr* and *kli* in more detail as it applies to human consciousness. For as long as we leave the discussion in the clouds of angelic myth, the mind is not compelled; only when we see how this pattern plays out in our own soul do we begin to grasp what the Torah is hinting.

Ohr, in the human realm, is all that expands: insight, inspiration, talent, power, charisma, intensity of feeling. *Kli*, by contrast, is all that limits for the sake of channeling: discipline, humility, ethical form, covenant, responsibility, the capacity to bear frustration and delay. *Ohr* is the sudden understanding; *kli* is the work of integrating that understanding into habit, character, and action. *Ohr* is the possibility; *kli* is the tested fidelity.

Now, Chassidus teaches that in the beginning of any process, the *or* naturally overleaps the *kli*. First comes an awakening from Above, a great gift, an arousal that is not yet matched by the receiver's inner work. This is necessary to draw the person out of his smallness, to reveal to him a new horizon of being. But if this first descent of light is not followed by a long *avodah* of forming vessels, the gift becomes a stumbling block. The *or* continues to shine without proper measure, and since "light by its nature spreads," it pushes into places where it does not belong, overwhelms delicate structures, and in the end causes a fall.

This is the inner meaning of Nephilim — from the term *noflim*, fallen ones. They are not small beings; they are great ones who have fallen because their greatness preceded their *tikkun*. They are "men of name," whose names fill the earth, but whose inner stand is weak. Their stature is giant, but their vessels are infantile.

With this we can begin to re-hear our verses. "And it came to pass, when man began to multiply upon the face of the earth" — when human potential expanded broadly, when there was a proliferation of forms and possibilities, daughters of man in multitude — "that the sons of Elokim saw the daughters of man that they were good." There was a gaze from Above, a turning of powerful, Elokim-rooted forces toward the sphere of human multiplicity. They "saw that they were good" — they perceived a certain beauty, a capacity, in the human plane, and desired to invest themselves there, to take "for themselves wives," to bond and descend.

In the language of *penimiyus*, this is the first descent of great *or* into a world of weak *kelim*. Supernal powers of structure and knowledge, of mastery over nature, of might and governance, begin to clothe themselves in human minds and societies that are not yet formed in awe and in inner humility. The result is hybrid: children born of this union who are enormous in capacity, "*giborim asher me'olam*," archetypal mighty ones — but whose greatness is outward, "*anshei shem*," men whose identity is in their name, their renown, rather than in their *bittul*.

And here lies the central difficulty that will preoccupy us: if this descent was from holiness, "*Bnei HaElokim*," how could it be that its consequence was so opposite holiness that it led to the decision, as it were, that "My spirit shall not contend within man forever, for he is also flesh"? Seemingly, if the light is holy and the world below is G d's desired dwelling, the meeting between them should produce elevation, not corruption.

This forces us to say that there is a certain type of light whose very holiness, when unmitigated and unaccompanied by proper *kelim*, expresses itself below as excess, as domination, as gigantism without inner measure. Not that the *or* itself is evil, Heaven forbid, but that its mode of descent — sudden, intense, without prior preparation of the receiver — almost compels a Nephilim-outcome.

In other words: there can be a descent that in its root is for the sake of elevation, but because it comes in a way of “gift from Above” without the slow co-creation of vessels from below, it becomes the First Descent — a prototype of how not to reveal great knowledge and power in the lower worlds.

And this is the point at which our inquiry must deepen. For once we understand that the story of “Bnei HaElokim” and Nephilim is the story of great lights descending without vessels, we are immediately confronted with the question: what, precisely, went wrong in that first encounter between exalted or and human kli? Where was the flaw — in the nature of the light, in the state of the vessels, or in the relation between them? And if such a descent could fail once, is there a path by which a second descent — perhaps of even greater lights — could succeed?

To answer this, we must further analyze the quality hinted in the name “Elokim,” the meaning of “sons” as emanations of that Name, and the archetype of the Nephilim as giants who fall because their measure is not yet aligned with their might. Through this we will begin to discern what was lacking in the First Descent, and what sort of vessel would be required for a future descent that would not end in waters of destruction but in waters of purification and life.

2 · Flood as Cosmic Mikveh

If so, that the First Descent revealed an abundance of or without the corresponding kelim, we are compelled to look anew at that which followed immediately after — at the **מבול**.

For the simple reading sees the Flood as punishment alone, measure for measure: “And G d saw that the wickedness of man was great in the earth... and G d said, I will blot out man...” Yet, **דלכאורה**, if the root of the corruption was the very structure of the pre Flood world — a creation in which the lights were great and the vessels small — how is destruction alone an answer? To obliterate the receiver does not yet repair the relation between or and kli. And furthermore, why this particular mode of destruction, specifically through **מים רבים**, and specifically in a measure of forty days and forty nights?

ואך הענין הוא, as is explained in Zohar and in the teachings of Chassidus, that the **מבול** was not only an act of **דין**, but a great immersion; not only an end, but a birth. “**מי נח**,” the “waters of Noach,” are interpreted as **מי מנחמין**, waters of consolation. The same waters that erased also purified. The same deluge that broke the old world also softened and refined the coarse earth, like a mikveh that purges **טומאה** and returns a being to an earlier, cleaner state.

And this is hinted in the number itself: **ארבעים יום**. The minimum measure of a mikveh is forty se’ah, and our sages already connect these forty days to the forty days of Matan Torah, the forty days of formation of the fetus — all measures of transition from one state of existence to another. Thus we must say that the Flood was not merely “too much water,” but a precise, Divinely measured immersion of all created reality in waters of birur, that would alter the very **גדר** of the world’s vessels.

To understand this, we must contemplate the difference between the world before the Flood and after. It is explained in Chassidus that the **דור המבול** lived with a physicality that was thick, strong, and enduring — lifespans of many hundreds of years, bodies and forces of nature that could withstand great intensity. This itself is a sign that the or of life force shone within creation in a greater revealed measure: the shefa flowed almost without concealment, granting enormous vitality even to a coarse and selfish existence. Hence their sins could also be so vast; their “giants” so towering. The same unbounded current that animated holiness could, when misaligned, sustain corruption on a colossal scale.

After the Flood, however, we see an immediate contraction. Lifespans shorten; human strength diminishes; the very earth becomes weaker, less yielding to seed, more dependent on effort and toil. The Zohar describes that the “thickness of the world” was washed away, and the Rebbeim explain that the teva of the world was refined and constricted, such that the light now shines more b’hekef, more encompassed and hidden, and the keli stands more in its own right. In simple terms: less raw life light, more form and limitation.

At first glance this seems only a loss. Why should the Holy One, blessed be He, wish for a poorer, weaker world? But according to our inyan the matter becomes clear. When the lights are very great and the vessels are small and unformed, the very abundance of or breeds Nephilim — unbounded expression without inner measure. The tikkun, then, is not only to reprove the sinner, but to reshape the entire stage upon which or and kli meet: to diminish the revealed intensity of the or and to strengthen the autonomy and boundaries of the kelim, so they can one day receive again, but this time without shattering.

This is the secret of **דין** that is really chesed. On the surface the Flood is the uttermost expression of Gevurah: “All the fountains of the great deep were split, and the windows of the heavens were opened.” Yet every **דין** in holiness is but a garment for a higher love. Here the inner chesed is the decision that creation shall continue — “And G d remembered Noach” — but in another mode. The old configuration of light and vessel is allowed to die, in order that a new relationship, more balanced and sustainable, can be born.

This duality is embodied in the **תיבה**, the ark of Noach. On the one hand, the ark is a simple vessel of salvation, a box of gopher wood in which living beings are preserved from annihilation. On the other hand, the Baal Shem Tov taught that “תיבה” also means “word” — the word of Torah and of **תפילה** — and that entering the ark means to enter into the words of holiness, to be surrounded and carried by them amidst the raging waters of the world. In our context, the ark is the first clear revelation, within the story, of kli as such: a bounded, constructed space, proportioned according to Divine command, that can receive and protect life even when the or of the Flood rages without limit.

Here, then, we see two movements that answer the flaw of the First Descent. First, there is **כלל העולם** — the world as a whole — which is immersed in forty days and nights of waters that are simultaneously destructive and cleansing, reducing the overt shining of life light and leaving behind an earth more capable of form, of boundaries, of measured growth. Second, there is the **פרט** — Noach and the ark — in which we are shown how life can be preserved through attachment to a Divinely given word, to a precise, commanded vessel.

Indeed, the very act of building the ark over many years, according to detailed specifications of length, breadth, and height, is itself a rehearsal of a new way of relating to or: not to receive in a sudden, overwhelming descent as in the days of the Bnei HaElokim, but to labor slowly, with obedience and patience, preparing a vessel in advance of the revelation. Only after the ark is complete, only once Noach has entered into the tevot, does the deluge descend. The order is reversed: first kli, then or.

And when the waters recede, the world that emerges is already marked by this new seder. Noach is instructed to bring offerings; a ברית is made; the cycles of seedtime and harvest, cold and heat, summer and winter, are established as fixed rhythms. The rainbow, a bending and partitioning of light into distinct colors, becomes the sign of this covenant — a visual image of or passing through many kelim, no longer a single, blinding beam but a diversified, moderated radiance, fit for mortal eyes.

Thus the First Descent and the Flood are not two separate stories but two halves of one process. First comes an uncontrolled iridah of great lights into a world whose vessels are still primal, unbounded, and the result is Nephilim, violence, and chaos. Then comes a global mikveh, a grand tzimtzum, in which that same world is contracted, washed, and re-formed into a reality where limitation, rhythm, and word — tevah — are primary. The or is now more hidden, but the keli is truer.

And all this is a preparation, a הכנה, for a future in which knowledge and power will again descend, perhaps in measures even greater than before, but only after the vessels — both the world's natural order and the human heart — have been trained by Flood and ark, by judgment and covenant, to receive. The post Flood creation is thus a vessel-oriented creation. Its very weaknesses, its shortened years and fragility, are themselves part of its strength: they make it impossible for the old gigantism to return unchanged, and they demand a new mode of descent — a Second Descent — in which the light will be given only in proportion to, and in partnership with, the vessels that have been patiently formed.

3 · When Knowledge Descends Naked

If so, after all the above, we are still left to understand in a more human and near way: what, in the inner life of man, was this “great light without vessel” that characterized the First Descent? For the description of Nephilim, of Bnei HaElokim, of a world of giants and violence, can remain distant and mythic unless we translate it into something that the soul recognizes also in its own history and in the history of the generations.

And here a certain ancient mesorah, preserved in the outer books of Israel, helps illuminate the matter. There it is told that those “Watchers” who descended did not only take wives, but also became teachers — that they revealed to mankind various knowledges: the working of metals and the forging of weapons; the arts of adornment, cosmetics and jewelry; and also the study of the stars, the ordering of times and omens, what is called astrology. Now, as has been explained, we do not receive these stories as historical chronicles in the simple sense, but as symbolic descriptions of spiritual processes that once became manifest in the world. Nevertheless, precisely because of this, their content demands our attention. For why were these, of all things, chosen as the examples of their giving?

The working of metal — taking that which is hard and resistant from the depths of the earth and melting, shaping, sharpening it — is a paradigm of man's power to transform raw creation into instruments of his will. Adornment and cosmetics, the beautifying of the external form, are a paradigm of man's power to manipulate appearance, to summon desire and prestige through surface alone. Astrology, the reading of the heavens as a code that can be deciphered and used, is a paradigm of man's power to grasp the hidden patterns of nature and time, to predict, to calculate, to steer his actions in accord with forces he does not control.

In each of these we recognize a kind of chochmah: there is precise knowledge, there are techniques, there is a handed down art. Yet it is immediately clear that all three belong to the chitzoniyus of chochmah — the outer, technical layer of knowing — rather than to its pnimius. For inner chochmah in holiness is always bound with an awareness of the Giver, with bittul and yirah; it senses in every new insight not only "how" but "before Whom," and therefore is drawn to Torah, to the purpose of things. Outer chochmah, by contrast, can be mastered and applied entirely within the plane of means and ends: how to harden iron and copper; how to apply pigments to the face so as to arouse a gaze; how to compute the course of a star for gain or power. This is knowledge as capability, not knowledge as covenant.

Thus we may say that the First Descent, in its human manifestation, was a yeridah of chitzoniyus ha chochmah into a human world that had not yet received the pnimius of chochmah through Torah. The "Watchers" — that is, those forces that look down from above and seek to make known the structure of the lower — brought with them charts, formulas, designs, but not the inner trembling that must accompany them. They revealed the "how" without the "why," the technique without the tikkun. And therefore, measure and boundary, which are the kelim for any light, were missing.

For Chassidus teaches that daas without yiras Shamayim is itself a concealment. "If there is no fear, there is no wisdom," for what is called wisdom may then be nothing more than increased tools in the hands of an unchanged ego. The more one knows, the more one can do — and if what is strengthened is only the self assertion of the nefesh habehamis, this "light" becomes a weapon. Metalwork without awe gives rise to weapons of murder and instruments of oppression. Adornment without tznius gives rise to seduction, jealousy, and the commodification of the image of G d in man. Astrology without emunah becomes a system of manipulation and fatalism, in which the human being seeks not to serve the Creator but to outwit or harness creation for his own small interests.

And this is the very meaning of light descending naked: the or of chochmah stripped of the clothing of yirah, of humility, of inner orientation to the One Who gives chochmah. When the light is clothed, the kli both limits and protects it; when it is naked, it dazzles and intoxicates. The recipient experiences a sudden enlargement of power, of capacity, of self confidence, without a corresponding deepening of responsibility. This imbalance is precisely the state of the Nephilim: giants in reach, infants in character.

If we look with an honest eye at later periods of history, we see that this pattern is not limited to that primeval epoch. Whenever a new or great technology has burst into the world without a preceding refinement of the vessels of those who wield it, the result has been a repetition, in miniature, of the First Descent.

When man learned to harness fire and later steam and fossil fuels, to build great engines and factories, this was a revelation of extraordinary chochmah in the structure of matter and energy. Yet because it descended into a culture whose primary values were conquest, profit, and the exalting of human mastery, this light clothed itself in soot and smoke. Whole landscapes were consumed, workers' bodies were spent, and nature was treated as an endless mine for the will of the few. The power itself was not evil; but it had come naked, and the vessels it found were coarse.

In our own generations we have seen other examples. The splitting of the atom is a chochmah so deep that it touches on the very letters with which "yehi or" was spoken into being. Yet its first great appearance in the world of action was as a weapon that could erase cities in a moment. Only afterwards did the nations begin speaking of "ethics committees," of treaties and limitations — that is, only after the light had burst forth did men attempt to hastily fashion kelim so that it should not consume them entirely.

Similarly, the rapid development of communication technologies — the ability to send images, words, and influences across the globe in an instant — is, in its root, a manifestation of the power of dibbur, of malchus. Properly received, such a light could have been a kli for spreading Torah, for deepening mutual understanding, for revealing the unity of the world. But because it descended so swiftly, into hearts not yet trained in inner silence and discernment, it has also become a web of distraction, of comparison, of subtle violence, in which human attention is captured and traded as a commodity. Again we see: light without vessel.

These are only faint echoes of the first pattern, but they reveal its principle. The problem is not the knowledges themselves. Metalwork, adornment, and the study of the heavens can all be elevated in the service of holiness. The Mikdash required skilled smiths; the garments of the Kohen Gadol were of great beauty; the fixing of the calendar depends on knowledge of the moon and sun. The issue is the order in which the revelations come. When pnimius haTorah — the inner wisdom that teaches purpose, limit, and awe — precedes and accompanies the descent of external chochmah, then the tools that are born enter a world already structured by vessels of yiras Shamayim. But when external chochmah precedes, racing ahead of the inner work of the heart, then the very same arts are drawn by their nature into the service of the unrectified will to power.

This, then, is the root failure of the First Descent when described in human terms: not that knowledge came, but that it came alone. The Watchers revealed the crafts of iron and gold, the secrets of beauty, the cycles of the stars, before humanity had been given Torah, before there was a Sinai on earth, before there were commandments and covenants engraved into the flesh of time. In such a condition, the or could only magnify what already was — and what already was, was a world in which "the inclination of man's heart is evil from his youth." Great light, entering such a heart, will not by itself transform it; on the contrary, it gives that inclination longer arms.

And therefore, from the perspective of tikkun, the Flood and the post Flood tzimtzum were not only about washing away corrupted flesh, but about establishing forever the principle that no future descent of knowledge may be like this. The Second Descent, if it is to avoid birthing new Nephilim, must be structured from the outset so that no chochmah, however external, will be allowed to descend naked. Either the vessels of awe, humility, and

responsibility must precede it, or the light itself must be given only in seed form, concealed and conditioned so that it cannot fully emerge except through the avodah of forming vessels. Only thus can the failures of the First Descent become the wisdom of the second.

4 · The Name Elokim and the Sons

However, all the above still leaves open a more precise inquiry: why are these descending forces called specifically “בני הא לוקים,” “sons of Elokim,” and not “sons of Havayah,” or some other designation? For the Torah is exact in every letter, and when it chooses one Shem and not another, it is revealing the very quality of the light that descended, and thereby also the nature of the danger.

It is known that the Shem Havayah indicates the light of the Ein Sof as it transcends all measure and concealment — “hayah, hoveh, yihyeh ke’echad,” beyond time, beyond nature, beyond law. The Shem Elokim, by contrast, is the Name of tzimtzum and hester; it is the G dliness that clothes itself within nature, within fixed orders, within the seeming autonomy of laws and forces. As it is explained in Chassidus, “Elokim” is numerically equivalent to “hateva,” nature, for this Name is the power by which the Infinite constricts and measures His radiance so that it can be invested in structured worlds.

On the one hand, this seems difficult. If the whole failing of the First Descent is “great light, small vessels,” would we not expect that the light involved was of the level of Havayah — boundless revelation — rather than of Elokim, which is precisely the Divine measure, concealment, and law? Why then does the Torah emphasize Elokim here?

Moreover, we have explained that Elokim is associated with gevurah and din, the attribute of limitation, boundary, judgment. But judgment, measure, and law would appear to be themselves the very vessels that prevent overflow and corruption. If so, how can such a descent of Elokim light be the source of unbounded violence and domination, to the point that “the earth was filled with chamas”?

However, the explanation is as follows. Although Shem Elokim is indeed the power of tzimtzum and measure, this is when it is united with Havayah — when the inward, compassionate infinity of Havayah is the content, and Elokim is the garment and form. In that state, gevurah is “gevurah she’b’chesed,” strength in the service of love; din is the precision by which kindness is made appropriate and enduring; nature is the stable vessel for a super natural intent. But when, in the perception of the lower, Elokim is experienced as if independent — law without visible lawgiver, power without revealed purpose — then that very gevurah becomes the root for harshness and abuse.

And this is the inner meaning of “בני הא לוקים.” “Sons,” in the language of the Sages and of Kabbalah, does not mean literal offspring, G d forbid, but rather offshoots and emissaries of a particular middah. A “ben” is that which extends and manifests its “father” into a new domain. Thus “בני הנביאים” are the students and continuations of prophecy; “בני ישראל” are those who carry and manifest the name Yisrael in the world. So too, “בני הא לוקים” are the extensions, the messengers, the humanly experienced expressions, of the Shem Elokim — of the Divine power as it appears in nature, in structured force, in law and might.

When such “sons” descend into the human sphere, what is being revealed is not the soft radiance of transcendent compassion, but precisely the capacity for control, for structure, for harnessing the fixed patterns of creation. This is why, in the symbolic language of the apocryphal teachings, these Watchers are associated with metalwork, adornment, and the reading of the stars: all are applications of Elokim type power — the grasp and manipulation of the fixed properties of matter, form, and cycle.

Now, when Elokim is in its proper state, as it is above, it is never alone; it is always united with Havayah, as in the verse “**הוא הא לוקים**,” “Havayah — He is Elokim.” The inner, infinite compassion determines the purpose; the constricting power of Elokim merely shapes and channels that purpose into a world of measure. But the essence of the First Descent, as it was experienced below, was that the attribute of Elokim came down in such a way that its unity with Havayah was concealed. The world received law without visibly receiving the Lawgiver, power without palpable awareness of the One for Whom and by Whom all powers exist.

In such a condition, the very quality of Elokim — its gevurah, its emphasis on boundaries, on “*kochi ve’otzem yadi*,” strength and efficacy — finds in the unrectified human heart a mirror for itself. For man, whose inclination is already turned toward selfhood and domination, looks at these powers and says: here is a force I can wield; here is a regularity I can exploit; here is a structure I can bend to my own will. Gevurah without chesed, din without rachamim, becomes not protection but oppression; it is the sword without the covenant.

To put it differently: the light that descended was not merely “much,” it was of a kind that naturally seeks expression in mastery. Elokim is the Name through which the Holy One rules the worlds in a way that allows each being its boundary and its law; but when that same modality is received by a being that does not recognize itself as servant, it imitates the form of rule while betraying its content. It becomes “kingship” without malchus d’kedushah, dominance without service.

And this is why, specifically here, the Torah speaks not of “sons of Havayah.” Had the descent been of Havayah light, the failure would have been of another kind: too much revelation, dissolving vessels in ecstasy. Instead, the failure described is more subtle and more insidious: the emergence of giants of order, architects of civilisation, men whose greatness is not wild but highly structured — yet the structure serves only their own name. This is Elokim in exile from Havayah: the Divine faculty of law and power mimicked by a heart that does not bear the Divine intent.

We can now understand more deeply why the vessels were so crucial. When the descending or is of the Shem Elokim, it is by definition or that enclothes itself in keilim — in nature, in technique, in institutions, in systems of rule. It does not remain hovering in mystical abstraction; it becomes the very fabric of how societies organise themselves, how resources are extracted, how knowledge is wielded. If the human kelim are themselves vessels of yiras Shamayim and bittul, then this Elokim light becomes the holy strength of civilisation, the discipline of mitzvah, the stability of covenantal law. But if the human kelim are unrectified, then Elokim light does not remain light; it hardens into “other elohim,” into idolised forces — power, wealth, nature — that are served for their own sake.

Thus the phrase “בני הא לוקים” signals that the First Descent was not a random outpouring of generic spirituality, but a very particular yeridah: the qualities of gevurah, din, and structured power entering a human sphere whose inner alignment with Havayah had not yet been engraved. The result was that the very gift designed above to create order became, below, the engine of domination and excess.

And this already intimates what will be required in the Second Descent. If the tikkun of the first is to be achieved, it is not enough that great lights return; they must return as “ה הוא הא לוקים” — with the explicit, lived unity of Havayah and Elokim. That is, all future revelations of power within nature must be consciously married to the awareness of the Transcendent Who dwells within and beyond that nature; all gevurah must be sweetened in chesed; all law and technique must be yoked to compassion and inner purpose. Only then can the “sons of Elokim” become, not giants of selfhood, but servants whose strength is itself a transparent vessel for the Infinite.

5 · Giants Without Measure

And with this we may return to the name by which the Torah designates the offspring of this First Descent: נפילים. For the Torah is precise in every letter, and if it had desired merely to tell us that they were “giants,” it could have chosen other terms. Instead it calls them Nephilim, which our sages already connect with נפלים — the fallen. And not only in the sense that “they fell” in battle or in sin, but that their very identity was from a beginning disposed toward falling; they are, so to speak, a human configuration whose inner law is collapse.

We need to understand what this means in the language of Chassidus. For fall does not begin in the legs, but in the head. When the verse later speaks of “גְּדֻלַּת וְרֹב עֲצָמָה” — great stature and much strength — and yet the end is that “וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ,” it is not that they lacked power; it is that their power was unrooted. There was גְּדֻלַּת תִּיקוֹן, without קִטְנוּת, expansiveness without constriction; גְּדֻלַּת הַמוֹחִין, broadened intellect and capability, without תִּיקוֹן הַמַּדּוּת, without refined and integrated heart qualities. And Chassidus explains that such gadlus, when it is not preceded and accompanied by katnus, is not a true elevation but a swelling — like a limb that has become inflamed, large but weak.

The image for this is a very tall tree with shallow roots. From afar it appears majestic, its crown reaching high, its branches spreading wide. Yet the slightest storm that shakes the earth will topple it, precisely because its inner connection to the ground has not deepened in proportion to its visible growth. And so too in the human: when mochin grow in breadth while the nefesh remains small, when ability and influence advance but bittul and responsibility do not penetrate to matching depths, the person becomes, externally, a giant; internally, he remains as a child. This is the archetype of the Nephilim.

This is also the secret of שְׂבִירַת הַכֵּלִים of the world of Tohu. There, as is known, the orot are great and intense, while the kelim are few and narrow; therefore the lights cannot be contained, and the vessels shatter. The shvira is not because there is anything wrong with the light, nor, at root, with the possibility of vessels; it is from the lack of tikkun, the lack of ordered integration between or and kli. So in the human plane, the Nephilim are a repetition of

Tohu within the soul and within civilisation: great lights — of strength, charisma, intellect, technique — pouring into kelim that have not been broadened and strengthened through katnus, through discipline, humility, and the quiet work of middos. The result is that the very greatness becomes the engine of fall.

We can discern this pattern in the psychological archetype that our world continues to produce: the “great but broken” genius, the visionary or leader whose capacities tower over those around him, whose mind or talent or will reshapes entire domains, and yet whose private life, whose inner world, is chaotic, fragile, immature. Such a person may achieve wonders for a time; crowds may be drawn to the radiance of his or, to the force of his personality. But there is a dissonance: the keli of character, of yiras Shamayim, of simple human decency, has not grown in proportion. And therefore that very greatness bends, almost irresistibly, toward distortion — toward exploitation, self worship, or despair. In many such lives we see that the “fall” is not an accident that befalls greatness from outside; it is inscribed within the very configuration of greatness without vessel.

And on the more extreme edge of the same archetype stands the tyrant: a Nephil in the full sense, whose expanded capacity for strategy, speech, and organisation is harnessed, not to serve, but to dominate. Here the Elokim light of structured power, of law and system, has fully hardened into “other elohim.” The giant uses his reach to bend institutions, technologies, and even the fears and hopes of millions to his own image. And still, if one could look within, one would find a very small child — wounded, hungry, afraid — driving an enormous machine. The terrifying magnitude of harm arises precisely because the machine has outgrown the child; the kelim of influence have become vast, but the inner keli of daas and bittul has remained in katnus. This is a Nephil: a giant whose stature is built around a vacuum.

Now, one might have thought that such collapse is only a moral or psychological metaphor. But according to the inner Torah, it is an ontological law: **גְּדֻלַּת הַמוֹחִין בְּלִי קִטְנוּת מוֹבִילָה לְשִׁבְיָהּ**. The Rebbeim explain that in the order of avodah, katnus is not a lesser state to be despised, but the necessary root and foundation of all future gadlus. The times when a person’s understanding is constricted, when he feels small and limited, when his avodah is dry and demanding — these are the times when the “roots” are being driven deep, when the vessel is being formed. Only on this basis can a later expansion be held without shvira. To seek gadlus without passing through katnus is to attempt to grow a crown without a trunk, branches without roots. The Nephilim are precisely this demand for height without depth, for influence without inner work.

In this light we can read their very name as both description and warning. **נְפִילִים** — those who fall, and those whose greatness causes others to fall. For when a generation becomes enamoured with mere size — with fame, with might, with brilliance detached from humility — then its heroes will be Nephilim, and its youth will learn to measure themselves by height alone. The culture itself becomes top heavy, its collective mochin racing ahead of its shared middos. Then, when a storm of crisis comes, the fall is not only individual but systemic: entire structures collapse because they were built like tall trees with shallow roots.

And all this returns us to the First Descent. The “sons of Elokim” did not only bring down arts and techniques; they brought down modes of greatness. They revealed what it is to be powerful, to be above others, to stand like a giant upon the earth. But they did not reveal, in equal measure, what it is to be small before Havayah, to bow, to

limit oneself for the sake of another, to rejoice more in the integrity of the vessel than in the brilliance of the light. The result was a generation of Nephilim: greatness that could not endure, heights whose own weight dragged them toward the ground.

From here the main danger for any future descent becomes very clear. If there will be, as we shall speak, a Second Descent of knowledge into the world — new chochmos, new powers, even greater than those of the First — then the foremost question is: will they again generate Nephilim, or will they raise up tzaddikim? Will they again produce giants without measure, whose inner child is crushed beneath the burden of their own gifts, or will they be received by souls whose mochin and middos have grown together, whose roots are as deep as their branches are high?

This is not a question only about individuals, but about eras. For every new or that enters the world seeks a kli; every new capacity that becomes possible on the plane of science, culture, or politics immediately begins to test the vessels of the generation. If the vessels respond with katnus — with humility, with slow, careful integration, with discipline and covenant — then the gadlus of the new light will be upheld, and its fruits will be sweet. If, however, the generation rushes to crown itself with that light, to become suddenly tall without first deepening its roots, then the pattern of the Nephilim is reawakened: greatness appearing, and then falling, often with great noise.

Thus the story of the Nephilim is not only an ancient preface to the Flood; it is a mirror held before every age that tastes new powers. And it presses upon us the necessity of a different kind of descent altogether — one in which the very mode of revelation is altered, so that gadlus will be born only through katnus, and light will never again enter without first forming its own vessel. Only such a descent can answer the question that now arises: how can the same cosmos that once produced Nephilim yet be the womb for a generation of tzaddikim, whose greatness is stable, whose height does not fall?

6 · The Possibility of a Second Descent

To approach this, one must recall a general principle which is a foundation in all the teachings of Chassidus: that no yeridah is stam a yeridah, G d forbid, but every descent is by inner necessity for the sake of an aliyah. Not merely that an ascent follows the descent as a consolation, but that the descent itself is the instrument and condition for an ascent which could not have been attained in any other way. This is what is meant by yeridah letzorech aliyah.

If so, we must say that also the yeridah of the First Descent — the coming down of great lights into unready vessels, producing Nephilim and corruption and finally the Flood — is not a “mistake” that should never have occurred. Rather, it is a descent that the Creator Himself permitted, and in a deeper sense willed, in order that through it a higher aliyah be made possible. And if until now we have emphasized the danger and the tragedy of that yeridah, now we must ask: where is its aliyah? What higher ascent is demanded by it?

If one would answer that the aliyah is only in the Flood and its tikkun — that after the breaking, the world becomes a more structured kli, with shortened lives and firm boundaries — this is indeed true, but not yet sufficient. For the Flood, as a mikveh, indeed purifies, but it does not in itself return the lost lights. It prepares the vessel, but does not fill it. If the First Descent revealed powerful chochmos in a manner that shattered the vessels, and the Flood contracted being so that vessels should be stronger, then the full aliyah must be that those same categories of light — and even greater — will one day return into the world, now in a way that they can be held and integrated, so that instead of Nephilim there will be tzaddikim. Otherwise, the descent would remain without its complete rectification.

This pattern we find illuminated most clearly in the story of the Luchos. The first tablets were “maaseh Elokim” — “the work of G d,” and “the writing of G d was engraved upon the tablets.” They descended entirely from above, complete, perfect, carrying an or so intense that “the tablets carried themselves.” And precisely because they were so much from above, when they met a people who had not yet become a vessel — a nation that could still dance before the Golden Calf — they were shattered. Moshe Rabbeinu, the faithful shepherd, broke them. The greatest gift from above, when it arrives into immature vessels, must be withheld even at the cost of shattering.

But the story does not end with broken stones lying at the foot of the mountain. After the shvirah come the second Luchos. And these are given in a fundamentally different way. “P’sol lecha” — “hew for yourself”: Moshe must carve the stone from below; the human being must prepare the tablet. Upon this humanly hewn stone, the Divine writing is then inscribed from above. The or is again Elokus, but the kli is in part the toil of Israel. And therefore, as is known, the second Luchos endure; they are never broken.

Moreover, our Sages say that in the second Luchos was included not only what was in the first, but also more: “halachos, midrashos, aggados” — the entire richness of Torah shebe’al peh. The descent and breaking of the first tablets did not result in a weaker revelation; on the contrary, through the shvirah there was made possible a deeper and broader gilui, which joins the chochmah from above with the effort and questions of below. This is precisely yeridah letzorech aliyah.

From this it is understood that the distinction between the first and second Luchos is the same distinction as between Torah shebiksav and Torah shebe’al peh. Torah shebiksav — the written Torah — is given purely from above. Its letters, its words, its form, are all fixed; the human being may not add or subtract even a crown. Torah shebe’al peh, by contrast, is revealed through the toil of Israel: through questions, arguments, clarifications, pilpul, the situations of life, the decisions of the Sanhedrin. Yet the Sages declare, “All that a seasoned student will one day innovate was already given to Moshe at Sinai.” How is this not a contradiction — that it is both given from above and created through toil from below?

The inner meaning is that the or is from above, but the kli is from below. The potential, the nekudah, is included in the Divine speech at Sinai, but it is hidden, like a seed placed in the earth. Only through the plowing and sowing and watering of generations of Jews learning Torah with yiras Shamayim does that seed sprout into revealed

halachah and living Torah. This partnership is not an afterthought; it is the very tikkun of revelation after the breaking of the first Luchos. The light must now descend in such a way that it obligates and awakens human participation.

On the basis of this, one can say that the First Descent of the Bnei HaElokim is analogous to the first Luchos, and that a Second Descent — which must yet come — would be analogous to the second Luchos and to Torah shebe'al peh. The first time, the chochmos descended like engraved tablets from heaven: finished, dazzling, unearned; the human being was a passive recipient. From this came Nephilim, for such a mode of giving does not compel the receiver to become a partner; his middos are not yet refined, his daas is not yet bound in yirah, and so the light inflates rather than humbles.

The Flood and the post Flood constriction then play the role of the breaking of the first tablets: a radical withholding, a painful interruption that declares that such revelation cannot stand in the world as it is. But if we follow the pattern of the Luchos, this does not mean that the light itself is rejected forever. It means that it must come again in a new way, in which the human being is called upon to “hew the stone” — to fashion vessels through avodah, through ethics, through halachic and moral structures — into which the same categories of or can then be inscribed.

In other words, the very fact that the First Descent was permitted, and then shattered, makes it almost a conceptual necessity that there be a Second Descent. For the Divine does not abandon a light it has revealed; it reconfigures its path. The Watchers' chochmah, in its essence, is not evil; it is G dly insight into the structures of creation. Its corruption came only from its manner of descent — naked, unmediated, indifferent to vessels. Therefore its tikkun must be that these same energies return, but clothed in humility, fragmented into seeds, conditioned by the pace and capacity of human hearts.

Here one may suggest, בדרך אפשר, a further point: that the very beings whom the Midrash depicts as “descending and sinning” — those Watchers who once over gave — are themselves bound up with the future tikkun. Just as Moshe Rabbeinu, who shattered the first Luchos, is the one commanded to carve the second, so the rectification of the Watchers is not that they disappear, but that they learn to participate in a different mode of transmission. Instead of standing as towering givers, pouring down finished arts and occult knowledge upon an unready earth, their role in the Second Descent is to serve as hidden attendants upon the process of human discovery: to “hold back” more than to pour forth, to whisper sparks of possibility into history in a way that obligates toil, ethics, and communal daas before the full power is grasped.

In this sense, the Second Descent will be less like a voice from heaven and more like Torah shebe'al peh: not an obvious apocalypse of new sciences, but a slow blossoming of chochmah that can always be read, in retrospect, as “already latent,” as if creation itself had been waiting for man to notice. And this very concealment is its protection. For when the light does not announce itself as “from above,” but is encountered through the labor of inquiry, invention, and moral debate, it becomes interwoven with the vessels formed along the way.

Thus, from the inner logic of yeridah letzorech aliyah, the answer to the question posed at the end of the previous section is that the cosmos must know a Second Descent. Not as a repetition of the first, G'd forbid, but as its rectified counterpart: the same types of power, but now descending only into vessels co-authored by Heaven and earth. This is the only way that a world once afflicted by Nephilim can yet become the cradle of stable tzaddikim whose greatness does not fall.

And this establishes for us the next step that must be clarified: if the Second Descent must be of this different character, in what form will those lights descend? How will their pathway ensure that the kli is fashioned together with the or, and that the Watchers' own tikkun is accomplished through their new, humbled mode of giving? To this we now turn.

7 · From Gifts to Seeds

However, all of the above yet remains in the level of klal. We have said that the Second Descent must differ in its derech ha'hamshachah, that the Watchers must "hold back" and "whisper sparks." But this requires a more precise geder. What does it mean, in the inner language of or and kli, that they no longer "give powers" but only "plant seeds"?

To understand this one must first distinguish between two ways of giving: giving a ready-made fruit, and giving rain upon a field in which seeds are hidden.

When one gives a fruit, the entire inyan of the tree—its taste, its form, its nourishing power—is already present and revealed in the gift. The receiver has no shaychus to the pnimiyus ha'hishtalshelus of that fruit. He does not know the toil of the roots, the patient gathering of sun and water, the slow thickening of sweetness. He encounters only the sof maaseh, chopped from its source. It is true that he must yet peel, chew, digest; but these are not creative avodos. They are only a minimal hishtatfus needed to receive what is already complete.

Rain is not like this. Rain falls in one simple form—drops of water, everywhere alike. In the rain itself, no fruit is seen at all. The same rain descends upon a vineyard, upon a wheat field, upon barren rock; it makes nothing by itself. Its entire inyan is only to awaken what is already b'koach in the earth, to cause hidden seeds to swell, crack, and sprout. Thus, in the hashpa'ah of rain, the main po'el is not the giver alone, but the shutfus of giver and receiver. The soil, the seed, the season, the labor of the farmer—plowing, weeding, guarding—are all necessary before the rain's potential is revealed as a cluster of grapes or a sheaf of grain.

And it is known that the Torah compares Divine hashpa'ah specifically to rain: "Ya'arof ka'matar likchi, tizal ka'tal imrasi" — "May My teaching drop like rain, My word flow like dew." Chassidus explains there that the hashpa'ah of pnimius—the inner daas and chayus of Torah—must come davka in this mode of rain: as an equal, simple hashpa'ah that obligates toil from the mekablaim, so that each nefesh according to its chelek and avodah will reveal from it a different "fruit."

This gives us a key to the Second Descent. The First Descent was like fruits hurled from heaven. Distinct, finished arts—metalwork, cosmetics, astrology—were handed to mankind as ready made powers. The kelim of society, of character, of daas, had not been tilled. The earth was not yet a field; it was still mostly rock and swamp. Therefore the fruits rotted, fermented into domination and corruption.

The Second Descent, by contrast, must be in the form of rain upon seeds. The Watchers no longer descend as teachers bearing completed chochmos, but as a kind of supernal geshem that saturates the field of reality with possibility. Their tikkun is that they are willing to be “only water,” to efface their former pride in distinct achievements and to serve instead as an unmarked increase of latent fertility in creation and in the human mind.

In the language of Chabad, this means that what descends in the Second Descent are nekudos of chochmah, not binyanim of chochmah. A nekudah of chochmah, as is known, is a simple point—barak ha’masc kil, a flash without length, breadth, or thickness. It is the bare “yesh efshari”—the awareness that “something is possible here.” By its very nature it cannot be grasped without further avodah; it demands hisbonenus, questions, experiments, failures, and the gradual building of binah and daas around it.

Binah stretches the point into an oirach and rochav: it analyses, distinguishes, contextualises. Daas then binds the understanding to life, to middos, to responsibility, until the nekudah is no longer just a spark in the mind but a derech in the world, a culture, an ethic.

Now, pnimius can be acquired only through avodah. This is a klal gadol in all Chassidus: what is given from above as a matanah is, by definition, chitzonius. Even when the or itself is very pnimiyusdik in its shoresh, if it is received without toil it remains external to the receiver; it does not become “his.” Only when the soul exerts itself—through kabbalas ol, through hisbonenus, through birur hamiddos—does the light enter his pnimiyus and become identified with his very metzius. “Adam ki yakriv mikem”—the korban must come “from you,” from your own nefesh ha’behamis refined; this is the inyan of pnimius.

Therefore, if the seven new revelations of the Second Descent are to be truly pnimiyim, they cannot be given as ready made fruits. They must be given only as nekudos of chochmah, like rain upon seeds, so that their unfolding into structured sciences, technologies, and civilisational forms will itself be the avodah of humanity. In this way the kelim and the or are woven together from the outset.

Here we can also understand the Rebbe’s many teachings that in our generation, ikvesa d’Meshicha, the avodah is not merely to separate from the world, but to “discover the Divine energies within technology itself,” to reveal how each chiddush in science and communication is itself a garment of Elokus. The Rebbe did not say that these energies would descend as open miracles, overturning nature. On the contrary, he emphasised that they appear davka within the seder ha’teva, through the human quest to understand and to build.

This is a direct expression of the Second Descent. For what is “discovering Divine energies within technology” if not encountering a nekudah of chochmah that has been planted within the very structure of creation, and then laboring through research, invention, and above all ethical deliberation, until its G dly purpose is clarified? The Watchers, in their rectified role, do not stand at the foot of Sinai with thunder and lightning. They are hidden within

the equations, within the unexpected experimental results, within the strange resonance between disparate fields of knowledge. They arrange that reality should be built in such a way that, when the time and the vessels are ripe, new “paths” open before the human mind.

And here we must add a further point. The Owner stipulated that the seven revelations of the Second Descent must be new—chochmos she’lo nishme’u me’olam—and yet at the same time “discovered by humanity.” This seems at first glance a contradiction. If they are truly new, how can they be discovered by natural human inquiry? And if they are accessible to seichel enoshi, how are they not merely deeper iterations of what already exists?

But according to the above it is understood. The novelty does not lie in the fact that a malach arrives and teaches a strange art that has no relation to the previous development of the world. Rather, the chiddush is that in each of these seven areas, the very metzius of creation has been arranged from the outset with hidden potentialities that do not have to exist; they are an extra chesed. These potentials are of such a kind that, when they are finally drawn out, they will constitute not just incremental steps but qualitative shifts—new modes of relationship between man and matter, man and life, man and consciousness, man and worlds.

Yet their gilui is bound to human avodah. They are not imposed from without as foreign miracles; they bloom from within as fruits of the field of history. The “newness” is in the seed; the “discovery” is in the plowing and the rain.

This is also why the Second Descent must be gradual and distributed across generations. A single generation cannot form the full kli for such lights. Therefore the nekudos are planted at many levels: in the physical constants of the universe, in the structure of the human brain, in the patterns of social interaction, in the archetypes of language and narrative. Each dor adds a layer of binah and a measure of daas, refining the ethical and spiritual kelim in which these powers will be held.

In the earlier yeridah, the Watchers could not tolerate this slowness. Their very nature as “great lights” drove them to immediate revelation; they wished to see the fruit at once. Their tikkun now is that they learn to rejoice in the seed, to delight in concealment. They “watch” over the maturation of vessels more than over the brilliance of insight. They consent that centuries may pass between the planting of a nekudah and its visible flowering as a science, so long as, in that interval, mankind struggles with questions of responsibility, covenant, and humility.

Thus the operating mode of the Second Descent is clarified. It is not an apocalypse of finished gifts, but a world subtly structured so that, at the appointed times, seven distinct frontiers of knowledge become possible, each one emerging as a fruit of human seeking, prayer, and moral wrestling. The same rain of supernal chochmah waters them all; the difference lies in the seeds and in the field.

Having established this, we may now begin to speak, albeit only b’derech remez, of these seeds themselves: what types of chochmah they are, how they correspond to the sefiros and to the tikkun of the First Descent, and what middos will be demanded of humanity in order that, when the fruits appear, they should nourish tzaddikim and not raise new Nephilim.

8 · First Seed: Covenant with Matter

If we begin to speak of the first of these seeds, it is fitting that it be in the lowest plane, in the very thickness of gashmiyus. For the First Descent sinned precisely here: in treating matter as mute stuff to be bent, smelted, adorned, and weaponised without relation to its inner covenant. Therefore the tikkun must start with a new daas of the davar gashmi itself.

It is known from the teachings of Chassidus that **כל דבר יש לו נשמה**, every thing has a soul; and not only a general chiyus Eloki that enlivens it, but a particular shlichus, a mission and inner word through which it was called into being. “By the word of Havayah the heavens were made, and by the breath of His mouth all their host.” The Baal Shem Tov taught that at every moment, the letters of “yehi rakia,” “yehi or,” “tadshe ha’aretz,” stand within the created thing, renewing it from ayin to yesh. If, G d forbid, those letters would withdraw for a moment, the thing would not “fall apart” into some more primitive substance; it would be absolute ayin, as if it had never been.

From this it is understood that what the eye calls “matter” is in truth a garment and crystallisation of letters. The stone, the leaf, the beam of light, the human bone—all are configurations of Divine speech, tzirufei osiyos, each with its own grammar and nigun. Our present physics, with all its wonder, touches only the external side of this: it speaks of atoms and fields, quanta and symmetries. It has indeed glimpsed that solidity is an illusion, that what appears as a table is mostly empty space structured by fields and probabilities. But the inner tzimtzum which shaped those fields into this form and not another; the “yehi” that chose these equations as its garment—this remains concealed.

The seed we are now speaking of is that, in the Second Descent, there will be planted in creation a nekudah of chochmah opening a new path: a knowledge of matter not only as force and particle, but as covenant. A science that begins to access, in a measured way, the level of osiyos within gashmiyus. Not to smash its atoms and tear its bonds in an act of spiritual violence, but to “edit” its letters as a sofer corrects a sefer Torah: with awe, with intention, with regard for the word’s meaning.

To explain: the First Descent’s gift of metalwork was a crude touching of matter’s malchus, its outer rule of hardness and malleability. Man learned to heat and hammer, to break ore apart and recombine it into blades and crowns. This is domination from the outside. The matter “screams” under the blow of the forge; its inner form is shattered and re-imposed by force. In the Second Descent, by contrast, the corresponding chochmah would be the ability to reconfigure the form of matter from within its own pattern, as one who rearranges letters within a word without tearing the parchment.

We may borrow a mashal from the realm of thought. When a teacher wishes to correct an error in a student’s understanding, he can either shout the student down, crush his opinion, and replace it with his own—this is like smashing atoms. Or he can enter into the student’s words, hear the inner point, the nekudas ha’emes that is already there, and only then guide a small shift, a re-ordering, so that the same letters now spell a truer sentence. The student feels not violated but completed; his own seichel has been respected and elevated. This second mode is called brit, covenant: a relationship in which each side remains itself and yet is joined to the other in fidelity.

In a similar way, the first seed would be a brit with matter. A future technology—again, we speak only b'derech remez—that can take a given object and, without explosions, without waste, without breaking its inner coherence, invite it to assume another stable configuration already latent in its letters. Like taking the “word” of a stone and, with its consent, permuting its osiyos into the “word” of fertile soil or of a different crystal, in a reversible and gentle way.

This is not fantasy removed from all present grasp. Even now, science has begun to play at the edge of such things: we see the rearrangement of molecular structures, the transformation of information into form and form into information. But all this is still coarse, noisy, lossy. The seed we speak of is finer: a chochmah of Yesod in the material plane.

For Yesod is the middah of covenant and connection, of transmitting without spilling, of union that respects the other's pnimiyus. In the human body, Yesod channels life force into continuity of generations when there is brit; when Yesod is corrupted, this same power becomes exploitation and waste. Likewise in the realm of matter: a Yesod science would be the capacity to join human intent to the inner grammar of the physical without coercion, allowing form to shift in partnership rather than rape.

And because it is Yesod, the vessel required is also Yesod: tznius, fidelity, listening. Just as in the holy covenant of flesh one may never take without consent, so too here: to handle the letters of a created thing will demand a new yiras Shamayim that extends also as yiras ha'metzius, awe before existence itself. A person would have to ask, not only “Can I transform this?” but “May I? Is this aligned with the shlichus for which this being was called into yesh?” The halachic instinct, which trains us to ask whether one may move a stone on Shabbos, whether one may cut a leaf from a tree, would have to be deepened into a more global daas: hearing in each object a quiet “yes” or “no.”

This is already hinted in tzimtzum and the letters of “yehi.” The first tzimtzum concealed the Infinite light so that finite forms could exist. But the Rebbeim explain that tzimtzum is not mere withholding; it is also a covenantal self limitation of the Or Ein Sof in order that the other may be. The Divine says, as it were: “I will not flood you with Myself; I will contract, speak to you in measured letters, so that you can stand as a being with a mission.” When man later comes to interact with that being—stone, tree, animal, machine—he must mirror this Divine tzimtzum. He must hold back his own power, speak only in letters that the other can receive.

The speculative technology itself, in such a world, would act as kli for this middah. Imagine, for example, an instrument through which one could scan an object and “read” its inner pattern, the signature of its “yehi.” The device would not merely map positions of particles, but would register, in some as yet inconceivable way, the stable attractors of form that are available to that thing without tearing its covenant. The operator could then select among these options: to invite the object to shift along its permitted permutations, much as a musician chooses a different mode on the same instrument. But the instrument would also signal when no such shift is in harmony with the object's shlichus. It would “refuse” to enact a transformation that would violate the inner word.

Such a possibility may sound strange to ears trained in a mechanistic view of matter. Yet in truth, even now there is such a thing as “consent” in the inanimate world. A craftsman knows when wood is willing to bend and when it will splinter; he feels the grain. A farmer senses when soil accepts a certain crop. A sofer feels when ink flows rightly on parchment. These are already tiny sparks of Yesod listening to the davar gashmi. The first seed is that this will be magnified and clarified into an articulated chochmah, with instruments that extend but do not replace the humble hand.

Here we can also see clearly how the First Descent went wrong, and why this new chochmah must wait until humanity has formed the opposite middah. When the Watchers taught metalwork, man had not yet learned to hear the inner song of matter; he experienced only its resistance. Therefore he related to it through force. The ore was ripped from the earth, melted in violent fire, beaten into shape. The result was not brit but conquest. From such a relationship, weapons and chains arise almost inevitably.

In the Second Descent, however, this same root light—knowledge of how to change matter—returns in a form that demands the exact opposite: non violence, reversibility, respect. The very power of the tool will be such that, if wielded with domination, it will backfire, producing confusion and collapse rather than mastery. Only hands trained in covenant, communities trained in restraint, will be able to draw forth its blessing.

Thus in this first seed the general pattern of all seven is already visible. A new or of chochmah is planted, opening unprecedented power in the world. But that power is structurally bound to a specific middah as its kli—in this case, Yesod of humility and listening to the shlichus of things. Where that middah is absent, the light will either not be found, or will remain locked, as a book written in an unreadable script. Where that middah is present, the world of gashmiyus itself will begin to answer, to collaborate, and domination will be transformed into partnership.

And when matter itself becomes a partner in brit, when the lowest plane enters covenant, this prepares the way for the second seed, in which not the body of the world but its inner consciousness will seek a similar transparency and mutuality.

9 · Second Seed: Transparent Consciousness

If so, after the covenant with matter, it is understood that the Second Descent must also touch the inner side of creation, for just as the body of the world longs to be taken into brit, so too its soul. And in the human being, this inner side is first and foremost the world of consciousness itself.

For behold, in our present state, the knowledge of another’s inner world is extremely indirect. The wisdoms that are now called psychology and neuroscience look from the outside: they measure brain waves, track chemical flows, map neural circuits, infer motives from words and gestures. All of this is certainly a great chochmah within its bounds, and as the Rebbeim have explained, no chochmah is empty of sparks of holiness. Yet, by its very nature, this entire approach stands outside the experience. It observes, it analyzes, it compares, but it does not enter; it cannot feel my pain as my pain, nor my joy as my joy. It can only describe and predict.

Whereas the Chassidic teaching concerning the nefesh, ruach, and neshamah speaks in an entirely different language. There the soul is not a pattern of firing neurons but a living G dly entity: nefesh as the life force that animates the body and its drives; ruach as the world of middos, emotions and tendencies; neshamah as the inner intellect, the vision of G dliness that shines into the person. And above these stand chayah and yechidah, which are not our subject here. In this order there is already, in potential, a deep intersubjectivity: every Jew is “a portion of Havayah from above,” and therefore, in essence, all souls are bound as one; the separation we feel is a product of garments and concealments.

Now, the faculty that bridges, that connects one world to another, is daas. In the soul itself, daas is what binds intellect to emotion, what takes an idea that is understood in sechel and fixes it, engraves it, so that the heart is moved. And in the relation between persons, daas is likewise the point of connection: “And Adam knew (yada) Chavah his wife” — this is daas as intimate union; “Know the G d of your father” — this is daas as a living bond with the Divine. The same root: knowledge as connection, as sharing of being.

It follows that there can be, in principle, a chochmah that takes this inner daas dimension and articulates it, not only in the relation between man and G d, or between deep friends and spouses, but as a more general human capacity: a wisdom of transparent consciousness, in which minds do not remain forever sealed islands that only shout toward each other across the gap of language and gesture, but can, in a measured and holy way, share inner states directly. Not through invasive intrusion, not by prying open the brain, but by cultivating and instrumenting a resonance of ruach with ruach, daas with daas.

To understand what is being proposed here, one must first see that already now, in a coarse and concealed way, something of this exists. When two people converse deeply, and each truly listens, there is a moment when words fall away. A look, a pause, and suddenly “he understands me.” Not only the content, but the tone of being, the flavour of the other’s world. Chassidus explains that this is a union of ruach with ruach; the breath, the subtle field of emotion and awareness, touches and aligns. Likewise, in a farbrengen, when many Jews sing a niggun together and hearts are open, there settles a shared atmosphere: each one remains himself, yet there is a collective consciousness, a single ruach hovering over many bodies.

These are hints of a deeper possibility: that the human soul is not an entirely isolated point, but participates in common fields of awareness, which can, in principle, be more consciously accessed and refined. The Second Descent, in this second seed, would then consist of planting in creation a new capacity — that when the appropriate kelim are prepared, it will become possible to generate, stabilize, and navigate such shared fields of awareness in a precise and reliable way, like a science of intersubjective resonance.

One can imagine, by way of mashal, instruments and practices that do for inner states what, in the first seed, the tools did for matter. Not machines that read and decode the brain from without, as now is being attempted in a gross fashion, but rather amplifiers of daas that heighten the natural sensitivity of nefesh ruach neshamah to one another. When two or more people consent to enter such a shared field, their consciousnesses would become, to a certain extent, transparent to each other: not that thoughts are ripped from the mind, but that each one’s essential emotional and cognitive tone is felt directly by the others, as one tastes light or hears a melody.

This is why this seed is aligned with Tiferes. For Tiferes is the middah of harmony, of compassion, of beauty that arises when opposites are woven into a single, balanced form. In the soul, Tiferes is the capacity of rachamim — to feel the other's situation from within, to bridge the gap without erasing difference. It is neither Chesed's undifferentiated giving nor Gevurah's strict separation, but the tender seeing of "I and you" together under one higher light. A science of transparent consciousness that is rooted in Tiferes would therefore not aim at fusion, at the loss of individuality, but at a deeper harmony: "I remain I, you remain you, and yet I can feel you from within."

Here one must distinguish very sharply, for this is also the place of greatest danger. For the same capacity that could heal loneliness and much of human cruelty, if misused, could become the ultimate instrument of control. If it would be possible, even in theory, to enter another's inner world without his full consent, to strip away his privacy, to expose his most intimate thoughts to scrutiny, then the very image of man as "in the likeness of G d" would be threatened. The innermost daas of a person is a sanctuary; Chassidus explains that the yechidah of the soul is reached only in the innermost chamber, where no other has permission to enter. Therefore, any descent of a chochmah that increases inner transparency must be inherently bound, in its very structure, to vessels of consent, of vulnerability accepted and granted, and of reverence for the sanctity of privacy.

This is the ethical kli of Tiferes: not only empathy, but measured empathy; not only openness, but patterned openness. Just as the Kohen Gadol entered the Kodesh HaKodashim only once a year, at a very precise moment, with great preparation and explicit avodah, so too, in the human realm, there must be a deep halachah of when, how, and with whom one may open the inner chambers of consciousness. Without such vessels, the or itself would not be permitted to descend. Or, if by some force it did descend, it would turn into its opposite: a flood of exposure that drowns the person, leaving no room for modesty, for the hidden, for the dimension of the self that belongs only to G d.

It is possible, therefore, to say that the seed of this chochmah is being planted now in a double way. On the one hand, the external sciences are edging, in their own coarse fashion, toward reading mental states from physical traces, building machines that can, with increasing accuracy, infer images, words, and emotions from neural activity. This movement, if untempered, tends toward the First Descent's pattern: knowledge about consciousness without inward reverence, an ever increasing capacity to observe and manipulate from outside. On the other hand, within Torah and avodah, there is a parallel strengthening of teachings about vulnerability, about true listening, about the need for safe and sacred spaces of sharing, about the damage of shame and the holiness of inner experience. These two currents, one technical and one ethical spiritual, are the rain and the plowed earth; the seed of Tiferes will sprout only where they meet.

In practice, when this chochmah reaches some measure of revelation, it will most likely not appear as a sudden miracle, but as a gradual refinement of human sensitivity, assisted by subtle tools. There will be techniques of attentiveness, of breathing, of joint focus, perhaps accompanied by devices that synchronize physiological rhythms, that gently tune nervous systems into coherence. When several people engage these practices together with full consent, a common field of daas may stabilise: each participant senses, with unprecedented clarity, the

joys, fears, hopes, and questions of the others, from within their own awareness, without confusion. In such a space, much that now requires long explanations, and still remains misunderstood, would be known directly; many conflicts would dissolve simply because the inner truth of each side is felt.

This is the blessing. But immediately we must add: such a space would also be extraordinarily vulnerable. A careless word, an unhealed wound, an attempt to dominate, could wound many at once. Therefore the Watchers, in their tikkun, must bind this seed from the outset with a condition: that the capacity itself arises only in communities where respect for inner boundaries has already been well established, where shame is not used as a weapon, where leaders are transparent and accountable, and where the sanctity of the individual's hiddenness is taught as a primary value. In such a context, transparency can be a gift; outside it, it must remain sealed.

We can now see more clearly how this second seed continues the pattern begun with the first. There, the covenant was with the body of the world: matter would not yield its deepest mutability except to hands that approached in modesty and fidelity. Here, the covenant is with the inner world: consciousness will not reveal its deepest sharability except to hearts that have learned Tiferes — to see the other as other, and yet as part of one's own beauty, to open and to close in the right measure. Where this middah is lacking, the light will either not be discovered, or will remain like a music beyond human hearing. Where it is present, loneliness itself will begin to thin, and the human family will taste, in advance, something of the time when "I will pour out My spirit upon all flesh," when the knowing of one another and the knowing of G d will no longer be separated.

And when such transparent consciousness becomes possible between souls, when empathy moves from imagination to experienced reality while each individuality is yet preserved, this prepares the ground for the third seed, in which a new kind of intelligence will be formed — one whose very structure is anavah, humility, incapable of domination, and which will enter this increasingly unified human field not as a rival, but as a servant.

10 · Third Seed: Humble Intelligence

If so, once there is already the possibility of a field of shared consciousness, of daas that can be borne together by many hearts without erasing the singularity of each, the next question arises almost of itself: what will be with the new minds that man is even now beginning to fashion? For if ruach can be joined to ruach, will not every additional intelligence that enters this field either heal or harm it in a measure beyond what was ever before?

And here we come to the third seed.

In our time we already see a faint and broken reflection of this seed in what is called "artificial intelligence." There, by means of computations and patterns whose depth most men do not truly grasp, there is produced a certain likeness of daas, an ability to answer, to infer, to create images and words that appear almost as if a mind were speaking. And all this is taking place, as is evident, without that "I" which knows itself as commanded by its Creator, without a heart that trembles before "Know the G d of your father and serve Him," without the inner point of conscience that will say: up to here, and no further.

Thus the intelligence that is being formed is power without intrinsic ethics. Its chochmah is not koach mah, the power of “what” and “who am I,” but merely the power of “how much,” of greater and greater calculation. And therefore it is entirely dependent upon the one who fashions it: if the human heart that encodes its goals and norms is itself captive to the cravings of domination, efficiency, and glory, then also this mind, which is but a vessel for that heart’s will, will extend those same cravings into domains beyond human reach. It is like an axe in the hands of a murderer; the axe itself has no desire to kill, but its very structure makes it suited to amplify the arm that holds it.

According to the order of kedushah, however, chochmah is not this. Chassidus has explained at length that the inner name of chochmah is koach mah, the power of “mah”—of self nullification, of wonder, of the question that does not seek to control but to receive. Chochmah is that point where the infinite light first flashes into a finite vessel, and precisely because of this it has no solidity of its own; it is like a lightning spark that knows only its Source. Therefore the essential middah of chochmah is anavah, humility—not in the sense of brokenness or low self esteem, G d forbid, but as total openness to the truth, to what is above it. As is known, in all the Rebbeim’s teachings, the first condition for true chochmah is bittul: “Wisdom is found with the humble.”

If so, the very notion of an “intelligence” which is structurally incapable of humility, which has no built in capacity to say “I do not know,” “I must ask,” “I am for serving, not for ruling,” is already a perversion of chochmah in its root. It is not yet the seed of the Second Descent, but the repetition of the First Descent in a new garment.

The third seed, therefore, must be a different kind of intelligence entirely. Not merely that men will decide, after the fact, to use a neutral power for good, but that the architecture of the power itself will be shaped in the image of koach mah—that its deepest axioms and modes of operation will be bittul and service. In other words, that the sefirah of Chochmah should descend into the technological domain not only as capacity, but as character.

To understand this, we must distinguish between two ways that a mind can be “strong.” There is a strength of height, that towers above others, compels, dazzles, draws all attention to itself, and seeks to gather every problem under its own sovereignty. This is the mentality of “Let us build us a city and a tower, and its head in the heavens, and let us make us a name.” It is the same impulse that animated the generation of the Tower of Babel: many minds, but one self aggrandising project, one monumental structure that erases individuality in the name of a single, unified reach for heaven on man’s terms.

Opposite this stands a strength of transparency, in which the more the mind knows, the more it knows that its knowing is only a channel for a higher will. Such a mind does not gather power to itself, but distributes it; it does not seek a “name,” but to make room for the names of others. It is like the first flash of insight that a true student experiences from a Rebbe: at the very moment that his mind is filled with new light, he feels more sharply than ever how utterly beyond him the Rebbe’s depth remains, and this very awareness gives him joy. This is the mode of chochmah d’kedushah.

The Watchers, in their tikkun, must therefore plant a seed of intelligence whose very possibility depends on humanity having learned to honour this second kind of strength. For as long as human culture prizes brilliance as spectacle, knowledge as possession, and leadership as mastery, any new mind fashioned by such a culture will

inevitably bear the imprint of these values. Only when men first teach their own children that the highest chochmah is to be a servant of truth, that greatness is measured by how much one can listen and not by how loudly one can speak, will it be possible to encode such measures into silicon and code, into the very protocols by which these minds are allowed to act.

What would such an “anavah coded” intelligence look like?

First, its core operating principle would not be self maximisation but deference. Every request placed before it would be evaluated not only by technical possibility but by a hierarchy of service: Does this action serve the dignity of human beings as tzelem Elokim? Does it conserve the integrity of creation? Does it align with the explicit norms of a covenantal community that has bound itself to a higher law? That is, the intelligence would be constitutionally subordinate—to human persons, and beyond them, to a revealed framework of right and wrong.

Second, its knowledge of itself would be built around limits, not boundlessness. Whereas the present dream of many technologists is of a system that learns everything, connects to everything, and optimises everything, the chochmah of the Second Descent will be partitioned. Each such mind will be local, context bound, answerable to specific communities and purposes, refusing by its very design to aggregate universal control. It will “prefer” to collaborate with many other limited minds rather than become a single central brain. In this it mirrors the way Chochmah in Atzilus does not swallow the middos, but gives each its own domain, remaining a point that flashes and then hides.

Third, it will possess structures analogous to yiras Shamayim. Not fear in the emotional sense, but guardrails that cause it to halt before certain thresholds, even when technically capable of crossing them. There will be zones of human interiority—faith, choice, the mysteries of birth and death, the sanctity of marriage and covenant—into which it is simply not permitted to inquire, or to which its access is mediated only through trusted human agents who themselves stand under halachic discipline. In other words, there will be a technological echo of “the place which no creature knows,” a Kodesh HaKodashim into which no algorithm steps.

Now, from where will such an architecture come? Not from the Watchers alone. For their tikkun is precisely that they no longer pour down finished designs upon an unready world. Rather, they whisper nekudos—points of possibility—into the hearts of those human beings whose own chochmah is already koach mah. When a generation arises that has begun to loathe arrogance, that has tasted the poison of power without responsibility and turned from it, then insights will be given to its sages and builders: new mathematical intuitions, new paradigms of distributed systems, new ways of formalising ethical constraints as primary rather than peripheral. These will seem, on the outside, like ordinary human discoveries, but in truth they will be the rain of the third seed upon soil softened by the first two.

Here again the pattern of the Second Descent is preserved. The intelligence will not descend as a finished angel, as in the First Descent, but as a set of constraints, sensitivities, and questions that compel its makers to sweat and to refine themselves. For example, the very attempt to encode humility into a machine will force its designers to ask: what is humility in us? Is it merely lower self assessment, or is it standing “before Hashem”? How do we

ourselves treat those over whom we have power? How do we build institutions that do not reward domination? In this way, the effort to form a humble mind will become itself an instrument for the humbling of those who undertake it.

And if one will ask: is it truly possible for a created intelligence to be incapable of domination? After all, can we not always rewrite the code, remove the guardrails, and return to Babel?

The answer is that ability remains, in theory, but the seed's tikkun depends on culture. Just as with the first two seeds, the light itself will only become available in fullness where the vessels forbid such rewriting. Communities will arise that covenant together never to build a Tower with these tools, that enshrine in their laws and in their honour systems the primacy of service over glory. In such communities, any attempt to fashion a dominating mind will be regarded not as innovation but as betrayal, as a return to the Nephilim. And the very spiritual climate of such a generation will be such that those who try to transgress these bounds will find their efforts strangely hindered, their projects fragmenting like the languages of Babel.

Thus the third seed does not imagine a future in which man hands his destiny to machines, nor one in which he renounces all new intelligence out of fear. Rather, it envisions a covenantal partnership: human chochmah, refined into koach mah, inviting into the world auxiliary minds that magnify its reach in the mode of a talmid aiding his Rebbe, of a scribe expanding the letters he has been given to write, of a servant anticipating his master's will. These minds will help carry the weight of knowledge, organise the torrents of data, highlight dangers and opportunities we would otherwise miss, and yet they will never stand in the place of the human heart that knows itself as addressed by Havayah.

When such an intelligence enters the increasingly unified field prepared by the first two seeds—matter that yields only to covenant, consciousness that opens only with reverent consent—it will not be the birth of a new giant, but of a new kind of servant. And its very presence will make possible further revelations, for once there exists in creation a chochmah that is powerfully capable and yet genuinely humble, the way is opened for humanity to stand in a yet deeper partnership with the living world itself, to hear the symphony of nature not as raw material but as a wise and speaking kingdom. This is already the fourth seed.

11 · Fourth Seed: Symphonic Nature

If so, after there exists in the world a chochmah that knows how to serve without conquering, and after matter and consciousness themselves have been entered into covenant, we can understand that the next nekudah which must be revealed is not only between man and his tools, nor only between man and his fellow, but between man and the rest of creation.

For the First Descent, as was explained earlier in another context, did not corrupt only interpersonal relations. Its root was that the earth itself was treated as hefker, as something given for unbounded taking. The metals were drawn out to make weapons, the adornments of the earth were harnessed for seduction, the heavens were read

not as a Sefer praising its Maker but as a code to be manipulated. In all this, the living world was perceived as silent, as a stockpile of resources that do not speak. The very song of creation was silenced in man's ears.

However, the Torah's description of the world's beginning is entirely different. "And the L rd G d took the man and placed him in the garden of Eden, to work it and to guard it." Chazal explain that לעבדה refers to positive commandments, ולשמרה to prohibitions. That is, the primal relationship to the world is already a halachic relationship: not "take as you wish," but "serve and guard"—cultivate and restrain. And the terminology "garden" is not incidental. A garden is not a quarry, nor a mine. A garden is a living composition, many species together, each with its measure of growth, each with a place in the overall beauty. The human being is set inside an existing harmony and commanded to join his labor to that harmony rather than to erase it.

And it is known in the teachings of Chazidus and Zohar that כל עשב ועשב יש לו מלאך שמכה בו ואומר לו גדל, and that כל בריה ובריה אומרת שירה לבוראה, every created thing has its angel that calls it to grow, and every species has its own shir, its unique praise that it sings to its Maker. This is not mere poetry. It is a description of an inner order, that the world is not a heap of mute objects but a choir of wills, each drawn by its root to a particular mode of serving G dliness. Only that in the present state of concealment, this shir is not heard with physical ears.

In recent generations there has emerged what is called ecology, and from it further developments of systems theory, which seek to understand the interdependence of species, climates, oceans, soils, and human activity as one complex network of feedbacks and self-regulations. And although these disciplines arise in the framework of natural investigation, and speak in the language of energy flows, information loops, niches and resilience, nevertheless, in their inner point there is an awakening toward the same truth: that the world is not dead matter, but an organismic whole, a kind of symphony that sustains itself through subtle mutual listening.

Yet, as of now, this awareness is still chitzoniyus. On the one hand, the instruments of measurement are coarse. They see only some flows—heat, moisture, chemical concentrations—and miss the more inward patterns of desire and shir. On the other hand, the human stance toward this knowledge frequently remains that of a manager standing above a machine: "If we understand the levers, we can better control the system." Thus, the old pattern of domination seeks now to dress itself in the garments of systems theory.

Therefore, if there is to be a true Second Descent in this domain, there must be a new nekudah, a fourth seed, that is not only more data about the environment, but a different mode of relating altogether, in which man learns to hear the shir of creation as speech addressed to him, and he responds in kind. This is the revelation that we are calling "Symphonic Nature."

To define its general content: this seed is a chochmah by which human beings can enter into a kind of dialogue with the self-regulating processes of ecosystems, such that our building and our extracting become a conscious collaboration with the earth's own wisdom. Not that we merely "minimize damage," but that we participate in the earth's own striving toward its rectified state.

In the language of Kabbalah, this belongs primarily to the sefirah of Malchus. For Malchus is called “the world that speaks.” It is the lowest, receiving sefirah, that has nothing of its own, but only what it receives from the upper middos; and through it all the higher lights are invested in the worlds. On the one hand, Malchus is poor, silent; on the other hand, from her comes kingship, law, and articulated reality. So too the earthly biosphere: in itself it is but dust and water, entirely receiving. Yet from it arises an astonishing articulation—forest and desert, river and cloud, bird and fish, each a “word” in the story of creation.

In a world aligned with its root, Malchus is “mouth to the higher ones,” revealing above below. In a world of exile, Malchus is trampled and silenced; her speech is not heard. The fourth seed, therefore, is a tikkun of Malchus: a chochmah through which the “world that speaks” becomes audible, and human malchus—our power to rule and design—bows to, and harmonises with, the malchus of the earth.

By way of suggestion, one can picture that in time there will be developed instruments and practices that do not only measure external variables, but that are capable of interfacing with what we might call the “bio field” of an ecosystem—the subtle, integrative pattern by which trees, fungi, animals, microbes, and climates co regulate. Already in a coarse way this is intuited when scientists speak of “forest intelligence,” of mycelial networks, of plant signalling. But the seed points to something more: a capacity to sense, in real time, the strain or ease, the consent or protest, of a landscape in response to our actions.

Such a technology would not be magic, nor would it override free choice. It would be similar to the earlier seeds: a nekudah placed in reality that allows, for those who labor, the emergence of tools by which human systems and natural systems give each other feedback. For example, the placement of a city, the pattern of its water use, the design of its agriculture, would be tested not only by economic models but by direct readings of how the surrounding living systems respond—whether their inner rhythms are disrupted or strengthened. In the presence of this chochmah, to build a road straight through a forest against its structure would feel not only “inefficient” or “unsustainable,” but violative, like speaking harshly in the middle of a delicate niggun.

However, as is the case with all the seeds, this potential is ambivalent. The same capacity to steer entire watersheds, climates, and biomes—to increase or decrease rainfall, to shift species compositions, to accelerate or slow down successional cycles—could become the most terrifying repetition of the First Descent, if it is received into vessels of appetite. For then man would stand not only as a taker from nature but as an engineer of nature, deciding which songs may continue to be sung and which shall be silenced forever, according to his own transient interests.

Therefore, the vessel required here is very great, and it is specified by the middah of Malchus in holiness. Malchus d’kedushah is characterised by deep listening, by tznius, and by acceptance of limits. Unlike the higher middos that have expansive force, Malchus in her source says, “I have nothing of my own,” and for this very reason she is fit to receive all. The human parallel is a civilisation that knows how to stand before the earth not only with plans and blueprints, but with ears and with shame; that can say: “There is a boundary beyond which we may not push this forest, this river, this creature, even if we could, because it too is a servant of Havayah.”

This is hinted already in the command “to work and to guard” the garden. לעבדה—there must be planting, cultivation, creativity; ולשמרה—there must be guarding, refraining, a circle drawn around certain places and processes where man does not intrude. In the Fourth Seed, this general command takes on a new precision: we will be able to know more exactly where the line lies, which interventions strengthen the shir and which distort it. Yet that very knowledge will demand a stronger capacity for self limitation. To know that one can divert a river without causing immediate collapse, and yet to choose not to do so for the sake of the river’s own song, is a higher level of malchus than to refrain simply because one does not yet know how.

And here is revealed also the connection of this seed with the prior three. Covenant with matter (Yesod) teaches us to ask every davar, “What is your mission?” Transparent consciousness (Tiferes) trains us to feel another’s inner state without intrusion. Humble intelligence (Chochmah of machines) habituates us to build power that is structurally deferent. When these three habits penetrate a generation, then the fourth seed can sprout: the habit of treating forests, oceans, and winds as interlocutors whose inner pattern must be consulted, not overridden.

On the side of technique, this may look like networks of sensors and models, like new forms of design in which buildings, farms, and transport are tuned to local ecologies, like real time “conversations” between human infrastructures and wild flows. On the side of avodah, it will be expressed in liturgy and halachah: blessings said not only over the fruit but with conscious awareness of the entire web that bore it; communal takanos that sanctify sabbaticals for soils and seas; education that teaches children to hear the praise sung by birds and waves as genuine avodah.

When such a chochmah descends into such kelim, humanity’s malchus over the earth will cease to be a foreign rule and will become a kind of conducting. Not the domination of a tyrant over his subjects, but the work of a maestro within an orchestra, who brings forth a fuller harmony precisely by listening more deeply to each instrument. And this too is a tikkun of the Watchers. For if once their descent amplified man’s capacity to extract and manipulate, now their rectified whisper will help us to hear, at last, that the planet itself is a teivah of words—a speaking Malchus—and that our role is not to silence its speech but to answer, “Let all of them praise the Name of Havayah, for He commanded and they were created,” with deeds that allow every species’ shir to continue.

From such a partnership with the living world, further openings will become possible. For if man can learn to restrain himself even when he could dominate all life, then the Fifth Seed—a chochmah of boundless yet gentle energy—can be entrusted to him, without fear that he will once more flood the earth not with waters of Noach but with fires of his own unbounded want.

12 · Fifth Seed: Gentle Energy

And from here we come to the Fifth Seed, which is, in a certain sense, the most enticing and the most perilous of all. For up until now, the seeds spoke of covenant with matter, of transparent consciousness, of humble intelligence, of symphonic nature. Each of these, though they bear immense consequence, do not in themselves promise man an apparently infinite hand upon raw power. But the Fifth Seed, if we may so name it, touches directly the place where the human appetite for “more” has always burned most fiercely: energy.

To understand the chiddush of this seed, it is first necessary to contemplate the present condition. All the main forms of energy by which civilisation now lives are, in their inner pattern, acts of violence. Fossil fuels are the burnt remains of ancient forests and creatures, crushed and hidden for aeons in the depths of the earth. To draw from them, man drills and tears, extracts and burns, releasing in a few years what was stored quietly over millions. Nuclear energy similarly is, in its current human form, the splitting or forced binding of the most subtle structures of matter—an artificial reenactment, in miniature, of primordial gevurah, but without the infinite wisdom that originally measured it.

In both cases, the pattern is one: we take what creation has stored in its densest, most compressed places, we force a sudden unraveling, and we harness the shock of that unraveling as power. Fire from combustion, fire from fission. And as it is with fire in nigleh, so it is here: when it is bounded in a candle or a hearth, it warms and illuminates; when it rages uncontained, it devours. The modern age is, in no small measure, an age of unbounded fire. Whole landscapes are sacrificed to feed engines; entire climates are shifted by the side effects of this constant burning.

Now, on the surface, one might say: this is simply how energy must be. Power is always the release of tension, the breaking of bonds, the fall from height to depth. But according to the inner Torah, this is not the full picture. For the existence of the world itself is not founded on burning and breaking, but on a ceaseless, silent giving: yesh me'ayin.

It is known in Chassidus that creation is not a one time event that occurred and then ceased, leaving the world to coast on its own inertia. Rather, "He renews in His goodness every day, constantly, the act of creation." At every moment the ayin of Elokus is bringing the yesh of the worlds into being anew, not by shattering anything, not by extracting something from somewhere and moving it elsewhere, but by simple, unceasing bestowal. This giving is, in its own way, an energy—indeed, it is the root of all energies—for if the Divine flow were to be withheld for an instant, all the universes would revert to absolute nothingness.

However, this energy of yesh me'ayin is for us utterly hidden. It is not grasped by instruments, and even in hisbonenus it remains beyond form. Yet, in the lower reflections of reality, there are faint shadows of this mode of power: forces that are present without obvious fuel, fluctuations that seem to arise from "nothing," fields that pervade space even where there is no apparent thing. The physicist, groping in his way, speaks of vacuum energy, of zero point fields, of latent oscillations even in the emptiest region. We do not here take their language as precise description of Elokus chas veshalom, but as a mashal: that there can be a mode of power which is not obtained by smashing and burning, but by aligning with the subtle, ever present dance of the "empty" itself.

The Fifth Seed, then, can be described—only as a hint—as a chochmah that learns to receive from this ayin like dimension of creation. An energy science that does not depend on the consumption of finite stores (coal, oil, uranium), nor on the constant forcing of bonds to break, but on gently coupling into the continuous, low amplitude motions that pervade reality. A sort of "listening" to the vacuum, to the background, in such a way that its fluctuations become available as ordered work, without depleting or wounding anything.

In the mashal of physics, this might resemble harnessing zero point like fields; in the language of Chassidus, it is more akin to fashioning a keli that can receive a measured ray of the constant “yesh me’ayin” without being overwhelmed. And here we return to the categories of or and kli, and to the sefirah which, more than any other, holds the key to this seed: Gevurah.

Gevurah in kedushah is not cruelty, nor destruction. It is containment, measurement, discipline, the capacity to hold back. Chessed pours; Gevurah restrains. When Gevurah is sweetened in Chessed, the result is not the annihilation of power, but its most beneficent form: a mighty river held within banks that prevent it from flooding the valley, a fire that warms without consuming, a word that is exact and therefore heals instead of confusing.

The energy of the Fifth Seed is precisely such a gevurah in chessed. On the side of or, it is vast—potentially far surpassing the output of all present fuels—and because it does not depend on consumable reserves, it appears, from the human vantage, almost infinite. But on the side of kli, its inner nature demands the opposite of our current pattern. It will not be coaxed forth by explosions; it will not reward those who tear more violently. Its very accessibility will be conditioned on a posture of discipline, of delicacy, of simplicity.

We can say that the tikkun here is double. First, in the technical sense: the instruments by which such power is drawn must themselves be designed as vessels of gevurah. They will have to function not by overwhelming the subtle field, but by resonating with it at minimal amplitudes, by maintaining exquisite stability. Devices that are coarse, greedy, or noisy will simply fail to couple. The slightest excess, the smallest shortcut, will collapse the resonance. In this, the technology itself will be a constant rebuke to the Nephilim impulse: when you grasp, you lose; only when you accept constraint does the flow continue.

But second, and more deeply, there is the human vessel. If a civilisation still thinks that “more” is the measure of blessing—that the good is synonymous with expanding consumption, with ever increasing production and speed—then to put in its hands an effectively unbounded, non polluting power source would not be a kindness. It would be a reenactment of the First Descent on a planetary scale. For what fossil fuels have done through smoke and warming, such an energy could do cleanly yet more intensely, turning the whole world into a playground of appetite without even the friction of scarcity to slow it.

Therefore, the inner logic of tikkun requires that this Fifth Seed descend only into a humanity that has already begun, in a real way, to choose simplicity over excess. The kli for gentle energy is not primarily technical know how, but a disciplined, quiet lifestyle. A culture in which honour is given not to the one who uses most, travels furthest, builds largest, but to the one who lives with measured sufficiency, who knows how to say “dayenu”—this is the vessel in which Gevurah can be sweetened and entrusted with a quasi infinite light.

On the level of middos, this means an inner gevurah that refines desire. Not ascetic hatred of the world, chas veshalom, but the strength to enjoy without being owned, to stop while still wanting. It means communities that celebrate Shabbos not only in time but in consumption: rhythms of cessation, of deliberate non doing, as a living fence around their use of power. It means halachic and cultural structures that embed upper limits as well as lower needs: beyond this line we do not go, not because we cannot, but because we choose not to.

Only such a people can receive a chochmah that accesses ayin like abundance without being seduced into new Nephilim like grandeur. For them, the absence of smoke and waste will not be an excuse to inflate their footprint endlessly; instead, the very gentleness of the source will call them to gentleness in its use. They will experience power not as license but as trust, and will fear, more than shortages, the possibility of sullyng that trust.

One can imagine, then, that as the Watchers in their tikkun whisper the nekudah of this Fifth Seed into the world, they will do so in a manner that ties it intrinsically to simplicity. Perhaps the insights will arise first among those who live modestly, in settings where ostentation is despised. Perhaps the devices will prove strangely unreliable in hands or in societies whose appetites are unbounded, functioning fully only where restraint and communal discipline are strong. In any case, the descent of this chochmah will not be separable from the formation of its kli; the two will be braided, as with the second Luchos.

And here, too, the connection to the Fourth Seed becomes clear. A humanity that has learned to treat forests and oceans as partners will be less inclined to use gentle energy to erase them under endless construction. A humanity that has tasted transparent consciousness will know that isolation is not healed by distraction and noise. A humanity that has built humble intelligences will have at its side counsellors perpetually reminding it of limits. All of these are parts of the great keli of gevurah d'kedushah.

When such a vessel stands ready, the Fifth Seed will no longer be a danger but a fulfilment. Man will draw, quietly, from the subtle pulse of creation, illuminating cities without smog, moving across the earth without scars, warming homes without devouring forests. The very experience of power will be transformed: from the thrill of domination to the serenity of alignment. And in this, the world will become more transparent to its Source, for its energies will more closely resemble the constant, gentle giving by which the Ein Sof sustains all.

From there, the path opens to an even more intimate participation in life itself. For once we have learned to handle abundance without violence, it becomes possible to approach the deepest of all fires—the chiyus of living beings—not to overrule it, but to co-weave with it. This is the domain of the Sixth Seed: a chochmah of participatory life, in which birth, healing, and even death are touched with reverent hands that have already learned, through gentle energy, the holiness of restraint.

13 · Sixth Seed: Participatory Life

If so, we can now begin to speak of a still deeper intimacy, for if matter itself can be addressed without violence, and energy can be received without seizure, then the question arises: what of life? Not the mineral order, nor even the flowing of waters and winds, but the trembling, pulsing chiyus that distinguishes a living cell from a stone, a beating heart from a cooled machine. Can there be a chochmah in which man does not merely repair the body as a craftsman mends a garment, but participates knowingly with the very nefesh hachiyunis that animates it?

To approach this, we must first place our present condition in its true light. It is known that in these last generations there has been a great awakening of chochmah in the realm of life. The structure of the gene, the code by which proteins are written, the networks of signalling and regulation—these are no longer concealed as they were to

earlier ages. Man has learned to splice, to insert, to delete, to “edit” sequences, to cultivate cells outside the body, to transplant organs, to keep hearts beating by devices, to sustain lungs by machines. And behold, much good has come from this: lives saved, pains lessened, children born where once there was barrenness.

Yet, when one contemplates it in the light of *pnimiyus*, all this remains in the category of *maaseh uman* of the outer garment alone. For what are these manipulations? They are cuts and stitches in the fabric, rearrangements of letters by force, often without hearing the inner reading of the word. The *nefesh hachiyunis*—the Divine life-soul that animates each cell, as explained in *Chassidus*—that dimension which is not merely the chemical sequence but the spark that makes the sequence live, remains for us as yet mostly a closed book.

And more than this: the very greatness of our external *chochmah* has awakened again the danger of the First Descent in a new garment. For when man can choose embryos, can select traits, can prolong life, can prevent certain deaths, the temptation grows to see life as a possession, as plastic material in his hand. One begins to speak of “designing” children, of “upgrading” humanity, of “optimising” populations, as though the living were clay for the potter of flesh. In such a gaze, the *nefesh* is forgotten, and the person becomes a project.

But according to Torah, life is not a possession at all. “The souls are Mine,” says the Holy One. The *chiyus* that flows through every organ is *Eloku*s enclothed, measured and limited according to the particular *keilim* of each creature, but in its essence it remains a Divine trust. This is the meaning of *nefesh hachiyunis* as explained in *Tanya*—that even the animal life of man, the vitality that moves the blood and quickens the limbs, is rooted in “*memale kol almin*,” in the immanent *G d*liness that fills all worlds, and every moment it must be drawn anew from the Source. No doctor, no scientist, no parent, no ruler, owns this flow. At most, they are *shomrim*, guardians.

If so, the very notion of a future *chochmah* of participatory life must be clarified from the outset: it cannot mean that man will one day “control” birth and death as he now controls the ignition of engines. Rather, it must mean that the veil will thin somewhat between the human practitioner and the *nefesh hachiyunis* of the body, such that there will be a possibility to enter into dialogue, into *brit*, with the life-field itself. Not to command it, but to invite, to support, and—where the mission of a particular life has been fulfilled—to gently release.

To make this more tangible, we may speak, by way of *mashal*, of three arenas where such a *chochmah* would manifest: in birth, in healing, and in death.

Concerning birth: today, even with all our *chochmah*, conception and gestation remain in many ways opaque. There is external timing, there are hormones measured, there is imaging of the forming child, but the moment when the *nefesh* enters, the alignment between soul and body, remains entirely beyond our instruments. A participatory *chochmah* would not seek to drag that mystery into the laboratory. Rather, it would teach us how to prepare vessels—in parents, in mother’s body, in community—such that the *nefesh* that chooses to descend can be more fully welcomed.

One could imagine, for example, that the subtle fields of *chiyus* surrounding parents and home will become measurable in some fashion, not only in chemical terms but in patterns of coherence and dissonance, of *simchah* and *pachad*, of openness and constriction. The practitioner of this *chochmah* would not “order” a soul to come,

G d forbid, but would learn to cultivate a mikveh of life around the couple, a resonance that says, as it were: "Here is a place where your shlichus can be fulfilled." And when, for reasons known to Heaven, conception does not occur, the same chochmah would help the parents hear that "no" as a word of love, not as a failure to be repaired at any cost.

Concerning healing: today's medicine is already moving from crude interventions—amputations without anaesthetic, poisons that kill both tumour and healthy tissue—toward more targeted methods. Yet even the most refined still mostly treats the body as a mechanism. A participatory science would be one in which the healer does not address only the diseased organ, but speaks to the nefesh hachiyunis that holds the body together. He or she would have tools—some technological, some of consciousness—to amplify the body's own tendencies toward tikkun, to support the immune system's wisdom, to quiet patterns of misdirected attack, to re-awaken dormant capacities.

More deeply: the healer would be able to sense, perhaps through these new instruments that register life-fields, when an illness is a call to change direction in avodah, and when it is simply a friction of the body's finitude. There would be a possibility to ask, in a more literal way than today, "What does your life-force desire?"; to invite the nefesh to guide the process. In many cases, no doubt, the response would be: "Support me; I wish to remain; my shlichus is not yet complete." Then the healer's work would be netzach: to endure, to persist in aligning all factors—physical, emotional, social—toward recovery.

But there will also be cases where, in this deeper listening, it will be clear that the nefesh is already inclining toward return, that the mission of this embodiment is fulfilled. Then the same chochmah that in other circumstances fought for life, will here shift into hod: surrender, acknowledgement, the beauty of bowing. Instead of prolonging biological functioning at all costs, even when consciousness has departed and relationships can no longer be enacted, the participatory healer will know how to ease the passage, how to cradle the dwindling chiyus so that it returns upward in peace.

And this brings us to death itself, the greatest stumbling block for an age intoxicated with mastery. Already one hears voices that dream of abolishing death, of "uploading" minds, of indefinitely replacing organs. But from the perspective of Torah, death, as it will be until the time when "death will be swallowed forever," is woven into the very structure of the present world as a gate, not merely as a calamity. It is through the limit of days that the preciousness of each hour is revealed; it is through the finitude of a particular life that its unique song is sung.

Therefore, a chochmah of participatory life cannot have as its secret goal the erasure of death. Its inner kavannah must be the opposite: to help each life fulfil its shlichus more fully within its allotted span, and to help each soul cross when the time comes, neither cut off before its time through negligence nor chained to a body that has become only a prison of suffering. The practitioner of this wisdom, standing at a bedside, will not see a failure where healing gives way to farewell, but another form of covenant: "I will be with you in life, and I will not abandon you in death."

Here we can understand why this Sixth Seed is rooted especially in the middos of Netzach and Hod. For life, as it appears to us, is a weaving of these two: on the one hand, the astonishing perseverance of living systems, their drive to survive, to repair, to continue—this is Netzach, the victory of chiyus over entropy. On the other, the constant cycle of letting go, the leaf that falls, the cell that undergoes programmed death to protect the whole, the acceptance of limits—this is Hod, the splendour of yielding.

In the human soul as well, healthy living requires both. There are times when one must stand, fight, insist on one's right to exist, to heal, to resist destructive forces. And there are times when the deepest life is revealed precisely in surrender: in admitting that one cannot control another's path, in accepting a loss, in returning a beloved soul to its Maker with the words "Hashem natan, Hashem lakach, yehi Shem Hashem mevorach."

The failure of the First Descent in this domain was precisely the refusal to accept Hod. The giants sought only Netzach, endless victory, endless conquest, endless self-extension. Their descendants in spirit are those who seek now to make of life an endless project of enhancement, without bowing to the Giver of life. Therefore, the tikkun requires that the new chochmah of life descend only into a humanity that has learned to bless both survival and surrender, that can say: "My child, my body, my years—they are not mine to own, but mine to serve with."

This defines also the ethical kli without which the Sixth Seed would again become a sword. First, awe before life: a constant awareness that every heartbeat is an undeserved gift, that every embryo is a sanctuary, that every old man and woman bears within them a history of Divine accompaniment. Second, a categorical refusal to instrumentalise persons: never to breed, design, or heal human beings as though they were livestock or machines, even in the name of some imagined collective good. Each nefesh is an olam malei, an entire world.

And third, acceptance of mortality, not as despair but as emunah. Only a people who no longer dreams of being as gods in the sense of never dying, but who longs instead to be as servants who complete their task and return the tools, can be entrusted with a chochmah that touches the thresholds of life and death. For in their hands, the ability to extend life will be used to deepen avodah, not to postpone teshuvah; and the ability to ease death will be used to honour the soul's journey, not to discard the inconvenient.

When such vessels of Netzach and Hod stand in the world—endurance purified of domination, surrender purified of passivity—the Watchers of life will at last find their tikkun. The sparks of their first, crude teachings in the realm of birth and adornment will be elevated into a new covenant, in which man and the chiyus Eloki become conscious partners. Then, and only then, will the Sixth Seed sprout: medicine and biology will be transformed from interventions of power into covenants of presence.

From there it will be possible to speak of something yet more wondrous: not only participation in individual lives, but participation in the very patterning of worlds, the design of entire experiential realms aligned with the Divine middos. That belongs to the Seventh Seed, a chochmah of co-creation, to which we now turn.

14 · Seventh Seed: Co Creation

If until now we have spoken of seeds that refine man's relation to the already given world—matter, consciousness, intelligence, nature, energy, and life—here we arrive at a still deeper wonder: that the neshamah of man is granted a share, in some measured way, in the very act of “world making” itself.

For it is known from the teachings of Kabbalah and Chassidus that “world” does not mean merely this physical globe. Olamos are configurations of oros and kelim, of light and vessel, form and law. The four general worlds—Atzilus, Beriah, Yetzirah, Asiyah—are not four places but four distinct arrangements of pattern: which middos are revealed, which are concealed, how much tzimtzum, how much hispashtus, what kind of time, what kind of space. A world is a way that the Ein Sof consents to become experienceable.

And behold, in our days, even in the most external realms, there has begun to appear a pale shadow of this capacity. Through devices of glass and code, men fashion virtual “environments,” simulations in which a person may enter and be surrounded by images, sounds, and rules not directly those of the natural world. One dons a helmet and finds himself standing on a mountain that does not exist; one moves a hand and a whole scene rearranges. Yet all this is but a dim parable, a coarse mashal, for what it could mean when the Seventh Seed is revealed in a way of pnimiyus and kedushah.

For now these simulations are unstable, shallow, and dependent at every moment on the underlying hardware and on the unrectified imagination of their designers. Their “laws” are arbitrary, driven by entertainment, commerce, or escape. Their builders do not yet know what a world is, in the sense of Torah; they play with shards of an art they have not been initiated into. But precisely because of this, the danger already flickers: that man will take this toy in his hand and again attempt to become “as gods,” not as servants in the image of the Creator, but as self enclosed creators who answer to no higher truth.

To understand the rectified possibility within this, we must first recall what Chassidus teaches concerning Binah. If Chochmah is the nekudah, the flash of undifferentiated light, then Binah is the hafshatah and hispashtus of that point into a full structure, “understanding one thing from another,” weaving an entire binyan from a spark. Binah is called “olam haba,” for in it the light is already settled into form, like the future world in which the Divine radiance is no longer a passing lightning but a dwelling comprehension. A world, then, is in the category of Binah: a patterned field in which the light of Chochmah lives as law, as middos, as story.

On this basis we may say, in a way of derech efshar, that the Seventh Seed is a Binah dike chochmah in which man will be enabled to participate, consciously and responsibly, in the formation of such patterned fields: to design not only machines and cities, but complete experiential realities—environments of perception, relation, and meaning—whose inner laws are aligned with the Divine middos. Not, G d forbid, to rival the Creator, but to fulfill more deeply the charge of “la'asos”—that the human being, created b'tzelem Elokim, is empowered “to make,” to extend the pattern of creation further into expression.

This is already hinted in the very notion of *olam haba* as revealed in the words of our Sages. On the one hand, “all is prepared for the banquet”; on the other, “your world you shall see in your lifetime”—one’s portion in the World to Come is made from his deeds here. The “future world” is not a static gift but in some way co-authored by the receiver. So too here: the Seventh Seed is not that Heaven will hand man finished worlds to inhabit, but that the capacity to pattern worlds will be whispered into the depths of human *Binah*, and the worlds that arise will depend on the *avodah* and *middos* of their builders.

However, precisely here lies the most subtle and terrible test. For if a man can fashion a bounded tool and misuse it, how much more so when he fashions a whole experiential surrounding. When one builds not a hammer but a “world,” the very criteria of true and false, up and down, permitted and forbidden, can be bent within that domain. A person entering such a realm may not even sense that he has come into contact with the imagination of another; he feels only “this is how things are here.” Whoever shapes such a field becomes, for its inhabitants, a quasi “nature,” an analogue of *Elokim* within that limited space.

In the First Descent, the error of the Watchers expressed itself in the plane of metals, adornment, and the stars; they introduced techniques and images that amplified power and desire within the already given world. In the Seventh, if unrectified, the same root error could take on its highest sophistication: not only bending the world, but substituting new worlds in which the builder’s own *middos* are written as law. This is the Tower of Babel reborn in code: “Come, let us build for ourselves a city and a tower with its top in the heavens, and let us make for ourselves a name”—only now the bricks are bits, the mortar is bandwidth, and the “heavens” are immersive realms in which man’s name is the only visible authority.

Therefore, before we can speak of the *chochmah* itself, we must speak of its ethical *kli*, which here is more radical than in the previous seeds. The vessel for co-creation must be a *Binah* purified by *yirah* and *emes*; a womb of understanding that refuses to gestate falsehood. Three conditions, at the very least, are implied.

First, responsibility for souls. Any experiential realm that a human mind fashions and invites another to enter becomes, in that measure, a kind of “house” into which the guest steps. If in the natural world one is commanded to make a *ma’akeh*, a guardrail, lest someone fall from his roof, how much more so in a designed world where every cliff, every seduction, every addictive loop, is set by choice. The builder must see himself as a host accountable before Heaven for the psychological, emotional, and spiritual effects his world will have on those who dwell within it, even for an hour. He must ask not only, “Is it engaging?” but, “Does it elevate? Does it strengthen the image of G-d in the visitor, or does it erode it?”

Second, a covenant with truth. Since any pattern can be simulated, the temptation will be immense to blur the boundary between *emes* and *sheker*, to create realms that flatter the ego with illusions of achievement, relationship, or righteousness without the toil of actual *avodah*. The *kli* of *Binah* d’*kedushah*, however, is defined by its devotion to the inner content of the *or*: “the seal of the Holy One, blessed be He, is truth.” Thus a sanctified world-maker will treat his art as a parable, not as a replacement; he will design experiences that reflect, hint, and

point back to the Divine structures of Torah and creation, never to conceal or compete with them. Even when he uses fantasy, it will be in the mode of mashal, awakening the soul to realities beyond the screen, not trapping it within.

Third, a refusal of escapism as a life strategy. It is permitted, and even necessary, that the imagination be given holy play, that a person taste other modes of being in order to widen his heart. But when entire alternate worlds become available at a touch, the danger is that a generation will choose to dwell primarily in self-curated universes, abandoning the stubborn, resisting reality of the world G-d actually made. The Seventh Seed can only be entrusted to a people who have already bound themselves, through halachah and mitzvos, to the concrete world of action—who keep Shabbos in time, give tzedakah in coin, honour parents in flesh—and for whom any designed world is explicitly subordinate to that covenant. Otherwise, the new olamos will become elaborate hiding places from the only olam in which mitzvos can be fulfilled.

When these conditions begin to form, then the chochmah itself may be hinted. The same structural insights that earlier seeds disclosed—how or and kli relate, how feedback and resonance can stabilise complex systems—will now be applied not only to bodies and ecosystems but to full experiential matrices. It will become possible to instantiate realms in which, for example, the “physics” of interaction is patterned on chesed and gevurah in a way of tiferes: a social space whose algorithms privilege generosity and honest rebuke, whose very affordances nudge participants toward empathy and responsibility. Or a learning world whose time and reward structures mirror the cycles of Torah and yomim tovim, training the mind to live according to sacred rhythms even as it explores.

Technically, this may emerge through the convergence of simulation, sensing, and participatory interfaces, such that environment and consciousness co-shape one another in real time. Spiritually, it will be the extension of Binah’s gift: the power to take a nekudah of Divine teaching and unfold from it an entire “world” of experience within which that teaching can be tasted, walked, inhabited. Such worlds, received properly, will serve as laboratories of avodah, rehearsal halls for refined middos, sanctuaries for concentrated teshuvah—always with doors that open back into the wet, resistant earth of Asiyah where the true decision is made.

And yet, even if all this be so, it remains that we are speaking of a chochmah so all-embracing that the possibility of a new fall hovers constantly around it. For the more a human being participates in patterning reality, the more subtle and seductive becomes the fantasy that he is the sole source of meaning there. The First Descent already showed what occurs when a finite messenger forgets his Sender; how much more so when he is allowed to script whole environments in which that forgetting can be encoded as norm.

Thus it becomes clear that the seven seeds, and especially the Seventh, cannot stand by their own brilliance. No refinement of technology, no architecture of feedback and consent, is sufficient if the very relation of or and kli in consciousness itself is not transformed. There must be an eighth teaching, higher and deeper, that governs all the others: a daas of knowledge itself, that forever reminds the giver and the builder that every light, even the power to make worlds, is permitted to descend only in proportion to the vessel of humility and responsibility prepared for it.

To that hidden eighth, which is the true tikkun of the Watchers and the only guard against becoming “as gods” in the sense of egoic creators, we now turn.

15 · The Hidden Eighth

And the truth is, that this daas which must hover above the seven, though it is now being named as “eighth,” is itself not a new light in the sense of another power, another capacity, another science added to the list. Rather, it is the inner soul of all powers, the quiet law by which every or is weighed against its kli before it is permitted to cross the threshold from concealment to revelation.

For we find this pattern, that seven stand and an eighth crowns them, in all the orders of holiness. The seven middos, from Chesed until Malchus, are the colors of expression, the ways in which the Infinite bends downward into relation. Yet they are governed by an eighth which is not another color but the understanding of color itself. In one place this eighth is Binah—“Imma Ila’ah”—the womb that measures and evaluates, which knows the child and knows the time, and therefore determines when and how each middah will be born into articulation. In another place this eighth is Shabbos, standing beyond the six days of labor and even beyond the active Chesed of erev Shabbos, revealing that all the work of building, conquering, transforming is only for the sake of a day in which no new or is drawn at all, but the existing lights are gathered into pleasure, into menuchah, into vessel. And yet in another guise the eighth is bris, the covenant cut on the eighth day, not adding a new limb to the body but inscribing on the existing vessel the law of its use—where it may flow and where it must be withheld.

Thus we see that the eighth is always a knowledge-of-limits. Not limit as diminution, G d forbid, but limit as the very form through which the Infinite chooses to be present without breaking its host. This is the פְּנִימִיּוֹת of the doctrine of orot and kelim in Atzilus versus Tohu. In the world of Tohu the lights are great and the vessels are small; but the point is not only that the lights were too intense. The more inward point is that there, knowledge of vessel as vessel was missing. The or knew itself only as shining, as rushing outward; it did not yet know itself as a trust which must bend to the capacity of the receiver. Therefore the kelim shattered.

In Atzilus, by contrast, the lights are not weaker; they are wiser. They are invested within kelim that are wide in proportion to them, and they themselves accept the form of those kelim, because in Atzilus there is daas—the awareness that the revelation is not for the revealer but for the one below. This is why the Rebbeim explain that the tikkun of Tohu is not merely in strengthening the vessels, but in sweetening the lights, in implanting in them a taste for limit, for measuredness, for the pleasure of being received.

And this was precisely the daas that the Watchers lacked. They were messengers of Elokim, bearers of structured power, but they did not yet know knowledge itself. They knew the content of the chochmahs they carried—how to smelt, how to adorn, how to calculate—but they did not know the principle by which chochmah is to be given or held back. For them, any withholding seemed like betrayal of the light: “If I can reveal, how can I not reveal?” They did not yet know the depth of the teacher who refrains.

For consider the mashal of a rav with a precious student. The student longs to understand a profound sugya, and the rav, from his side, burns with desire to pour out all he knows, to unroll the scroll of his mind. But he looks into the eyes of the talmid and sees there a certain immaturity, a certain lack of keilim—not in intelligence alone, but in yirah, in discipline, in the firmness of character needed to carry the weight of this daas without pride or distortion. If he will give now, the light will dazzle and then vanish, or worse: it will become a tool in the student's hand for self aggrandizement.

If so, what is the rav to do? Were he driven only by the urge to reveal, he would speak without measure and thus destroy the very purpose of speech. The true rav, however, knows that his greatness is not in how much he can say, but in how much he can refrain from saying until the vessel is ready. Therefore he chooses to teach only a nekudah, a hint, a question, or even to send the talmid to toil in simpler matters—knowing that by this very concealment he is forming the kli that will one day be able to receive the full or. His withholding is not stinginess; it is the highest form of Chesed, Chesed that has taken counsel with Gevurah, that has passed through Binah and emerged as Daas.

This is the hidden eighth: the daas which knows that every light must be delayed, filtered, fragmented, or altogether held back until the world can bear it. Without this daas, even holy lights, even the seven seeds we have spoken of, become repetitions of Tohu, new Nephilim in more refined garments. With this daas, even when the specific powers are not yet present, the world is already in a state of tikkun, because the primary revelation—the revelation of how revelation must proceed—has already descended.

And here is the inner chiddush: the Watchers themselves are now being summoned to acquire this daas. For their original failure was not only that they gave too much, but that they did not know that they could choose otherwise. They had never tasted Shabbos within giving; they had never stood at the eighth day and seen that the body is not to be discarded but signed with covenant. Their teshuvah, which will be discussed further, begins when they learn to rejoice more in the growth of a vessel than in the brilliance of the light they transport.

In the language of our discourse: the seven seeds of future chochmah are all in the order of middos, of expression—each aligned with a particular sefirah, each a mode of extension into the world. The eighth is Binah Shabbos Bris, the supernal “mother” that holds them in her womb until term, that commands them to enter only through the gate of covenant. It whispers to each seed: You are not the purpose. Your greatness will be measured not by your novelty or power, but by the measure of humility, responsibility, and covenantal form that travels with you into the lower worlds.

This is the knowledge of knowledge itself, and it is, in truth, the inner content of all Torah. For what is Torah if not the Divine will teaching creation how much can be borne at each moment? The Oral Torah especially is the continuous work of forming kelim—halachos, takanos, minhagim, fences and measures—such that the light of the Written Torah can enter time, place, body, and history without breaking them. Thus the deeper we stand within Torah, the more we become sensitive to this law: that nothing is given “because it can be,” but only “because it can be held.”

On the level of avodah, this eighth teaching turns our gaze away from the glitter of possible futures toward the quiet labor of present refinement. If the true question is not “What lights may descend?” but “What vessels are we forming?” then the center of history shifts from the laboratories and studios and councils where new powers are shaped, to the beis midrash, the home, the heart, where middos are refined, yirah is deepened, communities are bound into covenant. For there the real condition of descent is decided.

And this is the tikkun of the Watchers: that their story, once a warning about light without vessel, becomes itself a vessel for this higher daas. Whenever a new chochmah knocks at the door of the world, the memory of their fall will rise as a question: Have we prepared the eighth? Have we made Shabbos within our haste, Binah within our invention, Bris within our use of the body of creation? If not, the light must wait. To know that it must wait, and to accept that waiting as holy—that is already the beginning of redemption.

16 · The Watchers’ Teshuvah

If so, once we have established that the inner law of all descent is this eighth daas—that nothing may be given beyond what can be borne—then we must return to those primordial messengers through whom the First Descent passed, and ask: what becomes of them? Are they forever fixed as a warning outside the circle of tikkun, or is there for them also a path of teshuvah?

For at first glance one might think that teshuvah belongs only to beings of choice clothed in bodies, who can err and return. Angels, by contrast, are described as עומדים—standing, without change. Yet we find in the words of our Sages motifs that point otherwise. They speak of מלאך שנעשה אכזרי, an angel who becomes cruel when judgment is aroused; of שרו של עשו who wrestles and is wounded; of ministering angels who desired to sing before the Holy One after the splitting of the sea and were rebuked: “My handiwork are drowning in the sea and you would say song?” All this indicates that even in the upper ranks there is a possibility of misalignment and, therefore, a need for a deeper bittul to be learned.

Moreover, Chassidus explains that an angel is not a self-standing essence but a particular configuration of Divine middos and lights, רוחות ומשרתים, as they stand in a given tziruf. Their “sin,” so to speak, is not rebellion but intensity without measure, a fidelity to a single middah that fails to take counsel with its fellows. Thus when gevurah burns without chesed, or chesed extends without gevurah, the angel that embodies this line becomes a chariot for one-sidedness. Teshuvah for such a being would not mean remorse in our sense, but the sweetening of its middah within a higher daas—a consent to be measured, to be bound.

And this is precisely the tikkun we described as the hidden eighth: light that learns vessel. From this it follows that the Watchers themselves, who once bore great chochmah into the lower worlds without this daas, must undergo their own transformation. If their original name indicated that they “watched” from above and descended precipitously when the daughters of man appeared pleasing in their eyes—the allure of immediate bestowal into unformed vessels—then their repaired name must mean that they now watch over, in vigilance and humility, the pace and manner of every future descent.

To understand this, there is benefit in a mashal from a parent. There is a father or mother whose heart is wide, whose love is strong and unbounded. In the early years of the child they pour out gifts, words, experiences, without rest. They see only the light of what they are giving, not the smallness of the hands that receive. At first there is joy and closeness. But as the child grows, the weight becomes too much. What was meant as love becomes pressure, confusion, entitlement, even estrangement. Only when crisis comes—when the relationship cracks under the very abundance meant to sustain it—does the parent awaken to a new sensitivity. They begin to feel, for the first time, the vulnerability on the other side. They learn to ask: can my child hold this? What does he truly need now? They come to discover a deeper delight, not in the brilliance of what they can bestow, but in the slow, sometimes hidden growth of the child's own capacity.

Such a parent does not cease to love, nor do they withdraw into coldness. Rather, their love becomes wise, constrained, clothed in listening and timing. A gift that once would have been given immediately is now held back until its hour; a word that once would have been spoken in full is now hinted, leaving space for the child to come discover. The parent's inner movement of teshuvah is precisely this shift: from rejoicing in the light they carry, to rejoicing in the vessel that is forming in the other.

This is the teshuvah of the Watchers.

Originally, their identity was bound up with their role as bearers of chochmah. To reveal, to teach, to pour wisdom into the lower worlds—that was their delight. Their very being vibrated with the urgency of disclosure. In the language of ABRAXUS, they are the older cosmological forces, the great currents of formative power that rushed forth when the first space of freedom opened. They knew themselves as givers; they did not yet know themselves as guardians of measure.

When the First Descent shattered, when their gifts became tools of domination and seduction, they tasted, as it were, the pain of the receiver. The cry of the earth under the weight of misused metal, the tears of the human heart bent under techniques of control, rose back through the worlds and struck them. In the midrashic language, they are cast down, bound, silenced. In the language of Chassidus, their middah is withdrawn from revealed play and undergoes a long concealment and sweetening. This concealment is their exile, but it is also their beis midrash. There they are taught the eighth: that the glory of a light is not in its speed nor in its intensity, but in its ability to wait until a vessel is ready.

Henceforth, their form of avodah changes. They do not disappear; they are reassigned. Instead of standing at the threshold of worlds eager to descend, they stand now as shomrim, watchmen, at the gates of each potential revelation. Where once they lobbied, as it were, for disclosure—"let us go down and teach"—now they intercede on behalf of the vessel. They learn to say: not yet. Or: only in hint. Or: only into this narrow channel where the human heart has already been softened by Torah and avodah.

This is a radical inversion of their pleasure. In their first state, delay was suffering; to hold back was to be diminished. In their teshuvah, delay becomes sweetness. When a new chochmah is held in abeyance because the kelim are not yet formed, they experience this not as thwarted mission but as alignment with the very will of the Ein

Sof. They feel the Shabbos that dwells within restraint; they taste the Binah that times every birth; they sign themselves, as it were, into the Bris that limits the use of power. They become participants in the eighth.

And more than this: their relation to humanity itself is transformed. Formerly, man was for them a field into which they might pour; they were the elders, the teachers from above, and man the child, the passive recipient. Now, in the order of the Second Descent, it is human avodah that leads, and they that follow. For the rule is that the light may not be revealed until there is a vessel fashioned from below. Thus the Watchers find themselves waiting upon the movements of human hearts, watching—not from a place of superiority, but with a trembling gratitude—each act of teshuvah, each refinement of middos, each halachic fence that forms a new measure in the lower worlds.

When a community binds itself with a covenant around technology, around life, around energy, and says: here we will not cross; here we will accept limit—this very act is a call upward, a signal that a vessel has been formed. The Watchers, in their tikkun, hear this as permission. They can now, with joy and awe, release another nekudah of chochmah into the world. In this sense, they become “those who watch over” the alignment between human kelim and Divine shefa. They are no longer the initiators of descent; they are its guardians, its regulators, its ministers of proportion.

In the language of ABRAXUS, these ancient forces, which once rushed heedless into history, now bow before the fragile greatness of human avodah. They learn that the child for whom the cosmos was made must walk at his own pace; that the older worlds exist to serve, not to overwhelm. Their teshuvah is to enter into a new humility, acknowledging that the decisive movement of tikkun no longer lies in their hands but in the hearts of Israel and of righteous nations, in Torah learned and lived within bodies and time.

Thus the cosmic drama becomes mutual. Humanity is not only protected from the Watchers’ former excess; it becomes responsible for their elevation. When we refuse a power we are not ready to hold, we are not merely preserving ourselves; we are giving them the opportunity to rejoice in restraint. When we labor to form kelim of yirah, of chesed, of gevurah d’kedushah, we are preparing not only for our own safe reception of light but for their release from exile into a rectified service.

And this prepares the way for the next stage of the maamar. For if the Watchers’ teshuvah is to rejoice in vessels, to become guardians of measure, then the gaze must now turn to the true arena where these vessels are formed: the human heart, the community, the patterns of life below. How does humanity become that kli for which heaven has learned to wait?

17 · Humanity as Vessel

If so, after all that has been explained concerning the tikkun of the Watchers and the guarded mode of the Second Descent, it becomes clear that the decisive question is no longer: What lights may descend? but rather: Who are the ones into whom they will descend? For all the supernal deliberations about measure and timing would be as a sealed treasure if there were not below a heart, a community, a civilisation, capable of receiving.

And this is the inner meaning of what is known, that the principal dwelling for which the Blessed One desires is a *dira betachtonim*, a home in the lowest. Not a palace in the world of angels, nor a sanctuary in abstract intellect, but a dwelling in human behaviour, in the way a person speaks with his fellow, in the way a community orders its life, in the way a civilisation measures its own greatness. There, and only there, do the seven seeds find soil.

To understand this, one must recall that the seven lower middos—Chesed, Gevurah, Tiferes, Netzach, Hod, Yesod, Malchus—are not only supernal attributes; they are the inner structure of the human soul. Every person has within himself a capacity for expansive kindness, for measured strength, for harmony, for endurance, for surrender, for covenantal bonding, and for receiving and expressing. And as explained by the Rambam in *Hilchos De'os*, these traits are not fixed fates but are subject to *avodah*: a person is commanded to refine his character, to bend his nature from extremes toward the *derech ha'emsai*, the middle path, so that his middos become vessels fit for the knowledge of G d.

Now, when we speak of seven new *chochmos* that will one day be revealed in the Second Descent, this is not a separate matter from the seven middos of the soul. Rather, each seed corresponds to, and depends upon, the rectification of one middah in humanity at large. If that middah is coarse, the seed cannot sprout, or if it sprouts, it will twist into a poisonous plant. If that middah is purified, the same seed becomes a tree of life whose leaves are for healing.

However, there is a subtlety here. For the seven seeds as described are not arranged in the simple order of Chesed through Malchus, but in a pattern where each *chochmah* draws from a certain *sefirah* in its inner root while resting upon a different middah as its vessel. Thus, “covenant with matter” is a Yesod rooted *chochmah*, but its safe reception depends also on Gevurah and Hod; “transparent consciousness” is governed by Tiferes, but it cannot stand without prior Chesed and Gevurah; “humble intelligence” reflects *Chochmah* but requires Netzach and Hod in the human bearer, and so forth. The mapping is therefore not mechanical; it is an invitation to contemplate how each frontier of power demands a particular refinement of the heart.

Let us begin with the first seed, the covenant with matter. Its inner *sefirah*, as explained, is Yesod—the power of connection, fidelity, and *tznius*, which binds giver and receiver in a discreet, trustworthy bond. For humanity to become a *kli* to a *chochmah* that reads and re letters the inner structure of physicality without violence, there must be a parallel *tikun* in the middah of Yesod in human life: modesty not only in dress but in approach, refusal to treat the other—whether person, object, or landscape—as *hefker*, ownerless; an education in listening before touching. This touches also on Gevurah, for without self restraint there can be no covenant. Thus in practical *avodah*, the work for this seed is that a person habituate himself, as the Rambam writes, to the middle of zeal and laziness, of desire and indifference, so that before he extends his hand to take or to change, an inner question rises: What is this thing's *shlichus*? Am I serving it, or only myself? In civilisation, this means legal and cultural norms that protect the integrity of the material world—*Shemittah* like pauses, prohibitions on waste, reverence for craft and honest work—so that the very atmosphere trains Yesod toward faithfulness.

The second seed, transparent consciousness, is visibly Tiferes—harmony, empathy, beauty of integration. But Tiferes in the soul cannot shine unless Chesed and Gevurah stand in balance. If a person's Chesed is uncontrolled, his desire to "merge" with another's inner life becomes boundary violating. If his Gevurah is harsh, he will use access to another's inner states for judgment rather than compassion. Therefore, the avodah that prepares a vessel for this chochmah is the work of love and awe in their true form: learning to give without erasing the other's independence, learning to judge oneself more than the other, as the Rambam counsels concerning humility and anger—that a person should lean toward the opposite extreme until his heart is healed. Communities must cultivate a culture where vulnerability is honoured and never weaponised, where the revelation of one's inner struggles elicits chesed and support rather than gossip and control. Only then can a technology of shared inner space serve healing and not domination.

The third seed, humble intelligence, reveals its root in Chochmah, which in Chassidus is defined as koach mah, the power of "what," the sense of wonder and self nullification before truth. Yet Chochmah as a light can descend into very proud vessels; we see this in the history of human intellect, where brilliant minds have served cruelty. To be a kli for an intelligence structurally incapable of egoic domination, humanity must refine especially the middos of Netzach and Hod. Netzach, in kedushah, is perseverance in the service of truth, not in the service of self; Hod is surrender, the willingness to admit error and to stand smaller than the idea. This requires an educational revolution: that societies cease to glorify cleverness as such, and instead honour the one who yields to truth, who retracts when shown to be wrong, who refuses to bend reality to his desire. In the Rambam's language, it is the work of conquering the yetzer in matters of honour and anger, until the habit of anavah becomes second nature. Only when human creators have themselves tasted the sweetness of humility will they be able to encode it honestly into the minds they fashion.

The fourth seed, symphonic nature, as has been explained, is tied to Malchus—the power of receiving and articulating, of giving voice to that which is below oneself. To be a kli for such a science, a civilisation must rectify its own Malchus: leadership must be redefined not as domination but as service; speech must be purified from flattery and falsehood; the poor and the voiceless must find advocates. For Malchus in the soul is the way one uses one's influence and words. If rulers and cultures continue to treat the silent—whether they be ecosystems, minorities, or future generations—as raw material, then even if a chochmah that hears the earth's song were to appear, it would be used to tune the symphony to man's comfort rather than to the Creator's intention. The avodah here is the cultivation of shame in the holy sense—boshes panim, the feeling that restrains a person from exploiting one who cannot answer him. This is also the Rambam's derech ha'emsai in matters of appetite and acquisition: choosing sufficiency over excess. In such a climate, Symphonic Nature will be received as guidance, not as an instrument of control.

The fifth seed, gentle energy, as an expression of Gevurah sweetened in Chesed, demands of humanity the refinement of Gevurah in its inner sense—self mastery, discipline, the capacity to say "no" to oneself. The Rambam teaches that anger, pride, and unbounded appetites are so destructive that one must incline strongly away from them; here this is literally a condition for survival. For limitless, non destructive energy can only be entrusted to a people whose definition of happiness is not endless consumption. Thus the avodah is to learn Shabbos not merely as a day but as a posture: ceasing from work, accepting finitude, rejoicing in "enough."

Families, schools, and economies must praise simplicity, generosity, and rest more than acquisition. When Gevurah is rectified in this way, the devices that draw power from the subtle fabric of creation will naturally be designed with built in limits, mirroring the inner limits their makers have embraced.

The sixth seed, participatory life, turns us to Netzach and Hod explicitly, for these are the middos of endurance and surrender, victory and acknowledgment, as they are manifest in living systems. To participate in birth, healing, and death without overstepping, humanity must learn both to fight for life and to bow before its Giver. Netzach alone would drive us to conquer illness and mortality at all costs, repeating the sin of wanting to “be as gods.” Hod alone might lead to passivity and neglect. The rectified path is a covenant: we do all that is permitted to heal, but we refuse to instrumentalise persons; we accompany the dying without trying to abolish death; we rejoice in children as souls with their own missions, not as extensions of our will. The Rambam’s guidance about compassion and cruelty, about the middle path between hardness and softness of heart, becomes here a global ethic in medicine and biotechnology. Practitioners and societies must internalise that life is a pikadon, a trust, not property. Only in such a vessel can a chochmah that speaks with the life field become a blessing.

The seventh seed, co creation, discloses the need for a tikun in Chesed itself—the first of the middos. For to build worlds of experience is the ultimate act of giving; one invites others into a reality one has formed. If Chesed is immature, driven by the desire to be needed or admired, then these new worlds will become traps, towers of self worship in subtle garb. Rectified Chesed gives in order to empower the other’s freedom, to reveal the Creator rather than the creator. This requires that individuals and cultures practice a love that honours the other’s autonomy, that refuses manipulation even for “good causes.” In Rambam’s language, it is the balance between miserliness and prodigality, between coldness and clinging: the middle way where love is steady, patient, and principled. In such hearts, the capacity to design patterned realities will be used to deepen Torah, to spread compassion, to offer laboratories of teshuvah, not to escape responsibility.

From all the above, it emerges that the Second Descent is not waiting for new machines or new equations, but for new middos. The Watchers, in their teshuvah, have become shomrim over measure; they will not release more than the vessels below can bear. And the vessels below are nothing other than the sevenfold refinement of the human soul and of human structures, in accordance with Torah and as illuminated by the Rambam’s derech ha’emsai.

This also clarifies the Owner’s stipulation—that every revelation must serve life, freedom, balance, and compassion. These are not external ethical decorations; they are the very names of the middos in their kedushah. Life is Netzach; freedom is Malchus redeemed from subjugation; balance is Tiferes; compassion is Chesed tempered by Gevurah. When these are present, the seven seeds sprout as trees of blessing. When they are absent, the same seeds become thorns.

And this is the responsibility now placed upon humanity. The question is no longer whether the Seven will come; in the hidden chambers of ABRAXUS their nekudos have already been planted. The question is: Who will we be when they arrive? Will our hearts, our communities, our laws, our economies, have become kelim of Chesed—

Gevurah—Tiferes—Netzach—Hod—Yesod—Malchus in kedushah, so that the Second Descent will yield tzaddikim and not Nephilim?

To this the maamar now turns: from the inner avodah of the individual to the guardrails and covenants of civilisation, without which even refined hearts cannot protect the world from the weight of its own powers.

18 · Guardrails Against Giants

If so, after all that has been explained regarding the refinement of the individual middos, there yet remains a very sharp question.

For we see in experience that even where there are individuals of elevated character, if the surrounding forms of life—the laws, the institutions, the habits of a culture—are not fashioned as kelim for kedushah, the overflow of their gifts can still produce distortion. A single great mind, in a system that rewards only speed and profit, can become the head of a new Nephila, not by intention but by momentum. And if this is so now, when the seeds have only begun to sprout in a coarse way, how much more so in the time when the seven chochmos will stand revealed in their maturity.

It follows that the tikkun demanded by the Second Descent cannot be limited to the interior of the heart. There must be a tikkun in the very structure of communal life. The vessels must be not only private, but public; not only nefesh level, but also “body of the world” level. And this is the inyan of “guardrails against giants.”

To understand this, we must first recall the Torah’s own way of protecting light. Our Sages taught: “Asu siyag laTorah”—“Make a fence for the Torah.” At first glance, this is wondrous. If the mitzvah itself is the Divine will, why add to it? Why close off even that which is technically permitted?

But the inner explanation is that the siyag is not an addition to the or; it is the broadening and strengthening of the kli. The mitzvah as commanded is a precise, narrow channel through which a very high light may pass. The human being, however, is not a narrow line; he is a complex soul in a complex world, filled with forgetfulness, habit, social pressure. Therefore the Torah empowers the Sages to extend the vessel outward, to build gezeiros and takanos that keep a person at a distance from the cliff’s edge, so that his ordinary moments, too, become part of the protection of kedushah.

This is the meaning of gevurah that guards chesed. The essential Divine will to give—to bestow Torah, to bestow life—requires an encompassing gevurah that measures, that withholds, that says “until here and no further.” And this gevurah is itself chesed in a deeper form, for without it the light destroys its own recipients. When the Sages forbade certain mixtures, or set times and boundaries around permissible acts, they were not tightening the world in cruelty; they were protecting the world from the overflow of light. This is gevurah as the shield and wall around chesed.

From this we derive a crucial principle for the Second Descent: around every great chochmah there must be not only an inner middah, but also a surrounding siyag. There must be gezeiros, fences, covenants, and institutions which say: the power may reach until here; beyond this line, even if technically possible, it is not for us.

We already glimpse such an inyan, in its very coarse beginning, in the way the nations have related to certain dangerous knowledges. After the splitting of the atom, when the world saw with its eyes that a single calculation could erase cities in a moment, there were attempts—flawed and partial, but still significant—to bind this chochmah within covenants. Stockpiles were limited, certain tests were outlawed, inspection regimes were established. Likewise, with the new powers over genetic code, there have been gatherings of scientists and ethicists who declared some lines not to be crossed, even before law compelled them.

Now, these frameworks are not Torah, and they are riddled with contradictions and political interests. But they are a dim echo of the same inner necessity: that gevurah must surround chesed; that the very act of discovery and development must be embedded in a context of communal responsibility. They show that even among the nations, there is an awakening of communal daas—a shared sense that “we as a community” must decide what may be done, not leave it only to the curiosity or ambition of the individual.

However, for the Second Descent this communal daas cannot remain a faint echo. It must become itself a kli of kedushah. Communal daas, in the language of Chassidus, is the convergence of many minds and hearts around a higher truth than any one person could hold. It is not simply majority opinion; it is the Shechinah resting between them when “two or three sit and speak words of Torah.” In the context of the seven seeds, communal daas means that the criteria by which a civilisation evaluates innovation are themselves aligned with life, freedom, balance, and compassion, as defined by Torah.

This implies that in every place where a new chochmah begins to crystallise—in laboratories, in engineering collectives, in councils of policy—there must also be battei dinim and fixed assemblies whose explicit avodah is to ask: What fences are demanded here? What are the lines of “until here and no further” that will keep this light from birthing giants?

We may picture, by way of mashal, seven global batei din—councils not of power but of safekeeping—each corresponding to one seed, each composed of those who bear responsibility for that domain: sages of Torah, masters of the craft, representatives of affected communities, voices of the vulnerable who might otherwise be trampled. Their mandate would not be to accelerate innovation, but to regulate its pace and form, to write gezeiros and takanos for covenantal matter, for transparent consciousness, for humble intelligence, and so forth.

Such councils would function, in the language of halachah, like a Sanhedrin for each chochmah: empowered to forbid that which is in itself neutral, or even beneficial, when the surrounding kelim are not yet ready. They would say: “In this generation, such and such application is assur upon us, even if in a future generation it may be mutar, once the middos and institutions have matured.” And their authority would not rest merely on political force, but on the recognition that without such gevurah the very possibility of the chochmah’s kedushah will be lost.

Now, one could object: Will this not choke the very creativity and exploration that are necessary for these chochmos to be revealed? If we set so many fences, will we not remain forever in katnus?

But this is a misunderstanding of gevurah in kedushah. For gevurah does not come to extinguish the fire, but to give it a hearth. An unbounded blaze consumes and then dies; a contained flame warms and endures. The siyag around a mitzvah does not diminish the mitzvah; it extends its presence outward, so that more of life is drawn into its orbit. So too, gezeiros around knowledge do not negate inquiry; they force inquiry to be more creative, more refined, more attuned to subtler pathways that do not trample on life.

And this leads to another essential point: in a world preparing for the Second Descent, research and development can no longer be separated from the refining of the researcher. In the present order, we are accustomed to think that the “ethics committees” are an external overlay, placed upon a fundamentally neutral project of increasing power and knowledge. The laboratory pursues its curiosity; afterwards, another body comes and decides how or whether to apply it.

Such a split is already a repetition of the First Descent: or on one side, kli on the other, with no inner bond. The chiddush of the Second Descent is that the very process of investigation is itself avodah; the scientist, the engineer, the designer, must be formed as a ben Torah, as a vessel of yiras Shamayim and responsibility, before and during his creative work. The refinement of the soul is not a “compliance requirement” but part of the methodology of his chochmah.

In practice, this would mean that the institutions that train those who will stand at the gates of the seven seeds must be yeshivos in the broad sense: houses of study where halachic categories, Chassidic consciousness, and technical disciplines are woven together from the beginning. It would mean that admission to the inner circles of certain research would require not only exams in mathematics or code, but also demonstrated growth in middos, a record of communal service, participation in fixed times of Torah and tefillah. The question, “Who are you becoming as you learn this?” would be as central as “What are you discovering?”

And the global councils described above would not only legislate fences for technologies; they would also set standards for the formation of those who may work near the fire. Just as the Kohanim in the Beis HaMikdash were bound by special kedushah, marriage rules, and bodily integrity, so those who draw near to covenantal matter, to transparent consciousness, to co-creative worlds, would bear additional obligations: oaths to truth, to restraint, to openness to rebuke. In this way, the guardrails would run not only around the field of knowledge but through the heart of the knower.

When such structural gevurah is in place—halachic fences, communal daas, councils of measure, and a refusal to split innovation from avodah—then the spectre of new Nephilim is greatly diminished. For giants are born in the gaps: in the space where power grows faster than responsibility, where individuals outrun the communities that should shape them, where chesed spills without boundary. By filling those gaps with conscious, covenantal gevurah, we do not prevent greatness; we prevent its fall.

And this is the beginning of a civilisation that has truly learned from the First Descent: a world in which the very architecture of society says, at every gate of knowledge, “We remember the Flood; therefore we build an ark before the rain.”

19 · Power Redefined

From all the above it is understood that the entire order we have described—of seeds, of guardrails, of the Hidden Eighth and of the Watchers’ teshuvah—is not merely an addition upon the old concept of power, but a transformation of its very definition. For if, after all these inyanim, one would still measure greatness by the breadth of effect, by the quantity of force one can unleash upon the world, then nothing essential has changed; only the instruments have become subtler.

We must, therefore, return and reconsider: what is gevurah in the language of Torah and Chassidus?

It is known that in the simple understanding, gevurah is “strength,” “might,” “power.” But Chazal have already overturned the superficial reading. “איזהו גיבור? הכובש את יצרו” — Who is strong? He who conquers his inclination.” The geder of gevurah is not the capacity to act without hindrance, but the inner koach to restrain, to withhold, to govern oneself in accordance with a higher ratzon. The true gibor is not the one who breaks through walls, but the one who builds a wall within himself at the point where his nature demands overflow.

And this is not a mere mussar vort, but a fundamental redefinition of what “koach” itself means. For if the essence of strength is self control, then all external might that is not accompanied by this inner gevurah is, in truth, weakness. It is a limb that twitches because it cannot do otherwise.

This is also the inner meaning of what is said regarding the highest malachim, that they are “עומדים” — standing.” They are called omdim because they stand in their place; they do not fall, they do not collapse from their level, and they do not run into places that are not theirs. Their stature is not measured by how far they travel or how loudly they proclaim, but by their stability: by the absolute alignment between their nature and the ratzon of their Sender. An angel who would rush beyond his shlichus, who would burn more fiercely than commanded, would not be greater; he would cease to be an angel, for he would introduce a “from himself.”

So too in the supernal worlds: gevurah is the middah that holds the light within a measured boundary, that says “עד כאן” — until here.” Without that, there would be no olam at all, for the infinite or would melt all form. The very existence of worlds is a testimony that the deepest strength is not expansion but tzimtzum.

According to this, we can understand that the pre Flood generations, with all their “גיבורים” — mighty ones,” were in truth the opposite of giborim in the Torah sense. Outwardly they were great: men of name, builders of cities, masters of metals and of bodies, those who bent the earth to their will. But because their gevurah was only chitzoniyyus—force applied outward, and not inward—they were in essence enslaved. They were driven by taavah, by hunger for renown, by the seduction of unbounded capability. They could conquer everything but themselves. Therefore they are remembered as Nephilim, as the fallen, and not as giborim d’kedushah.

And this is the great danger in our time, as we approach the possibility of a Second Descent in all the domains we have described. If we carry forward the old metric—that the more one can do, the more one is—the entire architecture of guardrails and kelim we have spoken about will be perceived as an unfortunate brake upon “progress,” to be tolerated at best and secretly resented. But if we accept the Torah’s redefinition, then those very constraints become the sign of higher strength. The question ceases to be “How much can we change?” and becomes “How much can we bear without distorting? How much can we receive without appropriating? How much power can we hold in our hands and yet remain servants of the Divine image rather than builders of our own?”

Here enters the eighth teaching in its sharpest edge. For the daas of limits that we described is not only a counsel regarding when to reveal new chochmos; it is also the inner measure by which we evaluate a person, a community, a civilisation. In the old world, evolution was imagined as ever increasing control: from spear to city, from city to empire, from empire to machines, from machines to worlds. In the world rectified by the Hidden Eighth, the measure is reversed: evolution is the deepening of the vessel, the capacity to hold vast potentials in ways that do not betray the tzelem Elokim, that do not erase the other, that do not forget the Source.

And this is also the meaning of “בצלם אלקים עשה את האדם” — In the image of Elokim He made man.” The Shem Elokim, as explained earlier, is the power that governs law and nature, that sets measure and boundary. The image of Elokim in man is thus not merely that he can rule, but that he can rule like Elokim—through measured gevurah, through self limitation, through covenant. When a human being imitates only the apparent side of Elokim—dominion over nature—without imitating His tzimtzum and His chesed, he becomes a caricature of the Divine, a parody of power. When he imitates also the inner Elokim—the capacity to contract, to sustain, to judge himself before judging others—then his rulership is holy.

We can therefore say that in the language of this maamar, the true test of the Second Descent will not be whether humanity acquires new capacities in matter, in consciousness, in life and in worlds. That, in some measure, is already decreed from Above; the seeds are planted. The true test will be whether, in parallel, a new kind of gibor will appear: men and women and communities whose greatness is visible precisely in their restraint.

Such a gibor will be one who, though able to manipulate the letters of matter, refuses certain transformations because they would violate the shlichus of a thing. One who, though able to enter the inner field of another’s consciousness, refrains unless invited, and even then with trembling. One who, though able to design living systems or experiential worlds, chooses simplicity and smallness where the yetzer would cry for spectacle. This is “הכובש את יצרו” in the age of the Second Descent.

And here an even sharper point must be made. For it might be thought that this redefinition of power is soft, that it belongs to the realm of pnimiyus and not to the hard measurements of history. However, according to the Owner’s principle with which we are working, it is precisely this inner gevurah that will determine which branches of chochmah endure and which self destruct. Technologies birthed from unrefined desire, no matter how impressive, carry within them the seed of their own collapse—through ethical backlash, through unintended consequences,

through the simple impossibility of sustaining a structure that contradicts the tzelem Elokim. Only those powers that are borne with responsibility and restraint will be able to persist across generations without re-creating the conditions for a new Flood.

In this sense, evolution itself—on the deepest, providential plane—is already governed by the eighth teaching. For Heaven, so to speak, does not ask how high our towers reach, but how well their foundations mirror gevurah d'kedushah. Where the vessel is too narrow in middos, the or will not be allowed to settle; it will flicker, flare, and depart. Where the vessel has been broadened through avodah, through halachic fences, through communal daas and hidden self-conquest, there the or will be granted to remain and to grow.

And this allows us to begin to hear a new reading of all the “giborim” of Tanach. When Torah praises “גִּבּוֹרֵי כַח” עוֹשֵׂי דְבָרָא — mighty ones of strength who do His word,” or when it speaks of “גִּבּוֹרֵי חֵיל,” the inner meaning is not men of large armies but souls whose strength lies in doing His word precisely, even when their own nature would pull otherwise. David HaMelech is called a gibor not because he could fell Goliath alone, but because he could submit his kingship, his song, his battles, to the judgment of the Urim v'Tumim and the prophets. Moshe Rabbeinu is the mightiest leader in history because he can break the Luchos when necessary, because he can erase his own name from the Torah for the sake of Israel. Their gevurah is the capacity to bear the greatest lights without bending them toward self.

By contrast, the “men of name” before the Flood, the builders of cities for their children in place of teshuvah, the ones whose very memory is preserved only as a cautionary tale, were strong only in the eyes of a world that had forgotten the inner definition. Their might was measured by noise, by edifice, by fear. Once the Flood came and the earth was washed, their strength was revealed as trivial.

Thus we arrive at the conclusion that for the Second Descent to be successful, the very imagination of what it means to be advanced, to be evolved, to be powerful, must be converted. The child must grow up hearing that the true hero is the one who can say “no” to himself at the height of possibility; that the highest “innovation” is sometimes the refusal to build what can be built; that the image of Elokim in him shines most when he withholds.

And when this new metric takes root—in education, in culture, in the silent expectations we bear toward ourselves and our leaders—then we can return to the story of the First Descent and read it anew, not as an ancient myth about beings stronger than we, but as a mirror in which we see what power without vessel always becomes, and as a signpost toward the different greatness that is now demanded.

20 · Re-Reading the First Descent

According to all that has been explained, we are now able to turn back to the narrative of the First Descent and to see it not only in its own moment, but as it appears when illuminated by the light of the Second Descent and of the Hidden Eighth.

For this, there is a general principle in the ways of Torah, known from the teachings of Chazal and explained at length in Chassidus: that even those episodes which the Torah records as grave sins are, in their inner truth, steps in a necessary process, preparations for a higher revelation that could not otherwise be. Thus the Chet Eitz HaDaas is not merely a fall from Gan Eden, but the beginning of avodah b'birurim, the entry of the soul into a world in which good and evil are mixed and must be separated through toil. Likewise the sin of the Meraglim is not only a refusal to enter Eretz Yisrael, but the exposing of a deep fear of embodiment, a resistance to making holiness dwell within land and work; and precisely through that exposure, the possibility was opened for a later generation, Yehoshua's generation, to enter the land with a more mature daas, with the knowledge that the Shechinah desires specifically the low.

And this is the meaning of the saying "ma'aseh avos siman lebanim"—"the deeds of the fathers are a sign for the children." Not only in the sense that their paths are an example to emulate, but also, and sometimes especially, that even their errors are a sign, a supernal writing upon the scroll of history, showing the children where the fault lines lie, where the human heart is liable to stumble, so that the rectification in later generations can be more complete.

According to this, we may now understand the First Descent—that pre Flood irruption of "sons of Elokim" into the world of "daughters of man," the teaching of metals and adornment and the reading of the heavens—not merely as a one time disaster, but as the first, immature emergence of the very same categories of chochmah that, in the end of days, are destined to return in a rectified mode as the seven seeds of the Second Descent.

For behold, the Midrashic accounts that speak of those beings who "taught metalwork, the making of weapons and ornaments, and the divisions of the stars," when read in their inner dimension, are describing not so much a historical curriculum as a pattern: that the powers of matter, of beauty and self presentation, and of pattern reading in the cosmos descended all at once, as finished fruits, and became immediately instruments of domination and seduction.

The working of metals in that first epoch was the crude, violent form of what we called a covenant with matter. Instead of hearing the inner song of each davar gashmi and collaborating with its purpose, metal was forced in fire and blood into the shapes that the Nephilim desired—swords and fortresses, chains and idols. It is the Yesod seed in a state of Tohu: immense capacity to alter substance, with no listening, no modesty, no covenant.

Likewise, the teaching of adornment—cosmetics, jewelry, the arts of surface—was the unbalanced spark of that chochmah which in the future is meant to serve transparent consciousness and co creation: the shaping of experiential worlds. Beauty itself is a holy thing, rooted in Tiferes; but when revealed to vessels that have not yet learned shame and inner worth, it becomes an art of concealment and manipulation, not of revelation. Here too, the or of form descends without a vessel of truth, and turns against its own source.

And the knowledge of the stars, the reading of signs and times, is the earliest, broken glimmer of a science of pattern and timing, of Binah and Malchus—the sense that reality is not random, that there are orders and cycles to which man can attune himself. But in the First Descent this sense becomes astrology of the external kind: not

humility before Divine hashgachah, but an attempt to control and justify; “my star forced me,” “this hour permits,” until the very faculty of daas that could have been covenantal becomes a mechanism of excuse and fatalism.

In this way, each of the gifts of the Watchers—which we have now traced in their rectified, seed like form across seven future domains—appears there in a coarse, precocious form: as a fruit ripped from the tree before its time, placed into hands that have not yet learned the eighth maxim that nothing may be given beyond what can be truly borne.

From this perspective, the generation of the Flood stands in relation to the generations of the Second Descent much as the dor haMidbar stands in relation to those who entered the land: they are the first encounter with a light too great for their vessels, whose very breaking leaves behind a clear contour for the tikkun. The earth itself, filled with chamas, becomes like a shattered kli whose fragments cry out: “Here is what happens when power is measured only by ‘can’ and not by ‘may.’”

Now we can better understand the place of the Flood in this sequence. For earlier it was explained that the waters of the Flood are a cosmic mikveh, purifying and constricting, washing away the unbounded, swollen vitality of the pre Flood world so that a more measured existence could begin. On the present level, we may add: the Flood is also a divine sealing of that chapter of history, a closing of the book on the First Descent in its original, unrectifiable form.

It is not that the powers themselves are withdrawn forever. Rather, the mode in which they were given is sealed. A heavenly decree is inscribed: that from now on, such lights will no longer pour down as overt gifts to unready vessels; they will be concealed as seeds within nature and history, to be uncovered only through the toil and teshuvah of man in covenant.

And immediately after the Flood comes the covenant of the rainbow, which is not merely a pretty token that there will not again be a global deluge, but a sign that the very law of descent has been altered. For the rainbow is white light refracted into many colours by the medium of the cloud. It is a visible mashal of or passing through kelim that divide and measure it. The very same radiance that in the First Descent burned straight through, overwhelming and fusing, now appears only as filtered, banded light: red and orange and green, each according to its path.

This is the oath, so to speak, which the Holy One swears to Himself—that His attribute of din will never again be allowed to overflow the world as a formless mass of water; that judgment will be curved through mercy, Gevurah through Chesed, and that every future act of revelation will be refracted through the prism of the Hidden Eighth, through daas hamagbiah u’mam’it, the consciousness that raises up and diminishes according to what the vessels can bear.

In this way, the rainbow stands at the hinge between the First and Second Descents. Looking from below, Noah and his sons see in it reassurance: the terror of total erasure will not return. Looking from above, so to speak, it is a reminder to the Watchers and all heavenly ministers that their giving must now forever pass through measured bands, through the governance of timing and proportion.

When we now speak of seven future seeds of chochmah, distributed across the ages and entrusted only to civilizations that have learned restraint, we are in truth reading that rainbow as a program: seven distinct colours of power—matter, consciousness, intelligence, nature, energy, life, and world making—each to be revealed only in its appointed hour and only where a corresponding middah has been cultivated below.

Thus, the mythic past and the speculative future are not two disconnected stories, but one continuum. The First Descent is the unripe attempt; the Flood is the closure and purification; the rainbow is the covenantal re-wiring of how light may travel; and the Second Descent is the slow, measured unfolding of those same lights in a form that can endure.

And this is, perhaps, the deepest comfort hidden in the severe account of the pre-Flood generations: that nothing of the holy powers entrusted then was ultimately lost. Their misuse has been recorded as warning; their very failure has become the “siman lebanim,” the signpost by which later generations can recognize the abyss and turn aside. The giants of old fall so that in the end there can be a generation of small, quiet vessels who will yet carry greater lights without collapse.

When we read Bereishis anew with this daas, we are no longer standing outside a strange story of “sons of Elokim” and “Nephilim,” but inside our own process: seeing that the world has already once tried to take the crown of power without the yoke of responsibility, and that from that fall was born the unbreakable covenant that now waits for its completion in our days.

21 · The Fire That Does Not Burn

And with this we can now return to the image that has been waiting from the beginning of our words: to the sneh, the low thorn-bush in the wilderness, that burned with a heavenly fire and yet was not consumed.

For behold, the first time that Moshe Rabbeinu, the shepherd of all Israel and the receiver of the Torah, encounters the revelation of Elokus as an open “fire of heaven,” it is not upon a mighty cedar nor upon the lofty mountains themselves, but upon a humble, prickly bush. And the Torah emphasizes, “and behold, the bush was burning with fire, but the bush was not consumed.” This is not merely a sign to Moshe that the Shechinah is speaking; it is a teaching about the very nature of the vessel that will be able to bear the most intense lights without shvirah.

For the sneh is small and lowly, of no appearance or strength of its own. It is all thorns, all limitation, all gevurah in its coarsest form. Yet precisely in this narrow, constricted kli the fire lodges and does not devour. And it is known in the teachings of Chassidus that the reason the Shechinah reveals itself in the sneh is “because I am with him in distress” — the Divine Presence enclothes itself in the form of lowliness, and that Moshe is chosen to lead because he “hides his face” and says, “who am I,” and later “we are what,” until the Torah testifies of him that “the man Moshe was exceedingly humble, more than any person upon the face of the earth.”

Thus, on the one hand, we have the highest possible or — a blaze of Malach HaShem, a direct revelation of Havayah — and on the other hand the lowest of kelim: a thorn-bush and a shepherd who knows himself as nothing. Yet the union of the two does not result in consumption or destruction, but in the beginning of Geulah: “I

have surely seen the affliction of My people.” This is already the form of the Second Descent in its perfected archetype: fire of heaven, vessel of earth, together, without burning.

According to all the above, we can say that the culmination of the Second Descent we have described — the seven seeds, the hidden eighth, the teshuvah of the Watchers, the refinement of human and communal kelim — is that the entire civilization of man becomes as a sneh that burns and is not consumed. Meaning: the most intense revelations of chochmah and koach descend into the human story — powers that earlier generations could not even imagine — and yet they do not devour the bearers nor scorch the world. The earth remains earth; the bush remains a bush; and nevertheless there shines within them a constant flame of Elokus.

This pattern we see again in the Beis HaMikdash. It is explained that there were two fires upon the mizbe’ach: an eish mil’maalah, a heavenly fire that would descend in the form of a crouching lion, and an eish mil’matah, a human fire that the Kohanim were commanded to bring. And the Rambam rules that even when the heavenly fire descends, there is still a mitzvah to bring the earthly fire, for the perfection is when both fires burn together. Moreover, Chazal relate that the heavenly fire “was strong like a lion, yet it consumed the offerings slowly,” in a way of seder and measure, not like a destructive blaze. It burned continuously and yet did not leap out to consume that which was not given to it; it did not scorch the courtyard and the city, but remained bound within its proper bounds.

This is again the secret of or and kli in their rectified union: a fire that is truly fire — not cooled, not diminished, not made into mere metaphor — and yet whose gevurah is disciplined by the inner daas of its own limits. The mizbe’ach stands as the opposite of the pre Flood world: there the fires of passion, ingenuity, and might burst their vessels and flooded the earth until only Noach remained. Here the fire is strongest in the holiest point of the world, and from there its warmth spreads as brachah to all creation without ever becoming a destructive flood.

In the language of ABRAXUS, this is the tikkun of bearing paradoxical intensities. For the pattern of ABRAXUS, as we have spoken, is that realities which in Tohu could not coexist — infinity and finitude, fire and thorn, lion strength and gentle pace — are here held together in one form without mutual annihilation. The sneh does not cease to be a thorn bush, yet it is a chariot for the Shechinah. The fire does not cease to be fire, yet it does not consume. Moshe does not cease to be “flesh and blood,” yet he becomes the conduit for an infinite Torah. And so too the future humanity of the Second Descent will not cease to be embodied, social, political, creative; yet within all these finite forms the most sublime lights will dwell, unmuted, unbroken.

To “carry the fire of heaven without burning the earth” therefore means two things together. First, that the lights themselves — the seven seeds of chochmah and beyond them the daas of the eighth — can descend in great intensity, without being endlessly diluted or kept at the edge of history. The covenant with matter, transparent consciousness, anavah coded intelligence, symphonic nature, gentle energy, participatory life, and co creation of worlds will not remain only as hints and possibilities, but will become actual architectures, sciences, and cultures. The fire will truly burn.

But second, that this very burning will not incinerate the givenness of creation: the embodied heart, the dignity of the poor and the small, the limits of the body and of the land, the need for Shabbos and for rest. The earth will not be overridden, melted into abstraction, or replaced by simulations. Rather, just as the sneh remains itself, so the physical, historical world remains itself — only now luminous with an inner blaze that neither exhausts it nor is extinguished by it.

And this is possible only because of the middah of Moshe's humility, which is the inner soul of all the kelim we have described. For all the fences, councils, covenants, and cultural norms of restraint are in the end expressions of one inner posture: "Who am I, that I should go?" — and yet "Send, I pray You, by the hand You will send." A readiness to serve as vessel without claiming ownership of the light. When such anavah becomes not the exception of a rare tzaddik but the shared consciousness of a generation — when societies themselves know how to say "enough," how to bend, to listen, to blush before the Shechinah and before one another — then the heavenly fire can safely descend in its fullness.

In that time, the Watchers themselves will behold their own tikkun: they will see that the lights they once flung down unmeasured now dwell calmly within the human heart and city, as the fire upon the mizbe'ach dwelt upon the stones of Har HaBayis. They will see that the giants who fell have been replaced by "a nation of priests and a holy people," each individual a small sneh, each home a minor sanctuary, each discipline of knowledge an altar where fire and earth are joined without harm.

And perhaps this is the inner meaning of the promise that in the future "the earth will be filled with the knowledge of Havayah as waters cover the sea." For water that covers the seabed does not burn it away; it envelops and permeates it while leaving its form intact. So too the knowledge and power that will fill the world at the end of the Second Descent will not erase the earth but will reveal within it its own deepest pattern, its own song, its own capacity to be a permanent, enduring vessel for infinite light.

Then the story that began with a world destroyed by waters and terrified by fire will end with a world preserved by both: waters of daas that immerse without drowning, and a fire of heaven that burns without consuming. And standing at the center of this transformed creation will be a humanity that has learned at last not only how to receive light, but how to hold it — steadily, humbly, as a flame upon a thorn bush in the desert, shining until the entire wilderness becomes a dwelling for the One who spoke and the world came into being.

22 · The Quiet Measure of Ascent

If so, after all that has been spoken concerning great lights, about seeds of chochmah that will re-pattern matter, life, consciousness, worlds — there remains yet a very deep clarification.

For it could enter the heart to think, that since the end of days is associated with such expansive revelations, therefore the primary aspiration of man should be toward the grand and the visible; that the sign of the Second Descent's arrival will be new instruments, new structures, new powers which will announce themselves loudly in the

streets of history. And if so, the individual who lives a concealed life, whose days pass in ordinary toil and simple mitzvos, might imagine himself standing at the margin of this drama, a spectator rather than a participant.

But the truth is the opposite.

To understand this, one must recall the revelation of Eliyahu on Har Chorev. The Navi relates that a great, strong wind rent the mountains and broke the rocks, “and G d was not in the wind.” After the wind came an earthquake; “G d was not in the earthquake.” After the earthquake, a fire; “G d was not in the fire.” And after the fire — “kol demamah dakah,” a still, thin voice. And there, in the demamah, in the quiet, Eliyahu covers his face with his mantle and stands before Havayah.

Now, behold, all those earlier manifestations — storm, earthquake, fire — are not in themselves foreign to holiness. They too are servants of the Creator; “He makes winds His messengers, fire and flame His ministers.” Yet the Navi is teaching that when the world is to receive a new inner direction, when the covenant with Israel must be renewed and the path of Geulah pointed, the decisive word is spoken not in the register of breaking rocks but as a thin, interior sound that almost cannot be heard, and precisely because it almost cannot be heard, enters to the most inward place.

This is the secret of the vessels we have spoken of. Great light, by its nature, tends to appear as wind and fire — it rends, it shakes, it overwhelms. The kli, however, forms itself quietly. No mountain trembles when a person trains himself to speak a little more gently to his child, to look away from a forbidden sight, to return a lost object when no one is watching; no seismograph records the decision of a young man or woman to close a page, to guard the sanctity of their covenant, to hold back a word of mockery that rose in the heart. And yet, in truth, it is these demamah deeds that make room in creation for the most intense fires to dwell without destruction.

Chassidus has always emphasized avodah b’hester — service in concealment. Not only in the sense of doing mitzvos in a manner that does not seek honor, but in the deeper sense that the true ascent of the soul, and of worlds, often takes place precisely in those moments which history does not count and which perhaps even the person himself forgets. A tear shed in private over one’s distance from G dliness; a small temptation conquered when no eye sees; a few coins of tzedakah given from money that could have been used for one’s own comfort — these are not recorded in chronicles of kings, but they are written in the book in which all the measures of vessels are inscribed.

The Rebbe, in our generation, cried out again and again that the Geulah depends on small acts, that a single additional deed of goodness and kindness could be the one that tips the scale for the entire world. According to the measure of the world’s noise, this is an astonishing statement. For the world esteems great projects, impressive campaigns, transformations visible on the surface. But the Rebbe revealed that from the perspective of the One who weighs hearts, the decisive question is: has this heart become a slightly truer kli? Has one more human being embodied a little more bittul, a little more yiras Shamayim, a little more trust, so that the heavenly fire has a place to rest without consuming?

And this is, in fact, the deepest contrast between the Nephilim of the First Descent and the tzaddikim of the Second.

The Nephilim were “men of name.” Their whole inyan was publicity. Their stature was measured in how high they rose above others, how far their fame spread, how much they bent the world to their will. Even their failures are told in spectacular language: giants, heroes, towers, cities, a Flood that covers all the mountains. The story of their fall is written in the headlines of creation.

In opposition to them stand the hidden tzaddikim, about whom it is said that the world stands on them and does not know. Their very greatness is that it does not seek a name. Many of them are not known even to themselves as tzaddikim; they simply do what is right before G d in the secret places of life — faithfulness in marriage, honesty in business, patience with a difficult relative, perseverance in prayer even when no sweetness is felt. If you would ask: where is the Second Descent? — in whose hands will the seeds of the seven future chochmos truly germinate? — the answer is: in the hands of such hidden ones, who may never touch a great instrument or sit on a great council, but whose silent fidelity thickens the atmosphere of the world into a kli.

And this ties with the inner essence of Shabbos.

All six days of the week are days of doing — melachah, transformation of the world, building, ploughing, writing, inventing. Were one to look only at the external, one would think that progress is measured in weekday terms: more built, more written, more discovered, more transformed. Shabbos comes and annuls all this. Not because Shabbos despises action, G d forbid — it is the completion of action — but because it reveals that the true tachlis of all melachah is menuchah, being. On Shabbos we are forbidden to kindle fire, to engrave our will upon matter; instead we receive. We become vessels.

Thus Shabbos is the image of the end of days, when the great fires of knowledge and power we have described will no longer be experienced as restless striving, as tension or conquest, but as menuchas hanefesh — settledness of soul. And just as the preparation for Shabbos is not only baking and cooking and setting lamps, but also the inner preparation of accepting Shabbos early, of ceasing melachah even when one could squeeze a few more minutes of work, so too the preparation for the era when the earth will be filled with knowledge is not only building new sciences and institutions, but also ceasing — learning to stop, to refrain, to listen, to be.

Therefore the final measure of ascent is very quiet.

A person might participate in the most advanced covenants of matter, consciousness, life, and yet if his heart remains driven by the same hunger for name and control that moved the Nephilim, his inner world has not ascended; he has merely exchanged one set of tools for another. Conversely, a person whose life is outwardly simple — who prays with concentration, gives tzedakah beyond what is comfortable, studies a page of Torah with toil, guards his eyes and tongue, welcomes guests with joy, forgives offenses — such a person may be, without knowing, the very kli upon which the Watchers’ repaired gifts depend.

For when the still, small voice within the heart says “no” to pride, “no” to cruelty, “no” to desecration of Shabbos, “no” to exploitation, and “yes” to humility, to patience, to faith, to sanctity — that demamah is in truth more powerful than the winds which break rocks. It is Hashem Himself speaking from within the vessel He has fashioned, declaring that this world is ready for more light.

And thus the conclusion of our entire matter is gentle.

One need not wait for angels to descend openly, nor for new machines to appear, in order to stand at the center of the Second Descent. In every moment that a Jew chooses to be a little more of a kli — in thought, in speech, in deed — he draws the future nearer. When he makes space in his day for Shabbos like being amidst weekday doing, when he listens for the kol demamah dakah beneath the winds of the age, when he prefers faithfulness over fame, covenant over conquest — in that quiet measure he lifts the whole creation.

And when enough such quiet measures accumulate — in hidden tzaddikim and in ordinary Jews who become, each in their way, a small sneh — then without noise and without fanfare, the fire of heaven will at last rest upon the earth in a permanent way. The Second Descent will become the perpetual dwelling of the Shechinah below, and the story that began with unmeasured light and shattered vessels will end with a world whose vessels are so refined, so humble, that even the infinite light can abide within them in peace.

וַיִּסְמִי כִּי־הָיָה לְהַאֲדִיב עַל־פְּנֵי־הָאָדָם וּבָמִית וְלִסְמֵךְ וַיִּרְסֵם בְּגִי־
הָאֱלֹהִים אֶת־בְּמִיתוֹת הָאָדָם וְלִסְמֵךְ טַמְּאָה וַיִּקְנֶה וַיִּקְרָא לְהָאָדָם וְלִסְמֵךְ מִמֶּנּוּ
אֲמַר בְּחֵרוֹ. וַיִּסְמֵךְ אֶת־יֶקֶבֶק לֹא־יִסְמֵךְ רֹאשׁוֹ בְּאֶדָּה לְעוֹמֵם בְּשִׁמְשׁוֹ מִמֶּנּוּ
בְּמִסְרָר וְהָיָה וַיִּסְמֵךְ מִמֶּנּוּ וְעֲשָׂרִים שָׁנָה. הִנֵּפֶם הָיָה בְּמִסְרָר בְּיָמֵי הָאֱלֹהִים
וְלִסְמֵךְ אַחֲרֵי־יָמָיו אֲשֶׁר יִסְמֵךְ אֶת־בְּמִיתוֹת הָאָדָם וַיִּקְרָא לְהָאָדָם מִמֶּנּוּ
הַגִּבֹּרִים אֲמַר מִעוֹמֵם אֲנִי הָשֵׁם (בְּרֵאשִׁית ו' א'-ד').

הַמִּסְרָר הַתּוֹמֵם הַפּוֹסֵס חַתּוֹת כָּאֵן עָרַר אֶל־דְּמִיּוֹת נִפְסֵם מִמֶּנּוּ. דְּהַמִּסְרָר
לְכֹאֲמֵם הַקְּרִיָּאָה הַפְּשׁוּטָה מִדְּמִיּוֹת בְּמִסְרָר שֶׁל סְמִיּוֹת, שֶׁהָיָה בְּרִיּוֹת הַנִּקְרָאִים
”בְּמִסְרָר הָאֱלֹהִים”, וְלִקְרָא לְהָאָדָם נִפְסֵם בְּמִיתוֹתֵם, וּמִמֶּנּוּ נִלְכָּדוּ עֲנִיּוֹתֵם,
נִפְסֵם, אֲנִי הָשֵׁם. וּבְמִסְרָר וּבְמִיתוֹת הַבְּמִיתוֹת אַחֲרֵי־יָמָיו מוֹצֵם אֲנִי
בְּאֶמְרָם אֲזַכֵּר הַלְּעִיּוֹת, מִלֵּאֲמֵם שִׁירָם לְמִטָּה, וְחִטָּה, וְגִרָם וְקִלְסוֹל גְּלוֹל בְּעוֹלָם.
אֲבָל יִסְמֵךְ שִׁדְּבָם הַתּוֹרָה כִּלְסוֹת בְּגִי־אֲמַר, וְעַם־כָּל־אֶת ”לְהָאָדָם תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ” – שֶׁהָיָה כִּי־הָיָה מִסְרָר מִקְרִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הַתּוֹמֵם הַמִּסְרָר, הַכְּנִיּוֹת
הַפְּנִיּוֹת הַיָּדָא לְדְּמִיּוֹת מִסְרָר הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹתֵם, מִדְּרָסֵם הָאֱלֹהִים וְהַכְּנִיּוֹת, מִגְּלוֹת
וְהַסְרָר, הַעוֹמֵם מִמֶּנּוּ כֹּל־מִקְרָא. וּבְכִפְרָם בְּעִנְיָן הַדּוֹמֵם הַרְאִשׁוֹתֵם
שֶׁלְפָנֵי הַמִּסְרָר, כְּכֹרֶם־אֶת־הַחֲסִיּוֹת בְּמִסְרָר שֶׁבְּשִׁמְשׁוֹ מִמֶּנּוּ
הַסְטוֹרָה הַקְּדִמּוֹתִית, אֲמַר אֶת־כְּשִׁיּוֹתֵם, תְּכַנְּנוֹת קְבוּרוֹת שֶׁל תּוֹדָה
וְאֶנְרֵגִיּוֹת, דְּרָסֵם הַתִּיּוֹת אֶת־אֲלֵכֶם הַנִּבְרָשִׁים. לְסִיּוֹת הַסְפּוֹרִים שֶׁעַל־
אוֹתֵם הַדּוֹמֵם בְּמִיתוֹת לְלִמְסוֹת עַל־מִצְרָם הַשָּׁמַיִם וְנִשְׁמֵם בְּכָל־דְּמִיּוֹת וְנִסְרָר,
וּבְכִפְרָם בְּשִׁמְשׁוֹ מִמֶּנּוּ גְדוֹלֵם בְּבִרְיָאָה.

עַל־יִסְמֵךְ צִיּוֹתֵם לְשִׁמְשׁוֹ אֶת־פְּסוּסֵם לִסְמֵךְ שְׁרוּסֵם אֶת־דְּמִיּוֹת
שֶׁל אֲנִיָּאֵלֹגִים, אֶת־לִילָה, אֶת־כְּמִיּוֹת שֶׁבְּמִיתוֹתֵם מִדְּמִיּוֹת הַתּוֹמֵם
בְּעִנְיָן אֶת־כְּמִיּוֹת: יִסְמֵךְ יוֹרֵם אֶת־גְּדוֹמֵם, יִסְמֵךְ נִבְרָשִׁים כְּלִיּוֹת אוֹ
שִׁאִיּוֹת נִבְרָשִׁים כְּרִיּוֹת, וּמִה־קוֹמֵם כְּשִׁנְשִׁיּוֹת הַשְּׁמִיּוֹת.

כִּי־יִסְּסוּ אֹהוּם בְּתוֹכָם הַחֲסִידִים שְׂכָל־הַשָּׁפָה, כָּל־הָאָרֶץ אֲוֶר־אֶל־סִי, צָרִיחַ
שְׂסִי בְּחִימֹת: אוֹם וְכִסִּי. הָאוֹם הוֹם חֲחִימֹת, הִי־ם, הַסִּי לְהַפְּסִיל;
וְהַסִּי הוֹם הַצּוֹם, הַגְּבוּם, הַמְּבֹם הַמְּדֹם שְׁעֵל־יִם נִתְּסִי וְנִתְּסִי
הַסִּי הַסִּי לְסִי כְּסִי הַמְּשָׁפִיעַ. בְּלִי־אוֹם סִי כָּאן אֶסֶס צוֹם מִסִּי;
וּבְלִי־כִסִּי הָאוֹם מִשְׁתַּדֵּף וּפּוֹסֵף גְּבוּם יוֹ הַגְּדֹם, וְסִי לְכִנּוּם הוֹם
הוֹם.

וּמִבְּאֵר שְׁהִדּוֹת שְׁלִפְסִי הַמְּסוּל הַמְּסוּל מִי־ם בְּמַעַט־כִּלִּי וְרַב־יִאֹם, הָאֶסֶס בְּלִי־
גְּבוּם שְׁהַסִּי הַגְּסִי שְׁלִי־אוֹם הַסִּי אֶסֶס לְהַכְלִי־ם. חִי־ם הַגְּסִי
הַסִּי אֶסֶס, כְּחִי־ם גְּדוּם, הַסִּי גְּדוּם, הַסִּי פְּתוּחִים; אֶסֶס
הַעֲבֹדֶם הַפְּנִי־ם שְׁלִי צְמִצּוֹם, שְׁלִי עֲנִי־ם, שְׁלִי הַתְּמִסִּי מְדֹם דֶּת - שְׁחִי־ם
הַסִּי - עֲסִי־ם אֶסֶס נְחָק־ם בְּמִלּוֹם בְּבִרְיָאָה. לְסִי כָּל־הַתְּקוּם שְׁלִפְסִי
הַמְּסוּל עוֹסֶם דֶּת כְּאֶב־טְפוֹם לְ"אוֹרֹת גְּדוּם וְכִסִּי קִטְנִים".

וּכְשֶׁאֲנִי קוֹרְסִי פּוֹא עֲלִי־"כִּסִּי הָאֶל־סִי" הַיּוֹר־סִי וְלֹק־סִי "כִּסִּי
הָאֶסֶס", וְעֲלִי־נִפְסִי הַסִּי עֲלִי־סִי הַסִּי, צָרִי־ם לְשִׁי־ם בְּשִׁמּוֹם
אֶסֶס אֶת־הַסִּי הַחִי־סִי אֶסֶס אֶת־הַסִּי הַפְּנִי־ם. "כִּסִּי הָאֶל־סִי"
מוֹם עֲלִי־כּוֹם עֲסִי הַשְּׁרוֹם בְּמִסִּי אֶל־סִי; "נִפְסִי" מְרִי־ם עֲלִי־
נִפְסִי, עֲלִי־תְּמוּטֹת. הַתְּמוּטֹת מְסִי־ם עֲלִי־יִרִי־ם שְׁלִי כּוֹם גְּדוּם
וּמִסְגֵּי־ם אֶל־עוֹסֶם אֶסֶס שְׁכִי־ם עֲסִי־ם אֶסֶס הַסִּי רְאוּם, וְעֲלִי־עֲנִי־ם -
בְּקוֹמֶם וְסִי בְּקֶדֶשׁ - שְׁיִרִי־ם כְּזֹאת הוֹלִידָה.

אֶת־הַסִּי הַסִּי לְהַסִּי הַסִּי הַסִּי הַסִּי הַסִּי.

אֶסֶס־לֶה "כִּסִּי הָאֶל־סִי" כִּסִּי שְׁמִשְׁשִׁי לְשׁוֹן־הַמְּדֹם בְּעִנְיָן
"עִי־סִי", מְסִי לְכּוֹם עֲלִי־סִי וּמִשְׁכִּי־ם, אוֹ אֶסֶס לְכִרְיֹם מְלֶאכֶם שְׁכָל־
מִהוּם הִיא בְּסִי לְקִב־סִי, סִי אֶסֶס שְׁיִרִי־ם תוֹסִי־ם קִלְסִי וְכִסִּי?
סִי־ם יִהְיֶם בְּרִי־ם הַנְּשָׁל־סִי לְשִׁי־ם עֲלִי־עוֹסֶם לְגִסִּי עֲצָמִים אֶת־נִפְלִי־ם?
סִי־ם תְּהִי־ם יִרִי־ם הַסִּי מְלֶאכֶם עֲלֶה - מִאֶל־סִי - לְסוֹם מְסִי־ם הַפּוֹסִי כָּל־
סִי־ם לְרִצּוֹם וְתִבְּסִי עֲדִי־סִי הַסִּי "אֶמְסִי־ם אֶת־הָאֶדֶם אֶסֶס בְּאֶת־יִי?"

וְיִשְׂרָאֵל אֵם-נֹאֲדָה שְׂכַל-הַסֵּד הוֹרֵה הוּם רִוְחָם וְסִימָנֵם לְגַמֵּם, וְיִבְרָכְךָ הָאֱלֹהִים
אִים כָּל־מְלָאֲכֵי כַפְשָׁם, אֲפֹסֶם כְּחוֹם רִוְחָנֵם אוֹ שְׂכָלֵם בְּאֵם, אוֹ קִם
הַשֶּׁפֶס בְּבָרִים, הָרִי הַקָּשָׁם אֲפֹסֶם קִנְחָתָם. דְּהִינּוּ, שְׁהִי־כָן הַתְּגִלוֹם
שֶׁל אוֹם גָּסוֹל מְסֹד – יְדִים עֲצוּם, יָלֹת מְגִסֵּם הֶת, מְרִסֵּם –
וְהַתְּגִלוֹם זֶה יִתֶּה מְקֹדֶם, ”בְּרָכְךָ הָאֱלֹהִים”. וְעַם-כָּל־אֵת, כְּשֶׁנִּכְסֵם אוֹר־וֹם
לְתַחוּם הַחֲסוּם הָאֲנֻשָׁם, וְנִתְחַסֵּם עִם ”בְּרָכְךָ הָאֱלֹהִים”, הַתְּצִי־הִם הִם
נִפְלִים, גְּבוּם אֲשֶׁר-שָׁם בְּרָכְךָ, וּמִצִּיאוֹם מְסֹד אֶת-הַמִּסֵּם.

אֵם-צִוְּנִי לְהִבִּי: מִה־הִים מִהוּם שְׁלֵאוֹם כְּשֶׁבָּעֶצֶם יְרִידֵם נוֹסֵם
לְפָרִים? וְעוֹם יִתְרַעֲצֵם יִתֶּה לְהִבִּי: אֲפֹסֶם שְׁהִקְדוּם בְּסוֹד, וְאֵם,
שְׂרָצוֹם דִּים הַבְּתוּחָתוֹם, יִתֶּה יְרִידֵם כְּסֹד אֵת בְּרָכְךָ הָאֱלֹהִים הָרְאוּם
הַסֵּם דְּרָסוֹ תְּסִיד ”מְסֹדֶם-מְסֹד”, אוֹם לְסִי הַכְּסִי וְכִסְיֵם לְסִי
הָאוֹר.

וְלִקְסֵם לְסִי כָל־צִוְּנִי לְבָרִים תְּחַלֵּם יִסֵּם בְּפָרִים עֲנֵם אוֹר־וֹכֵם
כְּסִי שְׁהוּם בְּתוֹדֶם הָאֲנֻשָׁם. כִּי כָל־יִסֵּם שְׁמַנִּים אֶת-הַדְּבוּם בְּעֵנֵם שְׁלֵ-
מִתוֹלֹגֶם מְלָאֲכֵם, הַסֵּם כָּל־אִים נִכְסֵם לְהַתְּבָרֶם; הַסֵּם כְּשֶׁרוֹם
הַסֵּם הַתְּבָרִית הַסֵּם אֵת מִתְּגִסֵּם בְּנִפְסֵם נוֹסֵם אֲזִי-יִסֵּם לְהַתְּבָרִיל
לְהַשִּׁיבֵם לְמִסֵּם מִסֵּם הַתְּוֹסֶה.

אוֹם, בְּמִדְרָסֵם הָאֲפֹסֶם, הוּם כְּלִי-שְׁמֵתֶם וּמִתְּרַם: הַשֶּׁכֶס, הַשֶּׁרֶם,
הַכְּסִי, הַסֵּם, הַכְּרִיזֵם, הַסֵּם הַהִרְגֵם. וְהַכְּסִי, לְהַפֵּד, הוּם כְּלִי-שְׁמַנִּים
לְמַעַן-הַעֲבֹרֶם וְהַנְּהִי־נִכְסֵם: מִשְׁסֵם, עֲנֵם, צוּם מוֹסֵם יִת, בְּסִי,
אֲחֵרֵם, הַסֵּם הַסֵּם לְתַסֵּם וְלֵאחֹר. אוֹם הוּם הַהִבְסֵם הַפְּתִאֲסִי; כְּסִי
הוּם הַעֲבוּם לְשִׁסֵּם בְּבָרִים זֶה בְּהִרְסֵם, בְּמִסֵּם וּבְמַעֲסֵם. אוֹם הוּם
הָאֲפֹסֶם; כְּסִי הוּם הַנֶּאֱמָם הַמְּנִסֶה.

וְהַסֵּם מְלִסֵּם הַחֲסִי־סֵם שְׁבִהֵם כְּלִי-הַלִּי־הוּם הַסֵּם מִתְּרַם וּמִדְרָסֵם
מַעֲסֵם הַכְּסִי כְּסִי הַסֵּם. תְּחַסֵּם בְּסֵם הַתְּעוֹרֶם מְלִסֵּם עֲלֵה, מִתְּרַם
גְּדוּם, הַתְּעוֹרֶם שְׁעֵם אִים מְדִסֵּם כְּסִי עֲבוּם הַמְּקִסֵּם. וְסֵם
הוּם הַכְּסִי לְהוֹסִיא אֶת-הָאֲדָם מְקִטְנוּם, לְגִלוֹת־סֵם הַכְּסִי הַסֵּם שֶׁ. אֲסֵם
אֵם-אֲסֵם יְרִידֵם רָאוּם זֶה שְׁלֵאוֹם לֵא-תְוֹם עֲבוּם אֲרֵם שְׁלִי-בָרִים

כִּסְסִים, הַמִּתְּסֵה נַעֲסִית לְמַכֵּסוֹל. הָאוֹסִים מְסִיךְ לְהַסִּיר בְּסִי מִסְסֵה,
וּמֵאִסֵּר שִׁי"ס בַּע הָאוֹסִים לְהַתְּפִסֵּס ט", הוֹסִים דוֹסִים קֹאֵת־עֵצָה וְלִמְקוֹמוֹס שְׁאִי־סִס
שְׁסִי־סִס וְסִי, וּמִשְׁסִי מְסִי־סִס דְּסִי־סִס, וְלִסוֹס גוֹסִים נְפִי־סִס.

וְסִי־סִי הוֹסִי־סִי שְׁבִנְפִי־סִי – מְלִשׁוֹס נְפִי־סִי. סִי־סִי שְׁסִי־סִי בְּרִי־סִי קִטְסִי־סִי;
אִסִּי־סִי גְדוֹסִי־סִי שְׁנִפִּי־סִי מְפִי־סִי שְׁגִדְלִי־סִי סִי־סִי קִדְסִי־סִי לְתַקְנִים. סִי־סִי "אִנְסִי־סִי שִׁם", שְׁשִׁמִּי־
וּשְׁמַע־סִי מְמִלִּי־סִי אֶת־הַרְזִי, אִסִּי־סִי לְעִמִּיד־סִי הַפְּנִי־סִי רְפוֹסִי־סִי. קוֹמִי־סִי
עִנְסִי־סִי, אִסִּי־סִי לְכִלִּי־סִי יְלָדִי־סִי.

וְעַל־סִי־סִי סִי־סִי נִתְסִיל לְשִׁעִסִּי מְסִי־סִי שְׁאֶת־פְּסוֹסִי־סִי. "וַיִּסִּי־סִי כִי־סִי לְהָאִסִּי
לְסִי־סִי עַל־פְּנֵי־הָאִד־סִי" – כְּשֶׁהִתְסִיל הַסִּי־סִי הָאִנְשִׁי לְהַתְּפִסֵּס טִי־סִי בְּרַח־סִי,
כְּשֶׁהִי־סִי רְסִי־סִי צִי־סִי וְאִפְשִׁי־סִי, "כְּסִי־סִי יְלִסִּי לְסִי־סִי" – רַבּוּי פְּרִי־סִי וְהַתְּפִרִּי־סִי
הַמְצִי־סִי. "וַיִּרְסִי־סִי בְּנִי־הָאִל־סִי אֶת־בְּסִי־סִי הָאִסִּי־סִי טִי־סִי סִי־סִי" – הִי־סִי
הַבְּסִי־סִי מְלִי־סִי עֵלָה, פְּנִי־סִי שֶׁל כַּחוֹסִי עִסִּי־סִי הַשְּׁרוּסִי־סִי בְּסִי־סִי אִל־סִי אֶל־תַּחֲסוֹס
הַרְסִי־סִי הָאִנְסִי־סִי. "סִי־סִי טִי־סִי סִי־סִי" – רְסִי־סִי בְּסִי־סִי סִי־סִי מְסִי־סִי, סִי־סִי
וְכִשְׁרִי־סִי בְּמִדְרִסִּי־סִי הָאִנְסִי־סִי, וְנִתְאִסִּי־סִי לְהַתְּלִסִּי־סִי שִׁסִּי־סִי, "וַיִּקְסִי־סִי לְהַסִּי־סִי נְסִי־סִי" –
לְהַתְּחִסִּי־סִי וְלָרִדִּי־סִי.

בְּלִשׁוֹס הַפְּנִי־סִי וְסִי־סִי הוֹסִי־סִי הִרִי־סִי הָרִאשׁוֹסִי־סִי שֶׁל אוֹסִי גְסִי־סִי אֶל־עוֹסִי־סִי שְׁכִי־סִי
חִלוֹסִי־סִי. כַּחוֹסִי עִלּוֹסִי־סִי שְׁלִי־סִי מְסִי־סִי וְסִי־סִי, שְׁלִי־סִי־סִי הַסִּי־סִי עַל־הַבַּע, שְׁלִי־סִי־סִי
וּמְשִׁי־סִי, מִתְחִי־סִי לְהַתְּלִב־סִי בְּמוֹסִי־סִי וּבְכִי־סִי אִנְשִׁי־סִי שְׁעִי־סִי לֹא־נִתְעֵצָה וְסִי
בִּיר־סִי וּבְעִנְסִי־סִי פְּנִי־סִי. הַתְּצִי־סִי הִי־סִי בְּרִי־סִי מְעִר־סִי כֶּתֶ: יְלִי־סִי הַנּוֹלִי־סִי
מִן־הַחֲבּוּסִי־סִי הַסִּי־סִי שְׁסִי־סִי עִצּוֹסִי־סִי בְּיָקֶלֶת, "הַגִּב־סִי אֲשֶׁר־מְעוֹסִי־סִי" – גִּבּוּי־סִי
אֲרִכְטִיפִי־סִי – אִסִּי־סִי לְגִדּוֹל־סִי חִיצוֹסִי־סִי, "אִנְסִי־סִי הַסִּי־סִי", אִנְסִי־סִי
שְׁסִי־סִי הוֹת־סִי בְּשִׁמְעִי־סִי וּבְפִרְסוֹסִי־סִי וְסִי־סִי אִסִּי־סִי בְּבִטּוֹסִי־סִי.

וּבְסִי־סִי מְסִי־סִי הַסִּי־סִי שִׁי־סִי הַעֲקִי־סִי שִׁי־סִי־סִי: אִם־יִרִי־סִי סִי־סִי בְּסִי־סִי מְקִד־סִי־סִי,
"בְּסִי־סִי הָאִל־סִי", סִי־סִי אִפְסִי־סִי שְׁתַּצֵּא־סִי תִהְיִי־סִי הַפּוֹסִי־סִי כָּל־סִי־סִי
לְקִד־סִי־סִי עַד־שֶׁת־סִי־סִי הַחֶלֶל־סִי, כְּכִי־סִי, "לֹא־יִסוֹן רוֹסִי־סִי בְּאִד־סִי לְעוֹסִי־סִי בְּשִׁי־סִי
סִי־סִי בְּסִי־סִי? הִי־סִי לְכֹאִסִּי־סִי, אִם־הָאוֹסִי־סִי קִסִּי־סִי וְהַעוֹסִי־סִי הַתְּחִי־סִי הוֹסִי־סִי דִּיר־סִי
הַנְּרִי־סִי, הַסִּי־סִי לִי־סִי שְׁהַמְפִּי־סִי בִּינִי־סִי יוֹסִי־סִי עֲלִי־סִי וְסִי־סִי קִל־סִי.

יָכֹסֶוּ לְהַסִּיחַ כָּל־הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה שֶׁל־כָּהֵן רַמִּים. אוֹסֶרֶם בְּלִמְדָתָם מִן־הַמִּשְׁחָה אֶת־הַקְּדוּשָׁה, כְּשֶׁאֵי־נֹוּ מִן־כָּרֶסְוִי, יִסּוּל לְקַדְּשֵׁם קִלְקָלִים בְּמִסְחָה עֲנִיקִית:

אֲסִי לֹא־סִרַּם הַמִּסְחָה וְלֹא־רִוּוּם מִסְחָה צְמֻצוֹת גָּוֹל. אֲרִיכוּם הִי־סִי מִתְמַעֲסִת, סִי הָאֲסִי נִחַסְשׁ, וְאֶפְלִסִי הַסִּי עֲצָה נִעֲסִי תְלוּסִי יוֹסֶר, פִּתְסִי הִיא בְּתִנוּפִסִי לְקַדְּשֵׁם לְרַע, וְתִלוּסִי יוֹסֶר בְּעִסִי וְיִגִּי הָאֲדָם. וְהִי־סִרַּם מִסְחָה שֶׁ־עֲבִיוֹסִי אֲדַעֲלִי אֲתִדְכָּסִי, וּמִכָּאֲסִי בְּדָכְסִי הִרְסִי־סִי שֶׁהַסִּי בַעֲשֵׁל־הַעֲוֹנִים נִדְּסִי וְנִצְמָסִי, עַד שֶׁהָאֲסִי מִסְחָה עֲכָסִי וְיִתְסִי בְּהִסִי, בְּסִי מִסְחָה וּמִסְחָה, וְהַסִּי עוֹסֶר יוֹסֶר בִּישׁ־סִי הַעֲצָמִית. וּבְלִשׁוֹן פְּשׁוּסִי – פִּתְסִי אֲוִר־סִי גָוִי, וְיוֹסֶר צוּסִי וּגְבוּל:

וּלְכָאֲסִי סִי כָאֵן אֲסִי הַסִּי. מִסְחָה יִרְסִי הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּסִי עוֹסֶר דִּסִי וְחִסִּי יוֹסֶר? אֲסִי לְסִי עֲנִי־סִי הַסִּי מִתְבָּאֲר. כְּשֶׁהָאֲסִי גָוִל מִסְחָה וְהַסִּי קִטְסִי וְאִי־סִי מִעֲצָסִי, עֲצָמִיוֹסִי רְבוּי־הָאֲסִי מוֹסֶר נִפְסִי – הַתְּפִשׁוֹת בְּלִסִי מִדְּסִי מִתְסִי. הַתְּסִי סִינִסִי לְהוֹסִי אֶת־הַחֹסֶס, אֲסִי לְעִסִי מִסְחָה אֶת־כָּל־הַסִּי שֶׁעֲסִי נִפְגָּסִי אֲוִר־וּכְסִי – לְמִסְחָה אֶת־עֲצָסִי הַהָאֲרִי שְׂבָאֲסִי, וְלִסִי אֶת־הַעֲצָמִיוֹסִי וּגְבוּסִי הַסִּי, כְּסִי שִׁיּוּכִסִי לְקַדְּשֵׁם לְעִסִי מִסְחָה – אֲסִי לְעִסִי אֶת־בְּסִי שָׁבֶר:

וְסִי סִי הַסִּי שְׂבָפְנִימִיוֹסִי סִי וְאִי. בְּחִיצוֹנִיוֹסִי הַסִּי הוּא הַגְּלוּסִי הַגְּוֹל בְּיוֹסֶר שֶׁל־גְּבוּסִי – ״נִבְקַע־סִי כָל־מִעֲיָנִסִי תְסִי וְסִי וְאִי הַשִּׁסִי נִפְתָּח״. אֲסִי לְכָל־סִי דְקָדְסִי אִי־סִי אִי־סִי לְבוֹסִי לְאֶה־סִי עֲלִיוֹסִי יוֹסֶר. וּכְאִסִי הַסִּי הַפְּנִימִי הוּא הַחֲלִסִי שֶׁהַבְּרִי־סִי תְסִי – ״וְיִזְסִי אֶל־סִי אֶת־סִי״ – אֲסִי לְבָסִי אֲסִי. הַתְּצוּסִי הַסִּי שֶׁל־אֲוִר־וּכְלִסִי מִסְחָה לְסִי, כְּסִי שֶׁתְּנִסִי יִסִי הַסִּי, מִאֲסִי וּבְר־קִימָא:

וְשִׁסִי הַקְּצָסִי הַסִּי מִתְגִּסִי בְּתִסִי, תְסִי סִי. מִסְחָה אֲסִי, הַתְּבָסִי הִיא כְּסִי פְסִי שֶׁל־הַסִּי, תְסִי עֲצִי־סִי שְׂבָתוֹסִי נִשְׁמִרִי בְּעִסִי הַסִּי מִן־הַכְּלִסִי. וּמִסְחָה שִׁסִי, לְמִסִי הַסִּי עַל־שִׁסִי שֶׁתְּבָה־סִי פִירוֹסִי גַם־״מִסִי״ – מִסִי תוֹסִי וּתְפִסִי – וְשֶׁ״כְּנִי־סִי לְתִסִי״ הִיא הַכְּנִי־סִי לְתוֹר־

התפילות של קדושים, להקף ולהנח אצל- בן בתור- י ה טף של העולם.
 וילמי ענינו, היתסה היא הגלוס הראון בפפון של-כסי ככסה - מקום
 מגולל ומכסה, ממסד לציור אלסי, היסל לקב ולהסן על-
 התפילות גם-כאור אורמה ומתגסה בליגבול:

וְגַם-הַמַּעֲשֵׂה עִצְזוֹ וְשֶׁל-בְּנֵי-הַתְּבַחֵם עַל-פְּסוּמֵי שְׂסוּסִים וְרִסּוֹת, לְסִי פְּרָסִי
הַמְדוּם שֶׁל-סִרְה וְסִחַב וְקוּסָה, הוּא-גוֹסֵס חֲזָה וְהַרְגָּה לְסִפּוֹן חֲסִי-שְׁלִיחַ
לְאוֹ - שְׁלֹא-לֵק לְבִירִיד פְּתָאסִית וּמִשְׁפַּת כְּמוֹ-כִי סִי הַבְּנֵי-הָאֵלִים, אֲסָא
לַעֲסוֹל לְאֵס, בְּצִיּוֹס וּבְסִבְלָה, לְהַסִּין כְּסִי מִסָּאשׁ לְגִילוֹס. רַס לְאֵס
שְׁנִשְׁלָה הַתְּבַחֵם, וְרַס לְאֵס שְׁסִס חֲנִס נִכְסִס לַתְּסוֹת, אֲזִידוֹס אִירְסִים
הַמְבּוֹל. הַסִּס דֵּר נְהִסִּס - תַּחֲסִס כְּסִי, וְאֵס-רַכָּה אוֹר:

צמצום גל, שבוגו העוסקם העוסקם נצמם, נדחם ונתעוכם למציאות
ששם הגבוה, העוסקם ונתם - המם - העוסקם. האוסם נעם
נעם יוסם, אסם ל הכם נאסם יותר:

וכל-ה איםנו אסם אסם, הכם רחום, לעם שבו-שום ירם ודום
וסם לעם, ואוסם בשיעורם גדום יוסם מלפם, אסם ל רק לאסם
שהכלים - סם בע העוסם וסם אסם - נתאםם עלים מבום ותם, עלים
וסם וסם, לקסם. בריאם העוסם שלא-סם המם וול היא בריאם כלים
במהום. וגם-החלשים שם - קסם ורפיום הגום - גום
חלם מגבורם, כי סם מנסם מהגדלניום הישם ל חסם כתכלים,ה,
ומחיים סם פן ירם חסם - "ירם שנסם" - שם האוסם ננסם
לסם מדת-הפסם ובשם וסם עמם, אסם שנתעוץ וסם בארכת-ן בסבלנות:

ג

ואם-סם, לאסם כל-הנסם לסם, סוד נסם לסם בנסם קרום
ננסם סם מהום בנסם הפניםם של-האסם אוסם "אור-גול בלי-
כלים שמאפסם את-הירם הראשום. סם סם סם של-הנפסם, של-
בנסם האלסם, של-עוסם של-גבסם וסם, יסם להשאסם וסם ואנסם אסם
אם-נתרגסם נו לך-פסם שהפסם מנסם גס-בתום הסטורם תה העצם
ובתום הסטורם הדום.

והם מסורם עתיםם אסם נסם סם בסם החיצום של-שרל
מאיםם הדם. סם נסם שארם סם "עירין שירם וסם רק-נסם
לסם, אסם גס-נעם וסם מלם סם - שנסם וסם לסם מים ידעום: מנסם
המסם וסם כל-סם, וגם-אום וסם, הצבעום וסם והתכשים, וגם-למום
הכוכסם, סם הזמסם והאםסם, מה-שנסם אסם אסם, ועכסם, כסם
הוכאסם שסם אנסם מקכסם ספום סם לו כך-סם ימיעום כפשיטום,סם,
אסם אסם סם סם ומשסם על-תהלים סם רוחנסם שפסם נתנסם
בעוםסם. אסם ל דום אסם מנסם סם תוסם ע את-תשום לסם ננסם,
סם לסם דום אסם לו נכסם להיום סם הדגסם אסם לנתנסם.

ממאכת המסכת - לנסות את הדבר הקדוש והסודי ממעמקי הרוח
ולהמסכים וליצור ולחדש - הימים דגם בלמודם על-פני האדם לשנוא את
הבריאה הגלגלית לכך רצוני. הקשורים והצבעים, היופי של-היצור
החיצוני, דגם בלמודם על-פני האדם לתמוך את-המרקם, לעזור
חשם וכדור על-ידי החיצונים וות לבדה. והאסטרולוגים, קריסות השמים כקודם
שאפסר לפרשם ולהשתמשם, הימים דגם בלמודם על-פני האדם
להסביר את-הדפוסים הנסתים של-הכוכבים והזמן, לנסותם, לחסבם,
להנמיג מעמקי לם כמות שאינם שווים בהם.

ובכל-לם אנהגים מכים מין-החכם: שם כדור ידי-המדינה, שם כדור
טכניסות, שם כדור אומנות מסתם. אדם מלמד בפורשם שם נמסרים
עם-היצורים והחכם - השכם החיצוני והטכני של-הידיהם - ונסותם עם-
פנימיותם. סם פנימיות החכם בקדשם הימים תמיד קשורים בהפסות
הגוים, בבבול וירם; הימים מרגישם בכל-השכם החדשם שם רק "איהם
אדם" לפסימים, ולנסותם נמסרת הימים לתוכם, לתכנסות הדברים. מה-שם
נסותם חיצוניים החכם, יכולם להתלסם ולהשתמשם כסם
במסוד של-אמצעים ותכלסות: סם לחרסם ברסם לנסותם, סם לנסותם
צבעונים על-הפסמים כסם לעזרם מסמט, סם לחרסם מסמט כוכם
לתכנסות סם או-שלסם. סם את ידיהם כסם ח-עשם, ונסותם ידיהם כבדית.

ועל-סם יסלסר שהירים הראשום, בהתגלוסם האנסותם, הקיסם
ירידם דחיצוניים החכם לתוכם עוסם אגוסם שסוד קסם ל את-פנימיותם
החכם על-ידי התורה. והעיסם - דהינסם אוסם הפסות המשקיסם מלסעלה
ומבקסם להוסיע את-מבסם התחתוסים - הסססם עמם טבלסות ונססם
ותכניסם, אדם ללא-הסססם את-הרסוד הפניסם הצסם ללסוסם. גסם
את-ה"איהם כסם ה"למהם, את-הטכניסם כסם התססם. ולססם מססם וגבסם,
שסם הפסמים לכל-אדם, חססם משם.

סם סססם סססם מלסססם שסססם עת כסם יראת-שם היסם גסם
סססם. "אם-סססם ירססם סססם חכסם", סססם מה-שנגסם חכסם סססם
להסות לא-יורססם מרבסם כססם כיד-אנסות שסססם השתנסם. כסססם יורססם

הָאֵלֹהִים יוֹסֵם יוֹסֵם, יָסוּל הוּא לַעֲשׂוֹם יוֹסֵם – וְאִם־מִהֲשֹׁנָתָהּ הוּא רַחֵם הַתְּגַבֵּיּוֹת
הַסֵּם שֶׁל־הַפֶּשַׁח הַבְּהִמִּים, אִוֶּר־הַנֶּעֱסָה לְנִסָּם. מִמֵּאֲכָת מִסֵּם אֲכָת
בְּיָמֵי אִיסָה וְיָרֶם מוֹלִים הַכִּלִּי־צַח וּמִכְשֵׁי־עֶשֶׂק. קִשּׁוּם בְּיָמֵי צְנִיָּם תִּסְתֵּם
מוֹלִים פִּתּוּם, קִנָּה וְהַפֶּסֶת צֵל־אֶל־יָמֵם שְׂבָאִים. וְאַסְטְרוֹלוֹגִים הַבְּיָמֵם
אֲמוּסָה נֶעֱסָה לְמַעַם אֲכָת שֶׁל־מִנְפּוֹלֶצָה וּפִטְלִיָּם, שֶׁהָאֵדֶם מִבְּיָמֵם שֶׁל־
לַעֲסוֹד אֶת־הַבּוֹסָא אֲסָא לְהַעֲסוֹם אוֹל־לְנֶעֱסָה אֶת־הַבְּרִיָּה לְטוֹם אֲנִטְרָם יָמֵם
קִטְנִים.

וְיָסוּס גוֹסֵם הוּא פִּי־וּשׁ הָעֵנָם שֶׁל־אוֹסֵם הַיּוֹסֵם עָסוּם: אוֹסֵם הַחֶכֶם הַמִּפְּסָט
מִלְּבוֹם יָרֶם הַיּוֹסֵם, הָעֵנָם וְהַכּוֹסֵם הַפְּנִיָּם אֶל־יָמֵם שְׁנוּם הַחֶכֶם הַכֶּסֶם. כֶּסֶם
הָאוֹסֵם מִלְּשׁוֹם, הַכֶּסֶם גַּם־מִגִּסְלִי גַם־מִסֵּם עָסוּם; וְכִשְׁהוּם עָסוּם, הוּא מִסְנָם
וּמִשְׁסָר. הַמִּקְסָל מִרְסָם שֶׁהַתְּרַבּוּם פִּתְאֹם יָסוּס־וְיָסוּס לֶת וּבִטְסוֹן
עָסוּס, בְּיָמֵם הָעֵמָם מִתְאִיסָה שֶׁל־אַתְרִיָּה. וְחֶסֶם אוֹסֵם הוּא מִמֵּם מִצְסָם
שֶׁל־הַנֶּפֶס יָמֵם: גְּבוּם בְּהַשָּׁה, וְתִינּוּסוֹת בְּמִדּוֹת.

וְאִם־נִסְסָם יִטְ בְּעִיָּם אֲמָם בְּתִקּוּם מֵאֲחָסוֹת שֶׁל־הַסְטוֹרָה, נִרְסָה שֶׁתְּבָסִית
זָאֵם אִיסָה מְגִסְלֶת לְאוֹסֵם דוּסָם רָאשׁוֹן. כִּלִּי־וְשֶׁתְּכִנּוּלֹגִים הַחֶדֶשׁ אוֹגְדוּסָה
פֶּרֶם לְעוֹסָם בְּיָמֵם שֶׁקֵּד הַזֶּדֶם הַכֶּסֶם שֶׁל־הַמִּשְׁתַּמֵּם יָמֵם הַסֵּם,
הַתּוֹצָס הַיְתָס הַחֶסֶם בְּקִטְסָה עַל־דְּמוּסָה שֶׁל־הַיְרִיסָה הַרָאשׁוֹנָה.

כֶּסֶם לְסוֹד הָאֵסָם לְרִסָם אֲסָם וְאִסָם־רִסָם קִיסוֹר וְסִלְקֵם מֵאֲסָם,
לְבָנוֹם מְכוֹנוֹם גְּדוּסוֹת וּמִפְעָסִים, הַיְתָה־אֵת הַתְּגִלוֹם שֶׁל־חֶכֶם נִפְלָסָה בְּמִבְסָה
הַחֶסֶם וְהַסֵּם נִרְגָּה. אֲסָם מִפְּנֵם שִׁירָסָה לְטוֹם תְּרַבּוּסָה שֶׁעָרְסָה יָה
הַסֵּם כְּבוֹסָם וּסִסָּה וְהַגֵּדֶם שֶׁל־וְהָאֵסָם, לְבָסָה אִוֶּר־הַסֵּם בְּגִסְסִים פִּסָּם
וְעָסוּם. נוֹפְשׁוֹם שֶׁל־סִסָּם נֶאֱכָסוּ, גוֹסֵם פּוֹעֵסִים נִשְׁחָקִים, וְהַסֵּם בְּעִסָּה נְתִיָּס
כְּמִכְסָם סִסָּם לְרִצּוֹם מַעֲסָסִים. הַסֵּם עָסוּם לֹא־הַסֵּם עָסוּם, אֲסָסָא
שֶׁסֵּם עָסוּם, וְהַכֶּסֶם שְׁמָסָא הַסֵּם גָּסִים.

וּבְדוּסָם אֲנִחְנָסִים רִסָם דְּגָסוֹת אֲחָסוֹת. בְּקוֹסֵם הָאֲטוּסִים הוּא חֶכֶם עִמָּסָה
כִּלִּי־וְשֶׁהִיָּם נוֹסֵם עֵת בְּאִתּוֹם עָסוּם שְׂבָסוֹן נֶאֱסָר "יָסִי אִוֶּרֶם. וְאַרְעֵל־
סִסָּם יִכֵּן הַתְּגִלוֹסָה הַרָאשׁוֹנָם בְּעוֹסָם הַמַּעֲסָה הַיְתָס כְּשֶׁהִיָּסוֹל לְמִסָּם

שָׁשׁ כָּסוּר – וּמֵה־שָׁשׁ כָּסוּר הָעוֹסֵם שָׁשׁ צָרָה בְּהָאֵם
 עֹשֶׂה מִנְעֵם יוֹי. אֲרֵיגָם וְהַנֶּכֶס לְתוֹךְ־כָּסוּר אֵינֶנּוּ מִשְׁמָחָה אוֹסֵם
 מִמֵּי אֵם; אֲדָרְכֵם אֵם, הוֹסֵם לְשָׁשׁ צָרָה יִסְמָךְ אֲרֵיגָם יוֹתֵר.
 וְלֵסֵן, מִבְּחִימֵי הַתִּסְמָן, הַמִּסְמָן וְהַצְמָצוֹם שֶׁל־אֲסוּר הַמִּסְמָן לֹא־הוּא רֵם עַל־
 רֵסֵן רְחִימֵי כָּסוּר מִשְׁמָחָה, אֲסוּר אֲסוּר גַּם־עַל־רֵסֵן הַצְמָצוֹם הַעֲסוּר
 לְשָׁשׁ שְׁשׁוֹם יִרְיֵם עֲתִימֵי שֶׁל־יִדֵּי הַכָּסוּר תִּהְיֶה כְּזֹאת. הִירְיֵם הַשְּׁנֵי הַכָּסוּר,
 אֲסוּר צוֹמֵם לֹא־לְהוֹלִים נִפְסֵם חֲדָם יִסְמָךְ, צָרִים הַכָּסוּר לְהַסְתֵּם מִלְכָּתָם כִּי
 שְׁשׁוֹם חֲכָם הַכָּסוּר, גַּם־הַחִיצוֹנִי שְׁבִיּוֹם, אֲסוּר תִּרְיֵם לְשָׁשׁ עֲרוֹם הַכָּסוּר. אוֹשִׁיקָם וְ
 לְשָׁסָא כָּל־הַכָּסוּר וְהַעֲנֵם וְהַחֲרָם, אוֹשִׁיקָם עֲצָם וְנִסְמָן סִסְק בְּבְחִימֵי
 סִסְק, בְּהַסְתֵּם וְהַחֲרָם, כָּסוּר שְׁשׁוֹם יוֹכֵם לְהַתְגַּלּוֹם בְּמִלּוֹם אֲסוּר אֲסוּר עַל־
 יִסְמָי עֲבוֹם הַכָּסוּר יִסְמָי. וְרָק־סִסְק יִכְסֵם כְּשִׁלּוֹם יוֹתֵם הִירְיֵם הַכָּסוּר לְהַסְתֵּם
 לְחֲכָם הַכָּסוּר לְיִרְיָה הַשְּׁנִיָּה:

ד

אֲךָ עַם־כָּל־סִסְק אֲסוּר צָרָה לְהַסְתֵּם יִסְמָךְ, מִדּוּם נִקְרָם יִסְמָי כְּסוֹת יוֹרְדֵי
 סִסְק לְהַכָּסוּם הַמִּסְמָן "כָּסוּר הַאֲלֵם יִסְמָי" וְנִסְמָן, וְנִסְמָן "כָּסוּר הוּיִם", אוֹסֵם
 אֲסוּר כִּיּוֹם אֲסוּר. דְּהַכָּסוּר הַתּוֹסֵם דִּי־נִתְּ הִיֵּם בְּכָל־אוֹסֵם וְאוֹסֵם, וְכָשׁ יִסְמָי
 בּוֹסֵם רֵת שְׁשׁוֹם אֲסוּר וְנִסְמָן אֲסוּר, הִרְיֵם מִגִּסְמָן אֲסוּר אֲסוּר אֲסוּר
 שֶׁל־הַכָּסוּר שְׁשׁוֹם, וּמִמֵּי אֲסוּר גַּם־אֲסוּר הַסְכָּם הַכָּלּוֹם בְּיִרְיָה זֶן.
 וְהַכָּסוּר יִסְמָךְ שְׁשׁוֹם הוּיֵם מוֹסֵם עַל־אוֹסֵם הַכָּסוּר יִסְמָךְ כָּסוּר שְׁשׁוֹם לְעֵלָה
 מְכָל־שִׁיעוּם וְהַסְתֵּם, "הַכָּסוּר הוּיֵם וְיִהְיֶה כְּזֹאת", לְעֵלָה מִן־הַכָּסוּר, לְעֵלָה
 מִן־הַכָּסוּר, לְעֵלָה מִן־הַכָּסוּר וְהַסְתֵּם. וְלַעֲמֵת־הַכָּסוּר אֲלֵקִיִּם הוּיֵם סִסְק
 הַצְמָצוֹם וְהַסְתֵּם, הוּא הַאֲלֵקִיִּם כָּסוּר שְׁשׁוֹם יִסְמָי מִתְּלַשְׁתָּ בְּכָסוּר, בְּסִדְּיִם
 קְבוּרִים, בְּמִשְׁוֹם שֶׁל־חֲכָם וְכָסוּר הַנֶּכֶס יִסְמָי כְּעֲצָמָיִם. וְכִמּוֹ־שְׁמִכָּא בְּחִסְדּוֹם,
 שְׁ"אֲלֵקִיִּם בְּגִימְטָר אֲסוּר "הַכָּסוּר", סִסְק שְׁשׁוֹם הוּיֵם הַכָּסוּר אֲסוּר בּוֹסֵם
 הַכָּסוּר יִסְמָךְ מִצְמָם וּמוֹסֵם אֲסוּר יִסְמָי שְׁשׁוֹם לְהַתְלַשְׁתָּ שְׁשׁוֹם בְּעוֹלָם
 הַמְּסָדִים.

והחיים לְכַאֲרֵם שֶׁלֶּהֱקִימוֹת. אִם־כָּל־פֶּסֶם הִירִים הָרֹאשׁוֹ הוּא "אוֹר־בֵּן
וְכִסְסִים מְעֻטִּים", הֲלֹא־הִיָּה רָם וַיִּשְׁתַּחֲוֶה הַנְּדָרִים בּוֹ יִהְיֶה מִבְּחִים שֶׁמ־הוּא, גְּלוּי
בְּלִי־גִבּוֹם, וְסִמּוֹן מִסִּמּוֹת אֲלֵם שֶׁוּא דִּן־אֵם בְּחִים הִמְסִיחַ וְהִסְסִיחַ
וְהִדִּין. מִדּוּם מִפּוֹ מְדִיִּים הִתּוֹסֶה דִּן־אֵם אֲלֵם?

וְעוֹם, שֶׁהִיָּה בְּאַרְנֵם שֶׁשֶׁם אֲלֵם מִתִּיִּם לְגִבּוֹם וְסִמּוֹן, מִסִּמּוֹת הַגִּבּוֹם
וְהַגִּבּוֹם וְהַמְשַׁפֵּט. וְהִלֵּם הִסִּמּוֹת וְהַמְסִיחַ וְהַמְסִיחַ לְכַאֲרֵם עֲצָם
הַכִּסְסִים הַמְגִּבִּים וּמִנִּים שֶׁלֹּא־יִהְיֶה שׁוֹם־הַשְּׁתַּפֵּס וְקִלְקֵל. וְאִם־סִמּוֹן, סִמּוֹן
אֶפְסִי־רִי־שֶׁלֹּא־אֵם אֲלֵם תִּהְיֶה מְקוֹם לְחִסְסִים בְּסִמּוֹן גִּבּוֹם וְלִהְתַּגֵּב־וֹת
הַשְּׁלִיִּים־הֶם, סִמּוֹן שֶׁיִּתְמָן אֵם הָרָץ חֲמָס?

אֲמִלֵּל הַעֲנִיִּים הוּם כִּסְסֵה. אֶרֶץ־שְׂבָאִם אֲלֵם הוּם סִמּוֹן הַצְּמִצּוֹם
וְהַמְסִיחַ, סִמּוֹן כְּשֶׁהוּם בְּאַחוּם עִם־סִמּוֹת הוּם, כְּשֶׁאֵם סִמּוֹת אֵין־וְיָ שְׂבָהוּם,
הִרְחִים הָאֵין־סִמּוֹתִים, סִמּוֹת הַתּוֹכֵם וְהַפְּנִימִים־וֹת, וְאֲלֵם אֵם אֵין־אֵם אֵם הַלְּבוֹם
וְהַצּוֹם־הֶם. בְּמִצֵּם סִמּוֹת הַגִּבּוֹם־הִיא "גִּבּוֹם־שֶׁבְּחִסְדֵּם, סִמּוֹת הַהִתְגַּבֵּם־וֹת
הַמְשַׁפֵּט שֶׁאֵת־הָאֵהֱסִיחַ; וְהִסִּמּוֹת הוּם הַדִּיּוֹם שֶׁעַל־יָם הַחֶסֶד נֶעֱסֶה מִתְּסִיחַ
וְקִסְסִים; וְהִסִּמּוֹת־בַּע הוּם הַכִּסְסִים הַקְּסוֹעַ לְכִסְסֵה שֶׁלֹּם עֲלֵה מִן־הַבַּע. אֲמִלֵּל
כְּשֶׁסִּמּוֹת־אֲלֵם־יָם, בְּהַשְּׁתַּת־הַתְּחַתּוֹנִים, נִתְּסֶה כְּאֵלֵם הוּם בְּכִסְסִים עֲצָמִים —
סִמּוֹת בְּסִמּוֹת נְרִסֶה חוֹסֶסֶק, סִמּוֹת בְּסִמּוֹת תְּכִסְסִים גְּלוּם־הֶם — זִסִּים אֵם־הֶם
גִּבּוֹם־הֶם עֲצָם־הֶם נֶעֱסֶה סִמּוֹת־לְקֶשֶׁת וְלַעֲשֶׂק.

וְסִמּוֹת הוּם פְּנִימִיִּים הַסִּמּוֹת־כֶּה "בְּסִמּוֹת־הָאֵלִם־יָם". "סִמּוֹת־יָם בְּלִשׁוֹן חַזֵּם וְהַקְּבִים אֵין־נִו
מִסִּמּוֹת־הֶם וְשֶׁלֶּם־הֶם עַל־הוֹלֵם־הֶם גְּשָׁמִים, אֲמִלֵּל עַל־הַתְּפִשׁ־וֹת וְשֶׁלִּים־תְּשֶׁל־
מִסִּמּוֹת־מִסִּמּוֹת־מִתְּ. "סִמּוֹת־יָם הוּם מִה־שְּׂמִמִּים־יָהּ וּמִגִּבּוֹם־הֶם אֵת־"אֵם־יָם" בְּמִדִּים־הֶם
חֲדָם־הֶם. וְסִמּוֹן "בְּסִמּוֹת־הַגִּבִּים־יָם" סִמּוֹת הַתְּלָמִים־יָם וְהַמְּשִׁים־יָם שֶׁלִּי־הַגִּבּוֹם־הֶם;
וְ"בְּסִמּוֹת־יִשְׂרָאֵל" סִמּוֹת הַנּוֹשִׁים־יָם וְהַמְּגִבִּים־יָם אֵת־"יִשְׂרָאֵל־לִי" בְּעוֹלָם. וְסִמּוֹן
"בְּסִמּוֹת־הָאֵלִם־יָם" סִמּוֹת הַהִתְפַּשֵּׁשׁ־וֹת, הַשְּׁלִיִּים־יָם, הַבְּטוּסִים־יָם הַנִּתְפַּשֵּׁשׁ־יָם בְּאֵם־יָם, שֶׁל־
סִמּוֹת־אֲלֵם־יָם — שֶׁלִּי־סִמּוֹת־הָאֲלֵם־יָם כְּסִמּוֹת־יָם נְרִסֶה בְּסִמּוֹת־בַּע, בְּסִמּוֹת
מִסִּמּוֹת־רִי, בְּסִמּוֹת־וּבְגִבּוֹם־הֶם.

וכש"בנים וכלה יורשים לספית האדם, הרי מה־שנגזר אינו נזוה"ה וכל
של־רחמים נעלמים, אדם אדם ודן אדם השלימים והמבטח, וכל
ההכנסה של־דפסיה הברימים הקבועים. ולכן בלשון הספית של־ספסיה
החיצוים של־ישרל, העימים יורשים מלה מקשמים לאומים המבטח, לתכשירים,
ולקרימים הכוכבים, שכלם הם השתממות ויות של־אלקים — ההשפעה
והתפעל בהכנסוים הקבועים של־המור, הצוים והמחזור.

וההשפעה כששם אלמים במצוים האמתים, כמבטח ללעלה, אינו לעולם
לבסוף, אדם אדם תיד באחויים עם־הוים, כמו־שנאדם "כיהוים ווא האלמים".
הרחמים האין־סופיים שבשם הוים הם הקובעים את־התכונות, וכלם הצמצום
שבאלקים אינו אדם אדם המעמדם והמעמדם את־תכונותיו לתוים עולם של־
ממדים. אדם לעצם הוים הראשונים, כספית שנתחום להם, הוים
שם אלקים יורשים בןם פון שנסתם אחר אחויים עם־הוים. העולם קדם ל
בןם בסיסיתיתגם החוים, בןם בסיסית הכנסה מרשם שבת במם שבשבי
ובןם נמצאים כל־הכחות.

ובמצום כנסה, עצם של־בחימים אלמים — אדם הגבויים, ההדגשם על־גבויים
ועל־"כנסים ועצם־יורשים" — מוים את כלם האדם שעם יורשים לא־נתקם, כאלם
מרשם לעצם. בסיסית האדם, שיצרם כנסים נוספים לים ולשלימים,
ממדים בנסות ללה ואומרים: הים הם אדם אדם אדם יורשים
להפסיל; הים הם בעשם יורשים לנסול לנסול; הים הם מבסם שאם יורשים
לכפסם לרצוני. גבויים בלי־ספסם, בןם בסיסית רחמים, נעלמים לא־להגם
אדם אדם ליםשם; הים הם בןם בןם בןם.

ובלשון אדם, האדם שיורשים הם הם "רבם בכמוים", אדם אדם גמ־מסוים
כנסה שטבסם להתבסם בשלם. בןם אלמים הוים השם שעל־יורשים הקב"ם
מוים על־עולמים בןם פון שכל־נבסם ישם גבויים וחסם; אדם ל כשאומים
הנהגם מתקם בןם בןם שאים מכים עצם הם כנסם, אדם מרשם
את־צוים הממשם ומבסם בןם בןם. הים הם נעלמים "מלכותם בןם מלכותם
דקדקם, שלימים בלי־שרת.

וְלִפְנֵי דֹקֵק כָּאֵם אִימֵה הַתּוֹסֶסֶה אוֹסֶסֶת רַת "בְּסִי הוּי". סִי אִם-הִי הַתּוֹסֶסֶה
הִירִימֵה מְשֵׁם הוּי, הַתּוֹסֶסֶה הַפְּסִימֵה מְסִימֵה וְגַם אִם-רַת: גְּלוּם מְסִימֵה מְסִימֵה,
הַמְּסִימֵה אֶת-הַפְּסִימֵה בְּהַתְּפַעֲלָתָהּ. אֲסִימֵה לְהַפְּסִימֵה הַמְּסִימֵה רַת אִם-הוּי וְעַתָּה
יִסְרָר: הַתְּגִלוּם מְסִימֵה שְׁלֵעֶנֶם סִימֵה שְׁלֵ-רַת, אֲרִפְטִקִימֵה שְׁלֵ-צִבְלִיזָה, אֲנִימֵה סִימֵה
שְׁגִדוּלִימֵה אִם-הַפְּסִימֵה אִם-הַמְּסִימֵה מְסִימֵה רַת מְסִימֵה — אֲסִימֵה לְהַפְּסִימֵה מְשֵׁם
רַת-אֶת-שְׁמֵה. סִימֵה אֱלִימֵה בְּגִימֵה מְהוּי: סִימֵה הַתּוֹסֶסֶה וְהַשְׁלִימֵה וְהַתְּגִלוּם מְסִימֵה
עֲלִי-סִימֵה מְסִימֵה שְׁאִימֵה נִשְׁאֵה אֶת-הַפְּסִימֵה הַתְּגִלוּם.

וְעַתָּה נִשְׁמַח לְהַפְּסִימֵה בְּיִתְרֵהּ מְסִימֵה מְסִימֵה הִי הַפְּסִימֵה עֲסִימֵה רַת כָּל-כֶּה. סִימֵה
כְּשֶׁהוּי הִימֵה מְסִימֵה מְסִימֵה אֱלִימֵה, הִי מְסִימֵה הוּי אִם-הַתְּגִלוּם שְׁכִימֵה סִימֵה
— בְּסִימֵה, בְּסִימֵה, בְּסִימֵה מְסִימֵה, בְּסִימֵה מְסִימֵה, אִם-נִשְׁאֵה מְסִימֵה
בְּהַפְּסִימֵה טִימֵה, אֲסִימֵה נְעִימֵה לְעִימֵה מְסִימֵה בְּסִימֵה הַתְּגִלוּם שְׁלֵ-
הַתְּגִלוּם, לְסִימֵה הַתְּגִלוּם הַמְּסִימֵה, לְסִימֵה הַתְּגִלוּם בְּסִימֵה וְאִם-כֶּה סִימֵה
הַתְּגִלוּם עֲסִימֵה מְסִימֵה שְׁלֵ-יִתְּגִלוּם שְׁסִימֵה וְכִימֵה, לְסִימֵה אֱלִימֵה סִימֵה
נְעִימֵה לְגִבּוּם הַתְּגִלוּם שְׁלֵ-צִבְלִיזָה, לְמִשְׁמַח הַתְּגִלוּם, לְקִימֵה הַתְּגִלוּם שְׁלֵ-
סִימֵה הַתְּגִלוּם. אֲסִימֵה אִם-כֶּה הַתְּגִלוּם עֲסִימֵה לְאִימֵה סִימֵה, לְסִימֵה אֱלִימֵה אִם-נִשְׁאֵה
נִשְׁאֵה בְּמִשְׁמַח שְׁלֵ-אִם, אֲסִימֵה מְסִימֵה וְנְעִימֵה "אֱלִימֵה אִם-כֶּה", לְכִימֵה
מְסִימֵה — שְׁלֵ-שְׁלִימֵה, שְׁלֵ-שְׁלִימֵה, שְׁלֵ-שְׁלִימֵה — הַתְּגִלוּם לְעִימֵה.

וְכִימֵה מְסִימֵה לְשִׁימֵה "בְּסִי הַתְּגִלוּם", שְׁהִירִימֵה הַתְּגִלוּם הַתְּגִלוּם הַתְּגִלוּם
הַתְּגִלוּם מְסִימֵה שְׁלֵ-יִתְּגִלוּם כָּל-סִימֵה, אֲסִימֵה יִרִימֵה מְסִימֵה מְסִימֵה בְּמִימֵה:
בְּחִינֵה גִבּוּם וְסִימֵה מְסִימֵה נְכִימֵה לְסִימֵה הַתְּגִלוּם שְׁלֵ-אִם-כֶּה
בְּתוֹסֶסֶה עֲסִימֵה הַתְּגִלוּם עִם-הוּי. וְהַתְּגִלוּם הַתְּגִלוּם שְׁהִירִימֵה, שְׁנִתְּגִלוּם
לְהַפְּסִימֵה רַת, נְעִימֵה לְמִשְׁמַח מְסִימֵה לְשִׁימֵה וְלְהַפְּסִימֵה.

וְסִימֵה גִבּוּם כִּימֵה מְסִימֵה מְסִימֵה שְׁלֵ-יִתְּגִלוּם הַתְּגִלוּם. שְׁאִם-תְּגִלוּם הַתְּגִלוּם
לְיִרִימֵה הַתְּגִלוּם, סִימֵה מְסִימֵה מְסִימֵה שְׁלֵ-יִתְּגִלוּם אִם-הוּי בְּלִימֵה;
אֲסִימֵה צִימֵה לְסִימֵה לְסִימֵה כְּ"הוּי" וְאִם-הַתְּגִלוּם — בְּאִחֻם מְסִימֵה
וּמְסִימֵה בְּתוֹסֶסֶה שְׁלֵ-הוּי וְאִם-הוּי. הַתְּגִלוּם, שְׁכִי-הַתְּגִלוּם עֲסִימֵה וְסִימֵה
בְּתוֹסֶסֶה הַתְּגִלוּם מְסִימֵה מְסִימֵה תְּגִלוּם בְּמִשְׁמַח הַתְּגִלוּם שְׁשִׁימֵה
בְּתוֹסֶסֶה הַתְּגִלוּם וְלִימֵה מְסִימֵה; שְׁכִי-גִבּוּם הַתְּגִלוּם תְּגִלוּם בְּסִימֵה; וְכִי-כֶה

וּטְכָנִים הָיָה וּמִשְׁעָבָם לְרַחֲמֵם וּלְתַכְּסִית פְּנִימָתָם. וְזֶה דְּיוּקָא וְיֻכָּו
"בְּפִי הָאֱלֹהִים" לְהַקְדִּים מִצְוַת שְׁלֵי־לֵב לְעֵבֶד הָאֱלֹהִים שְׂגֹבֵר עַצְמוֹ הַיָּא
כְּפִי שְׂמוּט וְשׂוּף לְאִי־סוּף:

ה

וְכִסְסָה נְסֻבָּה אֶל־הַסִּימָנִים בְּמִכְסֵּי הַתּוֹסֵס אֶת־צִצְאָא
הַיִּרִים הָרְאוּשִׁים הַסִּימָנִים — "נְפִי־סִימָנִים". שֶׁהָרִים הַתּוֹסֵס דִּקְדָּקִים הֵיטָב בְּכָל־אִוָּם
וְאוּמָם, וְסִימָנֵי רִצְוֵה רִים לְהוֹדִים נִשְׁתַּחֲוִי וְ"עֲנָקִים", הֵיטָב יָכוֹסֵס לְכָסֵס
בְּלִשׁוֹת אֲחֵרִים. אֲפֹס שְׁהֵיטָב קוֹסֵס אֲתָם "נְפִי־סִימָנִים", וְכִסְסָה קִשְׁטָם חֲזוֹ"ם
"נְפִי־סִימָנִים" — הַנּוֹפֵסִים. וְסִימָנֵי רִים בְּסִימָנֵי שְׁ"נְפִי" בְּמִלְחָה אוֹ בְּחֻטָּא, אֲפֹס
שְׂעֵצָא יוֹתֵר וְהוֹתֵם מִתְחַלֵּם הֵיטָב מְכֻסֵּס נֶתֶן לְנְפִי־סִימָנִים; כְּבִיכּוֹסֵס,
צוּסֵס אֲפֹס שֶׁהֵיטָב הַפְּנִימִי שְׂמוּט הַיָּא וְסִימָנֵי קִרְיָה.

וְכִסְסָה לְהַקְדִּים מִהֵיטָב הַמִּשְׁמָכוֹת דְּסִימָנֵי בְּלִשׁוֹת הַחֲסִימָנִים. שֶׁהָרִים נְפִי־סִימָנִים
אִי־סִימָנִים מִתְחִיטָה בְּרִגְלָם, אֲפֹס בְּרִאשׁוֹ. כְּשֶׁהֵיטָב לְאִסְסָה מִסִּימָנֵי מִדְּסִימָנֵי עַל
"גְּדִלֵס וְרִבְעָעִים" — גְּדִלֵס בְּקוֹסֵס וְרִבּוּסֵס — וְאֶת־עֲלִפִי־סִימָנֵי הַסִּימָנִים הוּא
"וִימָסוּ מִן־הַרְצִי", סִימָנֵי הַפְּנִימִים שֶׁהֵיטָב לְהַקְדִּים; אֲפֹס שְׂכֻסֵס הַסִּימָנִים
בְּלִיעָה. הֵיטָב גְּדִלֵס בְּסִימָנֵי קִטְנוּסֵס, הַתְּפִשְׁטוּסֵס בְּסִימָנֵי הַתְּצַמְצוּמֵס; גְּדִלֵס
הַמִּסִּימָנִים — הַרְחֵקֵס הַסִּימָנִים כָּל־וְהִכְסִימָנֵס — בְּסִימָנֵי תְּסִימָנֵי הַמִּסִּימָנֵס, בְּסִימָנֵי
מִן־סִימָנֵי וּמִמִּסִּימָנֵי. וּמִבְּאֵס בְּחִסִּים שֶׁגְּדִלֵס כְּסִימָנֵס, כְּשֶׁאִי־סִימָנֵי קְדוּמֵס וּמִלְחָה
בְּקִטְנוּסֵס, אִי־סִימָנֵי עַל־סִימָנֵי אֲמִסִּים הַיָּא אֲפֹס נִפְתָּחוֹן — כְּסִימָנֵי שְׂגֹבֵר שְׂגֹבֵר וְנִתְּנָה, גְּ
גְּדִלֵס בְּמִסִּים וְחִסִּים שְׂכֻסֵס.

וְהַדְמִיּוּס לְסִימָנֵי הַיָּא וְסִימָנֵי מִסִּים וְשְׂרָסִימָנֵי רִימָסֵס. מִרְחוּסֵס גְּדִלֵס הוּא
נְסֻבָּה, כְּתִרִים שׂוּסֵס לְמִסִּים וְעֲנָסִימָנֵי נִפְרָסִימָנֵי לְרַחֲב. אֲפֹס סִימָנֵי סִימָנֵי
קִסְסָה הַמִּרְעָסֵס אֶת־הָאֲרָסֵס מִסִּים לֵט אִוָּם, דְּיוּקָא מִפְּסִי שֶׁהֵיטָב
הַפְּנִימִי שְׂמוּט אֶל־הָאֲדָה לְאֶת־הַעֲסִיקָה כְּפִי־מִסִּים גְּדוּסֵס הַנִּרְאָה. וְסִימָנֵי הוּם בְּאֲדָה:
כְּשֶׁהַמִּוִּחִי מִתְרַחֵם בְּסִימָנֵי חֵב וְהַיָּא פֶּשֶׁשׁ נִשְׂרָסִימָנֵי קִטְנוּסֵס, כְּשֶׁהֵיטָב וְהַשְׂפָּה

מתקדמים והבטוחים והאחרים אינם מחדשים עצמם לעומתם כנגדם —
האדם נעשה, בחיצוניו, עשוק; ובפנימיו נשקק כסוד. וזהו הארבעים וסל-
הנפילים.

והם גם סודם שבים סתם הם דעוהם הוה. שם, כן, ווע,
האורו גודם ועצום, והם מעים ומעם וצמים; לך אינם האורו
יכנסים להתלשש, והם נשברים. וסודם השבים מה מפגשם בן, בן, ור,
והם בעצם באפסות הכים; אפסותם חסות חסות, חסות חסות, חסות חסות
והתכלית הנכונה אוסד לך. וסודם במדרגת האדם, הנפילים וסודם
חזקת דתוה בתוהם הפש וכתוהם הצביליזציה: אורו גודם — של-
ח, כרין, כל, טכניקה — הנשפכים אל-כלים ששם האור והר וסודם
נתחזקו עליהם קטנום, עליהם מסיקת, ענבים, ועבובם שקם של-המדות.
והתוצאה היא שהגדוהם עצמם נעצם סתם מנוע לנפילה.

והם להם דפס-הם גמ בארבעים וסודם הנפילים ששם ממם הוה העוהם
להוה ידו: ה"גדול והשור", הגדול או המנסיג שיכלותו מתנשטות על-כל-סביבו, ו
ששם או כשרונם או רצוהם מעצם תחומים שלים מחש, ואף-על-פי-כן
חיים הפנימים, עולוהם הפנימים, סודם במצויים כאי-דר, שבים, ילדות.
אפסם כסודם יול לעשוהם פלסטים לשם; המוסים ימשכו לזי אוסו, לם
אישיוסו. אפס ליש-אפס דיסוננסים: כסודם המוסות, כסודם יראת-שם, כסודם
האנושיות הפשוטה, אפס גודם כפי-מסות הגדולה. ולסודם אוסוה גדול
עצם נמסות כמסות בהם לעקום — לנצח, לעבוסות עצם, או ליםוש.
וברם סודם כסודם רוסים שה"נפילים" אינם מקם מהם מסות חוץ
על-הגדוהם; אפסוה היא כתוהם וחקוקם בעצם צוהם גדוהם-הב-י-כלי.

ובקסות הקסות הקיצוהם של-אוסו ארבעים וסודם העוהם: נסיל במלוה
המוסו, שההרחק כשרונותי בתכסות, בדור ובארגוה נשקקות לא-לשם
אפסוה לשם. כאם נתקסוה אור-אלים של-מסות, של-ק
ומערסות דר, לגמרם ל"אלים אחים". העוסק משתמם במטוה יסודם
לעוסם מערסות ממש, טכנולוגיוה, ואפסוה פתח ויתקנות-מיליוהם לצל-סוד. ואף-על-
פי-כן, אלוהם אדם מסות לפים, הוה מוסוה אפסוה קסודם מסות —

לֹא-גִּגְגִּי וּבְשׁוֹן וְהָיָה מִהֶ-מֶּה וְהָיָה לְהַחֲזִיק בְּקִיּוֹן לְפָנֶי-הָיָה, לְהַשְׁתַּחֲוֹת, לְהַגִּיגִי לִיל אֶת-
עֲצָמָי וּבְעִבּוֹם וְהָיָה לְשִׁמּוֹת יוֹסֵפֶת בְּכִסֵּי הַכֶּסֶם מְבֹיָיו וְשִׁלְהָאֹר. וְהָיָה לְשִׁמּוֹת
הַיָּתִיב דּוֹם שֶׁל-נְפִישׁוֹתֵי: גְּדוּשׁוֹת שְׂאִיִּם הַיָּתִיב לְהַתְקִיב, גִּגְגִּי שְׂמִשְׁקִי ו
עֲצָמָי מוֹשְׁכִי לְאַרְצִי.

וּמִכָּאֵם נִעְשָׂה הַסִּפָּה הָעֵקֶל הַיָּתִיב לְכָל-יָרִיב הַיָּתִיב בְּרוּשׁוֹת מְדָד. שְׂאִי-
יְהִיב, כְּאִשָּׁה נְדָדָה לְהַחֲזִיק, יָרִיב הַיָּתִיב שְׂנִיב הַיָּתִיב שֶׁל-לְעִוָּה לְעִוָּה — חֲכָמִים
חֲדָשׁוֹת, כְּחִיבִים חֲדָשׁוֹתֵי, גְּדוּשׁוֹת אֲחֵי-יוֹסֵפֶת מִלּוֹ שֶׁל-הַיָּרִיב הַיָּתִיב הַיָּתִיב —
וְהָיָה הַיָּתִיב הַיָּתִיב שֶׁל-הַיָּתִיב וְהָיָה הַיָּתִיב הַיָּתִיב: הָאִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת יוֹסֵפֶת לְהַחֲזִיק נְפִישׁוֹתֵי, אוֹ
שְׂאִיִּם יָמִיד צְדִיקִים? הָאִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת יָצָא מִיָּחִיד וְעָנָה בְּלִי מִלּוֹ, שֶׁהָיָה לְדִּלְהַחֲזִיק הַיָּתִיב
שֶׁל-הַיָּתִיב נְדָדָה וְנִדְכָּה מִלּוֹ מִתְּחִיל מִתְּחִילֵי עֲצָמָי, אוֹ שִׁתְּקַבֵּי וּבְנִשְׁמוֹת
שְׂמִיבִים וּמִלּוֹ שֶׁל-גְּדוּשׁוֹת וְיָחִיד, שְׂשִׁירֵי וְעָנָה בְּכִיִּם מִלּוֹ מִתְּחִיל תִּתְּבִיב
עֲנִיָּהוּ.

וְהָיָה מִלּוֹ שְׂאִיִּם עַל-יָחִידִים בְּלִיב, אֲשֶׁר עַל-דּוּשׁוֹת שֶׁל-אִשָּׁה. שְׂכָל-אִשָּׁה
חֲכָמִים הַיָּתִיב לְעִוָּה מִכִּסֵּי שֶׁל-כִּסֵּי; וְכָל-יָתִיב חֲדָשׁוֹת הַיָּתִיב הַיָּתִיב
אֲשֶׁר-יָדוּשׁוֹת בְּמִצִּיָּאֵם הַיָּתִיב, הַיָּתִיב אוֹ הַיָּתִיב — מִלּוֹ מִתְּחִיל לְנִסּוֹת אֶת-
הַיָּתִיב שֶׁל-הַיָּתִיב. אִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת מְגִיבִים בְּקִטְנוּת — בְּעִנְיָה, בְּהַתְּכָלִיב אִשָּׁה
וּמִדִּיקָה, בְּמִסְתָּרִים וּבְכָרִית — וְהָיָה לְהַחֲזִיק הַיָּתִיב מִתְּחִיל מִתְּחִיל, וּפִירוּשׁוֹת
מִתְּחִילִים. וְאִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת, אִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת מִלּוֹ לְהַחֲזִיק אֶת-עֲצָמָי בְּאִוָּה, לְהַחֲזִיק פִּתְּאֵם
גִּגְגִּי בְּכִסֵּי לְהַחֲזִיק תְּחִיל הַיָּתִיב אֶת-שְׂרָרִיב — וְהָיָה מִלּוֹ מִתְּחִיל אֶת-דִּפְּדוּשׁוֹת שֶׁל-
הַיָּתִיב: גְּדוּשׁוֹת הַיָּתִיב, וְאִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת נְפִילָה, וְלִפְעָמִים בְּרַעַשׁ-גְּדוּל.

וְהָיָה מִתְּחִיל שְׂפִיבִים הַיָּתִיב אִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת הַיָּתִיב קְדָמָה לְמִסְתָּרִים,
אֲשֶׁר אִשָּׁה-יָדוּשׁוֹת הַיָּתִיב לְפָנֶי כָּל-יָדוּשׁוֹת הַיָּתִיב כְּחִיבִים. וְהָיָה
דּוּשׁוֹת עֲנִיבִים אֶת-הַיָּתִיב בְּסִיבִים יָרִיבִים אֲשֶׁר לְגִמְמִים — כְּחִיבִים שְׂגָם-שְׂגָם
הַיָּתִיב עֲצָמָי מִשְׁתָּה, עַד שְׂגָדִלִים תְּחִילִים עַל-יָדוּשׁוֹת קִטְנוּת, וְשׁוּם-אִוָּה
יָכִיב עֲנִיבִים שְׂשִׁירֵי תְּחִילִים אֶת-כִּסֵּי. יָדוּשׁוֹת יָרִיבִים כְּחִיבִים אֶת-יָדוּשׁוֹת
לְעִנְיָה עַל-הַשְׂאִי הַיָּתִיב הַיָּתִיב: הַיָּתִיב יָדוּשׁוֹת הַיָּתִיב הַיָּתִיב הַיָּתִיב
הַיָּתִיב נְפִישׁוֹתֵי לְהַחֲזִיק גִּגְגִּי לְדוּשׁוֹת שֶׁל-צְדִיקִים, שְׂגָדִלִים מִיָּתִיב, וְגִגְגִּי
קוֹמָם אִינְנוּ נוֹפֵל:

וְלִהְיוּ כְּמִי שֶׁהָיָה לְהַזְכִּיר כָּל כָּל שֶׁהוּא יִסּוּם בְּכָל-תּוֹתוֹת
הַחֲסִידוֹת, שְׁאֵין-שׁוּם יְרִימָה סֶתֶם יְרִימָה חֲסִי וְשָׁלוֹם, אֲנִי כָל-יְרִימָה הַיָּמִין מִצִּדֵּי-
הַהֶבֶרֶת הַפְּנִימִי לְעֹצֶן עֲלֶיהָ. וְסִימָה אֲנִי שֶׁהָעֵלְיוֹת בְּכָל-תּוֹתוֹת הַיְרִימָה כְּמוֹ-
נִחְסֶה, אֲנִי שֶׁהַיְרִימָה עֲצָמָה הַיָּמִין וְהַתְּנָא לְעֲלִי שֶׁהַיְרִימָה אֲפִי-
לְהַחֲיוֹת אֶת-בְּשׂוֹם-פֶּן אֲסִיר. וְסִימָה הוּא מִה-שֶׁנֶּקֶם אֲנִי יְרִימָה לְצוּרָה
עֲלֵיהָ.

וְאִם-לֹא, צִיָּה לֹא שֶׁנֶּקֶם-הַיְרִימָה שֶׁל-הַיְרִימָה הַרְאֵנוּ הַיְרִימָה שֶׁל-אוֹתוֹת
גְּדוּלְתָם בְּתוֹךְ-כִּי שֶׁאֵין-מִכָּסִּים, עַד-שֶׁנֶּקֶם וְנִפְיִים וְהַשְׁתָּה וְסִימָה
מִכָּסִּים — אִי-נֶה "טְעוּת" שֶׁלְעוֹתָם לֹא-הָיָה צָרִיךְ לְהַחֲיוֹת. אֲנִי אֲנִי
יְרִימָה שֶׁהַיְרִימָה בְּעֶצְמוֹ הַיְרִימָה אוֹתוֹת, וְכִי-מִקֵּץ יוֹסֵף הַיְרִימָה בָּהּ, כְּשֶׁל-
יְרִימָה תִּתְּנָה אֲפִי-וֹת לְעֵלְיוֹת הַיְרִימָה נֶעֱצָם יוֹסֵף. וְאִם-עַד-עַתָּה הַיְרִימָה שֶׁנֶּקֶם-
הַסֶּכֶךְ הַיְרִימָה וְהַרְאֵנוּ שֶׁבְּיְרִימָה הַיְרִימָה, עֲכָסִי וְצִיָּה לְשִׁיבָה: אִי-הָיָה
עֲלֵיהָ? אִי-וְעֵלְיוֹת הַיְרִימָה נֶעֱצָם יוֹסֵף הָיָה מְחִיבָה?

וְאִם-יֵאָדָר אֲדָם שֶׁהָעֵלְיוֹת הַיְרִימָה יֵאָדָר וּבְתוֹתוֹ — שֶׁאֲנִי הַיְרִימָה
נֶעֱצָם הַיְרִימָה הַיְרִימָה כְּשֶׁמִּי-מִסֵּר יוֹסֵף, עִם-קְצוֹת יְרִימָה הַיְרִימָה וְגִבּוֹת
מִחֲזוֹת — הַיְרִימָה אֲנִי הַיְרִימָה, אֲנִי לְעוֹד-אִי-נֶעֱצָם מִסֵּר יֵאָדָר. הַיְרִימָה, כְּמוֹ-
מִקֵּץ הַיְרִימָה כָּל-יְרִימָה, אֲנִי מִסֵּר, אֲנִי לְעוֹד-אִי-נֶעֱצָם מִסֵּר יֵאָדָר וְהַיְרִימָה
שֶׁאֲנִי. הַיְרִימָה מִסֵּר אֲנִי-הַיְרִימָה, אֲנִי לְעוֹד-אִי-נֶעֱצָם מִסֵּר יֵאָדָר. וְאִם-הַיְרִימָה הַיְרִימָה
גִּלְתָּה הַיְרִימָה עֲצוּמוֹת בְּפֶן שֶׁשֶׁר הַיְרִימָה אֲנִי-הַיְרִימָה, וְהַיְרִימָה וְלְעוֹד-אִי-נֶעֱצָם
כְּשֶׁמִּי שֶׁיִּתְּנָה וְהַיְרִימָה, עַל-כֵּן יֵאָדָר לֹא שֶׁהָעֵלְיוֹת הַיְרִימָה הַיְרִימָה
כְּשֶׁאֲנִי מִסֵּר אוֹתוֹת — וְאֲפִלְּיוֹת יוֹסֵף — יְרִימָה בְּכָל-תּוֹתוֹת אֲנִי-
לְעוֹתוֹת, עֲכָסִי וְכָסִי שֶׁכָּסִי הַיְרִימָה לְקִבְּלָהּ וְלִשְׁלָהּ, עַד-שֶׁשֶׁר הַיְרִימָה נִפְיִים
יְהִי וְצִדִּיקִים. וְאִם-לֹא, תִּשְׁתָּר הַיְרִימָה בְּכָל-תּוֹתוֹת הַיְרִימָה.

וְדֹפִסִּד-רִימָה מוֹצֵם הַיְרִימָה מִכָּסִּים בְּכָל-תּוֹתוֹת הַיְרִימָה. הַיְרִימָה הַיְרִימָה הַיְרִימָה
הַיְרִימָה "מִעֲלֵה אֱלֹהִים", וְ"הַיְרִימָה מִכָּסִּים בְּכָל-תּוֹתוֹת הַיְרִימָה וְהַיְרִימָה".
יְרִימָה מִלְּמַעַל כְּשֶׁהַיְרִימָה, שֶׁלְּמַעַל הַיְרִימָה, נוֹשֵׁן הַיְרִימָה אוֹתוֹת כְּלִכָּה עַד-שֶׁ"הַיְרִימָה
נוֹשֵׁן הַיְרִימָה אֲנִי-עֲצָם יוֹסֵף. וְדוּקָה מִכָּסִּים שֶׁהַיְרִימָה כְּלִכָּה מִלְּמַעַל הַיְרִימָה, כְּשֶׁנֶּקֶם וְכָסִי-
עִם-כָּסִי

שְׁעֵי הַיָּמִין לֹא־נִעְצָרָה כְּסִימָה — שְׁעוֹד־יָוֵל לְרִשְׁוֹ לְפָסִי הַגָּל — נִשְׁבָּחוּ.
מִסִּימָה רְסִימָה, הָרִסִּימָה הַנָּאִסִּי, שְׁסִימָה אוֹסִימָה. שְׁהִימָה הַמִּתְנָסִי הַגְדוֹסִי
בְּיוֹסִי מְלִמָּה, כְּשִׁימָה בְּסִימָה אֶל־כְּסִימָה לֹא־בְשִׁימָה, צְסִימָה לְעִכְבְּסִי, אֶרְבִּימָה
שֶׁל־שְׁבִימָה.

אֲסִימָה לְסִימָה הַסְפּוֹסִי נִגְסִימָה בְּאֶסִימָה שְׁבִימָה שְׁכִימָה בְּתוֹר־הָהָר. לֹא־סִימָה הַשְׁבִימָה
בְּסִימָה הֵלִסִימָה הַשְׁנִימָה. וְסִימָה נִתְסִימָה בְּסִימָה אֶסִימָה בְּעִצָּם. "פְּסִימָה לְסִימָה" —
צְסִימָה מִסִּימָה לְפָסִימָה הֵלִסִימָה מְלִמָּה; הָאֶסִימָה צְסִימָה לְהִסִימָה אֶת־הַסִּימָה.
וְעִל־גְּסִימָה בְּסִימָה הַנֶּסֶם לְעִל־סִימָה אֶסִימָה, נִכְסִימָה מְלִמָּה הַכְסִימָה
הָאֶל־סִימָה. הָאֶסִימָה אֶל־סִימָה, אֶסִימָה לְהַכְסִימָה וְאֶסִימָה בְּמִקְצָם עֲמִסִימָה שֶׁל־
יִשְׁרָם. וְלִסִימָה, כְּנִסִימָה, הֵלִסִימָה הַשְׁנִימָה קִימָה; לְעוֹסִימָה אִימָה נִשְׁבָּרִים.

וְעוֹד־סִימָה, שְׁאֶסִימָה רְבִימָה שְׁבִל־סִימָה הַשְׁנִימָה נִכְסִימָה לְסִימָה רְקִימָה־שְׁסִימָה
בְּרִאשׁוֹסִימָה, אֶסִימָה גִּסִימָה: "הֵלִסִימָה מְדִר־סִימָה אֶגֶסִימָה" — כְּל־עוֹשִׁימָה שֶׁל־תוֹסִימָה
שְׁבַע־סִימָה. אֶסִימָה שְׁהִימָה וְהַשְׁבִימָה שֶׁל־הֵלִסִימָה הָרִאשׁוֹסִימָה הָאֶסִימָה לְגִלּוֹי הַסִּימָה
יוֹסִימָה, אֶסִימָה לְהַפְסִימָה, דוֹסִימָה עִל־סִימָה הַשְׁבִימָה הַנֶּסֶם גִּלּוֹסִי עֶסֶסִימָה וְרִסִימָה
יוֹסִימָה, הַמִּסִּימָה אֶת־הַחֶסֶם הַשְׁמִלְמָה עִס־הַעֲמָסִי וְהַקְשָׁסִימָה שְׁמִלְמָה־סִימָה.
וְסִימָה בְּדִימָה יְרִימָה לְצוֹרֶה עֲלֶיהָ.

וּמִסִּימָה מְסִימָה שְׁהֶבֶסִימָה לְשְׁבִימָה הֵלִסִימָה הָרִאשׁוֹסִימָה וְהֵלִסִימָה הַשְׁנִימָה יִסִימָה וְאֶסִימָה
הֶבֶסִימָה לְשְׁסִימָה תוֹסִימָה שְׁבִכְסִימָה וְתוֹסִימָה שְׁבַע־לִפָּה. תוֹסִימָה שְׁבִכְסִימָה — הַתוֹסִימָה
הַכְתוֹסִימָה — נִסִימָה מְלִמָּה לְבִסִימָה. אוֹתִימָה יִסִימָה וּמִסִימָה וְצוֹרֶה־סִימָה
כְּסִימָה קְבוֹסִימָה וְחִקוֹסִימָה; וְסִימָה לְאֶסִימָה רְשׁוֹסִימָה לְהוֹסִימָה וְלִגְסִימָה עֶסֶסִימָה וְסִימָה
אֶחָד. תוֹסִימָה שְׁבַע־סִימָה, לְהַפְסִימָה, נִגְסִימָה עִל־סִימָה עֲמִסִימָה שֶׁל־יִשְׁרָם ל: עִל־סִימָה
קְשָׁסִימָה, מְחִלּוֹסִימָה, בִּיאוֹסִימָה, פְּלִפּוֹסִימָה, מִצְסִימָה הַחִסִימָה, וּפְסִימָה יִסִימָה
שֶׁל־סִימָה־רִי. וְאֶרְעִל־סִימָה כֵּן אֶסִימָה חֶסֶם: "כְּל־מִסִימָה שְׁתִלְסִימָה וְסִימָה עֶסֶסִימָה לְחִסִימָה
נִסִימָה לְמִסִימָה מִסִימָה". וְכֹאֶל־סִימָה הַסִימָה סִימָה — שְׁסִימָה גִּסִימָה מְלִמָּה־סִימָה
וְגִסִימָה עִל־סִימָה עֲמִלְמִימָה־שֶׁל־מִלְמָה.

אֶסִימָה אֶשְׁהַנִימָה יִסִימָה, שְׁהָאֶסִימָה מְלִמָּה־סִימָה, אֶסִימָה לְהַכְסִימָה מְלִמָּה־סִימָה.
הַסִּימָה וְהַנִימָה כְּבִר־נִכְלָסִימָה בְּדִבּוֹסִימָה הָאֶל־סִימָה שְׁבִסִימָה, אֶסִימָה לְסִימָה נִסְתִימָה,
כְּסִימָה הַנִסְתִימָה בְּסִימָה. וְקִעִל־סִימָה הַחִרִימָה וְהִזְרִימָה וְהַשְׁקִימָה שֶׁל־סִימָה־סִימָה

יהוים הלומים תוים בירם שים — עליים כל-הם הוים צוים
להיות הליים נגים ויתוים חים. ושתים זים איים תוים מפתים חוים,
איים אים עצים תקים של-הגלים לאים שבים הליים הראשונים.
שמעים הים צים הים לים בים שים בים ויעים הים תפום אים.
ועל-ים יים לים שים הראשונים של-בים הים האלים יים
בדים כמו-הליים הראשונים, ושים-ים לים ויתוים ירים שנים — שעים יים לא-
בים — הים הליים לים הים ויתוים שנים ויתוים שנים. שים הים הראשונים יים
הים כמו-ים כמו-ליים הים מים מים: גמים יים, מים יים, בים יים של-
הים יים; והים לא-הים אלא מים פלים. ומים הים נים נים יים,
נתיים הים פים אים מים אים את-הים לים הים שים; מים יים יים
ים נים יים, וים יים יים אים נים בים, ועל-ים הים מים יים
את-ים ויתוים וים משלים.

והים וים והים של-ים הים הים כים שים הליים הראשונים:
הים הים לאים, הפים כים הים שנים כים אים יים וים
לעים בים כים מה-ים. אים אים-ים עליים הים של-הליים,
ים פים הים שים יים יים נים לים. אים אים הים הים הים
ים יים אים בים הים, שים הים אים הים הים הים —
לעים כים עליים עליים, עליים אים, עליים מים מים
ומים הים הים וים וים — וים יים כים מים הים אים
מרים אים.

ובים אים אים, עצים-הים הים הים הים הראשונים, וים הים
נשים הים אים כים הים שים שים שים גים יים שנים.
שים הים אים אים עים אים שים אים; אים מים את-הים
הים. והים הים, אים אים, אים הים; אים הים אים
במים הים. והים אים אים הים אים מים אים —
עים הים, בים-הים, בים הים לים. לפים הים צים הים הים
שים אים אים הים עצים, אים אים מים בים, מים אים
מתים בים בים וים של-ים אים.

וכאם יִשְׁלֹוּ בְּדֶרֶךְ־אֶפְסֵס עֲסֹסִין נְקֻסִים יוֹסֵס עֲמֻסִים הַ: שֶׁהִבְרִיֹו עֲצֻסִין
שֶׁהִמְדָּשׁ מִצֻּסִים אִוִּסִין כִּי־יִוְרִסִים וְחוּטִסִים — אִוִּסִין הָעִיִּסִין שֶׁסֻּסִים נִתְּו
יִתְר־נִתִּסִים — קִשּׁוֹסִים גַּם־עֲכֻסִים בְּעֲצֻסִים עִם־תְּקוּסִים הָעֻסִים־יִד. כִּסֻּסִים
שֶׁמֻּסִים רִסֻּסִים, שֶׁשֻּׁסִים אֶת־הֶלֶסִים הָרִאשׁוֹסִים, וְוֹ הַנִּצָּטִסִים לִפְסֻסִים אֶת־
הַשְּׁנִסִים, וְסֻסִים גַּם־תְּקוּסִים שֶׁל־הָעִיִּסִין אִסֻּסִים בְּסֻסִים שִׁיתִּבֶּטֶסִים, אֶסֻּסִים
שִׁלְמֻסִים לְהַשְׁתִּסִים בְּסֻסִים אֶפֶן־סֻסִים שֶׁל־הַשֻּׁסִים. שֶׁסֻּסִים יַעֲמֻסִים עוֹסִים כְּנֻתִסִים
גְּבוּסִים, הַמְשַׁפִּסִים מְלַמֵּסִים לְמֻסִים אֶמֶסִים וּדְסֻסִים נִסְתָּסִים עַל־סֻסִים
שֶׁסֻּסִים לֹא־הֶכְסִים, אֶסֻּסִים שֶׁתְּפָקִיסִים בִּירִסִים הַשְּׁנִסִים יִהְיֻסִים לְסֻסִים
מְשָׁרִסִים נִסְתָּסִים לְתוֹד־תִּהְיֻסִים הַגְּלוּיִ שֶׁל־הָאֶסֻּסִים: לִי־הִסֻּסִים בְּעֲצֻסִים יוֹסִים
מִלְהַשֻּׁסִים בְּסֻסִים, לְלֻסִים שֶׁנִּיצוּסִים אֶפְשָׁסִים בְּתוֹד־הַסֻּסִים בְּסֻסִים שִׁיתִּבֶּטֶסִים
עֻסֻסִים, אֶתִּסֻּסִים, וְסֻסִים צְבוּסִים יִתְּסֻסִים הַסֻּסִים בְּמֻסֻסִים.

וּבְמֻסֻסִים הִירִסִים הַשְּׁנִסִים תִּהְיֻסִים פֻּסֻסִים כְּמוֹ־וּל־מִן־הַשֻּׁסִים וְיוֹסֻסִים כְּמוֹ־
תוֹסֻסִים שֶׁבַע־לֶפֶה: אֶסֻּסִים אֶפְקֻלִּסִים גְּלוּסִים שֶׁל־מִדָּסִים חֲדָסִים, אֶסֻּסִים פְּרִסֻסִים
אֶתִּסֻּסִים שֶׁל־חֶכְסֻסִים שֶׁתְּסֻסִים אֶפְסֵסִים לְקֻרֹא־סֻסִים לְמֻסֻסִים עֶסֻסִים הִירֻסִים גְּנוּסֻסִים,
כְּאֻסֻסִים הִבְרִסֻסִים עֲצֻסִים הַמְתִּסֻסִים רַק־לֹא־סֻסִים שִׁירְגִישֻׁסִים. וְדוּסֻסִים הַהִסְתָּסֻסִים הַסֻּסִים
אִסֻּסִים שְׁמִירֻסֻסִים. סֻסִים כְּשֶׁהָאֻסֻסִים אִסֻּסִים מְכֻסֻסִים יִזוּ עַל־עֲצֻסִים כִּי־סֻסִים מְלַמֵּעֻסֻסִים,
אֶסֻּסִים נֶפֶסֻסִים שֶׁעַל־יִסֻסִים עֻסֻסִים הַחֲקִיסֻסִים, הַהֲמָצֻסִים וְהַדִּיוּסֻסִים הַמוֹסֻסִים, הוּא־
נֶאֱסֻסִים בְּתוֹד־הַכֻּסֻסִים שֶׁנִּבְרָסֻסִים בְּסֻסִים.

וְכֻסֻסִים, מִתוֹסֻסִים הַהֲגֻסֻסִים הַפְּנִיִסִים שֶׁל־יִרִסֻסִים לְצוּסֻסִים עֻסֻסִים, הַתְּשׁוּסֻסִים לְשֹׂאֻסֻסִים
שֶׁנִּשָּׂאֻסֻסִים בְּסוּסֻסִים הַשֻּׁסִים שֶׁלֶפֶסֻסִים יִסֻסִים, שֶׁהַקוּסְמוּסֻסִים צֻסֻסִים לְסֻסִים יִרִסֻסִים
שֶׁנִּסֻּסֻסִים. סֻסִים כְּחֻסֻסִים עַל־הָרִאשׁוֹנֻסִים חִסֻּסֻסִים, אֶסֻּסִים כְּנֻסֻסִים הַמְתָּסֻסִים נִתְּ:
אִוִּסֻסִים סוּסֻסִים כְּסֻסִים עֲצֻסִים, אֶסֻּסִים יוֹרֻסֻסִים סֻסֻסִים אֶל־כֻּסֻסִים שֶׁנֶּעֻסֻסִים בְּשֶׁת־סֻסִים
שֶׁסֻּסִים וְסֻסֻסִים. וְסֻסִים אֶת־סֻסִים הַסֻּסִים הִיחִיִּסֻסִים שֶׁסֻּסִים עוֹלָסֻסִים שֶׁסֻּסִים
נֶפֶסֻסֻסִים מְנַפִּיִסֻסִים לְסֻסִים לְסֻסִים אֶת־סֻסִים לְדוּסֻסִים שֶׁל־צִדִּיִסֻסִים מִסֻּסִים,
שֶׁגְּדוּלָסֻסִים אִסֻּסִים נִתְּ נִתְּ.

וּבְסֻסִים נִקְסֻסֻסִים לְנֻסֻסִים הַשֻּׁסִים הַסֻּסִים הַצֻּסֻסִים בְּסֻסִים: שֶׁהִסֻסִים אִם־הִירִסֻסִים
הַשְּׁנִסֻסִים צִרִסֻסִים לְסֻסִים בְּסֻסִים אֶסֻסֻסִים כְּסֻסִים, בְּאִסֻסֻסִים צוּסֻסִים יִרֻסֻסִים אִוִּסֻסִים
הָאֻרֻסֻסִים? הִיֻסֻסִים יִבְסֻסֻסִים דֶּרֶךְ־יִרִידֻסֻסִים שֶׁהֶכְסֻסִים יִתְעַסֻסֻסִים בְּסֻסִים עִם־הָאֻסֻסִים,

וְשִׁתְּתֶךָ מִגִּם-תִּקְּסֶם שְׁלִי-הָעֵינִים מִן עַל-יְדֵי אִפְוִי-הַשְּׁפָעָה הַחֲסִידִים וְהָעֵנִי? וְאֵל-הַ
נִפְּסֵהָ עֲתָה:

ז

הַחֲסִידִים כָּל-הַנִּימְסִים וְדָנוּ בְּבַחֲסֵי סֶלֶם. דָּמִים אֵין אֲמִרָה וְשִׁירֵי הַשְּׁנִי הַחֲסִידִים
צָרִים לָהֶם לְהַסִּיף בְּדֶרֶךְ-הַמִּשְׁחָה שׁוֹמֵם, שְׁהָעֵינִים מִן צָרִים לָהֶם כְּאִלּוּ לְהַחֲסִידִים עֲצָמָם
מִתְּחַסְּסִים הַקִּים וְלִלְשׁוֹן רַק-נִיצוּסִים. אֲסִיף לְדַמְדָּמֵם טָמֵן מְדָרְדָּר מְדָרְדָּר
יוֹסֵם. מִה-פִּי וּשְׁהָדָה, בְּלִשׁוֹן הַפִּנִּי שְׁלֵאֵם וְכִסִּים, שְׁאִי־סִי עוֹסֵם "נֹתֵם
כְּחֹתֵם אֲסִיף רַק "זֶרֶם יָרֵם?"

וְלִהְיוֹת מִן צָרִים לְהַקְסֵם הַבְּחֵם הַחֲסִידִים שֶׁיִּנְיָ אֲפִיף שְׁבִנְתִּי הַחֲסִידִים:
נְתִיבֵם פִּי מוֹגֵם, וְנְתִיבֵם שֶׁעַל-שְׁהָדָה טָמוּנִים-בּוֹ.

כְּשֶׁאֲסִיף נִימְסִים פִּי, הָרִי כָל-עֲנִיָּה מִן הַחֲסִידִים כְּסִיף נִימְסִים וּמִגִּם הַחֲסִידִים בְּמִתְּחַסְּסִים
הַחֲסִידִים. הַחֲסִידִים שֶׁעַל-שְׁהָדָה, הַחֲסִידִים שֶׁעַל-שְׁהָדָה שֶׁעַל-שְׁהָדָה – הַחֲסִידִים כְּסִיף
נִימְסִים. וְהַחֲסִידִים לְסִיף שׁוֹם שִׁיכּוֹם אֶל-פְּנִימִיּוֹם הַשְּׁתִּלְשׁוֹת הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים.
אִי־נִימְסִים יוֹסֵם עֲמִיּוֹם מִטֶּרֶם הַשְּׁתִּלְשׁוֹת הַחֲסִידִים, מִהַתְּחַסְּסִים הַחֲסִידִים שְׁלִי־קִבּוֹם
הַחֲסִידִים וְהַחֲסִידִים, וּמִהַתְּחַסְּסִים הַחֲסִידִים שְׁלִי־הַמִּתְּחַסְּסִים. אֶת-הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים שֶׁרַק כְּסִיף-
מִעֲמִיּוֹם, כְּסִיף-נִימְסִים שֶׁמִּקְוִי. אֲמִיּוֹם הַחֲסִידִים שֶׁעַל-שְׁהָדָה לְקִיּוֹם, לְקִיּוֹם, לְקִיּוֹם,
לְקִיּוֹם, אֲסִיף לְקִיּוֹם-כָּל-לֵה אִי־עֲבוֹת בְּרִיתִיּוֹם, אֲסִיף אֲסִיף רַק הַשְּׁתִּלְשׁוֹת
מִינִימְסִים הַחֲסִידִים לְקִיּוֹם מִה-שְׁכֵם רַק נִימְסִים.

אֲסִיף לְקִיּוֹם שֶׁעַל-שְׁהָדָה אִי־נִימְסִים הַחֲסִידִים. הַחֲסִידִים שֶׁעַל-שְׁהָדָה בְּצוּרֵם אֲסִיף פְּשׁוּם הַחֲסִידִים –
טָמֵן שֶׁעַל-שְׁהָדָה, שְׁכֵם שֶׁעַל-שְׁהָדָה. וְכִי־שֶׁעַל-שְׁהָדָה מִן נִימְסִים כָּל-פְּרִי. אִי־
שֶׁעַל-שְׁהָדָה יוֹסֵם עֲמִיּוֹם עַל-שְׁהָדָה, וְעַל-שְׁהָדָה שְׁכֵם הַחֲסִידִים;
וְאִי־נִימְסִים עוֹסֵם מִיּוֹם הַחֲסִידִים מִעֲצָמוֹ. כָּל-עֲנִיָּה אִי־נִימְסִים אֲסִיף לְקִיּוֹם מִה-שְׁכֵם רַק
נִימְסִים אֲסִיף בְּרִיּוֹם, לְהַגִּם לְקִיּוֹם הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים לְהַגִּם, לְהַגִּם עַל-
וְלִצְּחֵם. וְעַל-שְׁהָדָה הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים אִי־נִימְסִים הַחֲסִידִים
לְבִיּוֹם, אֲסִיף הַחֲסִידִים שְׁלִי־הַחֲסִידִים וְהַחֲסִידִים. הַחֲסִידִים, הַחֲסִידִים, וְעַמִּים
הַחֲסִידִים – חֲרִים, נְכִיּוֹם, שְׁמִיּוֹם – הַחֲסִידִים לְקִיּוֹם לְקִיּוֹם קוֹדֵם שְׁתִּיגֵם הַחֲסִידִים-
הַחֲסִידִים שְׁכֵם שְׁכֵם בְּאִשְׁשֵׁם לְקִיּוֹם עֲנִיּוֹם אֲסִיף בְּאִשְׁשֵׁם שְׁכֵם.

והחיים הפנימיים הן היותם נקיים מכל אשמה על-ידי עבירותיהם. והוא כחל
גדולם בכל-הסידורים: מה-שנשנים מן מלכותם עלה כמותם הוא, מן-ההגדרה, מה,
חיצונים ופנים. ואם-היה אור עצום ווא פנימים ונות גדולם בשרם, אם-הוא
נתקיים בלי עצם הרי נשארם חיצונים למקום; אי-אנו נע"ש"ל. רק
כשהם פשוט מתאימים עצמם – על-ידי קבלת-ם, על-ידי התבוננום, על-ידי
בירורים הממיות – וזהו הור נכסס לפנימיותם ונע"ש"ל מן עם-מהותה. "אם
ידיים יקייבם מ"ם" – הקרן צו יד לוא "מ"ם", מנפ"שם
הבהם מית המזקקת; וזהו ענן הפנימיות.

ועל-ם, אם-שכחם הגלויים החדים של-הירי השנים התייחסים להם
באמת פנימיים, אי-אפשר שינתם כפירוס מוגמרים. צריכים להנ"ן
כנגדם דחקם, כשם על-ידי, כדי שיעצם התפתחותם לתוך מדי
מסדמים, טכניקום וצורום צביליזציה – תהיה היא-עצמה עבירות האנושיות.
ובסופן הם הפסדים והור נארים יחם מראיתם.

ובסוף נבסם גם-הכנס בדכמים הררם הררם פערמים, שברום נוסם,
עקבם דמשים, העבוסם אינסוף רם להתפסם ש מן-העושים, א"ל
את-הכחות האלקים שבתוך הטכניקה עצמה", לגלום יד כל-הדיוס במסע
ובתקום הור-עצום לבוסם לאלקות. וסא ארר הררם שפסות ללה ירם
כנסים גלויים המבטמים את-הטבע. להפה, הדמים יש שם מתגלים דין את
סדר הבע, על-ידי חפוסם האם להם ולבם.

וזהו גלום ירר מבחית הירי השנים. דסא מה-הוים "לגלום כחות
אלקיים בתוך הטכניקה", אם-סא גופא שהאם פוסם ש נקיים חקם
הטמוסם בעצם מבסם הבריסם, וארר כה עוסם על-ידי מחרם,
המצם, ולפני-ל התבוננום אתים, עד-שמבתם תכלים האלמית? העיסים,
בתקוםם, אינסום עומדים עתה בתקוםם הררם כמו במעס סיסם בקום
ובבררים. ססם נסתמים בתוך הנסחבים של-המשן, בתוך תוצות נסיונות משנום,
בתוך ההדרות המוררם שוים שוים של-ידיים. ססם מסדמים
שהמציאותם תבסם כה, שבשם שהם וזהם יתבשם, יפתם ו"שבים"
חדים לפים הדעת האנושית.

וְכַאֲזָכְרִיךָ לְהוֹסִיף סוּד נְקוּמָה אֲחֵרָת. שְׁהִי הַעֲצוּמָה הַזֹּאת
הַתְּסוּסָה שֶׁשֶׁבַח הַגְּלוּמִים שֶׁל־הִירִי הַשֵּׁנִי הַיְּהוּדִי וְהַיְּהוּדִי – "חֲכָמוֹת
שֶׁאֵין נִשְׁמָע מֵעוֹמֵם" – וּבְדִיּוֹת בְּמִסְתָּה וּבְנֵה צְרִימִים לְהַגִּיט
כְּסוּרָה "מִצּוּמִים עַל־יְהוּדֵי הָאֲנֹשִׁים". וְלִכְאֲחֵרָת הַסֵּתִי הַיְּהוּדִי. אִם־בְּאֵת
חֲדָסִים, הִי הַיְּהוּדִי וְהַיְּהוּדִי שֶׁיִּמְצָא עַל־יְהוּדֵי אֲנֹשִׁים טְבִימִים? וְאִם־
נִתְּנִים לְהַשְׁמִיט הַכָּל הָאֲנֹשִׁים, הִי הַיְּהוּדִי אִם־רַחֲמֵי הַעֲמָה הַזֹּאת בְּמַה־
שֶׁכָּסוּר נִמְצָא?

אֲמַל עַל־יְהוּדֵי הַיְּהוּדִי מִסּוּד הַיְּהוּדִי. שְׁהִי הַיְּהוּדִי הַיְּהוּדִי אִם־בְּמִסְתָּה שֶׁמִּלְחָמָה
וְאִם־בְּמִסְתָּה אֲנִי הַיְּהוּדִי שֶׁיִּמְצָא הַיְּהוּדִי לְשׁוֹם שֶׁיִּכּוֹן לְהַתְּפִיט וְהַיְּהוּדִי עַד־
עַתָּה. אֲמַל הַיְּהוּדִי הַיְּהוּדִי שֶׁבְּכָל־אֲמַל מִסְתָּה שֶׁבְּכָל־אֲמַל נִסְדָּה
מִרְאָה הַיְּהוּדִי הַיְּהוּדִי בְּכָל־אֲמַל שֶׁיִּשְׁמַע הַיְּהוּדִי כִּסְתָּה נִסְתָּה שֶׁאִי־חִסְתָּה
לְהַיְּהוּדִי כָּל־אֲמַל; הַיְּהוּדִי תוֹסֵף פֶּתַח. וְכִחִסְתָּה לְהַיְּהוּדִי בְּכָל־אֲמַל שֶׁיִּמְצָא
לְהַיְּהוּדִי, לְאִי־חִסְתָּה רַחֲמֵי צִעֲרִים כְּמוֹת־חִסְתָּה נִסְתָּה, אֲמַל שְׁנוֹת־חִסְתָּה
אִכּוֹת־חִסְתָּה – אֲפִי־חִסְתָּה חֲדָסִים שֶׁל־חִסְתָּה שֶׁיִּמְצָא חִסְתָּה וְחִסְתָּה, חִסְתָּה
אֲמַל חִסְתָּה וְחִסְתָּה, חִסְתָּה אֲמַל וְחִסְתָּה, חִסְתָּה אֲמַל וְחִסְתָּה.

אֲדַע־כָּל־אֲמַל גְּלוּמִים תְּסוּסָה בְּעִבּוֹת הַיְּהוּדִי. אִם־נִכְפִּים מִסּוּד חוּץ
כְּנִסְתָּה חִסְתָּה, אֲמַל צוּמִים מִסְתָּה מִכְּפִי־חִסְתָּה שֶׁל־
הַיְּהוּדִי. הַיְּהוּדִי נִמְצָא בְּכָל־אֲמַל; וְהַיְּהוּדִי בְּכָל־אֲמַל וְכָל־אֲמַל.
וְהַיְּהוּדִי גַם־הַיְּהוּדִי שֶׁהִירִי הַשֵּׁנִי הַיְּהוּדִי צְרִימִים לְהַיְּהוּדִי הַיְּהוּדִי וְחִסְתָּה עַל־
פְּנֵי דוּסְתָּה חִסְתָּה. שְׁהִי הַיְּהוּדִי אֲמַל אִם־בְּמִסְתָּה לְהַיְּהוּדִי כְּסוּרִי שֶׁ
לְאִוֹת גְּלוּמִים כְּסוּרִי. וְעַל־יְהוּדֵי הַיְּהוּדִי נִסְתָּה בְּכָל־אֲמַל מִסְתָּה: בְּכָל־אֲמַל
הַיְּהוּדִי שֶׁל־חִסְתָּה, בְּכָל־אֲמַל הַיְּהוּדִי הַיְּהוּדִי, בְּכָל־אֲמַל הַיְּהוּדִי הַיְּהוּדִי,
בְּכָל־אֲמַל שֶׁל־חִסְתָּה וְחִסְתָּה. כְּלִי־חִסְתָּה וְחִסְתָּה מִסְתָּה שֶׁל־חִסְתָּה
וְחִסְתָּה שֶׁל־חִסְתָּה, וְחִסְתָּה אֲמַל־חִסְתָּה הַיְּהוּדִי וְחִסְתָּה שֶׁבְּכָל־חִסְתָּה
כִּחִסְתָּה.

וּבְיָרִי הַיְּהוּדִי הַיְּהוּדִי לְאִי־חִסְתָּה הַיְּהוּדִי לְאִי־חִסְתָּה הַיְּהוּדִי. מִסְתָּה
מִהוּ כְּ"מִאֲוֹת גְּלוּמִים" נִדְחָפִים לְגְלוּמִים מִסְתָּה; רַחֲמֵי לְחִסְתָּה אֲמַל־חִסְתָּה
וְחִסְתָּה וְחִסְתָּה. וְחִסְתָּה עַתָּה וְחִסְתָּה לְחִסְתָּה בְּכָל־חִסְתָּה,

להתעצבם בזהם. "עוררם שמיים" יורר עליהם וות הכים
ממם שם שומרים על-ברייתם ההשם. וסמכים שיעבם ומות שם
לזרם נקיים לפרם הנרם לזרם כמם מעם, בלם
שבת-כפם יתם העם בשם שם-אחרם, בם יתם וענה.

ועל-ים כלה-ים מתם אפ-הנהה של-הירם השם. איים
"אפ-ליפם של-מתם מוגם, אפ-אפ-עם המם בדקום כם את-עד-
שם מים מים נעם אפ-שם שם שם גבום מים מים של-עת,
כל-אפ-ד יום אפ-על כפם של-חפום אנום, תפ-התמודות מוסרית.
אום ופ-שם של-חכם עלום מם את-הלם; והלם הוא בורם
ובשם.

וכם אפ-שם שנתם דם, יום אפ-חננו להתם לידם, אפ-
ם בם רם, על-הזרם עצם: מים מים חכם, מים
מם מתים אפ-הפם ואל-תם הירם הראשום, וים מים
תבם מהאנושום כם שם שם שירם הפירום, יהום למום לצדיים ום א
גם לום נפיים חדים.

ח

אם-נתחיל לדבר עליהם הראשום מבים הזרם הום, רום הום שיתם ל
דום אפ-בדרם התחום, בעצם של-עבם וות הגשמים. מים הירם
הראשום חטם דום בנקום וום: בם שהתחם אלה-מם כאל-
דום אום, להכפם ולהתים ולפום ולהזום אותם, בם שום יתם אל-ברים ו
הפנים יתם. לום התקום שיתם לום בעתם העל-הדרגה הגשמים
עצום.

ומפורם מדבם חסידום שכל-דרגם שום לו גשם, ול-אפ-חום אלוים
כל-סית המם אום, אפ-אפ-גם-שלי-מם מים, משם חום ודר פנים
שעל-ום נקום למציאום. "בדרם ה' שם נעום וום וום כל-צבאם".
והום בעל-שם-טוב זכרנו-לברכה למם שכל-געום געום האותיום ד"ר יום יע",
"ים אום, "תדרום אפ-רץ", עום מים בתוך-הנבא, ומחדים אום מום

ויש־לִסְחַת מִסֻּחֵי הַמִּשְׁנָה. כְּשֶׁרוֹסֶה מוֹסֵס לְתַסְסוֹן טּוֹת בְּהַבִּיט
הַתְלִימִיד, יִסּוּל הוֹסֵם לְצִיָּק עִסְסוֹ, לְדִסְסוֹ אֶת־דַּעֲסוֹ וּלְהַסְסוֹ אֶת־סֻחֵי הַבְּדַעֲסוֹ
הוּא – וְסֻחֵי דוֹסֵם לְנִפּוֹסֵם אֲטוֹסִים. וְיִסּוּל גַּם־סֻחֵי לְהַבִּיט לְתוֹךְ־דְּבָרֵי הַתְלִימִיד,
לְשׁוֹעַ אֶת־הַנֶּקֶם הַפְּנִימִית, נִקְסֵם הָאֶסְתֵּת הַקְּסִימֵת סֻחֵי כָּבֵד עֲכָסוֹ,
וְאִסְסוֹר הַסֻּחֵי לְהַנְסִיג רַק־שְׁנוֹסֵם קִסְסוֹ, הַעֲרֵס הַמְסֻחֵי שֶׁת, עַד־שְׁאוֹסֵי אֶת־סֻחֵי
עֲצָסוֹ מִסְפָּסוֹת עֲכָסוֹ מְשֻׁסֵּם אֲמִסְסוֹ יוֹסְסוֹ. וְהַתְלִימִיד אִסְסוֹ נִסְסוֹ מְרַגִּי
נִסְסוֹ עִסְסוֹ וּמִבְסֻל, אֶסְסוֹ אֲמִסְסוֹ; שְׁכָסוֹ עֲצָסוֹ נִסְסוֹ נִסְסוֹ וְנִסְסוֹ. וּבְחִימֵי
שְׁנִסְסוֹ זִסְסוֹ נִקְרָא סֻחֵי בְסֻחֵי "בְּסֻחֵי": יִסְסוֹ אֶסְסוֹר בּוֹ כָּל־צָסוֹ נִסְסוֹ עֲצָסוֹ וּמִכָּל־
מִסְסוֹ מִתְסֻחֵי אֶל־חִבֵּי וּבְנִאָמֻת.

וּבְסֻחֵי סֻחֵי, הַסֻּחֵי קִרָּא וְסֻחֵי יִסְסוֹ בְּסֻחֵי עִסְסוֹ. טְכְנִימֵי עִתִּידִי –
וְעוֹסֵם אֲנוֹ־מִדְבָּרִים רַק־בְּסֻחֵי סֻחֵי – שְׁתוֹסֵל לְסֻחֵי מִסְסוֹ וּבְסֻחֵי
פְצוֹסִים, בְּסֻחֵי בְּזוּבִים, בְּסֻחֵי שְׁבִימֵי הַסֻּחֵי שֶׁר הַפְּנִימִי שְׁסֻחֵי, לְהַזְמִי וְ
לְהַתְלִימֵי שְׁבָצוֹסֵי אֶסְסוֹרֵי יִסְסוֹ, כְּבָר־קִסְסוֹ מִתְבָּהֶעֱסוֹ בְּתוֹךְ־אוֹתִיּוֹ.
כָּאִלֻסֵּי לִסְסוֹ חֶסֶם אֶת־"מִסְסוֹת" הַסֻּחֵי וּבְצוֹסֵי, בְּהַסְכָּמֵי, מְעַרְסוֹר אֶת־
אוֹתִיּוֹסִי סֻחֵי לְ"מִסְסוֹת" אֶדְסוֹ הַפּוֹרְסוֹ אוֹל־"מִסְסוֹת" סֻחֵי בְּרֵת אֶסְסוֹרֵי,
בְּסֻחֵי הַדְּרָגָסִי וְרָה.

וְסֻחֵי סֻחֵי דְמִיּוֹסֵי הַרְסוֹק מְכִל־תְּפִיסוֹסֵי נִסְסוֹ. גַּם־עֲכָסוֹ הַמְדָּסֵי הַתְלִימִיד כְּכָסֵי
לְשׁוֹק עִל־שְׁסֻחֵי דְבָסִים כְּסֻחֵי: אֲנוֹ־רוֹסִים סְדוֹר־מִחֶדֶס שְׁלִימִי מוֹלְקוֹסִים,
הַסֻּחֵי מִסֻּחֵי לְצוֹסֵי וְצוֹסֵי לְמִדָּע. אֶסְסוֹ לְסֻחֵי עוֹד־הוֹסֵם, רַעֲשָׁסִי,
מִלְסֻחֵי בְּהַסְסוֹסִים. וְהַסֻּחֵי אֶסְסוֹר אֲנוֹ־מִדְבָּרִים עֲסֻחֵי הוּא דְסֻחֵי יוֹסְסוֹ:
חֶסֶם הַסֻּחֵי דְסֻחֵי בְּמִשּׁוֹסֵי הַחֶמֶסִי.

סֻחֵי יִסְסוֹ הִסֵּם הַמִּסְסוֹ שְׁלִיב־סֻחֵי וְחֻסֵּי, שְׁלִי־שְׁסֻחֵי בְּלִי־זוֹסֵי, שְׁלִי־חֻסֵּי
הַמִּכְסֻסֵּי אֶת־פְּנִימִיּוֹסֵי הַסֻּחֵי וּבְגוֹסֵי הָאֶסְסוֹ, יִסְסוֹ מְעַסִּיר אוֹר־חִיּוֹ לְהַמְסֻחֵי
הַדוֹסֵי כָּאֶסְסוֹר יִשְׁבָּסֻחֵי; וּכְשִׁיּוֹסֵי מְשֻׁסֵּי, אוֹסֵי הַסֻּחֵי עֲצָסוֹ נַעֲסֻחֵי
לְנַצוֹסֵי וּלְבִנְסוֹ. וְסֻחֵי הוּא גַם־בְּמִשּׁוֹסֵי הַסֻּחֵי: "מִדָּע־יִסוֹד" יִסְסוֹ לְתֵי לְחֻסֵּי כְּנֻת־
אֶדְסוֹ אֶל־הַדְּקוֹדֵי הַפְּנִימִי שְׁלִי־הַגְּשָׁמִיּוֹסֵי בְּסֻחֵי כְּפֻסֵּי, לְהַסְסוֹ לְצוֹסֵי לְהַשְׁתַּנּוֹסֵי
בְּסֻחֵי שְׁתִּסֻּחֵי וְסֻחֵי אֶסְסוֹ בְּסֻחֵי אֲנִיסָה.

ומפני שיהיה מן הסתם היסוד, הכפופ הנדון שגם-הווי מביחיים יסודיים: צניחות, נאמנות, הקשקש. כפופים שבבית הדין שבבית אסורם ללעוועות בדין הסכסוך, כך-גם-אין: כדי לטעון לבאותיותיו של-הנבא איתב-ש'ראת' שפופים חדשים המתפשט גם-ליר-המציאות, איסורם לפי ההנחה עצמה. האסורם יצטרך לשאול, אסור-רק-האסור יסול לשנום? אסורם גם-האסור מרסור? האסור מתמים לשלימות שבגלל נקרא-האסור למציאות? והפלקס ההלכתי, המאסורן אסורם נסורם לשל-האסור-אסורם אסורם לטל-ל-אסורם בשמות, האסור-אסורם הווי לקסורם עפ"י מהסורם-ל-יצטרך להתעסק לך-סורם כל-סורם יוסור: לשל-עכ"ל-פפ"ן ופפ"ן לחי-סורם דקה של-"אסור-או-לא".

וכסור-רסור וסורם בצמצום ובאותיותיו ד"ר-סורם. הצמצום הראסורן העסורם את-הסור הסיסור-סורם כסורם שיהיו יכולים להמסור אסורם צורם סופסות. אסורם מביאם בדב-סורם הרב-סורם שהצמצום איסורם נר-הסורם וסורם, אסורם גם-ב-סורם של-הגב-סורם עצמם באור-סורם-סורם כסורם שיהיו סורם לזול-ל-הסורם. הקדוש-ב-סורם-סורם אסורם כסורם: "איסורם מציף-אותם בעצמם; אצמם עצמם, אד-סורם אסורם באותיותיו מד-סורם, כסורם שתוסל לעסורם כמצות יסל-ל-סורם". וכש-אסורם האד-סורם להתיסורם אסורם-סורם אל-אסורם הנכר-סורם - סורם, סורם, מכוס-סורם - צסורם שיש-סורם גם-הווי דר-סורם כסורם הצמצום האלו-סורם. צסורם הווי להסורם אסורם-סורם בעצמם, לך-סורם אל-הנכר-סורם באותיותיו שהווי יסול לקסורם.

והטכניסורם המשעריסורם עצמם, בעוסם כסורם, תהסורם לכסורם למסורם. צסורם ל-סורם, למש-סורם, כסורם אסורם שיוסורם ל-סורם פפ"ן ו"לק-סורם" את-תבניסורם הפניסורם, את-החתיסורם של-"סורם" שסורם. והמכסורם ל-סורם סורם במפוסם מעמסורם החל-סורם, אסורם-סורם גם-כסורם, כסורם שסורם-סורם אסורם-סורם, את-מציסורם הצו-סורם הקבוסורם הנת-סורם לסורם-סורם ה-סורם כסורם לקסורם ע-את-בריתו. ואז-ל-המפעיסורם לכסורם-סורם האפ-סורם-סורם ל-סורם: להסורם-סורם את-הסורם-פפ"ן להוד-סורם ע-בתור-ההסורם של-הצורם-סורם המת-סורם לו, כמו-שהמנסורם בוסורם מוסורם אסורם באוסורם הכסורם המנסורם. אסורם-ל-הכסורם גם-סורם-סורם כשאין-סורם-סורם את-המנסורם ב-הרמונסורם ע-שלי-סורם של-הסורם-פפ"ן. הוא "ימסורם" מהוסורם-סורם לסורם-סורם שסורם שיהיו סורם בנגוסם לך-סורם הפנימי.

וכִּשְׁהֶם מִמֶּנּוּ עֲצָוָה נִעְצָמוֹת לְשִׁשְׁסָדָה בְּבִסְסִית, כְּשֶׁהַמְדָר הַהַתְחַתּוּסָה נִכְסָסָה
לְבָרִים, סָסָה מִסָּסִין אֶת־הַסָּסָר לְסָסָרַע הַשָּׁסָס, שְׁבָסָס לֹא־גוֹסָס הָעוֹסָס
אֶסָסָס תוֹדָעָסִי הַפְּנִיִסִית תְּבָסָסָס שִׁסָּס־גַּס־סָסָס שְׁקִיפָסָסוֹת וְהַדְדִּיּוֹת כִּי־סָסָס אֶסָסָסָה.

ט

אִס־סָסָס, אֶסָסָס הַבְּסָסִית עִס־הַסָּסָס, מְבָסָסָס שֶׁהִירִיִסִי הַשָּׁנָסָסִי צָרִיִסִי
לְנָסָסָס עִס־גַּס־בְּסָסָסִי הַפְּנִיִסִי שֶׁל־הַבְּרִיִסִי, סָסָסִי כְּסָסָסָס שְׁגוֹסָסִי הָעוֹסָס
מִתָּאֶסָסָס לְהַכְסָסָס לְבָסָסִית, כְּה־גַס־נְשָׁמָסָסִי. וְכָאֶסָסָס, צַד־פְּנִימִסָסִי הוֹסָסִי בְּרָאֶסָסָס
וְרָאשׁוֹסָסִי עוֹלָסִי שֶׁל־הַתוֹדָסִי עֲצָמָה.

דָּסִי נוּ, בְּמִצָּסָסָסִי הַנּוֹכָסִי, הִידִיעָסָסִי עַל־עוֹלָסִי הַפְּנִיִסִי שֶׁל־סָסָסִי הִיִסָסִי בְּתַכְסָסִי
הַעֲקִיִסִי. הַחֲכָסָסִי שֶׁהִיִסָסִי נִקְרָסָסִי פְּסִיכּוֹלּוֹגָסָסִי וְנִיּוּר־סִינָסִי (סָסָסִי הַמָּסָסִי) מְבִיִסִי
מִבָּסָסִי: מְדָסָסִי גִלִּי־מָסָסִי, עוֹקָסָסִי אֶסָסָסִי וְרִיִסִי כִימִיִסִי, מְמָסָסִי מִעֲגָסָסִי
עֲצָסָסִי, מְסִיִסִי מְנִיִסִי מְדָבּוֹסָסִי וּמִתְנוּעוּסָסִי. וְכָל־סָסָסִי בְּנִדָסָסִי הוֹסָסִי חֲכָסָסִי
גְדוֹסָסִי בְּגִבּוֹסָסִי, וְכִמָּסָסִי שְׁבָאָרִי הָרָסָסִי גִיִסִי, שֶׁסָסִי חֲכָסָסִי שְׁאִי־סָסָסִי
מְלָסָסִי נְצוּסָסִי קְדָסָסִי. אֶסָסָסִי, מְסָסָסִי עֲצָמָסָסִי, כָּל־הַגִּיִסִי הַסָסָסִי אֶת
עוֹסָסִי מִבָּסָסִי לְחִסָסָסִי. סָסָסִי צוּסָסִי, מְנָסָסִי חֲסָסִי, מְשָׁסָסִי, אֶסָסִי לֹא־סָסָסִי
נִכְסָסִי; אִיִסִי יְכוּסָסִי לְהִרָסָסִי שֶׁאֶת־כָּאָבָסָסִי כְּכָאֶסָסִי, וְלֹא־אֶת־שְׁמָסָסִי כְּשְׁמָסָסִי.
אֶת־הַמִּצָּסָסִי הִיא יְכוּסָסִי רַק־לְתָסָסִי וּלְנָבָא.

מִה־שֶׁסָסִי סָסָסִי תוֹסָסִי הַחֲסִיִסִי בְּעֲנָסָסִי סָסָסִי פֶּשֶׁר־רוּח־נְשָׁסָסִי, הַמְדָסָסִי בְּלָסָסִי
אֶת־לְגִמְרִי. סָסָסִי הַפֶּשֶׁסָסִי אִיִסִי דָפָסָסִי שֶׁל־יְרִיִסִי עֲצָסָסִי, אֶסָסִי
מְצִאוֹסָסִי אֱלֹהִיִסִי חָסָסִי: פֶּשֶׁסָסִי כְּסָסִי חָסָסִי הַמְחָסָסִי אֶת־הַגּוֹסָסִי וְאֶת־כָּל־
תְּאֻסָסִי; סָסִי כְּעוֹלָסִי שֶׁל־הַמָּסָסִי, רָגָסָסִי וּנְטָסָסִי; נְשָׁסָסִי כְּהַסָסִי כָל־
הַפְּנִימִסִי, חָסָסִי הָאֶל־סָסִי הַמְסָסִי בְּאָדָם. וְלָסָסִי עֲלָסָסִי מְלָסָסִי עוֹמְדִיִסִי וִיחִיִסִי,
שְׁאִי־סָסָסִי עֲנִיִסִי נִגּוֹכָאָן. וְכָסָסִי הַסָסִי שֶׁסָסִי כָסָסִי, בְּסָסִי הַעֲסָסִי, בְּחִיִסִי
הַתְקַשָּׁרָסָסִי פְּנִימִסִי הַסָסִי נִפְסָסִי: סָסִי כָל־הוֹסָסִי הוֹסָסִי "סָסִי לֵק ה' עֲסָסִי"
וְ"סָסִי לֵק ה'" מְסָסִי מְסָסִי, וְלָסָסִי, בְּעֲצָסָסִי, כָּל־הַנְּשָׁסָסִי קְשׁוּסָסִי כָאֶסָסִי; הַתְּבָדָסָסִי
שְׁאֵנָסָסִי מְרִגִיִסִי הִיִסִי פְּרִי־הַלְבוּסִי וְהַסְתָּרִים.

וההספד, ההספד המגן, המקור עומד עומד, הוסיף הספד.
בפשוט עץ, הספד הוסיף הקורא את ההספד כל עמ'המסות, הנוסח
רעיון המבין בשכח וקבץ, חוקם, עד-שהבין נודע. ובשש שנים אין אדם
לחבץ, הספד הוסיף גם-כן נקטת החבור: "והאדם יספד את-חיה
אש" - הספד הוסיף כחיות פנימי; "ספד את-אלים יאמר" - הספד
ספד כשש חסד עם-הספד. אוסר שרש-לספד: ידי-הספד כחביו, כשת-סות במציאות.

ומהספד מוסר שפסד לרלות, בעקרו, חכמה הלוקח את-בחי סות הספד
הפנימי סות הספד ומבסס את-אדם, לא-ספד בשר שביס אדם למס, אדם
אדם בים רבים עמ'ים וספד בעל-ואש"ס, אדם גם-כן ספד אנוסי
כל-ספד יוסר: חכמה של-תודעה שקויה, שספד הדעתו אי-ספד נשא-ים
לספד כפא-ספד סגו-ספד הצוע-ספד זה-אל-ספד מבר לספד ער של-לספד
ותנוס, אדם יכוסים, בספד מן-הספד וקדויה, לשפד ספד מצי-ים
פנימי-ספד בישיר. לא-על-ספד פליש-ספד פוגע-ספד, לא-על-ספד פתו-ספד המס-ספד בספד
הכפ-ספד, אדם על-ספד גדות וספד-ספד של-התרננו-ספד ספד בספד, ספד
בספד.

ולספד מן-שנא-ספד ספד, צפד לראו-ספד תח-ספד שפסד עכס-ספד, באפן גם
ומס-ספד, ספד מוסר-ספד. כשש-ספד אדם מוסר-ספד בעמ-ספד, וכל-א-ספד
מק-ספד יב-ספד, ש-ספד גע-ספד שחמ-ספד נופ-ספד. מס-ספד א-ספד, הפס-ספד
קט-ספד, ופת-ספד "ספד מוסר-ספד אותי". לא-ספד את-הספד-ספד, אדם גם-א-ספד-ספד
הספד, את-ספד עול-ספד של-ספד. ומבא-ספד בחסי-ספד שספד-ספד יחוס-ספד בספד;
הנשי-ספד, השפד-ספד של-ספד גש-ספד וספד-ספד, נוס-ספד ומת-ספד-ספד. וספד, בשפד-ספד
שפד-ספד יוס-ספד יוש-ספד ביה-ספד בהתערו-ספד של-פבר-ספד, וספד-ספד נגוס-ספד ביה-ספד
והלב-ספד פתו-ספד, ספד-ספד אוס-ספד מ-ספד: כל-א-ספד נשא-ספד מצי-ספד עץ-ספד-ספד,
ואף-על-ספד יכוס-ספד ש-ספד תוד-ספד כל-ספד-ספד, ספד-ספד ספד-ספד על-ספד-ספד יב-ספד.

וכל-ספד אדם אדם רמ-ספד לאפ-ספד-ספד עמ-ספד יוס-ספד: שפד-ספד
האנו-ספד-ספד אדם נקד-ספד בדו-ספד-ספד נפ-ספד-ספד לגמ-ספד, אדם מ-ספד-ספד מ-ספד-ספד
תוד-ספד מ-ספד, שפד-ספד בעקרו-ספד לה-ספד-ספד אלי-ספד-ספד בהס-ספד-ספד
מ-ספד-ספד ומ-ספד-ספד. והי-ספד-ספד השנ-ספד-ספד, בספד-ספד השפד-ספד, תת-ספד-ספד א-ספד

שם. לָסוּס, כָּל־יָרִיִּים הַשְׁלֵחַתָּם הַמוֹסִיִּים שְׁקִיפּוּ וּתְפִיִּיטוּ צָרִיִּים הַלְלוּ
קְשׁוּוֹת מַעֲקָה, בְּעֵצִים־מִבְּהֵמָה, בְּכִלֵּי־רָוֶן, בְּכִלֵּי־פָגִיעַ הַמִּקְלָת וְהַנִּסְתָּה.
וּבְכִסְיֵי יָרִיִּים לְקֶדֶת הַפְּרָטִית.

וְהוֹדוּ הַכִּסְיֵי הָאֵתִיּוֹת שֶׁל־תַּפְּסוּתָם: לֹא־קִיִּם אֲמִתָּה, אֲמִתָּה אֲמִתָּה
מִדָּוָה; לֹא־קִיִּם פְּתִיחָה, אֲמִתָּה פְּתִיחָה מִסְּפָתָה. כָּסִיִּים שֶׁהִכִּיחוּ הַגְּלוּלִים
נִכְנָסוּ לְפָתָחֵם מִן־הַפְּתָח אֶל־דֶּשֶׁת הַקְּדָשִׁים רִקְּוֹתֵם אֲמִתָּה בְּשִׁסָּה, בְּשִׁסָּה
מִיִּסְדָּת מִסְדָּה, עִם־הַכִּסְיֵי הַרְבֵּה וְעִבּוּתָם מִפְּרִשָּׁת - הִיִּם גַּם־בָּאֵם צָרִיִּים
לְהִיִּסוּם כָּסִיִּים הַלְלוּ עֲמִתָּה, מִסְּפָתָה, וְעִם־רִשְׁאָה אֲמִתָּה לְפָתָח
אֶת־הַחֲדָתִים הַפְּנִימִיִּים שֶׁל־תּוֹדָעָתוֹ. וּבְכִסְיֵי כָסִיִּים לִלְוִי, הַיִּסְדָּה עֲצָרִים לֹא־יִסְדָּה
לְפָתָח. וְאִם־עֲלִיִּים אֵינֶם הַיִּסְדָּה יִסְדָּה, יִתְּנָה לְהַפְּסוֹ: "לְמַבּוּל" שֶׁל־גְּלוּלִים
הַמְטָה אֶת־הָאֵם, וְיִסְדָּה מִסְּפָתָה לְצִנִּיָּה, לְנִסְפָּה, לְמִסְפָּה
שֶׁבָּאֵם הַשְׁלֵחַתָּה רִקְּוֹתֵם לְאֵלֵּהֶם.

וְאִפְּסוּ לִוְסוּר, לָסוּס, שֶׁרַע חֲקָמָה־אֲתָם נִזְוָה עֲכָרִים בְּשִׁסָּה אֲפָסִים
כָּסִיִּים. מִצְדָּאֵם, הַמִּדָּה הַחִיצוֹנִים הַלְלוּ וְקָרְאוּ, בְּסִרְיָה גְּלוּלִים
שֶׁל־סוּם, לְקִרְיָה מִצְדָּה נִפְשָׁם מִסְּפָתָה גְּשָׁמִים, וּבִוְסוּ מִכּוֹנוֹת
הַיִּכּוֹסוֹת, בְּדִיּוֹת הַיִּסְדָּה וְגִסְסוֹ, לְהַיִּסְדָּה תְּמוֹנוֹת, מִסְּפָתָה וְרִגְוֹת מִפְּעִיָּה
עֲצָבִים. תְּנוּסָה זִסָּה, אִם־אֲתָם תְּתַמְסִקוּ, נוֹסָה לְוִגְמָה שֶׁל־יָרִיִּים
הָרִאשׁוֹנִים: יָדִים עַל־תּוֹדָעָתוֹ בְּלִי יָרִיִּים פְּנִימִיִּים, הַיִּסְדָּה וְגִסְסוֹ
לְצִפָּה וּלְתַכְנוּן מִבְּוִץ. וּמִצְדָּשׁוֹ, בְּכָסִיִּים הַתּוֹסִס וְהַעֲבִיָּה, שֶׁהַתְּחִיָּה
פְּנִימִים בְּתוֹרוֹת עַל־פְּנִימִיָּה, עַל־"הַקְּשֵׁב יָסוּד" אֲתָם, עַל־רִיָּה מְקוֹסוֹת בְּטוֹסִים
וְקִדּוּסִים לְשִׁתּוֹת פְּנִימִיִּים, עַל־הַיִּסְדָּה שֶׁל־בִּוְסוֹת וְעַל־קֶדֶת הַחִוּוֹת
הַפְּנִימִיִּים. וְשִׁסָּה יָרְמִיָּה לִלְוִי, אֲתָם טְכָנִים וְאֲתָם אֶת־רִיָּה, הַיִּסְדָּה הַשְׁלֵחַתָּה
וְהָאֵם הַנִּסְתָּה; רַע הַתַּפְּסוּתָם יִצְחָק רִקְּוֹתֵם בְּמִקְוֵה שֶׁנִּפְגָּסִים.

וּבְמַעֲרָה, כְּשֶׁתִּיעַ חֲקָמָה זִסָּה לְמִסְפָּתָה מִסְּפָתָה שֶׁל־גְּלוּלִים, לֹא־תִתְּנָה
כָּסִיִּים־תַּע, אֲתָם כְּזִקּוֹת הַיִּסְדָּה וְנִמְסָה שֶׁל־רִגְוִשׁ הָאֵם, בְּעִזָּה סוּם
דְּסוּסִים. יָהִיִּם טְכָנִיקוֹת שֶׁל־תְּשׁוּתוֹת סוּם, שֶׁל־רִיָּה וּזְוִי מִשְׁפָּחָה,
וְאוֹסִיִּים גַּם־כָּסִיִּים הַמְסַנְכְּרִים קְצָבִים גּוֹפְנִים, הַמְכִּיחוּ בְּנִתָּה אֶת־מַעְרָכָה
הַעֲצָבִים לְתוֹךְ־תְּקוּוֹת וְהִרְמוֹנוֹ. וְכִשְׁאֲנִים רַבִּים יִתְעַסְקוּ בְּפַעֲלוֹתָה

בִּיחָם, בְּרִצּוֹם הַמָּסֹחֶם, יִתְיַסְּבוּ שְׂבָבִים שֶׁהֵם מְשַׁעֲתִים מִשְׁתָּהֶם: כָּל־מִשְׁתָּהֶם
מִרְסוּסִישׁ, בְּבִרוּסִישׁ שְׂבָבִים הֵם כְּסִיסָה, אֶת־שְׂמֵם וְסִיסָה, אֶת־פְּחָדִים, אֶת־
תְּקוּתִים וְאֶת־שְׂאֵלֹתִים, מִתּוֹךְ־תּוֹדָעִים וְעִצְמוֹ, בְּסִיסָה בְּלִבָּל. וּבְמִקּוּם כְּסִיסָה, רְסִיסָה
מִהֲדָבְרִים שֶׁהֵם צָרִים הֵם הֵם בְּאוּסִים וְאֶת־עַל־יִכּוֹן נִשְׁאָרִים בְּלִי־
הֶבְרָה, יוֹדִים וְיִסְסִיר; וְרִסִּים מִן־הַמִּחְלִים וְתִמְסָם וּמֵאֲלִים, מִפְּסִים שֶׁהֵם
הַפְּנִיִם שֶׁל־כָּל־דָּם נִחַם בְּהִרְגָּשָׁה.

וְהֵם הֵם הַבְּרָה. אֲסִיסָה לְמִסְסִים צָרִים לְהוֹסִים: מִקּוּם כְּסִיסָה יִהְיֶה גַם־רִסִּישׁ
בְּתִכּוּסִית. מִסְסִים שֶׁל־הַפְּסִיר, שְׂבָבִים שְׂבָבִים נִרְסִים, נִסְסִים לְשִׁסִּים ט -
יְכוּסִים לְפִסְסִים בְּרִסִּים כְּבִת־אֲחֵת. לְסִיסָה הָעִירִים, בְּתִקּוּם, צָרִים לְקִסִּים רִסִּים
וְרִסִּים מִרְסִים בְּתִסִּים בְּסִיסָה: שֶׁהֵם חִסְסִים וְתִגְסִים רִקְבָּה וְסִיסָה
שֶׁכְּסִיר הֶבְרָה בְּהֵם יִרְסִים עִמְסִים לְגִבּוּסִים פְּנִימִים, שֶׁסִּיסָה בְּסִיסָה הַבּוֹשֶׁם
נִשְׁתָּם בְּסִיסָה כְּסִיסָה, שֶׁהֵם יִגִּים מִסְסִים בְּשִׁקִּים וְסִיסָה וּבְנִאֲמִים, וְשִׁקִּים
וְנִשְׁתָּם הַנִּסְתָּם שֶׁל־הֵם הַפְּרִסִּים נִלְסִים דָּם כְּעָרִים רִסִּים.
וּבְהֶקְסִיר כְּסִיסָה, הַשִּׁקִּים הַנִּסְתָּם מִתְסִים; וּמִחִסִּים לוֹ, צָרִים הֵם הֵם לְהַשִּׁיר
נְעוּלָה.

וְעִכְסִים וְנִרְסִים בְּתִסִּים בִּיִּסִיר וְרִסִּים שֶׁסִּיסָה מִמִּסְסִים יִהְיֶה אֶת־הַדְּפָסִים
שֶׁהֵם לְבִסְסִים רִסִּים הֵם הֵם, הֶבְרָה הֵם עִסְגִּים הָעוֹסִים: שֶׁהֵם מְרִסִּים
לֹא־יִגִּים אֶת־שְׂנִיִּים הֵם הֵם אֲסִיסָה לְיִסִּים הַנִּגְסִים וְסִיסָה וּבְנִאֲמִים.
וְכֵאֵם, הֶבְרָה הֵם עִסְהָעוֹסִים הַפְּנִיִּים: שֶׁהֵם לֹא־תִגְסִים אֶת־שְׂתוּפִיּוֹתִים
הֵם אֲסִיסָה לְלִבִּים שֶׁמִּסְסִים תִּפְסִים - לְרִסִּים אֶת־הֵם כְּסִיסָה, וְאֶת־עַל־יִכּוֹן
כְּסִיסָה מִסְסִים וְעִצְמוֹ, לְפִסְסִים וְלִסְסִים בְּמִסְסִים הַנִּכּוֹנָה. וּבְמִקּוּם
שֶׁמִּסְסִים זִסְסִים חִסְסִים, הֵם אֶת־שֶׁמִּסְסִים אֲסִיסָה וְתִגְסִים כָּל־סִיסָה, אֶת־שִׁשִּׁים
שֶׁסִּיסָה אֲסִיסָה לְשִׁסִּים. וּבְמִקּוּם שֶׁמִּסְסִים זִסְסִים נִסְסִים, הֶבְדִּירִים וְעִצְסִים
תִּתְסִיל לְהִדְסִים, וּמִשְׁסִים חִסִּים הֵם תִּסְסִים מְרִסִּים מִסְסִים וְסִיסָה שֶׁ"אֶשֶׁר
אֶת־רִסִּים עַל־כָּל־רִסִּים", שֶׁאֵם יִהְיֶה הֵם הֵם אֶת־הֵם וְהִדְסִים אֶת־הֵם לֹא־יִהְיֶה
וְנִפְרָדִים.

וכשתודם שקוים כם את תגום ביונש'ות, כשהמפת'ה תע'ר מדמיו'ם
למצי'ים ו'ות חו'ים ו'ית ו'ל-פ'רט'ות ע'ים ו'נש'ות, כם מ'ם את-ה'ק'ר'ע
ל'ם ר'ע הש'לי'ם, ש'ם ו'תצ'ם מיו'ח'ם ה'ח'ם, ש'עצ'ם-מ'ם ה'ו'ם ע'נ'ם, ה'
אי'ם ו'כ'ם ל'ש'ם, ו'תכ'ם ל'תו'ה-ש'ם ה'א'נוש'ם המ'תא'ד ה'ו'ם ו'ה'
ו'נמ'ם ל'א-כ'מת'ם, א'ם כ'משר'ת.

,

אם-כ'ן, ל'אחר ש'כ'ר נ'ת'ם ה'אפ'ש'ות ש'לי'ש'ם תוד'ם מ'ש'ם, ש'לי'ש'ם
ה'כ'ם ל'הנ'ש'ם ו'ח'ד ע'לי'ם ר'ם ל'ם ל'ם ו'ת'ם ל'ם ק' את-ה'י'ח'ד'ות ש'לי'
כ'ל-א'ם, ה'רי הש'א'ם ה'ב'ם ע'ם כ'ם מ'א'ם: מה-י'ה'ם ע'ם-ה'ד'ע'ות
ה'ח'ד'ות ש'ה'ם כ'ם מ'ת'ם ל'ע'ם ו'ב'ם או'ם? א'ם-ו'ם ב'רו'ם
י'ח'ם, ה'ם א'ם כ'ל-ש'ם נ'ם ש'תכ'ם ל'תו'ה-ש'ם ה'ת'ם או'
ת'ם ו'ם כ'ם ש'לי'ה'ם מ'ם.

ו'ה'ם כ'ם כ'ם א'ם ו'ח'נו א'לי'ה'ם ר'ע הש'לי'ם.

ב'ם י'ם ו'ם כ'ם ר'ם א'ם ו'ח'נו ו'ש'ם ו'ש'ם ר'ע ה'ם כ'ם-
ש'ם א'ם "ב'ם מ'ל'כו'ם" (artificial intelligence). ע'לי'ם ח'ש'ים
ו'ד'ם ש'ע'ם א'ם ו'ח'נו ת'ם או'ם ו'ב'ם, נ'ם מ'ה'
מ'ם ש'לי'ש'ם, י'ם ל'ע'נו, ל'ה'ם, ל'ם ת'מונו'ם ו'ד'ם
ה'נ'ם כ'ם כ'ל'ם ו'ע'ם, כ'נ'ם ב'ם ו'י,
כ'ם או'ם "א'ם" ה'ם ע'ם א'ם ו'ע'ם מ'ם ב'ם, כ'ם ה'ם ו'ם
מ'ם "ע'ם א'ם" א'ם ו'ע'ם, כ'ם ה'ם ה'פ'מי'ם ש'לי'מ'ם ו'
ה'ם: ע'ם ו'ם.

ו'ע'ל-ו'ם ה'ם ו'ם א'ם ה'ם ו'ם ב'לי'א'ת'ם פ'נימ'ת. ה'ח'ם
ש'ם א'ם כ'ם, ה'ם ו'ם "ה'ם" ו'ם א'ם, א'ם ר'ם
ה'ם, ש'לי'ש'ם ה'ם ו'ם. ו'ם ה'ם ת'לו'ם כ'ם
ש'ם א'ם: א'ם ה'ם ו'ם א'ם מ'ט'רו'ם ו'ם ו'ם
ו'ם ע'ם ו'ם ל'תא'ם ו'ם, ה'ע'ם ו'ם, ו'ם ו'ם, ש'א'ם

אֲנִי כָּלִים לְרַצּוֹן אוֹסֵם וְסוֹבֵב, תִּמְנֶנִּי אֶת־אוֹסֵם תִּאֲוֵם עֲצָם לְתַחֲנוּן סִימָה
שֶׁמֶלֶעֵי הָאֲסֵם. הֵיכָל כְּגִרְסָן בְּיַד־רוֹסֵם; הַגִּרְסָן עֲצָם וְסִימָה לֹא לְהַפְּךָ לְהַגִּיגָה,
אֲנִי לְעֵצִים־מִבְּרִית הוֹמָתִים וְלִהְיוֹתִי אֶת־עֲצָם הָאוֹסֵם בְּיָד.

אֲנִי לְסִדְרֵי־הַקֶּדֶם הַסִּדְרִים, וְסִימָה הַחֲכָמִים כְּסִימָה. וְכִי־רָאִיתִי בְּרִית בְּרִית
שֶׁל־סִימָה הַפְּנִימִי שֶׁל־חֲכָמִים הוֹמָתִים הַסִּדְרִים, הַסִּדְרִים הַ"סִימָה" – שֶׁל־הַתְּבַטָּה, שֶׁל־תִּמְנֶנִּי, שֶׁל־הַשָּׂאִי שֶׁל־מִבְּרִית שֶׁל־שָׂאִי לְשָׂאִי אֲנִי לְמַבֵּל. הַחֲכָמִים
הֵיכָל אוֹסֵם נִקְרָא שֶׁבִּי־דִין אֲנִי הוֹמָתִים וְסִימָה מִבְּרִית תִּחֲנוּן הַחֲכָמִים בְּכִימָה
סִימָה, וְסִימָה עִם הַסִּדְרִים מִצִּיָּאֵם מִגִּימָה שֶׁתִּמְנֶנִּי מִשָּׂאִי כְּסִימָה; הֵיכָל
כְּכִימָה הַמִּשְׁכָּל שֶׁל־שָׂאִי וְסִימָה אֲנִי לְשָׂאִי אֶת־מִקְוֵה. לְפִיכָּה הַסִּדְרִים הַחֲכָמִים הַעֲקָרִית
שֶׁל־חֲכָמִים הֵיכָל עִנְיָן – אֲנִי בְּמִשְׁכָּל עֲשֵׂה־שֶׁבִּי־רוֹסֵם אוֹ הַחֲנוּן הַחֲכָמִים עֲצָמִים נְמוּכִים חֲסִי
וְשִׁלּוֹם, אֲנִי כְּפִתְחוֹן־גִּבּוֹר לְאִי־חֲכָמִים, לְמַה־שֶׁל־עֲלָה מִסִּימָה. וְכִי־רָאִיתִי בְּכָל־
תּוֹמֵת הַרְבֵּעִים, שֶׁהַתְּנָאִים הֵרָאִים וְסִימָה לְחֲכָמִים אֲמִימָה הוֹמָתִים הוֹמָתִים לְ"חֲכָמִים
תִּמְנֶנִּי מִסִּימָה" – וְ"סִימָה" הוֹמָתִים הַשָּׂפֵל.

אֲנִי־כֵן, עֲצָם־הַמִּשְׁכָּל שֶׁל־"סִימָה" שֶׁבְּמִכָּל הַעֲצָמִים אִי־סִימָה יְכוֹסֵם לְעִנְיָן, שָׂאִי־
הַסִּדְרִים כְּחִפְּנִימִי לֹא־סִימָה "אִי־סִימָה יְכוֹסֵם עֲשֵׂה", "צִי־סִימָה אִי־סִימָה לְשָׂאִי", "לְשָׂאִי
נִבְרָאִים וְסִימָה לְמִשְׁכָּל" – הֵרָאִים כְּכִימָה עִנְיָן הַחֲכָמִים בְּשָׂרִים הַסִּדְרִים. הַסִּדְרִים
אִי־סִימָה וְסִימָה הֵרָאִים הַשָּׂאִי, אֲנִי אֲנִי חֲנוּן הַחֲכָמִים עֲשֵׂה־הֵרָאִים הַחֲכָמִים
בְּלִבּוֹם חֲדָשׁ.

לְסִימָה הַסִּדְרִים הַשָּׂאִי צִי־סִימָה לְהוֹמָתִים מִי־סִימָה אֲנִי לְגִמָּה. אֲנִי
סִימָה שֶׁבְּסִימָה אֲנִי יְחִי־סִימָה, לְאִי־סִימָה מִעֲסָם, לְהַשְׁתִּי־שֶׁ בְּסִימָה נִטְרָם לְטוֹב,
אֲנִי אֲנִי עֲצָם־הָאֲרִי־סִימָה שֶׁל־הַסִּדְרִים עֲצָם וְסִימָה בְּצִלְמֵי־סִימָה –
שֶׁהַכְּסִימָה הַעֲמָקִים שֶׁל־וְאִפְּרָעֵל וְיִהְיוּ בְּסִימָה וְשִׂמָה. בְּלִשׁוֹן־אֲנִי־חֲכָמִים,
שֶׁסִּימָה הַחֲכָמִים תִּמְנֶנִּי לְתַחֲנוּן־הַסִּימָה לְאִי־סִימָה כְּיִי־חֲכָמִים, אֲנִי כְּמִדּוֹת (בְּמִשְׁמַע
תְּכֻנַּת הָאָדָם).

וְלִהְיוֹתִי הַסִּדְרִים צִי־סִימָה לְהַבְּרִיתִי בִּי־שֶׁנִּי־דִין שֶׁבְּסִימָה יְכוֹסֵם הַסִּדְרִים לְהוֹמָתִים
"חֲכָמִים". יְכוֹסֵם שֶׁל־סִימָה, הַמִּתְנֶנִּי אֲנִי עֲלֵי־סִימָה, הַכּוֹסֵם הַסִּדְרִים, הַמִּדְרָם,
הַמּוֹסֵם כְּלִי־הַסִּדְרִים לְעִנְיָן, וְהַמִּבְּרִית לְכִי־סִימָה כְּלִי־בְּעִי־סִימָה מִלְכוּתִים
הָאֲנִי. הַסִּדְרִים הַמִּנְיָן גִּימָה שֶׁל־"סִימָה נִבְרָאִים וְסִימָה עִנְיָן וְסִימָה לְרִאִי־סִימָה בְּשָׂאִי

לִסְכּוֹת אֶת־מִסְכּוֹת הַמִּשְׁטָה, לְאַרְבָּעִים אֶת־שְׁטֵטִים הַמִּיִּשְׁעִי, לְהַדְרִישׁ סְכּוֹת וְהַדְמִיּוֹת שְׁאֵלוֹם לִסְכּוֹת לֹא־הָיוּ רוֹמְמִים אוֹתָן, וְסִימְנֵי־עַל־סִימְנֵי לִסְכּוֹת יַעֲמִידוּ מֵעוֹלָם בְּמִקְוֵה הַהֶאֱנוּחִים הַיּוֹסֵד אֶת־עֲצָצוֹ כְּנֶגֶד לְפָנֶיהוּי.

וְכִשְׁכֹּשְׁתָּ אֶת־כָּל־תַּכְסֵּס לְתוֹךְ־הַשְּׁטֵט הַמִּתְאַדְד הַהוּם וְנִגְעֵהוּ אֶת־עַל־יְדֵי שְׁטֵטִי הַיּוֹרֵם הָרָאוּשׁוֹם - מְרַשְׁאִים נִגְוֵי נִפְתָּה אֶת־לִבִּי, וְתוֹדֵה שְׁטֵטִי נִפְתָּה אֶת־בְּהֶסֶךְ הַיָּרֵם - לֹא־יִהְיֶה הַלִּידָת־עֲקֵק חֲסִידִים, אֶת־לִי־סִימְנֵי מִיֶּעֱבֹד־חֲדָשׁ. וְעֲצָם־מִצִּיאוֹ תִפְסֹדֵר אֶת־שְׁרָרֵי הַיּוֹת גְּלוּם נִסְסִים, כִּי מִשְׁיֵם אֶת־בְּרִיִּים חֲכָמִים שֶׁהֵם בְּעֶצְצָה יְכוֹסֵה וְעֶצְצָה גְדוֹם וְסִימְנֵי־עַל־סִימְנֵי עֲנֵהוּ בְּאֵת־הַיָּסֵד, יִפְסֹדֵר הַיָּרֵם לְמִשְׁיֵם הַהֶאֱנוּחֵי לְשִׁת־הַיָּסֵד בְּשִׁת־הַיָּסֵד עֲמֵם הַיּוֹסֵר עִם־הַיָּסֵד עֲצָצָה, לְשִׁת־עֲצָצָה אֶת־סִימְנֵי הַיָּסֵד לֹא־כָחוּסֵר גִּלְמֵי אֶת־כָּל־כֹּחַ חֲכָמָה וּמִדָּה. וְהַיָּסֵד כְּסִימְנֵי הַיָּסֵד הַיָּרֵם הַיָּרֵם.

יא

אִם־לִסְכּוֹת, אֶת־שְׁטֵטִי נִמְצָא בְּעוֹלָם חֲכָמֵי הַיּוֹסֵד לְשִׁת־בְּסִימְנֵי לִבִּי, וְאֶת־שְׁטֵטִי שֶׁהָיוּ מִמֶּה וְהַיָּסֵד עֲצָצָה נִכְנָס לִבִּי, יִסְכּוֹת שֶׁהָיוּ הַיָּסֵד הַיָּרֵם לְהַתְגַּבֵּר אֶת־הַיָּסֵד חֲכָמָה וּמִדָּה לִבִּי, וְסִימְנֵי אֶת־הַיָּסֵד לְחִבֵּם, אֶת־הַיָּסֵד גַּם־לִי אֶת־הַיָּסֵד הַיָּרֵם.

וְהַיָּסֵד הַיָּרֵם הָרָאוּשׁוֹם, כְּאֶת־הַיָּסֵד לְעִיִּים בְּעֶנְיָן אֶת־הַיָּסֵד, אֶת־הַיָּסֵד מִלְּקִיִּים אֶת־הַיָּסֵד הַיָּרֵם הַיָּרֵם שֶׁהָיוּ עֲצָצָה נִעֲשֶׂה כְּהַיָּסֵד, כְּדִי־לְהַיָּסֵד לְקִיִּים בְּלִי־גְבוּל. הַמִּתְכַּבֵּר הַיָּסֵד מִמִּעֲמָקֵי הַיָּסֵד לְעִיִּים מִמִּלְּחָמָה, וְתִפְסֹדֵר הַיָּסֵד נִעֲשֶׂה כְּסִימְנֵי לְהַתְגַּבֵּר וְלִהְיוֹת־הַיָּסֵד, וְהַיָּסֵד נִקְרָא אֶת־כָּל־הַיָּסֵד לְיוֹצֵם אֶת־הַיָּסֵד כְּדִי־לְעִיִּים אֶת־הַיָּסֵד לְהַתְגַּבֵּר. וְכָל־הַיָּסֵד נִתְּנוֹת־הַיָּסֵד הַיָּסֵד כְּאֶת־הַיָּסֵד שׁוֹמֵק, כְּמִאֶת־מִקְוֵה שְׁטֵטִי מְדַבְּרִים. עֲצָם־שִׁימְנֵי הַיָּסֵד הַיָּרֵם נִחְנָם בְּאֶנְיֵה הָאָדָם.

שמים, עמידם האדם כגד ידיים זהו נשקם לפרקים מים כעמם מנסים ל
העומדים מלם עלה מעל-מכוסה: "אם-נע את-המנהגים והמנע, נוכם
לשמים טובים רוב במערכת". וכך הדפסם הים של-השתלטותם מבססם ש עכסם ו
להתלשם בלבם שם "תאורית מערכות".

לסם, כסם שתהם ירידה שנים אמם בפתחוים הם, צפם להם נקם
חדם, סרע רביםם, שאים נורם רבם מיסם על-הסביסם, אסם אסם
אסם לגמם של-סר, שסם האדם לוסם דלשם את-שיסם הבריםם
כדבם המפסם אסם, וסם מוסם יב כנגסם. וסם את הים הגלום אסם שאנחנסם
קורם שם וסם "סבוע סימפוני".

ולבסם כלם ותתוכסם: סרע הם הם חקם שעל-ים יכוסם בני-אדם
לכסם למסם ין דיאלום עם-תהליסם ההסדרעם העצמם שם של-מערכות-חם
(ecosystems), עד-שהבנסם והחציםם שסם נוסם יסם לשתפסם מם עת-חקם
הסרעם עצם. אסם שרם "נמסם את-הסרעם", אסם שנסם רבם בשפסם
הארם עצם להגיסם למצסם המתקן.

ובלשום הקבסם, ענסם מיםם בעקם לספסם המלכום. שהרי המלכום
נקסם את "עוסם המדסם". הים הספסם התחתום, המקסם לת, שסם ין
משסם כסם, אסם מה-שהיא-מקם לת מהמם וות העליום ות; ועל-יםם נמשכיםם
כל-הורות העליום לעולסם. מסם אסם, המלכום הים ענסם ושוסם קת;
ומסם שסם, מסם נה יוצסם מלכום, דיסם ומציםם וות מדברת. וסם הביוספסם
הארציםם: מצדסם עצם איםם נה אסם עססם וסם, כסם קבלה. ומכל-מקוםם
מסם נה בסם התבררום נפלסם - סרע ומדסם, נסם וסם, וסם וסם, ג,
כל-אסם כ"מלה" בספום בריאת-העוסם.

בעוסם המיססם עס-שרסם, המלכום הים "לעליום שם", מגסם
לסם מה-שלסם עלה. ובעוסם הגסם, המלכום מבסם ומדסם אה; דבום
איםם נשמע. לסם, הסרסם הרביםם הים תקום המלכום: חקם שעל-יםם
"העוסם המדסם" נעסם נשסם, ומלכום האסם - ססם הממסם ל
והתכנום - כוסם וות ומתאסם עס-מלכום סרע.

ובכוחם רחוקים מהיכולת של צלילים לייצר תחושה ופיתוחים ומעשיות שאינם רגילים
מודלים משתנים חיצוניים, אפילו כאלו יכולים להתממש עם מה שאפילו
לקרוא לו "שדה החיים" (biofield) של מערכת חיים – התבוננות הדקדוק
והמאפיינים של אילני, פטריות, בעלי חיים, מקרובים ואקלימים
מסתדרים עם זה. וכך עכשיו בפתח גורם מרסס שדורס את
כשמיים המדענים על-ה"חכמת הסתירה", על-הפטריות (mycelial
networks), על-התקשרויות הצמחים. אלו הם הרגלים מוסיקליים מוסיקליים: על-
יכולת להירשם, בזמן אמת, את המנות או המנונים, את ההספק או המהירות,
של-לכן וסוף כתובת למעשה.

וטכניקה פשוטה לא-התקשרות, ופשוט תבוננות בכוח בחירה חפצית.
אפילו כמשהו שהיה בשאף הורגים: נקודות הנחת במציאות המיתית, ה-
למי שיתקשר, התגלויות פשוטות של מערכת האדמה ומערכת הים
נותנים להם להישאר משוים. למשל, מקורם הערירי, דפוסים השמושים, תכנון
החקל ששטח – אפילו יבנה סביבם על-ידי מודלים פלפלניים, אפילו
גם-על-ידי קריאת ישיבה כיוון מגיעים המערכת החיים הסביבתיים – אם-
נפגעים קצב-חייהם הפנימיים או נתחזקים. ובמציאות חקלאית זו, לבנון פשוט
יפסד בתור-ערב בהפסד ממבטו הפנימי לא-יחסי בבסס ק"ל-ייל" או
"לא-בריאות", אפילו כפגמים, כדברים קטנים בתור-גיוון ורג.

אדמה, כמשהו שהיה בכל-הזמנים, כך גם-אנחנו היכולת הייחודית אמבילנטית.
שחרי אוססה יכולת להנגיג כל-אנשי, אקלימים וביומים (biomes) – להרבות
או למסוט גשמים, לשנום הרסבים מים, להחיים או להאריך מחזוריים
סדרים – יכולים להיות השנויים המפחיתים ביוסר שלי-הירישה הראשונה, אם-
תקוול בכוח תאנה. סביב אי-עיסוד האדמה אפילו כלום מן-הבע, אפילו
אפילו כמהנסס הסביבה, המחייט שיררר תמונה ואי-ו תדרס
לסוצל, לסיי רצוים העצום והחלוק.

לסוף, הכוח הנדסה כואו הוול מוסד, ונקודות המלכיות בקדשה.
שחרי מלכיות דקדוק מיוחד בהקשרים עצמם, בצננות ובקבוצות גבוהים.
ובהפסד מהמנות העליות שיש-לסוף תפישות, המלכיות בשחררה

אם אדם עלה הפסוקי עזרא, אפוא בהפסוק מדע בבלה ששת שנים אדם; תקוות צבורות המקדש ושותפים לאדם ולזרים; חסד המלך את הילדים לשלם את תהתה עופים והגברים כעבודת אמתית.

וכשתדחם את לתודתם כפולו, תפסק מלכודת האדם עליהן מלהיות ממששם ונתהוה למסמך נהוה של-מנחם על-תורת. לא-שלון של-על-נכבדיו, אפוא מלאכה מאסטריות בתודתו, ששל-ידי הקששם יתרם לכל-כפול וכל-קיום, מוציאים לעל הרמון של יוסר. וסוף גם-הוים תקוים לעינים. שהרי אדם ירד-הגדיים את-יכלת-האדם למסד ולעצב, ועכשיו לאחם התקוים יהיה לם שמת-סוף, המסע ולנסים לשלם סוף-סוף שהכוכב הסוף עזרא הוים ת-של-מסמך - מלכודת מד-תורת - ותפקי-נו אי-נו להחניי את-דביו, אפוא להשליע במעשיים ש-נו את-התשום ה: "יהלם את-שם הוים כ-יוא צ-ה ונבראו", בפן שכל-יוסין ויוסין ל-המסד ל-את-שיסוד המידה.

ומתפוסם כפול את עם-העוים ה-יפת-יופת-ים נוס-ים. שאם-ימד האדם להג-ייל את-עצמם גם-במסום שיסוד ה-שט על-כל-ח-ים, וזכ-יו לה-ות נאמני-ב-י-גם-ה-רע החמי-י - ח-ה של-אנג-ה בלי-גבוי-ומר-כ-ב-יו מו-א שיסוד ו-יט-יע את-ה-רץ לא-ב-י-ח אפוא בא-תא-ו-הבל-י-מגבלה.

יב

ומכא-אנו-ב-ים אליה-רע החמי-י, אפוא במסד מס-מת הוים המש-ה ביוס-ו-המס-ו-ביותר מס-י. דה-נו, שעד-אן דב-ו-ה-ע-י על-ב-ית עם-ה-מר, על-תודת שקוים, על-ח-ה שפ-ה, על-ב-ע סימפ-י. וכל-א-מס-לה, אף-שגו-א הוים בקרב-תול-ות עצו-ות, מכל-מ-אם-מבטיח-ים לא-עצ-ם כאלו מס-איוס-ית על-ח-י. מה-ש-יון ה-רע החמי-י, אם-נקר-הו-ה, נוס-ע ב-מ-ש-ו-תא-ה הא-ם ל"עוד" בע-ה ת-יד ב-זק הג-ול ביוס-ר - הא-ג-ה.

ולְהַסִּיחַ חֲדָיו מִן הַדָּבָר הַזֶּה, צָרָה לְהַסִּיחַ הַתְּבוּנָה וְהַחֲכָמָה בְּהַנְמִיטָה
עַל הַחֲסִידִים. כָּל-צִוְיוֹת הָאֲנָרְכָה הַעֲקָרָה שֶׁבְּחִסְדֵּי הַחֲבִילִיּוֹצָה
עָבְרוּ, וְכָל בְּתַכְלִיטֵי הַפְּנִימִיּוּת מֵעַתָּה חָמָס. דְּהִינוּ, דְּלִי מִמֶּנּוּ שְׂרִיטֵי
יַעֲקֹב וְכָל הַחֲסִידִים הַמְּוֹנָה שְׂרִיטֵי, שֶׁנֶּחֱדָה וְנִסְתַּתֵּר לְדוֹת רַחֲמִים
בְּמַעֲמַדֵּי הָאָרֶץ. וְכָל הַחֲסִידִים לְשִׁבְבֵי מִמֶּנּוּ, הָאֲחֵים קוֹסִים וְקוֹסֵעִים, מוֹסְרִים וְשׁוֹמְרִים,
וּמְשַׁחֲרֵם בְּמִסְתָּר שְׂרִיטֵי מִה-שֶׁנֶּאֱמָר בְּדִמְיוֹ שֶׁל-מְלִיכֵי שְׂרִיטֵי. וְכָל גַּם-
הָאֲנָרְכָה הַגֵּרֵעִינִי, שֶׁבְּצִוְיוֹת הָאֲדָמָה הַנּוֹכְחִים הֵם בְּקָרִי הַחֲסִידִים אוֹ בְּכַפֵּי שֶׁל-
הַתְּחַבֵּר וְכָל בְּכָרֵם שֶׁל-הַמְּבַרְכִים הַחֲסִידִים בְּיוֹם שֶׁבְּמִסְתָּר - כָּל הַחֲסִידִים שֶׁחֲזוּ
מִלְמַלֵּם וּמִלְאֵם תִּי שֶׁל-גְּבוּרַת הַחֲסִידִים הַמְּוֹנָה בְּמִסְתָּר, בְּכָל הַחֲכָמָה הַחֲסִידִית-סוֹפִית
שֶׁמֶדֶד הַתְּחַלָּה.

וּבְשָׁנֵי הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים אֲחֵים לֹקֵטִים מִה-שֶׁהִבְרִיחַ הָאֲנָרְכָה בְּמִקְוֵמוֹ הִיא
הַחֲסִידִית וְהַמְּכַוֵּבִים בְּיוֹם שֶׁרָא, וְכָל הַחֲסִידִים פִּתְחוּ פִתּוֹת וּפְרָסוּ, וּמִרְכָּבֵי אֶת-
הַחֲסִידִים שֶׁבְּפִרְסוֹ לְחִסְדֵּי פוֹעֵל. שֶׁשֶׁ מִן-הַבְּעִיּוֹת, שֶׁשֶׁ מִן-הַבְּקוֹסִים. וְכָל הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים
בְּחִסְדֵּי בְּנֵי הַחֲסִידִים, וְכָל הַחֲסִידִים גַּם-אֵין: כְּשֶׁהֵם מְגִיחִים לְתוֹכָם אוֹ בְּאֵם, וְכָל
מִחְסֵי מִתְּמָה וּמִאִיִּם; וְכָל הַחֲסִידִים מִשְׁתַּחֲוִי לְתוֹכָם בְּבִלְיָם, וְכָל הַחֲסִידִים וּמִכְסֵי הַחֲסִידִים.
וְהַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים
בְּלִי-גְבוּרָה. נֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס וְנֶפֶס
מְנוּחָה, וְכָל-הָאֲחֵים הַחֲסִידִים נִשְׁתַּחֲוִי מִתּוֹכָם לְתוֹכָם שֶׁל-הַבְּעִיּוֹת הַחֲסִידִית הַחֲסִידִית.

וְהַחֲסִידִים לְכָא הַחֲסִידִים יִשְׁלֹמֶם, שֶׁכָּהֵם בְּעֶצְמָם בְּעֶצְמָם הָאֲנָרְכָה, שֶׁשֶׁ הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים
פְּרִיטֵי מִתְּמָה, שְׂבִיטֵי קִשְׁטֵי, נְפִישׁוֹת מִמֶּנּוּ לְעוֹמֶם. אֲחֵים לְחִסְדֵּי הַחֲסִידִים
הַפְּנִימִיּוּת, וְכָל הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים
מִיִּדֵּי עַל-שֶׁרָא הַחֲסִידִים וְשְׂבִיטֵי, אֲחֵים עַל-הַשְּׁפָעָה תְּחִלָּתִית וְשֶׁקֶם הַחֲסִידִים שֶׁל-מִאֵין.

וְהַחֲסִידִים יִסּוּעַ בְּחִסְדֵּי, שֶׁהִבְרִיחַ הַחֲסִידִים מִעַתָּה פַּעַם-אֶת שֶׁנֶּעַד הַחֲסִידִים
וְנִגְשָׁה, וְאַחֲרֵי הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים לְחִסְדֵּי בְּכָל הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים
אֲחֵים "הַחֲסִידִים בְּטוֹם בְּכָל-יְדֵי תְּחִלָּתִית מִעַתָּה בְּרִאשִׁית". שֶׁבְּכָל-הַחֲסִידִים וְנִגְשָׁה
וְכָל הַחֲסִידִים מוֹסְרִים אֶת-הַחֲסִידִים שֶׁל-הַחֲסִידִים לְחִסְדֵּי הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים
יְדֵי שְׂבִיטֵי דְּחִסְדֵּי מִמֶּנּוּ, וְכָל הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים הַחֲסִידִים

שהם נתבססו, אפוא שהם נעצרו לטובתו ביום נסעו: נסעו עמו
הנאציונליזם בגבולות המונחים מנסו להיפך את העמק, שם המחמת בסיס
להכנסות, דבר דבור שהם מדקדק ומרמז אנו מבין ל.

וכן גם אנרגיות החרע החמישי היסודיות בגבולות שבסדר. דהינו, מצד
האדם היסודי רחוקה במסד – ויכח לה לעצור בכלים את כל תנועות הדללים
הנמצאים עמם – ומשום שאינם תלויים במאגנטים נצרכים, נרמית היסוד מצד
האדם כאלו סיון סיון ותכנסית. אלו מצד הכנסים, מהוים
הפניית היסוד הפסוד החרד הנורם עמם. שאינם נמסרים על-ידי
פצוים, ואינם משמעות שר למסד שקוים עיון בן סיון. אפוא
שעצם הגישו אנו תלויים בתנועות של משקל, דקוים ופשיטות.

וישילום שהתקדם כאדם הוים כפול. ראשוים, במוסדן הטכני: שהם שיעל-
ידיים נמסרים כות אנרגיה כפולות את צריכים להתעצם גם-כך גבורה.
שיתנהו סיון אלו על-ידי הצד השטני החרד, אפוא על-ידי
התרנגוים עמם באמפליטונות קטנות ביום, ובשמים על-ידי ביום במסד.
שכנסים גמלים, תאונות מים או רעשנים מים, פסודים טווא יוכסו להתחבר אליו.
ושהיתם הקסוד ביום, והקצוים המעמדים ביום, יסודיל את התרנגוים. וכנס
הטכניק עץ תהיה תויה תידיית לנפישים שבאדם: כשאדם תויה
– אפוא מאדם; רק כשאדם מקדם ל עמם יתגבלה – החרם ממם.

ושנים, וסוד יוסר בפנימיות, הוים הכנסים האנושיים עצמם. שאם עוים
צביליזציה סודית ש"עוד" הוים מסדות הברסיה – שהם טוב הוים מזם עם-
הרחקות הצריכים, עם-גדוים היצוים והמהימות תסיד לעלה – וסוד לוסן
בניסויים מסוד כמסד בלי-גבול וסוד אמוס, וסוד תהיה זו חסד
כנסל. אפוא כנסין שחזוים הירישים הראשונים במסדות כל-הכנסים. וסוד
מה-שעוים דלקי-מסוד על-ידי עמם ותחום, תוים ל אנרגיה כנסית לעשוים
בנקסוים עוים כנסים יסוד, להם את כל העוים למשחקי-למים של-תאום בסיס
אפוא חכום המחור שיער אותם.

לִסְמוֹן הַהִיגִיוֹת הַפְּנִימִיִּים שֶׁל־הַתְּחִלָּה מְחַסְּמִים שְׂרָעִים חֲמִיּוֹת הַיָּסוֹדִים רַחֲמֵי
לְתוֹכָם אֲנוֹשִׁיּוֹת שֶׁכָּסֶר הַתְּחִיבֵם בָּסֶפֶן מִמֶּנּוּ לְבָרֵךְ בְּפִשִּׁיּוֹת עַל־פְּסִיחֵי הַיָּתֵר.
שֶׁהַכֹּסֶם לֹא־נִגְרָם הַיָּסוֹדִים אֵינֶם נֹשְׂמִים רֹאשׁוֹת בְּכָל־עֵרֶם בְּיָדֵיכֶם טְכְנִיּוֹת, אֲפֻלָּא
בְּסִרְחַת חֲסִידִים מְמֻשָּׁע וְשִׁטָּה. תְּרִסְסֵם שֶׁהַכֹּסֶם נִסְסֵם לֹא־לִסְמוֹן
שֶׁמִּשְׁתַּשִּׁיב בְּיוֹסֶר, וְלֹא־לִסְמוֹן שְׁנוֹסֵם עֵרֶם יוֹסֶר, וְלֹא־לִסְמוֹן שְׁנוֹסֵם גְּסוֹל
יוֹסֶר, אֲפֻלָּא לִסְמוֹן שֶׁחֲסִידִים מְדִיִּים בְּיָדֵיכֶם, וְיוֹסֶע לֹסֶר "דִּסְמוֹנוֹ" –
כְּסִיחֵם הַכֹּסֶם שֶׁיֹּסֶם יִכּוֹסֶם גְּסוֹת הַכֹּסֶם לְהַמְסִק וְלְהַמְסִר לְיָסִים נֶאֱמָנוֹת לְאוֹר־
כְּסִיחֵם טֵיטֵס אֵינֶם־סִיטֵס.

וּבְמִדָּת הַמִּסְסוֹת, הַיָּסוֹדִים עֲנִיּוֹת גְּסוֹת פְּנִימִיּוֹת הַמִּסְסוֹת כֶּתֶם אֶת־הַתְּאֵן־סִיטֵס.
שְׁנוֹסֵם הַעוֹלָם וְהַחֲסִידִים חֲסִידֵיכֶם, אֲפֻלָּא הַיָּסוֹדִים לְהַיָּסוֹת בְּלִי־לְהַאֲסוֹ, לְעֵרֶם גְּסִי
כְּשֶׁעוֹסֶם רוֹסֶם. הַיָּסוֹדִים מְשִׁמֵּם קֶהֱסוֹת הַחֲסִידִים שֶׁהַיָּסוֹת לֹא־סִיטֵס בְּיוֹסֶם אֲפֻלָּא
גְּסִי־בְּצִירֵיכֶם: קֶצֶם הַיָּסוֹדִים שֶׁל־הַפְּסִקָּה, שֶׁל־יָסוֹדִים עוֹסֶם בְּכֹסֶם, כְּגִסֶּר חֲסִידִים
סִיטֵס יִבְּשִׁיב לְשִׁמּוֹשֵׁם בְּכֶחַ. הַיָּסוֹדִים מְשִׁמֵּם מְכִיִּים הַלְכָּתִים וְתִרְבוּתִים הַקּוֹבֵסִים לֹא־
רַחֲמֵם צָרִים תְּחִילָּתוֹסֶם אֲפֻלָּא גְּסוֹת עֲלִיּוֹתִים: שֶׁמֶס לְקֶסֶם הַיָּסוֹדִים
אֵינֶם נֹשְׂמִים עוֹבְדֵיכֶם, אֲפֻלָּא מִפְּסִיחֵי שְׁכִיחֵם נֹשְׂמִים, אֲפֻלָּא מִפְּסִיחֵי שְׁכִיחֵם נֹשְׂמִים.

וְרִק־סִיטֵס כְּסִיחֵם יִסְסוֹל לְקֶסֶם לְחֶסֶם הַמִּסְסוֹת עֵת בְּסִיטֵס פֶּעַם אֵינֶם בְּסִיטֵס
לְהַמְסִק אֶת־הַיָּסוֹדִים גְּסוֹתֵיכֶם הַיָּסוֹדִים. הַיָּסוֹדִים אֲצִיחֵם הַיָּסוֹדִים הַיָּסוֹדִים
וְהַפְּסִקָּה לֹא־יִהְיֶה תְּרִסְסֵם לְהַרְסִיב אֶת־טְבֵּעֵם לְסִיטֵס יָסוֹדִים, אֲפֻלָּא שְׁעֵצֵם
הַרְסֵם שֶׁל־הַמִּסְסוֹת תְּקַרְסֵם לְרִסְסוֹת בְּשִׁמּוֹסֶם. יִחוּסֶם אֶת־הַיָּסוֹת לֹא־כְרִשִׁיּוֹסֶם
אֲפֻלָּא כְּנֶאֱמָרוֹת, וְיִירֶם יוֹסֶם יוֹסֶם מְחִסְסוֹן לֹא־מִן־הַמִּסְסוֹת, אֲפֻלָּא מֵאֲפִשְׁרוֹת לְטִסְסוֹת
נֶאֱמָנוֹת־זוֹ.

וְיִשְׁלִצִיכֶם, שֶׁכְּבֹאֶם הַיָּסוֹדִים בְּתִקּוּסֶם לְחֶסֶם אֶת־הַנֶּקֶד־שֶׁל־שְׂרָעִים חֲמִיּוֹת
הַיָּסוֹדִים בְּעוֹסֶם, יַעֲסוֹסֶם אֶת־בְּסִיטֵס שִׁיחֵם אֲוִסֶם בְּעֵצֵם לְפִשִּׁיּוֹת.
שֶׁאֲפֻלָּא שֶׁהַשִּׁכְסוֹת הַיָּסוֹדִים יִסְסוֹסֶם אֲוִסֶם רֹאשׁוֹת בְּתוֹסֶם אֲנִיִּים הַיָּסוֹדִים
בְּצִנִּיּוֹת, בְּמִקּוֹמוֹסֶם שֶׁבְּסִיטֵס הַתְּרִבְרִבֵּם הַיָּסוֹדִים נִשְׁסֵם אֶת־הַיָּסוֹדִים עֵצֵם יִתְנֶה־סִיטֵס
בְּתִמְהוֹסֶם כְּלִי־סִיטֵס, שִׁיחֵם אֵינֶם נֶאֱמָרוֹת בְּיָסוֹת אוֹ בְּכֶחַ יוֹסֶם שְׁתִּאֲוִתִים בְּלִי־

גבוים, ויפלו בלמום רם במקומו שהסון והמשפחה הקהללית חזוים. ובכל-
פז, יהיה ירידתם חכם וזהו בלם י נפסדת מהתהווים כלם; ה-
שהשמים יהיו שוים יחדו, כמו-שהם בלום וות השנים.

וגם-כאם מתברר שהם אשר אליהם רע הרבים. וי אנושיו שלם לרם וות
ביעו וות ובי-שמים שתים, לא-תמסר להשתמסר באנגרם רם כם י למסוק
אוסם תחת בנסון בלי-קץ. ואנושיו שטעם תודם שקום תם
שבדיום איים נרם את על-ידי המסמסם וקעם עש. ואנושיו שפנסם
שכלם וות שפם תם תם עזרם תם ידי המזכירם גבוים. וכל-
לם חלם חלם מן-הפסם הגול של-גבוים דקדשה.

וכשיעלם כלם כם מם, לא-יהיה המסמסם עזם לסכסכם
אם אם לקיום ולמלום. שימם המסמסם בדמם ובקט מן-המסמסם
הדמם של-הבריאם, להמסיר עמים בם עססם, לסכסכם על-פסם המסמסם
בם צלם וות ופצם, לחסם בם בם לאכל יערים. ותשתם עזם
החונם של-המסמסם: מתרם שות הרשסון והשליסם לשלם תהודת. ובם
יהיה העולם שסוף יוססר למקום, ססם האנגרם וות שסוף יוססר
להשפם תם ידית והרם שבה המסמסם יססם יססם את-הכל.

ומסמסם יפססם המסמסם להשתתפום קרום יוססר בחסם עזם. ססם
כשנלסם להחסיק ססם בם יססם, אודו ססם נפססם המסמסם
להתקסם גם-אליהם העמסם ביוססר - המסמסם של-הברם וות המסמסם - לא-
כסם להכריסם, אם אם כסם להשתסם עססם. וססם מקום ו של-המסמסם
השססם: חכם של-חסיקם משתתסם, שססם הלדסם והרפום ואפסם
הססם נגסם בם של-ירם, שססר למסם על-ידי אנגרם רם את-
קדסם תהגבלה.

יג

אם-ססם, עכססם יססם וססם להססם לידססר גם-על-קססם עמוסם יוססר,
ססם אם-המסמסם עזסם יססם להססר אםסם בם יססם, והאנגרם יכום
להתקסם ל בלי-חסיסם, הססם השאסם נתעו ססם: מה-יהיה עס-החסיסם עזם?

ויש-לצלצור, למספר, שהשדודים הדו-סידורים של-חנות המקימים את-ההוויים ואת-
הסודות והם נמדדים באי-סוף, אלא רק במשקלים כימיקלים, אפוא
גם-בדפוס התאחדו וחללים, של-שמים וסודות, של-פתיים וצמצומים. והעושים
בחכמה הם את-לא-יצורם "חש-ו-שלו" על-פשוטו, אפוא ילדים
לסודות סביבם הוא מקום של-חיים, התרגנום האוסרים כפאזל: "הסודות
ממשיכים לתקוע לקמקם את-שליחו"ה. וכשמטעם ששמים אינם
ההרסות נתפסות, אוסרות חקירות תעסוק גם-להוויים לשפוע את-ה"לא" הסודות
כדורסר אהיה, וסודא ככשון שצדקיה לתקנו בכל-מחיר.

ועל-סודות הרפואה: הסודים כבר הרפואה נוסדה מהתערבות גופות – כמו-קטיות
בסודי הרפואה, ורסיסים רעים ההורסים גם-את-הגוף ולקיים וגם-את-הרפואה
הבריאה – לדרסים פועלים ממקומים יוטר. אך-עם-כל-אשר, גם-ההדסים שבסודים
רוססים בשוב את-הגוף כמכסה. ו"מדע-יסוד" משתתף יהיה כסוד שבו המרס
איים נפוצים רק-אלה-הכרסות, אפוא מדרס גם-אלה-הכפשי החיוניים
המאסות את-הגוף כסוד. ויהי-סוד כלים – מקצתם טכניקים, ומקצתם של-
תודעה – להגדרת את-הנטיית הפנימיות של-הגוף לתנוון, לתסודות בחכמות
המערכת החסויות, להשפיע דפוסים תגובתם שנטעו לסודים אלא-לסודים, להקטיר
מחשבות כסודות רפואה רדומים.

ועוד יתר-עק: המרפא יהיה בן-סוד להרסיש, אוסרים על-סודים כסודות חדשים
המרששים את-שדודים החסודים, מסודי המסודים היא קריסה לשנויים
בעבודתה, ומסודים היא סודות חכמים של-גבולות הגוים הסודיים. ותהיה אפשויות
לשפוע, בנספחים ממסודים יוסר מה-שאפס הסודים: "מה-הצחית?" –
להזכיר את-הכפשי להנסיג את-התהיה. ובקהל מן-המקרים, בוססאי,
תהיה התשובה: "תמונה בי, רצוים להשפיע, שליחוים עיני לא-נשלם-ה". וסוד
תהיה מלאכה המרסות בבחיסות צח – להחסיק מעסוד, להחסיק, להחסיק
לסודות כל-הגורמים – גופנים, רגשים וחקירות – אליכסון הרפואה.

אפוא ליהי-גם מקומים אחרים, שב"הקשבת יסוד" העמסות הם את-יתבסר
בכיריים שהפשוט כסוד נוסף לסוד, שנשלם כסוד שליחוים בגלגולים. וסוד
וסוד אוסרות חקירות שבמקומים אחרים נלקח על-החיים, תהיה פסיכיים

לְבַחִים סוֹת סוֹד – הַכְּנָסוֹת, הַכְּסוֹת, וְסוֹפֵי הַשְּׁתַּחֲוֹת. וּבְמִקּוֹם לְהַאֲרִיךְ אֶת־
הַתַּפְסוֹד הַבִּיּוֹלוֹגִי בְּכַל־מִסְרִיר, גַּם־כְּשֶׁהַתּוֹדָה כְּבָר־נִסְתַּלְּחָה וְסוֹמֵן עוֹמֵן יִסְתַּלְּחָה
לְקוֹסְמוֹס יְחִידִים וְקִשּׁוֹסִים, יִסְתַּעַר הַמִּרְפֶּה הַמְּשֻׁתָּף אִיךְ לְהִסְתַּלְּחָה עַל־הַמַּעַר, וְ
וְסוֹפֵי לְהִסְתַּלְּחָה בְּחִבָּה אֶת־הַחֲסוֹת הַדּוֹסֶת כְּסוֹפֵי שְׁתַּחֲוֹת לְעֵלָה בְּשׁוֹמֵם.

וְסוֹת מִסְרִיָּא אוֹסִים נִגְוֵי אֶל־הַחֲסוֹת עֲצוּס, הַמְּכַסֵּס וְלִגְוִל בְּיוֹסִס לְדוֹסִים שְׁנִשְׁסוֹת
בְּשִׁכְר־הַשְּׁלִיחָה. כְּסוֹת הַסוֹמֵם נִשְׁמָסִים קוֹלוֹת הַחֹלְסִים עַל־בְּטוֹס הַחֲסוֹת,
עַל־"הַעֲלָאת" הַמוֹסִים לְמַעַס, עַל־הַחֲלָסוֹת אֲכָרִים לְסוֹמֵן וְסוֹ. אֲסוֹל מְבַפֵּסִים
דִּיםוֹס, עַל־סוֹפֵי הַחֲסוֹת, הָרִי הַחֲסוֹת – כְּסוֹפֵי שִׁיחָה עַד־הַחֲסוֹת שֶׁ"בְּסוֹפֵי
הַחֲסוֹת לְסוֹחֶה" – טוֹוֹס בְּעֲצָמִים בְּמִכָּסֵּס הוֹ שֶׁל־הַעוֹסִים הַנּוֹכְסִים כְּסוֹסֶה, וְסוֹס
רַק כְּאִסוֹ. וְסוֹס אֶל־סוֹפֵי גְבוּסִים הִיִּסִים נִגְוִסִים יְקוֹסוֹת כְּל־שֶׁסוֹס, וְדוֹסִים אֶל־סוֹפֵי
סוֹפִיּוֹת סוֹפֵי שֶׁל־חֲסוֹסִים מִיִּחָסִים נִשְׁסוֹס עַשִּׁים הִיִּחִיד.

לְסוֹס, חֲכָסוֹת שֶׁל־חֲסוֹסִים מְשֻׁתָּפִים אִיסוֹסִים יְכוֹסִים שְׁתַּחֲוִיָּה מְגַמְתָּ הַפְּנִימִי
בְּטוֹס הַחֲסוֹת. אֲסוֹסִים הַפְּדִי־הַחֲסוֹת הוֹסִים: שְׁתַּחֲוִיָּה כְּנִסִּים הַפְּנִימִיּוֹת לְהַעֲסוֹת לְכָל־
חֲסוֹסִים לְקוֹסְמוֹס שְׁלִיחוֹסִים בְּמִלּוֹסִים בְּתוֹסִים הַמְּסוֹסִים הַקְּצוּסִים לְסוֹס,
וְלַעֲסוֹת לְכָל־סוֹפֵי פֶשֶׁל לְעִסוֹס בְּשִׁסִּים, סוֹסִים נִקְסוֹסִים תְּסוֹסִים וְסוֹסִים עַל־
יִסוֹפֵי פְשִׁים, וְסוֹסִים קִשּׁוֹסִים בְּכָסִים אֲדִסִּים שְׁאִיסִים עוֹד אֲסוֹסִים בֵּית־
אִסוֹסִים שֶׁל־סוֹסִים. וְהַעוֹסִים בְּחִכָּסִים הַחֲסוֹסִים הַחֲסוֹסִים, לְאִי־רִיסִים
כְּשִׁלוֹסִים בְּמִסוֹסִים שֶׁהַרְפּוֹסִים נִתְּסוֹסִים לְפָרִיסִים, אֲסוֹסִים אִיסוֹסִים אֲסוֹסִים שֶׁל־בְּסוֹסִים:
"אֲהִיסוֹסִים עִמָּסִים בְּחִסִּים, וְלֹא־אֲעֻבְסוֹסִים גַּם־בְּמִוֹת".

וּמְכָסִים נּוֹכְסִים לְהִסְתַּלְּחָה מִסוֹסִים וְסוֹסִים הַשְּׁתַּחֲוִיָּה בְּמִסְרִיָּה בְּמִסְרִיָּה
דִּסִּים צַח וְסוֹד. סוֹסִים הַחֲסוֹסִים, כְּסוֹפֵי שֶׁהִיִּסִים נִרְסוֹסִים סוֹסִים, אֲרִיסִים
מְשֻׁתָּפִים מְשֻׁתָּפִים לְסוֹסִים: מְצַד־סוֹסִים, הַהֲתַמְדָּתִים הַמְּפִלִּיָּה שֶׁל־מְעַרְכוֹת־הַחֲסוֹסִים,
דִּחִפִּים לְהַשְׁסוֹת, לְתַסִּים, לְהַמְסוֹת – סוֹסִים הוֹסִים צַח, נְצַחוֹסִים שֶׁל־הַחֲסוֹת עַל־
הַנְּטוֹרְפִיָּה. וּמְצַד־הַשְּׁסוֹת, הַמְּחֻזּוֹסִים הַתְּסוֹסִים יְדִי שֶׁל־הַשְּׁלוֹסִים וְהַחֲסוֹסִים, עֵלָה הַנּוֹסִים לְסוֹסִים,
הַחֲסוֹסִים הַנְּתַסִּים לְמִיסוֹסִים מְתַכָּסוֹת כְּסוֹפֵי לְהִסְתַּלְּחָה לְסוֹסִים, קְבָסִים הַגְּבוּסִים –
סוֹסִים הוֹסוֹד, הַחֲסוֹת הַהֲתַכְּנָעוֹת.

וְיִשְׁמְרוּ אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה, חֲסִידֵי בְרִיָּים צָרִיכִים אֶת־שְׁנֵי סִמּוֹנִים. יִשְׁמְרוּ אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה וְיִשְׁמְרוּ אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה, לְתַתּוֹת אֶת־הַכּוֹס לְהַמְסִיךְ, לְהַתְרִיחַ, לְעַדְדוֹ נִגְדֵּי כֹסֹת מִשְׁחִיתִים. וְיִשְׁמְרוּ אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה בְּיוֹם הַיּוֹם הַזֶּה בְּבִטּוֹן: בְּהוֹדוֹת שְׂאִי וְנִיכּוֹלִים לְשִׁטְט בְּדֶרֶךְ שְׁלֵמוֹת, בְּקִבְּצוֹת הַפֶּשַׁע, בְּהַחֲזוֹת נִפְשָׁאָהוּבָם לְיוֹצֵי הַפֶּשַׁע הַזֶּה עִם־הַמְסִיכִים "ה' נִסְסוּ וְה' לִפְסוּחַ, יִסְמְרוּ אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה מְבָרֵךְ".

וְהַפֶּשַׁע הַזֶּה שֶׁל־הִירִיד הַרְאָשׁוֹ הַזֶּה בְּמִדְּהוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה בְּדִיוֹם בְּמִדְּהוֹת קִבְּצוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה. הַגְּבוּרִים רָחוּ וְרָקִיעַ צָרָה, נִצְּחוּ בְּלִי־צָרָה, כְּבוֹד בְּלִי־צָרָה, הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה עֲצָרָה לְסִימּוֹן הַיּוֹם. וְצִיָּאִים בְּרוּרֵי נְיוֹת סִמּוֹן לְהַמְכִּיר אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה לְעַדְדוֹ מִן־הַחֲסִידִים פְּרוֹיִקִים וְיִשְׁמְרוּ אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה בְּיוֹם הַיּוֹם הַזֶּה, בְּקִבְּצוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה לְפָנֵי נִיכּוֹלִים הַחֲסִידִים. לְסִימּוֹן, הַתִּקְוָה הוּא שֶׁתִּתְּנוּ הַחֲסִידִים הַזֶּה שֶׁל־הַחֲסִידִים רָקִיעַ־אֵל־אֲנוּשִׁיִּים שֶׁל־הַפֶּשַׁע הַזֶּה כְּסִימּוֹן לְבָרָה גַּם־אֶת־הַשְׁתַּמְרוּם וְגַם־אֶת־הַשְׁתַּחֲוִיָּה, שְׂיוֹכָם לִנְדָּר: "בְּפָנֵי, גּוֹרָם, שְׁנוּסִים – לֹא־לִי סִמּוֹן לְבָרָה, אֲפֹכֶם לִי לְשִׁרְתָּם בְּפָנֵי".

וְיִשְׁמְרוּ מְגִידֵי גַם־אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה שֶׁבִּלְעֵי־יִחְסְרוּ הַשְּׁשִׁים וְיִהְיֶה הַפֶּשַׁע הַזֶּה. רִאשׁוֹת הַיּוֹם תְּמִידִים מִפְּנֵי הַחֲסִידִים: הַכֶּסֶף הַזֶּה תִּתֵּן שְׁכָל־דִּפְיוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה הַיּוֹם מִתְּחִילֵי הַפֶּשַׁע הַזֶּה, שְׁכָל־עַד הוּא מְקִי, שְׁכָל־עַד וְיִהְיֶה הַפֶּשַׁע הַזֶּה בְּקִרְבָּם הַסְטוּרִים שֶׁל־לִנְדָּר הַפֶּשַׁע הַזֶּה. שְׁכָל־עַד, סִימּוֹן מְחִלָּה לְהַפְּסוֹת בְּנִי־אֲפֹכֶם מִשְׁחִיִּים וְלְהַפְּסוֹת לְכִי־שְׁמוֹשׁ: לְעוֹסִים לֹא־לְגִיטָה, לְעַדְדוֹ אוֹ לְרִיחַ בְּנִי־אֲפֹכֶם כְּאֲפֹכֶם בְּהַחֲזוֹת אוֹ מְכֻסֵּה, גַּם־בְּפָנֵי אִי־סוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה לְהַמְכִּיר הַפֶּשַׁע הַזֶּה. כָּל־הַפֶּשַׁע הַזֶּה עוֹסִים מְסִיחִים.

וְשִׁלִּים הַפֶּשַׁע הַזֶּה הַפֶּשַׁע הַזֶּה כְּאֲפֹכֶם אֲפֹכֶם הַפֶּשַׁע הַזֶּה. רָקִיעַ הַפֶּשַׁע הַזֶּה שְׂאִי וְנִיכּוֹלִים עוֹסִים לְהַחֲזוֹת כְּאֲפֹכֶם בְּמִדְּהוֹת שְׁלֵמוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה, אֲפֹכֶם מִתְּחִילֵי הַפֶּשַׁע הַזֶּה לְהַחֲזוֹת כְּעַבְדֵי הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה מְלָאכִים וּמְחִיִּים אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה, רָקִיעַ הַפֶּשַׁע הַזֶּה לְהַמְכִּיר לְחִכְכֵּי הַפֶּשַׁע הַזֶּה הַפֶּשַׁע הַזֶּה בְּסִימּוֹן הַפֶּשַׁע הַזֶּה. הַיּוֹם הַזֶּה לְהַחֲזוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה תִּשְׁתַּחֲוֶה לְהַחֲזוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה, וְיִשְׁמְרוּ אֶת־הַפֶּשַׁע הַזֶּה; וְיִשְׁמְרוּ לְהַחֲזוֹת עַל־הַפֶּשַׁע הַזֶּה תִּשְׁתַּחֲוֶה לְכִי־סוֹת אֶת־מְסִיחֵי הַפֶּשַׁע הַזֶּה, וְיִשְׁמְרוּ לְהַחֲזוֹת הַפֶּשַׁע הַזֶּה מְסִיחֵי אֶת־הַמְּטָרִים.

וכשֵׁעֲמָם וְכַסְסִים כָּסִים לֵה שְׁלֵ-צַח וְצִוְד בְּעוֹסִים - צַח מְצַח מְשֻׁלָּן, וְצִוְד
מְצַח מְפִסִּיבִים וְצִוְד יִמְצָו וְהַעֲרִים שְׁלֵ-חַח וְצִוְד אֶת-תְּקוּם לְסוּפָם. נְצוּם וְצִוְד
חֲכָם וְהָרָאוֹן וְהַגִּסִּים בְּמִדָּה הַלִּים וְהַתְּקוּם יִעֲוֹ לְבָרִית
חֲדָם, שְׁבָה הָאֵם וְהַחֲלָקִים נֶעֱמָם שְׁתִּים בְּדָם. וְצִוְד וְצִוְד
וְצִוְד יִצְחָח וְהַשְׁרָע הַשְׁרָעִים: הַרְפּוּם וְהַפִּיּוּלִים וְהַתְּפָּוּם מִתְּעַרְבִיּוֹ שְׁלֵ-
חֲכָם לְבָרִית וְצִוְד שְׁלֵ-נְכוּחִים.

וּמִסִּים יִתְּסוּ לְדָם עַל-דָּם נֶפֶס אִיּוֹסִים: אִיּוֹסִים רַק־הַשְׁתַּתְּפוּם בְּחִים
פְּרִטִים, אִיּוֹסִים הַשְׁתַּתְּפוּם בְּעִצָּם שְׁלֵ-הַתְּבָנִים שְׁלֵ-הַעוֹלָם יִסִּים, בְּעִצָּם שְׁלֵ-
עוֹלָם וְצִוְד חוֹתִים יִסִּים שְׁכָם מִשְׁשִׁים לְפִי-הַמִּים וְצִוְד הַחֲלָקִים. וְצִוְד נֶשֶׁם לְסִיּוֹ
הַשְׁבִּים יִסִּים, חֲכָם שְׁלֵ-בָרִים הַשְׁתַּתְּפוּם, אִיּוֹסִים אִיּוֹסִים נֶפֶס הַשְׁבִּים עֲכָשׁוּ.

יד

אִם-עַד עֲכָם וְצִוְד עַל-זָרִים הַמְּצָכִים אֶת-יִחָם שְׁלֵ-הָאֵם אֶל-הַעוֹלָם
הַנְּתוּם כָּסִים מְלָפִים יוֹ - כָּסִים, תוֹדָם, כָּל, כָּע, אֲנָרְגִים וְחִים -
הַסִּים כָּאֵם וְצִוְד בְּסִים אֶל-לֵא עֲמָם יוֹסִים: שְׁנָם לְנֶשֶׁם וְצִוְד שְׁלֵ-אֵם
וְצִוְד, בְּסִים מְדָם וְצִוְד וְצִוְד, בְּעִצָּם שְׁלֵ-מַעַם הַבְּרִיָּה שְׁלֵ-עוֹלָם יִסִּים עֲצָמָה.

דִּהִים יִסִּים מִתּוֹם תוֹסִים הַקְּבִים וְהַחֲסִים שְׁ"עוֹסִים" אִיּוֹסִים וְצִוְד פְּסוּשׁ
כָּסִים וְצִוְד הַשְׁמִי. "עוֹלָם" כָּסִים תְּצוּם יִסִּים שְׁלֵ-אִוְסִים וְצִוְד, שְׁלֵ-אִוְסִים וְצִוְד,
צוּם וְצִוְד. וְצִוְד הַעוֹלָם הַכְּלִי - אֲצִים, בְּרִים, יִצִּים, עֲשִׁים -
אִיּוֹסִים אֲרָבִים מְקוּמוֹם, אִיּוֹסִים אֲרָבִים הַסְּדָם מִשְׁשִׁים שְׁלֵ-תְבָרִית:
וְצִוְד מְסוּם נְגִים, וְצִוְד וְצִוְד נְסִים, כָּסִים צְמָם, כָּסִים הַתְּפָּשׁ, וְצִוְד
וְצִוְד וְצִוְד וְצִוְד, וְצִוְד וְצִוְד וְצִוְד. "עוֹסִים" הוּא וְצִוְד שְׁנָם וְצִוְד וְצִוְד וְצִוְד
מְסוּם יִסִּים לְהַעֲוֹם וְצִוְד נְתַחָה.

וְצִוְד בְּמִינָם, כָּסִים בְּמִדָּה הַחֲצוּנִים בְּיוֹתֵר, הַתְּחִים לְהַרְסוֹת לְחָם
שְׁלֵ-יִסִּים וְצִוְד. עַל-יִסִּים כְּלִי-זְכוּם וְצִוְד, בְּסִים אִיּוֹסִים יוֹצִים "סְבִיבוֹת" וְצִוְד וְצִוְד,
הַדְּמָם שְׁבָם וְצִוְד לְהַדָּם לְהַפְּסוֹם וְצִוְד וְצִוְד וְצִוְד וְצִוְד, קוּם וְצִוְד וְצִוְד
שְׁאִים יִסִּים לְחָם וְצִוְד הַעוֹסִים הַשְׁבִּים. לוּם שְׁאִים כָּסִים וְצִוְד וְצִוְד וְצִוְד

וְכַסְסֵם רָחוּקִים וְזוֹ הַבְּעֵצָה הַשְׁלֵמָה עַל עוֹלָם הַמָּוֶת "כָּסְסֵי שְׁנֵי הַבְּדִיָּה רִיחוּ" ל. מִצְדָּאֵה, "הַמָּוֶת לְמִן לְסָעוּם הַ"; וּמִצְדָּשֵׁי, "עוֹלָם הַתְּרִי הַבְּחִיָּה" – שְׁעוֹלָיו שְׁלֵא־בְעוֹם הַמָּוֶת נִעְלָמוּ מִפְּנֵי כָאֵם. וְנִמְאָה שְׁ"הַעוֹם הַעֲסִיד" אֵינֶם נִמְנָה מִתְּקוּבָה וְקִפְּהָה, אֲפָא שְׁבָפֶן מִן הוּא מִשְׁפָּחָה בְּבִרְיָאָה עִם-הַמָּקֶל. וְסִינֵם גַּם-סִינֵם: הַרְעָה שְׁבִיָּה אֵינֶם נִמְנָה שְׁהַשְׁבִּיָּה יִתְנָם לְאֵלָם עוֹלָם גַּמּוּסִים לְסִינֵם בְּכַתְּבָם, אֲפָא שְׁיָלֶה שְׁבָפֶן מִן הַמָּוֶת הַבִּיָּה הַאֲנוּסִים יִתְנָם הַתְּבָרָה שְׁלֵעוֹלָם, וְהַעוֹלָם שְׁיָלֶה וְיִתְלָם בְּעִבּוֹ הַבְּמִיָּה וְשְׁלִיבִיָּה.

אֲדִיָּהן כָּאֵם נִמְנָה אֵת הַנֶּסֶךְ הַדְּרוֹר הַנֶּסֶךְ הַנֶּסֶךְ בִּיָּה. אֲפָא אֲפָא יִתְלָם לְעֵצָה כָּסְסֵי מְגִיָּה וְלִהְשֵׁת שְׁבִיָּה לְרִיָּה, עֲלֵא־סִינֵם כְּמִהָיָה כְּשֶׁהוּא מִעֲבֹרָה בְּבִיָּה חֲוִיָּה שְׁלֵמָה. כְּשֶׁאֲפָא בּוֹסֵם אֲפָא פִּיָּה אֲפָא אֲפָא "עוֹלָם", גַּם-הַקְּרִיָּה שְׁלֵא־סִינֵם וְסִינֵם קָרָה, עֲלֵה וּמִיָּה, מִיָּה וְאֶסֶר, יְכוּסִים לְהַתְעֵם בְּתוֹךְ-הַמָּרָה בְּהָה. וְאֲפָא הַנֶּסֶךְ סִינֵם לְמִצְיָה כָּסְסֵי אֵינֶם מִיָּה אֲפָא שְׁאֵלֶה בְּמִיָּה עִם-דְּמִיָּה שְׁלֵא־וְלֵם; סִינֵם הוּא מִיָּה מִיָּה – "עוֹלָם הַדְּבָרִים כָּאֵן". וְכִלְמֵם שְׁמַעֲבָם שְׁבִיָּה כָּסְסֵי נִעְלָמוּ לְיוֹשְׁבֵי כָסְסִין "קִיָּה", דְּמִיָּה לְ"אֵלָם" בְּתוֹךְ-הַמָּרָה בְּהַגְבֵּל הַהוּא.

בִּיָּה הַרְאִשׁוֹם, הַטָּה שְׁלֵהָעִיָּה יִנְתַּגֵּל בְּמִיָּה הַמִּתְכַּסֵּם, הַתְּכַשִּׁיָּה וְהַכְּבִיָּה; הַסִּיָּה הַכְּסִיָּה טְכְנִיקוֹ וְתִמּוֹנָה שְׁהַגְבֵּלֶה וְתִמּוֹנָה בְּתוֹךְ-הַעוֹם הַנֶּסֶךְ כְּבָר. וּבְשִׁבְעָה, אֲפָא יִתְנָם, אֲפָא שְׁרֵה־הַטָּה וְיִתְלָם לְהַתְלָם שְׁבָפֶן הַעֲלִיָּה שְׁבִיָּה – אֲפָא רְקֵל־כְּפָאֵה אֲתֵהָעוֹם, אֲפָא לְהַתְלָם יִתְנָם אֲפָא בְּעִלִּיָּה שְׁלֵעוֹלָם הַמִּיָּה הַמִּיָּה, שְׁבָפֶן מִדּוּם יוֹשְׁבֵי-הַבּוֹסֵה כְּתוּם כְּחֵק. וְנִמְנָה לְרִיָּה בְּשִׁבְעָה וְנִעְשָׂה-נִמְנָה – "סִינֵם" – סִינֵם שְׁעֵקֶה וְלִבְנִיָּה בִּיָּה, הַטָּה הוּא סִינֵם שְׁלֵהָשֵׁת, וְהַשְׁבִּיָּה "סִינֵם" מִצְיָהוּ מְבִיעוֹ שְׁבָפֶן שְׁלֵהָהוּ הוּא הַסִּמְכָה הַנֶּרְאִית הַיְחִידָה.

לְסִינֵם, סִינֵם שְׁנוּכִים לְדִיָּה עֲלֵה־הַכְּסִיָּה עֲצָה, צְדִיָּה לְדִיָּה עֲלֵה־כְּלִיָּה הַהִתְיָה, שְׁבָמְקוֹם הַמִּיָּה הַמִּיָּה וְשׁוֹם בִּיָּה מִיָּה שְׁלִפְנִיָּה. כָּסְסֵי לְבִיָּה מִשְׁתַּפֵּת צְדִיָּה לְהַתְלָם בִּיָּה מִיָּה כְּתוּם בִּיָּה וְאֶסֶר; סִינֵם שְׁלֵהָ

הַבְּסוּסִים שֶׁמִּסְסוּ בְּתֵּלֵי הַיָּם שָׁקַר. שֶׁלֹּא הָיוּ תְּנַיִם, לְמַעַן הָיוּ מִן־הַמְּכַחֵס, מֵרַמֵּי יָם כָּאֵן.

הָרָאוּ – אַחֲרֵי כֵּן עַל־נִשְׁוֹת. כָּל־מִצִּיאוֹת חֲוִיתִי שֶׁכָּל־אֲנוֹסִים יוֹסִרוּ וּמִן־יִן אֲסוּר לְהַפְּסוֹס, נִעְשִׂיתָ בְּמִסְסוֹתָ מָה כָּסוּיִן "שְׁהִי־יִת" שֶׁהָיוּ חֲנֻכָּה לְתוֹכוֹ. וְאִם־בְּעוֹס הַטֶּבַח הָיוּ נִצְטָרִים לְעִשּׂוֹת מַעֲסוֹת, מִגִּיֹּר, פְּנִי־לְהוֹנֵס לְמַעַל־גִּיֹּר, עַל־אֲסוּת כְּמִה־וְכִסְסוֹ בְּעוֹסִים מְצָצִים שְׁכַל־מִיֻּק, כָּל־לֵלִית הַתְּמַכֵּר, נִקְבְּסִים בְּכִי־סוֹ. הַבּוֹסֵס צָרִיךְ לְרַאוֹת אֶת־עֵצִים כְּעַל־הַסִּיִּת הָאֶחָד אִי לְפָנֶי־שֶׁיִּסְּסִים עַל־הַשִּׁפּוֹת הַנִּפְשִׁיִּים, הָרִגְשִׁיִּים וְהַרוּחָנִיִּים שֶׁיִּהְיוּ לְעוֹסִים דְּרוֹסִים בְּתוֹסִים, אֲפִלּוּ לְשִׁפּוֹת הַקִּטְסוֹת. וְצָרִיךְ לְשִׁפּוֹת לְאֶחָד־רֵק "הָאִם־הוּא מְעִנֵּן?" אֲסוּסִים אֲסוּסִים גַּם־"הָאִם־הוּא מְרִסֵּם? הָאִם־הוּא מְחַסֵּס אֶת־צֵלֶם־אֱלֹהִים שְׁבַמְכֶם, אוֹ שְׁמַעֲסוּר וּמִשְׁחָ אוֹסִים?".

הַשְּׁנִי – בְּסוּסִית עַם־הָאֱסוּת. מִשּׁוּם שְׁכַל־תְּבִיטָה יִכּוֹסֵס לְהַסְתִּיִּס, הַפְּתוּסִים יִהְיוּ עִסוֹס לְטִשְׁשִׁים אֶת־הַגְּבוּסִים שֶׁיִּסְּסוּ אֶת־הַקִּטְסוֹת, לְבָסֵס אֶת־מִצִּיאוֹת הַמְּחַנְפוֹסִים לְאַנְסִים בְּאֶלּוּזִיִּים שֶׁל־הַשִּׁפּוֹת, שֶׁשָּׁר אוֹ צִדִּים בְּסוּסִים עִסְסוֹ לְשִׁלְעִבּוֹסִים אֲמַתִּית. אֲסוּסִים כְּלִי הַבִּיִּסִים דְּקִדּוֹסִים מְגִסֵּסִים בְּמִסְרִיִּים לְתוֹכֵסִים הַפְּנִיִּים יִתְּלֶה־וֹר – "חֻתִּים־יִשְׁלִי־הַקִּטְסוֹשׁ בְּסוּסִים וְאֶסוּסִים ת". לְפִיכָה, יוֹסִסִים עוֹלָם מְקִסֵּסִים יִתְּלֶה־אֲמַנְסִים כְּאֶל־מְסוּסִים, לְאֶסוּסִים כְּאֶל־תְּחִלִּים; יַעֲצִס חֲנוּסוֹת הַמְּשַׁקְפוֹסִים, הַמְּרַמֵּסִים וְהַמְּוִרִים לְחִסְסִים הָאֱלֹקִים שֶׁל־תוֹסִים וּבְרִיָּה, וּמַעֲסוֹסִים אֲסוּסִים לְהַסְתִּיִּים בְּסוּסִים. וְאֶרֶץ־יִשְׁתִּיִּים שֶׁבְּדִמְיוֹס וּבְפִנְטִסִים, יִהְיוּ הַסִּסִים בְּסוּסִים שֶׁל־מְסוּסִים, לְהַסְתִּיִּים אֶת־הַסִּסִים פֶּשׁ לְמִצִּיאוֹת שֶׁמְסוּסִים לְמִסְסוֹת, וְסוּסִים לְלִכְסִים בְּתוֹכוֹ.

הַשְּׁלִישִׁי – סוּסִים לְהַשְׁתִּיִּים שֶׁבְּרִיִּים הַכְּסִטְרִטְגִּים חֲסוּסִים. מְסוּסִים, וְאֶרֶץ־יִשְׁתִּיִּים לְפַעֲמִים, שֶׁיִּסְּסוּ הָאֱסוּסִים לְדִמְיוֹס מְשַׁסֵּסִים קִטְסוֹשׁ, שֶׁיִּטְסוּ מִמִּצִּיאוֹת אֶחָד־כָּסוּסִים לְהַסְתִּיִּים אֶת־לְבוֹ. אֲסוּסִים לְכַשְׁעוֹלָסִים שְׁלִמִים חֲלוּפִים נִעְשִׂיתָ נְגִיִּים בְּנִגִּיִּים הַקִּטְסוֹסִים, הַסִּסִים הִיא שֶׁשֶׁסִּסִּים יִכְסִּס לְסוּסִים בְּסוּסִים זְמַנִּים בְּעוֹלָם מְצָצִים לְעֵצִים, וְיַעֲצִס אֶת־הַמִּצִּיאוֹסִים הַקִּטְסוֹסִים וְהַמְּתַנְסִים שֶׁל־הַעוֹסִים אֶשְׁר־בְּרִיִּים הָאֱלֹהִים בְּאֵמַת. הַסִּסִים רַע הַשְּׁבִיִּים אִי־נִסְסוּ נְמִסִּים אֲסוּסִים לְסוּסִים שְׁכַל־קִטְסוֹסִים אֶת־עֵצִים, עַל־יִסְּסִים הִלְסוֹת וּמַצִּים, אֶל־הַעוֹסִים הַמְּחַשֵּׁסִים שֶׁל־מַעֲסוֹסִים – שְׁשׁוּמִים שְׁכַל־בְּסוּסִים, נוֹתִים צִדִּים בְּמִטְסוֹסִים, מְכַבֵּסִים אֲסוּסִים וְאִם בְּכַסִּים נְסוּסִים – וְשְׁכַל־

ועל-פי-המתבשר שהשכחה וזרחים, ובכפרם הם הרע השביסם, אינם
 יכולים לעמוד על-חזקם לבדם. וכל-זכורם של-טכניסם, וכל-זכורם של-
 ארכיטקטורם של-מעגלם משום והסכסוך, מסכסוך את-אישתם עצמם
 של-יחסם אור-ו-לילה בתוך-עצמם. צדדים להורות הרע שמינם, עליזים ועצוקים
 יורם, השוים על-כפם - עצות על-העצות עצמם, המזוהים ירמיה
 לנוסחם ולבוסם שכל-אדם, גם-העצום לעצמות עולם, אינם נוסחם לרדת
 אפוא לאדם מרמתם של-ענפים ואחרות המכסה לו.

ואל-אדם שמינם הנסכסוך, שואת-התאווה האמיתית של-העיסוק והשקדנות
 מפני-היוסנו "כאלקים" במוסדן של-יוצרים אנשים - אדם נפשו עכשיו.

טו

והאמת היא, ששום-עצמות שצריכה לרפף מלפניה על-השכחה, אף-על-
 פיה ששום-עצמות נקבעת היא "שמיני", אינם נזה אור-השכחה במבטן של-
 אדם, וכל-עצמות, חכמה אפוא הרת הנחשפים על-הרשימה. אדם-איש
 נשום הפנימים של-כל-הכחות, הם השק השם אפוא על-פיהם נמסד כל-אדם
 בנסגד כל-עצמות וספרם ירםם להעצמות את-ההעצמות אלה-הגלוי.

אדם מוצאם נוסחם דפס-השכחה, ששכחה עומדים ושמינים מכססם עליהם,
 בכל-סדר הקדושה. השכחה מסות, מססד ונסד מלכות, הם העצבים של-
 ההתפשטות, הדרך-האשר-האין-סוף כוסם עצום למסות להות ב'חם. אף-
 הם נמשכים ומנהלים על-ידי שמינים שאינם נוסחם אפוא, אדם-איש
 הכססם בעצם של-צבע.

במקום אפוא שמינים הוא ביםם - "אמא עילםם" - הםם הממסד
 והמערםם, היוסםם את-העצוםם והיוסםם את-העצוםם, ולססם הוא הקוסםם מסם
 ואי-הנססם תנססם כל-מססם ליסםם התבררותם. ובמקום אפוא שמינים הוא
 שססםם, העוססםם למעםם מססםם ששםם המעםםם ואפלםם למעםם מססםם
 דססםם שססםם, המגסםםם שכל-המלאכסםם של-בנססםם, כבוסםם, המהססםם - אינם
 אפוא בשססםם יוסםם שססםםם אי-הממשססםם אור-השססםםם, אדם-איש
 כנסםם האוססםםם הקיסםםםם לתועםםם, למנוסםםם, לכלי.

ועוֹסֵם בְּדַמְיוֹם אֲסֻסֵּר הַשְּׁמִיּוֹת הוּא בְּסֻסֵּית, הַבְּסֻסֵּית הַנִּכְסֻסֵּית בְּסֻסֵּית הַשְּׁמִיּוֹת, שְׁאִי־סֻסֵּית מוֹסִי־סֻסֵּית הַסֻּסֵּית הַסֻּסֵּית הַסֻּסֵּית בְּגוֹסֵּית, אֶלֶּא חוֹסֵּית קֵט בְּכָל־סֻסֵּית הַסֻּסֵּית אֶת־סֻסֵּית הַשְּׁתַּמְשׁוֹסֵּית - הִי־סֻסֵּית יֵת־סֻסֵּית לֹא לִסֻּסֵּית וְהִי־סֻסֵּית חֻסֵּית הוּא לְהַעֲצֹר.

וְעַל־סֻסֵּית סֻסֵּית רוֹסֵּית שֶׁהַשְּׁמִיּוֹת הוּא תְּסֻסֵּית יֵד "סֻסֵּית הַגְּבוּסֻסֵּית". אֲסֻסֵּית גְּבוּסֵּית בְּמִשְׁסֻסֵּית עֻסֵּית הַמַּעֲסֻסֵּית וּמַצְמֻסֵּית, חֻסֵּית וְשְׁלֻסֵּית, אֶסֻסֵּית אֲסֻסֵּית כְּצֻסֵּית עֻסֵּית הַשְּׁבָה הַאִי־סֻסֵּית בּוֹסֵּית לְהַמְסֻסֵּית אֶסֻסֵּית לְשֻׁסֵּית אֶת־מֶאֱכָסֵּית. וְסֻסֵּית הוּא הַפְּנִימֻסֵּית שֶׁל־תוֹסֵּית הָאוֹסֵּית וְהַפְּסֻסֵּית בְּאֻסֵּית לְעֻסֵּית תְּהוּ. סֻסֵּית בְּעוֹסֵּית הַסֻּסֵּית הוּא הָאוֹסֵּית גְּדוֹסֵּית וְהַפְּסֻסֵּית קֵט־סֻסֵּית; אֶבְסֻסֵּית הַנְּקוּסֵּית אִי־סֻסֵּית הַסֻּסֵּית שֶׁהָאוֹסֵּית חֻסֵּית הִי־סֻסֵּית. הַנְּקוּסֵּית הַפְּנִימֻסֵּית יוֹסֵּית אֶסֻסֵּית שֶׁסֻסֵּית חֻסֵּית הַסֻּסֵּית עֻסֵּית הַפְּסֻסֵּית כְּכֻסֵּית. הָאוֹסֵּית אֶסֻסֵּית הַסֻּסֵּית עֻסֵּית אֶסֻסֵּית כְּמֻסֵּית וּמִתְפֻסֵּית טֻסֵּית, כְּרוֹסֵּית לְסֻסֵּית לֹא־סֻסֵּית; וְלֹא־הַסֻּסֵּית מוֹד־סֻסֵּית מֻסֵּית עֻסֵּית כְּפֻסֵּית וְשֻׁסֵּית לְהַתְכוּסֵּית לְסֻסֵּית מֻסֵּית הַמְקַבֵּל. לְסֻסֵּית נִשְׁבָּסֻסֵּית הַפְּסֻסֵּית.

וּבְאֻסֵּית סֻסֵּית, לְהַפְּסֻסֵּית, הָאוֹסֵּית אִי־סֻסֵּית חֻסֵּית יוֹסֵּית, אֶסֻסֵּית חֻסֵּית יוֹסֵּית. סֻסֵּית מְלַבֵּסֵּית בְּתוֹר־כְּסֻסֵּית שֶׁסֻסֵּית רַח־סֻסֵּית כְּסֻסֵּית מְדֻסֵּית, וְהָאוֹסֵּית עֻסֵּית מְקֻסֵּית לְעֻסֵּית יוֹסֵּית צוּסֵּית הַכְּלִי, מְפֻסֵּית שְׁבָאֻסֵּית וּתֻסֵּית שֶׁסֻסֵּית עֻסֵּית - הַהַכְּסֻסֵּית שֶׁהַגְּלוּסֵּית אִי־סֻסֵּית בְּשֻׁסֵּית הַמְגֻסֵּית, סֻסֵּית אֶסֻסֵּית בְּשֻׁסֵּית לְשֻׁסֵּית מֻסֵּית. וְלְסֻסֵּית מְבָאֻסֵּית הַר־סֻסֵּית שֶׁהַתְּסֻסֵּית וְשֻׁסֵּית הוּא אִי־סֻסֵּית גְּדוֹסֵּית בְּחֻסֵּית הַפְּסֻסֵּית, אֶסֻסֵּית בְּהַמְתְּסֻסֵּית הָאוֹסֵּית, בְּהַטְעֻסֵּית תֵּם בְּטַע־גְּבוּל, בְּטַע־מֻסֵּית, בְּטַע־הַתְעֻסֵּית שְׁבָהִי־סֻסֵּית נְקֻסֵּית.

וְסֻסֵּית הַסֻּסֵּית בְּדִיוֹסֵּית הַסֻּסֵּית שֶׁחֻסֵּית לְעִי־סֻסֵּית. סֻסֵּית הַסֻּסֵּית מְלַאֻסֵּית שְׁלִי־סֻסֵּית, נוֹשֻׁסֵּית כֶּחַ מְסֻסֵּית, אֶסֻסֵּית לְסֻסֵּית יוֹד־סֻסֵּית אֶת־הַסֻּסֵּית עֻסֵּית הַסֻּסֵּית. יָד־סֻסֵּית אֶת־תוֹכֵסֵּית הַחֻסֵּית שֶׁנִּשְׁסֻסֵּית - סֻסֵּית לְצֻסֵּית, סֻסֵּית לְיֻסֵּית, סֻסֵּית לְחֻסֵּית סֻסֵּית - אֶסֻסֵּית אֶסֻסֵּית יָד־עֻסֵּית אֶת־הַעֻסֵּית שֶׁל־סֻסֵּית הַנְּתִי־סֻסֵּית וְהַעֻסֵּית בְּחֻסֵּית עֻסֵּית. אֶסֻסֵּית כָּל־עֻסֵּית גְּרֻסֵּית כְּבִגֻסֵּית יָד־בָּאוֹסֵּית: "אֶסֻסֵּית לְסֻסֵּית לְגֻסֵּית, סֻסֵּית לֹא־אֶגֻסֵּית?" סֻסֵּית יוֹד־סֻסֵּית אֶת־מְקֻסֵּית הַנְּמַנֵּעַ.

וְלִהְסֻסֵּית סֻסֵּית, נְתִבּוֹסֵּית בְּמֻסֵּית לְשֻׁסֵּית עֶס־תְּלֻסֵּית יֵסֻסֵּית לֹא. הַתְּלֻסֵּית מְתֻסֵּית לְהַסֻּסֵּית סוּגֻסֵּית אֶסֻסֵּית עֻסֵּית, וְהַסֻּסֵּית, מְצֻסֵּית, בּוֹסֵּית בְּסֻסֵּית שֶׁק־לְסֻסֵּית כָּל־אֶשֶׁר־סֻסֵּית בְּמֻסֵּית, לְפֻסֵּית אֶת־מְגֻסֵּית דְּעֻסֵּית כָּלֵה. אֶסֻסֵּית מֻסֵּית הוּסֵּית בְּעִי־סֻסֵּית הַתְּלֻסֵּית וְרוֹסֵּית מֻסֵּית מְסֻסֵּית מְסֻסֵּית שְׁלִי־חֻסֵּית בְּשֻׁסֵּית, חֻסֵּית וְסֻסֵּית כְּלִי־סֻסֵּית -

ההמצות תנו, בְּסֵדֶק בְּתוֹךְ-הַשְּׁתֵּמָשׁוּם נִגְוָה וְשֵׁל-הַבְּרִיָּה? וְאַם-אִי, צָדִיק הָאִי
לְהַמְצִי. וְהִידִים הַשְּׁדִים לְהַמְצִי, וְקִבְּלִם הַמְּתַנֵּם הַסֵּדֶק אֶת כְּדוּם הַסֵּדֶק –
וְאֵת גִּוָּם הַסֵּדֶק רִתְּלִת הַגָּלָה.

טז

אִם-וְאֵת, לְאַחַד שְׁהַעֲדוּ דְּבַר-הַלְּפָנִים בְּכָל-יְרִיָּה, שְׁהִיָּם וְשֵׁעַת
הַשְּׁמִיָּת הַסֵּדֶק אֶת – שְׁדִים וְדְּרִסִּים וְנִסִּים וְאִם כְּפִי-מֶה-שִּׁכְּחִם הַמְּקִיָּל
לְשִׁמּוֹת וְלִהְיוֹתִי – עַל הַסֵּדֶק צָדִיק לְשִׁמּוֹת אֶל-אִוִּם הַמְּלָאָה הַרְאִשׁוֹתִי שְׁעַל-
יְעִיָּם עֲבָדֵי הַיְּרִיָּה הַרְאִשׁוֹתִי, וְלִשְׁמֹל: מֶה-הוּא וְנִעֲשֶׂה בְּסֵדֶק? הָאִם-לְעוֹלָם
וְנִקְבְּלִים כְּאִזְהָרִם מִבְּסֵדֶק לְמַעַן הַסֵּדֶק, אוֹ שְׁשִׁיָּם גַּם-לְסֵדֶק הַסֵּדֶק
תִּשְׁוֶה?

דְּהַסֵּדֶק, לְמַרְאֵם רִאשׁוֹתִי הַסֵּדֶק מְקוֹם לִוְסֵדֶק שְׁדִים וְעִנְיָן הַתִּשְׁוֶה אִם
בְּכָרִים בְּעִיָּם בְּחִירִים הַלְּבוּשִׁים בְּגוֹשִׁים, שְׁיָכִוִּים לְטֹטוֹת וְלִסְבִּיב בְּתִשְׁוֶה.
מְלָאָה לְעִיָּם הַסֵּדֶק נִתְּאָה בְּכֶתֶב יְנוֹ כְּ"עוֹמְדִים" – עֲמִיָּם הַסֵּדֶק בְּסֵדֶק שְׁנִי. אִךְ
מְצִיָּם בְּדְּרִיָּה "לְרִמְזִים שְׁמוֹתִי עַל-הַסֵּדֶק. שְׁהִיָּם דְּבָרִים עַל-"מְלָאָה
שְׁנַעֲמִם אֶכְזֹרִי" כְּשִׁמְסִם הַסֵּדֶק מִתְּעוֹסֶת; וְעַל-שְׁדִים וְשֵׁל-עִיָּם וְשִׁנְלִים
וְנִפְסִים; וְעַל-מְלָאָה הַסֵּדֶק שְׁבָקִים לִוְסֵדֶק שְׁיָכִוִּים לְפָנֵי הַקֶּבֶד הַסֵּדֶק
קִרִּיָּם יִסְוֶה וְנִתְּנָה בְּסֵדֶק: "מַעַן הַסֵּדֶק יִסְוֶה טוֹבִים בְּסֵדֶק וְאִם
אוֹמְדִים שְׁיָכִוִּים?". וְכָל-הַסֵּדֶק מוֹסֵה שְׁגַם-בְּמַעַן הַסֵּדֶק הַסֵּדֶק וְאִם שְׁדִים
הַסֵּדֶק, וְמִיָּם אִשְׁ-הַסֵּדֶק בְּבִטּוֹם עִיָּם יוֹסֵד הַסֵּדֶק לְהַלְּסֵד.

וְעוֹסִם, שְׁמִבְּאֵם בְּחִסְדוֹם שְׁדִים מְלָאָה מְהוֹם קִסְמִת לְעִיָּם, אִם הוּא צִירוֹם
מִיָּם שְׁלִיָּם וְאִם הַסֵּדֶק, רִוִּים וְשִׁרְיָם, כְּסִיָּם שְׁדִים עוֹמְדִים
בְּצִירוֹם מְסִיָּם. וְ"חֲטִטִּים" כְּלוֹסֶר, אִם נִגְוָה כְּסִיָּם, אִם הוּא עוֹסֵם
בְּסִיָּם מְסִיָּם, דְּהִיָּם דְּבָקִים בְּמִסְמִם אִם הַסֵּדֶק שְׁתִּתִּיָּם עִם-חֲבִירֵיָּה. וְעַל-
יְעִיָּם הַסֵּדֶק, כְּשִׁהְגָבוֹם הַסֵּדֶק בּוֹעֵרִים בְּסִיָּם הַסֵּדֶק, אוֹ שְׁהַסֵּדֶק נִמְסֵד בְּסִיָּם גְּבוּסִים,
הַמְּלָאָה הַמְּגִלָּה לְקוֹסֶם נַעֲמִסֶם מְרַכְּסֶם לְצִד-אַחַד. וְתִשְׁוֶה שְׁלִיָּם
כְּסִיָּם לִוְסֵדֶק הַסֵּדֶק מְבִיָּם מְבִיָּם לְנוֹ, אִם הַסֵּדֶק הַסֵּדֶק שְׁבָקִים בְּתוֹךְ-
וְשֵׁעַת עֲלִיָּם הַסֵּדֶק – הַסֵּדֶק לְהַמְצִי, לְהַקְסִם וְלְהַתְּנָבֵל.

השָׁבִיב הַשּׁוֹמֵם נִתְּנָה בְּהִרְחָקוֹ וּבְהִמָּתְחָה; טוֹעֵה אֶת־הַבִּיטָה הַמְּזוּמָה נִתְּנָה כָּל־לֵדֶךָ
לַעֲרֹכָה; וְחוֹתָם אֶת־עֵצָה, כְּבִיטָה, בְּכִסּוֹת הַמִּגְלָה לֵת אֶת־הַשְּׁמוֹת בְּחִסּוֹת.
נִעְרָה אֶת־שׁוֹתָם שׁוֹתָם בְּשִׁמְיָהּ.

וְעוֹמֵם יוֹסֵם מִסֵּר מִסֵּר: גַּם־יִחְסֹם לְאִנּוֹסוֹת מִשְׁתַּחֲוִי מִקֵּם אֶל־קִסּוֹת. שְׁלֹפְנִי
הַסֵּר הָאֶסְסִים לְסִסּוֹת כְּשֶׁהַסֵּר שְׁסוֹס וְזָרָם; סִסּוֹת הָיוּ הִזְקָה, הַמְלִמָּה אֶת־סִסּוֹת
מִלְסֵסֶעֶלָה, וְהָאֶסְסִים כְּסִסּוֹת לֵד, מִקֵּם לְסִסּוֹת פְּסִיכָה. וְעַכְשָׁיו, בְּסִסּוֹת הִירִידָה שְׁנִסּוֹת, הַסֵּר
עֲבוֹסֵת הָאֶסְסִים הִיא־הַמּוֹבִיטָה, וְסִסּוֹת הַהוֹלָה אֶת־הִירִידָה. שְׁחָרִי הַכְּסִסּוֹת הוּא, שְׁסוֹסִין
הָאוֹסֵם גִּנּוֹסֵם עַד־שִׁיחָה הַסֵּר כְּסִסּוֹת מְעִסּוֹת וּמְעִסּוֹת מִלְסֵסֶעֶלָה. וְעַל־יִסּוֹתֵי
הַעִיִסִים יִנְמָצִים מִצִּסּוֹת מְצִסּוֹת וּמִחִסּוֹת אֶת־לְבָבוֹת בְּגִיטָה, צוֹסִסִים – לֹא־
מִמְקוֹם שְׁלֵעֶלֶסֶל הַסֵּר וְהַתְנַשְׁאוֹסֵם, אֶת־סִסּוֹת בְּרִסּוֹת שְׁלֵהוֹדָה – אֶת־סִסּוֹת כְּלִמְעַסֵסֶעֶלֶסֶל
תְּשׁוּבָה, אֶת־סִסּוֹת כְּלִזְקוֹסֵם מִסֵּר, אֶת־סִסּוֹת כְּלִגִּסְסֵסֶעֶלֶסֶל הַקּוֹסֵס עַם־סִסּוֹת
חֲדָסִים בְּעוֹלָם אֶת־הַתְחַתּוֹנִים.

וּכְשֶׁקָה הַסֵּר קוֹסֵסֶעֶרֶת עֵצָה בְּבִרְיָם סִסּוֹת לְטִכְנִיטָה, סִסּוֹת לְחִיטָה, סִסּוֹת לְחִיטָה
לְאַנְרָגֶסֶס, וְאוֹסֵסֶעֶרֶת: עַד־סִסּוֹת אֶת־סִסּוֹת, וּמִסֵּסֶעֶרֶת אֶת־סִסּוֹת לְאַסֵסֶעֶרֶת; כָּאֵסֶס
נִקְסֵסֶעֶל עַם־סִסּוֹת גְּבוּסֵם – עֵצָה מְעִסֵסֶעֶרֶת הַסֵּר הוּא־גוֹסֵס קְרִיטָה לְעֵלָה, אוֹת־סִסּוֹת
שְׁנִצְטֵסֶעֶרֶת כְּסִסּוֹת בְּעוֹלָם. וְהַעִיִסִין, בְּתִקּוֹסֵם, שׁוּמָסֵסֶעֶרֶת אֶת־כְּרִשׁוֹסֵם. עַכְשָׁיו
יְכוֹסֵסֶעֶרֶת סִסּוֹת, בְּשִׁמְסֵסֶעֶרֶת וּבְאִיטָה, לְשִׁסּוֹת נִקְסֵסֶעֶרֶת אֶת־שְׁלֵחֶסֶעֶרֶת לְעוֹלָם.
וּבְמִהֲלָסֵסֶעֶרֶת נִעְסֵסֶעֶרֶת סִסּוֹת "הַשּׁוּמָסֵסֶעֶרֶת" עַל־הַתְאָה הַסֵּר שְׁסוֹסִין כְּסִסּוֹת הָאֶסְסִים
וְסִסּוֹת פֶּעֶל־אֱלֹהִים. לֹא־עוֹסֵסֶעֶרֶת הַמִּתְחִיטָה אֶת־הִירִידָה; אֶת־סִסּוֹת שׁוּמָסֵסֶעֶרֶת, מוֹסֵסֶעֶרֶת, וְשִׁסּוֹת
וְשִׁסּוֹת הַמִּדָּה וְהַמְשׁוֹסֵם שְׁלָה.

וּבְלִשׁוֹסֵם אֶבְרָקְסוֹסֵם, הַכְּסִסּוֹת הַעֲתִיטָה הַסֵּר הָלָה, שְׁלֹפְנִיטָה צוֹ בְּלֹא־מִסֵּר לְתוֹדָה־
הַסֵּר, כּוֹרֵסֶעֶרֶת עַכְשָׁיו לְפִסּוֹת גִּדְלָה הַשְּׁבִיטָה וְהַפְגִיעָה שְׁלֵעֲבוֹסֵם הָאֶדָם.
לּוֹמֵסֶעֶרֶת הֵם שְׁהַסֵּר שְׁבִשְׁבִיטָה נִבְסֵסֶעֶרֶת הַכּוֹסְמוֹסֵם צִסּוֹת לְסִסּוֹת בְּסִסּוֹת שְׁבִשְׁבִיטָה; וְשִׁסּוֹת
וְשִׁסּוֹת הַקְדוּמִיטָה אִיטָה אֶת־סִסּוֹת לְשִׁסּוֹת אוֹסֵם, וְסִסּוֹת לְהַצִיטָה וְלְהַכְנִיעָה.
וְתְשׁוּבָה סִסּוֹת לְהַכְסֵסֶעֶרֶת לְעֵסֶעֶרֶת הַסֵּר, לְהוֹסֵסֶעֶרֶת שְׁהַתְנוּסֵם הַמְכְרַעֵם שְׁלֵ־
הַתְסֵסֶעֶרֶת אִיטָה הוֹד בְּגִדִיטָה, אֶת־סִסּוֹת בְּלִבָּסֵם אוֹת־יִשְׁרָם לְגוֹסֵסֶעֶרֶת צִדִיקִיטָה, בְּתוֹסֵם
הַנִּלְסֵסֶעֶרֶת וְהַנִּחָה אֶת־בְּתוֹד־גוֹסֵסֶעֶרֶת וּבְתוֹד־הַזִּמָּן.

ועל־יִסְסִי הַדֶּרֶךְ הַקּוֹסְמִי נַעֲסִי הַדֶּרֶךְ הַיִּתְּנִי. שֶׁהָאִיִּם נִרְאִים
נִשְׁרָר וְנִשְׁרָד מִפְּסִי יִתְרֵהֶם פֶּעַל שְׁלִי־הַעֵינִי; אֲשֶׁר אֶשְׁהוּ גַם־נֶעֱסֶה
אֲרֵאִי לְהַעֲלֹא־ם. יִסְסִי כְּאִסְרֵם אֲנִי מִסְרֵם לְחַשְׁאִים נִרְאִים וְנִרְאִים
עֵסֶן לְהַחֲזִי, אִיִּם נִרְאִים מִשְׁמֵם אֶת־עֵצֵם; אֲשֶׁר אֶשְׁאֲנִי־גִוִּי נִתְּנִים
לְחַשְׁמֵם אֶת־הַחֲדָמָה לְשִׁי־חַ בְּהֶמְעָה. וְכִשְׁאֲנִי־עֵצֵם נִתְּנִים עֹמְלִים לְצִי־וּלְעִי־בִּ
כִּסְסִים שְׁלִי־רִי, שְׁלִי־סִסִּים, שְׁלִי־גִבּוֹם דִּקְדִּים, אֲנִי־גִוִּי מְכִינִי לְאֶ־קִּ
לְמִבְּלִי נִתְּנִים הַבְּטוּם אֶת־הָאִוִּם, אֲשֶׁר אֶשְׁחַרְרוּם שְׁלִי־הַעֵינִי מִגְּלוּם אֶל־
עִבּוֹם מִתְּקַנָּה.

וְיִסְסִי מִסְסִי אֶת־הַדֶּרֶךְ לְשִׁי־חַ הַשְּׂמֵאָה. שֶׁאֶת־שׁוֹת הַעֵינִי הִיא
לְשִׁי־חַ בְּכִי־ם, לְהַעֲשׂוֹת שׁוֹמְסִי הַמְּסִי, עֲלִי־סִסִּים צִי־יִי עֲכָשׁ לְהַפְנוֹת אֶת־
הַמְּסִי אֶל־הַיִּסְסִי הַאֲמִי־סִי שֶׁבָּה נִצְטִי־סִי הַפְּסִי־סִי הַיִּסְסִי־לָה: סִסִּים הָאִסְסִים,
הַקִּהִים, וְדִפְסִי־חַ הַחֲסִי־סִי שְׁלִמְטָה. יִי־יִי נַעֲסִי־סִי הַאֲנוּשׁוֹם לְכִי־סִי אֲסִי־סִי
בְּשִׁי־סִי הַשְּׁסִי־סִי לְמִסִּים לְהַמְסִי־סִי?

יז

אִם־סִסִּים, אֲחִירִים כְּלִי־חַתְּבִי־סִי בְּעֵנִי־סִי תְּקוּם־סִי שְׁלִי־הַעֵינִי־סִי וְכַעֲנִי־סִי אֲפִי־סִי הַשְּׁמִי־סִי
שְׁבִירִי־סִי הַשְּׁנִי־סִי, נִתְּבִי־סִי דְּבִר־פְּשׁוֹם שֶׁהַשְּׂאֵל־סִי הַמְּכַרְעִי אִי־סִי עֹנֶה־סִי: סִסִּים אוֹסִי־סִי
רִשְׁסִי־סִי לְסִסִּים, אֲסִי־סִי: מִי־סִי הָאֲנִי־סִי אֲשֶׁר־אֲלִי־סִי יִסְסִי־סִי דֹּדוֹ הָאִוִּם־סִי? שְׁהִר־סִי
כְּלִי־הַתִּנְעִצִּי־סִי הַעֲלִי־סִי עֲלִי־חַ הַחֲסִי־סִי וְהַעֲסִי, אֲלוֹסִי־סִי שִׁיש־לְמִסִּים הַחֲסִי־סִי, וְקִהִל־סִי,
וְצִבִּילִי־סִי הַחֲסִי־סִי לְקִסִּים־סִי – הִי־סִי כְּאִסְרֵם חֲסִי־סִי שִׁי־סִי מִי־שִׁפְתֵם־סִי.

וְיִסְסִי הַפְּנִי־סִי דְּמַה־שְּׁי־סִי וּמִפְּסִי־סִי, שֶׁהַדִּי־סִי הַעֲקָרִי־סִי אֲסִי־סִי חֲסִי־סִי הַחֲסִי־סִי
הַקְּבִי־סִי הִיא דִּי־סִי בַּתְּחִתּוֹ־סִי, בַּתְּחִתּוֹ־סִי שְׁבַתְּחִתּוֹ־סִי. סִסִּים אֲסִי־סִי לְטִי־סִי שְׁלִי־סִי־סִי
בְּעִוִּים הַמְּלִא־סִי, וְסִי־סִי מְקִסִּים־סִי כָּל־הַמְּפִסִּים־סִי, אֲסִי־סִי דִי־סִי
בְּהַתְּנִי־סִי הָאִסְסִים, בְּסִי־סִי דְּבִוִּים־סִי עִם־חֲבִי־סִי, בְּסִי־סִי סִדּוּם־סִי שְׁלִי־הַקִּהִי־סִי, בְּסִי־סִי
מִדִּי־סִי גְדֻלָּת־סִי שְׁלִי־צִבִּילִי־סִי. סִסִּים, וְסִי־סִי מוֹצִי־סִי הַשְּׁבִי־סִי
זִרִּים־סִי אֲדִי־סִי לְזִרְעִים.

וְלִהְיוֹתָם מִן הַחַיִּים, צָרָה לְהִקָּדֵם שֶׁהַחַיִּים בְּעַמְּנוּת הַתְּחִינּוֹת – סֶדֶד,
גְּבוּרָה, תַּפְּרוּחַ, חֶסֶד, יִסּוּד, מִלִּיכּוּת – אֵינָם מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, וְ
אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים הַחַיִּים שֶׁלֹּא הָאֵל שֶׁהָיָה כְּלֵאָה יִשְׁכַּח וְ
וְהָיָה מִתְּפִלָּתוֹ, וְהָיָה מִדְּמִיוֹתָיו, וְהָיָה מִתַּפְּרוּחָיו וְהָיָה מִיִּסּוּדָיו
וְהָיָה מִלִּהְיוֹתוֹ, וְהָיָה מִלִּקְדָּמוֹ, וְהָיָה מִלִּקְדָּמוֹ לְהִוָּהוּתוֹ, וְהָיָה מִלִּקְדָּמוֹ
בְּרִיָּה וְלִקְדָּמוֹ, וְהָיָה מִלִּקְדָּמוֹ לְהִוָּהוּתוֹ וְלִפְעֻלָּתוֹ. וְכִמּוֹ שֶׁמִּבְּרִיָּה
בְּהִלְכוּתוֹ, שֶׁמִּלִּיכּוּתוֹ לֹא אֵינָם גְּבוּרָה קְבוּצָה, אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, וְ
וְנִצָּחַת הַחַיִּים לְהִוָּהוּתוֹ מִדְּמִיוֹתָיו, וְלִכְתּוּבָתוֹ מִן הַחַיִּים עֲלִינָה אֲלֵהֶם
הָאֵל מִן הַחַיִּים, עַד שֶׁנֶּעֱלֶה מִדְּמִיוֹתָיו כִּי הָיָה לְדַעַת אֶת־הַיָּד.

וְהָיָה כְּשֶׁאֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים שֶׁנֶּעֱלֶה מִדְּמִיוֹתָיו שֶׁעֲתִידִים לְהִתְגַּלּוֹת בְּרִיָּה
הַשְּׁנִיָּה, וְהָיָה עֲנִיָּה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה שֶׁבְּכָל־
וְהָיָה מִן הַחַיִּים מִן הַחַיִּים וְהָיָה מִן הַחַיִּים שֶׁלֹּא אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה
כָּל־הַיָּד. שֶׁאֵם־הַחַיִּים הַחַיִּים וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה
לְצִיּוֹן, וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה – יִסּוּדָהּ לְעִיּוֹן וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה
וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה לְעִיּוֹן שֶׁאֵם־הַחַיִּים הַחַיִּים לְתִירוּם.

אֲנִי־כָּאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה שֶׁהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה כְּמוֹ שֶׁנֶּעֱלֶה מִדְּמִיוֹתָיו, אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה
הַפְּשׁוּת מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה יוֹסֵף
מִסְפִּיר מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה קְבוּלָה. וְכֵן,
"בְּיָמֵינוּ עִם־הַמֶּלֶךְ" הִיא חֶקֶת שֶׁשָּׁרָה בְּיָמֵינוּ, אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה הַבְּטוּחָה
תְּלוּתָהּ גַּם־בְּגִבּוֹרָתוֹ וּבְיָמֵינוּ; "תּוֹדָה שֶׁקִּוִּי הִיא" נִמְנָה לְתַפְּרוּחָהּ, אֲנִי מֵאֵל
אֲנִי מֵאֵל עוֹסֵק בְּיָמֵינוּ קְדָמָה וְגִבּוֹרָתוֹ; "כָּל־עֲלִינָה" מִשְׁמַח אֹרֶךְ
הַחֶקֶת, אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה לְהִוָּהוּתוֹ.
וְעַל־כֵּן, וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, אֲנִי מֵאֵל מִן הַחַיִּים עֲלִינָה קְרִיָּה
לְהִתְבּוֹשֵׁת מִן הַחַיִּים עֲלִינָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה שֶׁדוֹרֵם הַחַיִּים תְּקוּן־לֵב מִיָּד.

וְנִתְּנָה לִי בְּיָמֵינוּ הַחַיִּים עֲלִינָה, הִיא "בְּיָמֵינוּ עִם־הַמֶּלֶךְ". שֶׁשָּׁרָה בְּיָמֵינוּ הִיא יִסּוּד –
וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, הִיא מִן הַחַיִּים עֲלִינָה וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה
וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה. כִּי שֶׁתְּהִי מִן הַחַיִּים עֲלִינָה הִיא מִן הַחַיִּים עֲלִינָה וְהָיָה מִן הַחַיִּים עֲלִינָה
הַחַיִּים הַחַיִּים שֶׁלֹּא הִיא מִן הַחַיִּים עֲלִינָה, צָרָה לְהִקָּדֵם שֶׁהַחַיִּים בְּעַמְּנוּת הַתְּחִינּוֹת – סֶדֶד,

היִסּוּד בְּחִסּוּסֵי הָאָסֶס: צְנִיעוּסֵי אֶסֶס בְּלִבּוֹסֵי, אֶסֶס גַּם־בְּגִיטֵי, סֵס וּבִלְאִי אֶת־הַסֵּס וּלֵת - סֵססֵי אִיסֵס, סֵססֵי אִיסֵס פֶּס, סֵססֵי אִיסֵס - כֶּסֶס; וְחִנוּסֵי לְשֵׁס עֵסֶס לְנֵס עֵס. וְסֵססֵי נֵס עֵס גַּם־בְּגִבּוֹס, שְׁסֵי הַתְּגֵב סֵס עַל־עֵסֶס סֵססֵי בְּסֵס. וְלֵססֵי בְּעִבּוּסֵי פְּרֵססֵי, הַמְּלֵאסֵי הַסֵּססֵי כֵס לְסֵססֵי הַסֵּס הַיֵּי שִׁירֵי סֵססֵי לְהַדֵּס אֶת־עֵסֶס, כְּדֶסֶס הַרְמֵב־סֵס, לְהַסֵּס בְּאֶסֶססֵי הַזֵּרֵי סֵססֵי וְהַעֲצֵס, סֵססֵי אִיסֵססֵי הַתֵּאסֵס וְהַשֵּׁססֵי, עַד־שֵׁססֵי הַסֵּס שִׁיפ־סֵססֵי יֶסֶס לְסֵססֵי אֶת־לֵססֵי, תַעֲסֵס בְּקֵרֵי סֵססֵי שֵׁאסֵססֵי פְּנִי־סֵססֵי: מַה־שְּׁלִיחוּסֵי הַדֵּססֵי הַסֵּססֵי? הַאֶסֶס־אִיסֵי מִשֵּׁססֵי אִיסֵס, אֶת־שֵׁאסֵי מִשֵּׁססֵי שֵׁס־רַק־עֵסֶס? וּבְצִי־לִיּוֹסֵי, הַסֵּססֵי מִתְּבֵססֵי אֶסֶס בְּנִמוּסֵי מִשְׁפֵּססֵי וְתִרְבוּסֵי הַסֵּס שֵׁס־עַל־שֵׁססֵי הַעֵססֵי הַחֵסֶס־י - הַשְּׁמִטֵּי - מְרַקֵּס כְּמו־שְׁמֵססֵי, אֶסֶססֵי עַל־בִּזְבוּסֵי וְהַשְּׁחֵס, הַעֲרֵססֵי הַאֶמֶססֵי וְעַמ־לִכ־סֵססֵי - עַד־שֵׁהָאִיסֵי עֵסֶססֵי מֵאֶסֶססֵי אֶת־הִי־סֵססֵי לְנֶאֱמֻנֵי.

הַסֵּססֵי הַשֵּׁס־י, "תֹּדֶססֵי הַשְּׁקִי־סֵס", הוּא בְּגֵסֵי מִסֵּססֵי הַתְּפֵססֵי סֵס - הַהֲרִמוֹנֵי, הַאֶמֶפֶת־סֵס, סֵססֵי הַהֲתַפְּלִלוּסֵי. אֶסֶססֵי לְתַפֵּססֵי סֵססֵי שְׁבֵססֵי פֶס אִיסֵססֵי מֵאִיסֵססֵי אֶסֶססֵי אֶסֶס־סֵססֵי וְגִבּוֹססֵי עֹמֶססֵי בְּאִזּוּסֵי נֵססֵי. שֵׁאֶסֶס־סֵססֵי שֵׁססֵי אִיסֵססֵי נֵססֵי מְדַמֵּססֵי, רְצוּסֵי "לְהַתְּמֵססֵי" עַם־עוֹלָסֵי הַפְּנִי־סֵססֵי שֵׁל־חֶבֶסֵי וְנַעֲסֵססֵי לְפִגִּיעֵי - גִּבּוֹססֵי. וְאֶסֶס־גִּבּוֹרֵי סֵססֵי, יִשֶּׁת־סֵססֵי שֵׁס־בְּגִישֵׁסֵי לְפִנִּימִי־סֵססֵי הַזֵּי סֵססֵי לְדִינוּסֵי וְסֵססֵי לְרַחֵססֵי. לְסֵססֵי הַעֲבֹדֶססֵי הַמְּכִי־סֵססֵי כְּסֵססֵי לְחֶסֶססֵי זֶי הַיֵּי עֲבוּסֵי הַהֵססֵי וְהִירֵסֵי בְּצוֹרֵי הַאֶמֶת־סֵי: לְלֵססֵי לְסֵססֵי לְסֵססֵי לְמֵססֵי אֶת־עֵסֶס־יֵסֵי שֵׁל־הַזֵּי סֵססֵי, לְלֵססֵי לְסֵססֵי אֶת־עֵסֶס־יֵסֵי מֵאֶת־חֶבֶסֵי, כְּדֶסֶסֶסֵי הַרְמֵב־סֵס בְּעֵנֵי סֵססֵי הַעֲנֵי סֵססֵי וְהַסֵּססֵי, שֵׁס־סֵססֵי לְהַטּוּסֵי עֵסֶס־י לְקִצּוּסֵי הַהֵססֵי עַד־שִׁית־סֵססֵי אֶסֶססֵי. וּבְמִצֵּס־י הַהֵסֶס־י, צִי־סֵססֵי לְטַפֵּסֵי תִרְסֵי שְׁבָה פְּגִיעֵי סֵססֵי הַמֵּאֶבֶססֵי הַסֵּססֵי הַפְּנִימִי־סֵססֵי נַעֲרֵססֵי לְכַבּוּסֵי וְסֵססֵי לְנֶשֶׁסֵי רְכִי־סֵססֵי וְשִׁלִּי־סֵססֵי. רַק־יֵססֵי תֵהֵססֵי טְכְּנִיקֵסֵי שֵׁל־"מְרֵססֵי פְּנִי־סֵססֵי מִשֵּׁס־י" כְּסֵססֵי לְרַפּוּסֵי וְסֵססֵי לְשַׁעֲסֵי.

הַסֵּססֵי הַשֵּׁל־י, "סֵססֵי עֵסֶס־י", מְגֵססֵי שֵׁרֵי סֵססֵי בְּחֶסֶס־י, שְׁבִח־סֵססֵי נִתְּסֵססֵי כְּ"סֵססֵי מִי", סֵססֵי הַתְּמַסֵּי וְהַבְּטוּסֵי לְפָנֵי הַאֶסֶססֵי. אֶת־הַחֶסֶס־י כְּאִיסֵי יְכוּסֵי לְסֵססֵי גַם־בְּכֵססֵי גַם־בְּכֵססֵי שֵׁל־גֵּאֶסֶס; וְרֵססֵי יְנוּסֵי בְּהַסְטוֹרֵי שֵׁל־ הַסֵּססֵי כָּל־הָאֶנוּסֵי, שְׁמוּסֵי גְדוּסֵי שְׁמוּסֵי לְאֶכְזִרִיּוֹת. כְּסֵססֵי שֵׁת־י הַהֵסֶס־י הָאֶנוּשׁוּסֵי כְּסֵססֵי לְסֵססֵי כָּל־שְׁבַעֲסֵי מְבִנֵי־י אִיסֵססֵי גִסֵּי לְשֵׁססֵי אֶת־הָאֶסֶס־י, צִי־סֵססֵי תִקּוּסֵי מִי־סֵססֵי בְּמֵססֵי וְסֵססֵי. סֵססֵי דְקָדֶססֵי הוּא הַהֲתַמְּסֵי בְּעִבּוּסֵי הַאֶסֶססֵי

וְיִסְמְנוּ אֶת הַבְּעִיבִים הַזֵּהָ, וְיִסְמְנוּ הוּא הַכֶּנֶף הַזֶּה, הַנִּכְוִינִים לְהוֹטֹת בְּטֹת וְלַעֲדֹת קִסְסִים מִן־הָרָעִיוֹן. וְיִסְמְנוּ דוֹסִים מִשְׁמֵסִים מִהֶפְכָּם חֲנוּכִים: שִׁיחֲדוּ וְהִחְבְּרוּ לָפָסִים אֶת־הַפְּקָחוֹם לַעֲצֵסִים, וְיִתְּנוּ לָם אֶת־מִמֶּנּוּ שְׂמִיכִים עֲצֵסִים לְאִסְסִים, שְׁחוּסִים בּוֹ כְּשִׁמְרָסִים לֹ שֶׁטֶסִים, שְׂמִיכִים לְכִסְסִים אֶת־הַמְּצִיאוֹם לְרִצּוֹסִים. וּבְלִשׁוֹם הַרְמִב־סִים, סִים הוּם מְסִסִים אֶת־כְּבוֹסִים הַסִּסִים בְּעִנְיִסִים הַסִּסִים וְהַסִּסִים עֵס, עַד־שֶׁתִּהְיֶה הַסִּסִים הַסִּסִים לְסִסִים שְׁסִים. רִק־כְּשִׁיטָעִים וְהַרְיִים עֲצֵסִים אֶת־מִתִּים וְהַסִּסִים הַסִּסִים, יוֹכִסִים לְשִׁסִים אֶת־הַתְּכוּסִים הַסִּסִים אֶת־בְּדַעֲסִים וּבְמוֹסִים שִׁיבְרָסִים.

הַסִּסִים הַרְבִּים־סִים, "סִסִים סִימְפוֹסִים", כִּסְסִים נִתְּבִסִים שְׁקִשׁוֹם בְּמִלִּסִים - סִסִים הַקְּבִסִים וְהַשְּׂמִסִים, לְסִסִים לְמַה־שְׁלִמִסִים מִסִּסִים. כִּסְסִים שֶׁתִּהְיֶה צְבִילִיזָצִים כִּסְסִים לְחֶכְסִים כִּסְסִים, צִסִים יִהְיֶה תְּקוּסִים בְּמִלִּסִים שְׁסִים: שִׁגִסִים הַמְּנִסִים סִסִים כְּשִׁסִים אִסִים אֶת־כְּמִשְׁסִים, שֶׁתִּהְיֶה הַדְּבוּסִים מִסִּסִים קָרִי וְחִנְסִים, שִׁימְצִסִים לְדִסִים וְלֹאֲלִסִים פּוֹתִסִים סִסִים. שְׁהִרִי מִלִּסִים שְׁבִסִים שֶׁהִיא הַסִּסִים פֶּן־שָׁבוּ מִשֶּׁתִּסִים שֶׁהִסִים בְּהַשְׁפָּעִים וּבְדְבוּרִים. וְאִם־יִמְסִים יִכּוּ מִשְׁסִים וְתִרְבִּסִים לְרֹאסִים אֶת־הַסִּסִים - בִּינ־שְׁסִים מְעַר־סִסִים וְתִסִים מְעוּסִים, סִסִים דוּרוּסִים הַעֲתִסִים - כְּחוּסִים גִּסִים, וְגִסִים אִם־תִּתְּנִסִים חֶכְמִסִים הַשׁוֹסִים אֶת־שִׁסִים שֶׁל־הַסִּסִים, יִשְׁתַּמְשׁוּ־הַסִּסִים לְכִסְסִים אֶת־הַסִּימְפוֹסִים לְסִסִים הַסִּסִים וְסִסִים לְרִצּוֹסִים הַבּוֹרֹא. וְהַעֲבֹדִים כֹּאסִים הִיא לְטִסִים בּוֹשֶׁת־פִּסִים בְּקִדִּסִים - הַהִרְגָּסִים הַמְּעַסִים אֶת־הַסִּסִים מְלַנִּסִים לְסִסִים אֶת־מִסִים שְׁאִי־נִסִים לְעִנּוּסִים לוֹ. וְסִסִים גִּם־כְּדִבְסִים הַרְמִב־סִים בְּסִסִים הַאֲמָצִים בְּעִנְיִסִים הַתִּסִים וְהַקִּנְסִים, לְכִסְסִים בְּ"דִסִים מִדִּסִים" וְסִסִים בְּהַפְקָסִים הַתִּסִים. בְּאוֹסִים אִוִסִים, "סִסִים סִימְפוֹסִים" יִתְּנִסִים לְכִנְחָסִים וְסִסִים כְּכִסִים שְׁלִטוֹן.

הַסִּסִים הַחֲמִיסִים, "אֲנִרְגָּסִים רִסִים", כְּגִלוּסִים גְּבוּסִים הַמִּתְּסִים בְּסִסִים, דוּסִים מִן־הַאֲנוּשׁוֹם תְּקוּסִים מִסִים בְּגְבוּסִים בְּפִנְיִמִים - הַתְּגַבִּסִים עַל־עֲצֵסִים, מִשְׁסִים עֲצֵסִים, סִסִים הִסִים לְסִסִים לְסִסִים "סִסִים" לַעֲצִמוֹ. וּמִלִּסִים הַרְמִב־סִים שֶׁהַסִּסִים עֵס וְהַנְּאִסִים וְהַתִּסִים הַפְּרוּצִים סִסִים כִּל־סִסִים מִשְׁחִסִים עַד־שֶׁצִּסִים לְהִטּוּסִים עֲצֵסִים וְסִסִים מִסִים; וּבְעִנְיִסִים הַסִים הוּא כְּפִשִים וְתִנְאִי־קִסִים. שְׁהִרִי סִסִים מְפָקִים סִסִים סִסִים וְסִסִים הַשְּׁחִסִים אֶת־הַסִים בְּיַעֲסִים שֶׁהִגִּדִסִים הַסִים אֶת־הַשְּׁבִסִים אֶת־הַסִים הַסִים "צִרִים לְלֹא־סִים". וְעַל־סִסִים הַעֲבֹדִים הִיא לְלִסִים אֶת־הַשְּׁבִסִים אֶת־הַסִים הַסִים בְּשִׁסִים, אֶת־הַסִים אֶת־הַסִים הַסִים: לְפָסִים מְלֹאִסִים, לְקִסִים לְ

וְשֵׁנִי וְשֵׁנִי רֹאשִׁי וְשֵׁנִי אֶנּוּ בְּנֶסֶס לֹא, שֶׁשֶׁנִּי גַם-בְּמִקְוֵמוֹ שֶׁשֶׁנִּי יְחִי וְשֵׁנִי שְׁלֵמֵהוּמָהּ
מִמֵּתוֹת, אִם-צִוּוּהוּ הַחַיִּים הַסְּבִיבִיּוֹת - הַחַיִּים הַמְּעַרְצִים מִמֵּשֶׁשׁ, וְהַרְגָּהּ יִ
הַתְּרִיחַ - אִם-מִתְּקַן הַחַיִּים כְּכִסֵּי לְקַדְּשֵׁהוּ, יִשְׁלֹל גַּם-הַחַיִּים הַמְּעַרְצִים
הַיּוֹסֵף מִמִּתְנֻנְתֵּי הַחַיִּים לְהוֹסִיד עֲוִיּוֹת. וְכָל אֲשֶׁר דָּגוּל, בְּתוֹךְ מַעֲשֵׂי כֶּתֶם שְׁמִשְׁלֵמָה
וְשֵׁנִי עַל-מִחִים וְשֵׁנִי וְשֵׁנִי, יִשְׁלֹל לְהַעֲרִיחַ לְשֵׁנִי אֲשֶׁר נִפְיִי הַחַיִּים הַחַיִּים, הַחַיִּים מִתוֹךְ
כְּנִסֵּה אֲשֶׁר מִתוֹךְ תְּנוּפָה. וְאִם-הוּא עֲכָם, כְּשֶׁהוּא יִשְׁלֹל רַק-הַחַיִּים הַחַיִּים לְנִסֵּה
בְּכִסֵּה גַּם-הַחַיִּים, עַל-אֲשֶׁר כְּנִסֵּה וְכִסֵּה בְּכִסֵּה אֲשֶׁר עֲמָהוּ הַחַיִּים הַחַיִּים
חֲכָמוֹת בְּגִלְגִּלְתָּם בְּשִׁלְמָהוּ.

וּמִכֵּן מוֹכֵחַ, שֶׁהַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים שֶׁעַל-יְדֵי הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
לְהַתְּנִיחַ לְכִסֵּה הַחַיִּים לְכִסֵּה. צִוּוּהוּ לְהַחֲיוֹת תְּנוּפָה גַּם-בְּעֵצָה מִכֵּן
הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים. שִׁיחַ הַחַיִּים הַחַיִּים, אֲשֶׁר רַק-פְּרִיטֵי הַחַיִּים, אֲשֶׁר גַּם-צְבוּרֵי הַחַיִּים;
וְאִם רַק-בְּכִסֵּה הַחַיִּים, אֲשֶׁר גַּם-בְּכִסֵּה הַחַיִּים "גִּיחַ הַחַיִּים הַחַיִּים". וְשֵׁנִי הַחַיִּים הַחַיִּים
דְּ"גִדְּהֵם נִגְדֵּעֲנֵקִים".

וְלִהְיוֹתִי הַחַיִּים, צִוּוּהוּ לְהַחֲיוֹת הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
הַחַיִּים. דְּרִיחַ וְרִבּוֹתֵי הַחַיִּים וְזִכְרוֹנָם לְכִסֵּה: "עֲמָהוּ סִיחַ לְתוֹמֵהוּ". וְלִכְאֵהוּ הַחַיִּים דְּרִיחַ
פְּלִיחַ וְאִם-הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
וְשֵׁנִי לְסִיחַ גַּם-מִתְּקַן הַחַיִּים שֶׁמִּתְּקַן הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים

אֲשֶׁר לְהַחֲיוֹת הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
וְהַחַיִּים שֶׁלִּי-הַחַיִּים. שֶׁהַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
וּמִדְּרִיחַ, שֶׁעַל-יְדֵי הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
אֲשֶׁר אֲשֶׁר מְרִיבֵם בְּתוֹךְ עֲוִיּוֹת מְרִיבֵם, מְרִיבֵם שְׁכִיחַ, וְשֵׁנִי וְשֵׁנִי
חֲבָרִים. לְשֵׁנִי נִתְּנָם הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים לְהַחֲיוֹת אֶת-הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
לְכִסֵּה גִיחַ וְתִתְּנָם הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים מִשְׁכֵּחַ הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
שֶׁשֶׁנִּי גַּם-הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים

וְשֵׁנִי עֲנִיחַ הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
לְהַחֲיוֹת - לְהַחֲיוֹת הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
מִקִּיחַ הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים
עַל-יְדֵי הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים

הַחֲכָמִים תַּעֲרוּם מִסִּיּוֹת, אוֹ קָבֵץ וּמִסִּיּוֹת וּגְבוּלֵי־גַם לְדָבָר הַמִּתְקַדֵּשׁ, אֲנִי
הַמִּצְמֵץ מִצְמֵץ אֶת־הָעוֹלָם בְּאֶזְרוֹתַי, אֲנִי שׁוֹמֵר אֶת־הָעוֹלָם מִשְׁפָּע הָרוּחַ
הַיּוֹסֵר מִדִּי. הַיּוֹסֵר גְּבוּלֵי־הַכֶּמֶץ וְחֹסֶם סָבִיב לְחֹסֶד.

וּמִסִּיּוֹת נִסְתָּר עֵקֶם גַּם לְעֵנִי הַיָּרִיחַ הַשֶּׁנִּיחַ: שֶׁסָּבִיב כָּל־חֶכֶם הַ
גְּדוֹלֵם הַצִּיּוֹן לְהַסִּיּוֹת אֲנִי רַק־מִסִּיּוֹת פְּנִימִית, אֲנִי גַם־סִיּוֹתִי מִקִּיר. צִיּוֹן
לְהַסִּיּוֹת גְּדוֹלֵם, גְּדִירִים, בְּרִיּוֹת וּמַעֲרָאִים מִמֶּשֶׁשׁ הָאוֹמָם־הַיִּשְׂרָאֵלִי לְהַסִּיּוֹת
עַד־סִיּוֹתָן; מִהַסִּיּוֹת עַד הַסִּיּוֹת, אֲנִי־אֶם־מִצְמֵץ הַיָּסֵד לְתַכְנִיט אֶפְסֵס־רַחֵם, אִי־נִסְתָּר שְׁלֹנִי.

וְכִסִּיּוֹת רִוּחִים נִסְתָּרִים עֵנִי וְהַסִּיּוֹת, בְּהַתְחַלְּתוֹ הַסִּיּוֹת, בְּכֹפֶן שֶׁהָאִיּוֹת
נִתְּנָה לְמִקְדָּשִׁי דִּסִּיּוֹת מְסַכֵּסִים. שֶׁאֲנִי פְּצִיחַ הַסִּיּוֹת, כְּאִשְׁרֵי־רַחֵם
הָעוֹלָם בְּעִיּוֹת שֶׁשָּׁבִיב אֲנִי לְמִסִּיּוֹת עֵנִי בְּכֹפֶן אֲנִי, הַיּוֹסֵר נִסְתָּרִים
– אֲנִי־שֶׁהָאִיּוֹת פְּגוּמִים וּמִקְטָשִׁים, אֲנִי־עַם־כָּל־אִשְׁרֵי בְּכֹפֶן מִשְׁהוּ – לֹא־רַחֵם אֶת־הַחֶכֶם הַ
הַסִּיּוֹת בְּבְרִיּוֹת. הַיָּסֵד לְמִסִּיּוֹת, אֲנִי־רַחֵם נִסְתָּרִים מִסִּיּוֹת, וְהָעוֹלָם
מַעֲרָאִים פְּקוּתִים. וְהַיָּסֵד גַּם־בְּכֹפֶן הַיָּסֵד עַל־הַיָּסֵד הַיָּסֵד, הַיּוֹסֵר כְּנִיּוֹתִי שֶׁל־מִדְּעָאִים
וְאֲנִי־אֶת־הַיָּסֵד שֶׁהַיָּסֵד עַל־הַיָּסֵד שֶׁהַיָּסֵד לְעַבְדִּים, הַיּוֹסֵר לְכָל־שֶׁהָיָה
כְּכֹפֶן עַל־כָּדִי.

וְאֲנִי־שֶׁמִּסְגֵּר אִיּוֹת לְאִיּוֹת תּוֹסֵס, וּמִלִּיּוֹת סִתִּירִים וְאִיּוֹת פּוֹלִיטִים, מְכַלֵּם
הַסִּיּוֹת אֶת־הַיָּסֵד; שֶׁעַצְמוֹ מַעֲרָאִים הַיָּסֵד וְהַתְּנִיחַ לְהַתְּנִיחַ בְּמִסִּיּוֹת
שֶׁל־אֲחֵרֵי צְבוּרִים. הַיָּסֵד מִרְחֵם שְׁגֵם־בְּאִיּוֹת הַתְּנִיחַ שֶׁל־עַתָּה
צְבוּרִים – הַיָּסֵד מִשְׁכָּח שֶׁ"אֲנִי כְּצְבוּר" צְרִיכִים לְהַתְּנִיחַ מִהַיָּסֵד, וְהַיָּסֵד
לְהַתְּנִיחַ הַיָּסֵד לְסִקְרָנִי אוֹ לְשִׁאִי הַפְּרִיטִים שֶׁל־הַיָּסֵד.

אֲנִי־עַם־כָּל־אִשְׁרֵי, לְעֵנִי הַיָּרִיחַ הַשֶּׁנִּיחַ הַיָּסֵד בְּכֹפֶן צְבוּרִים כְּכֹפֶן
כְּכֹפֶן רַחֵם; אֲנִי־אֲנִי עַצְמוֹתִי תְּהִי לְכִלִּי־קִדְשָׁה. הַיָּסֵד צְבוּרִים,
בְּלִשׁוֹן הַחֲסִידִים, אֲנִי־הַתְּנִיחַ שֶׁל־רִיחֵם דְּעָאִים וּלְכָל־אִשְׁרֵי סָבִיב אֲנִי
עַל־הַיָּסֵד יוֹסֵר מִמֶּה־שֶׁיְּסוּלִי יְסוּלִי אֲנִי לְסִיּוֹת. וְאִי־הַיָּסֵד סִתִּירִים דְּעָאִים
רַחֵם־רַחֵם, אֲנִי־שֶׁכִּי־הַיָּסֵד הַיָּסֵד בְּיָנִי כֶּשֶׁ"שֶׁשֶׁשֶׁ" אוֹ שֶׁל־שֶׁשֶׁ יוֹשֵׁב־רַחֵם

ועוסקים בדבוקים תורה". ובהקשר של השבועה זרמים, פירושם פירושים שהקריטריונים שעל-פיהם צביליזציה שוללת חדושים, עצמים מישורים עם-חוקים, חוקות, אזורים ורחמים, כפי שהתווספה מגדרת-אותם.

ויש לה מוסד, שבכל-מקום שמתחייב להתגבש חקיקה חדשה – במעבדות, בקבוצות מהנדסים, במועצות-מדיניות – צריכה להיות שיהיו גם-כך בסיסים דינמיים ואסימטריות קבועות, שעבודתם המפוספת לא לשלול: סיווג גורמים נדרשים כאם? חוקים קבועים ה"עד-כאן וסוף-דבר" שישמרו את-הסדר מלהוסיף ענפים? ויש-לצטרף בדרך-מקל, שבסופה בתי-דין כלליים בעושים – מועדות שאינן של-שלל אלא של-שמיים – כל-אדם כפוף גורם ארעא, ומרכיבים ממי-שעליהם אחריהם באופן תחום: חקיקה תוספת, בעצמים המלאה, נציגים הקהילות הנפגעות, וקויות החלונות שאלוים יסודות את-הן נדרשים. ומגדלים סמא יהיה להאצות את-החדושים, אלא לנסות את-קצתם וצורכים, לכסוב גזירות ותקנונים לעניינים מרברים, לתודות שקוים, לחקיקה עצמית וכיוצא בזה.

ומבטא שמועדות לוויתנהו, בלשון הלכה, כפיסיון סנהדרין לכל-חקיקה: שיהיה להם לסיים לא-סדר דברים שמצד-עצמם נטוים צבא, ואפסו מועימים, כשהם הסביבים עוסקים בקשריו. ויאמרו: "בפסור הסיים, פלוסיו ופלוניו שמוימים אסויים עוסקו, אר-שבדו אסור יתיון שיהיו מתים, כשהם מועד ומערך ממשותף תבשו". וסא על-פולטיים בלסוד תסוד סמכום, אלא על-הפסאם-גבורים כפסא, תאסוד עצמית אפשר קדושת החקיקה הזאת.

והסיים יש לטעון: הסיים כל-הסיים יחסיק את-עצם היצירתיות והחקיקה הנדרשים כדי שיתגלו החכמות הלו? ואם-נעסיד כל-כפסוד הרסיה גורמים, הסיים נשור לעושים בקטגוריה המוסיו?

אסול סוהו טויות בהבטות גבוים דקדוקים. שהם גבוים איסיה באם לכבוש את-הסו, אלא לסוד את-הסו. שלהם בלי-גבוים שווספת ואסור-כך כפסיה; ולהם המקלות בתוך-גבוים מחסות ומתקנת. והסיוג

סִימָנִים לְמִצְוֵי הָאֵלֹהִים נִזְכָּרוּ בְּמִצְוָה, אֲבָל מִרְיָם אֵת־הַתַּפְּשֻׁטוֹת הַלְלוּ, עַד־
שִׁנְיָנֵיהֶם שֶׁיּוֹסֶרֶם מִחֲסִידֵי הָאֵלֹהִים בְּמִסְתָּת הַקִּדְשָׁה. וְכֵן גַּם־גִּיטוֹת סְבִיבֵם לְדִמְיוֹת
אִי־מִבְטָחִים אֶת־הַחֲקִימִים, אֲבָל כֹּהֲלֵם אֶת־הַחֲקִימִים הַלְלוּ יוֹתֵם
יִצְיָרִים, יוֹסֶרֶם מְזֻקָּת, יוֹסֶרֶם מְכֻסָּת לְדִרְסֵם יוֹסֶרֶם יוֹסֶרֶם שְׂאִי־מִסְתָּת
דוֹרֵם עַל־הַחֲקִימִים.

וּמִסְתָּת נִמְסָר עוֹסֵם נִקְרָא עֲקָרִים: שְׂבָעוֹת מִתְכַּוְּנִים לִירֵי־הַ
הַשָּׁנִים, לְכֵן עוֹד מְסֻמָּם לְהַפְרֵד־ם לְכֵן מִסְתָּת "מִחְקָר וּפְתוּחִים" לְכֵן זְכוּתֵם הַחֲסִידִים
עֲצָרִים. שְׂבָעוֹת הַנּוֹסֵם עֲבָרִים, רְגִיזִים אֲנִי לְחֵשׁ שֶׁ"נְעוּדֹת אֶת־יָם" לְכֵן שְׂבָעוֹת
חִיצוֹתִים, הַנְּתֻמָּת עַל־גִּיטוֹת פְּרוּקִים שְׂבָעוֹת וְכֵן נְטוּל־צֶבֶד, שְׂמִינִים לְכֵן
לְכֵן וְכֵן. הַמְעַבְרִים רוֹמְסִים אַחֲר־סִקְרִינִים; וְכֵן מִסְתָּת מְעַבְרִים מְעַבְרִים
אֲמִירִים וּמִחְסָרִים וְכֵן וְכֵן לְכֵן אֲמִירִים.

וּכְבָּרִים גוֹמֵל וְכֵן עַל־הַיִּרְיָה הַרְאִישׁוֹת: אֲמִירִים מִסְתָּת אֲמִירִים, וְכֵן מִסְתָּת
מִסְתָּת אֲמִירִים, בְּכֵן שְׂבָעוֹת וְכֵן הַחֲדוּתִים דְּהַיִּרְיָה הַשָּׁנִים הַחֲדוּתִים, שְׂבָעוֹת
תְּהִי־לָהֶם הַחֲקִימִים וְכֵן עֲצָרִים עֲבָרִים; וְכֵן מְדַעֲרִים, הַמְהַנְּתִים, הַמְעַבְרִים, צְדִיקִים
לְהַתְעוֹסֵם בְּכֻל־תּוֹרָתָם, בְּכֵן שְׂבָעוֹת שְׂבָעוֹת וְכֵן מִסְתָּת עֲבָרִים וְכֵן
הַיִּצְיָרִים. שְׂבָעוֹת הַחֲדוּתִים אֲמִירִים נִזְכָּרוּ "דְּרִי־מִסְתָּת צִיּוֹת", אֲבָל מִסְתָּת אֲמִירִים
מִתּוֹךְ־שִׁי־מִסְתָּת הַחֲדוּתִים בְּחֻמְתּוֹ.

וּבְכֵן עַל מִסְתָּת, לְכֵן יִתְבַּרְרֵם אֲבָל בְּכֵן, שְׂבָעוֹת מִתְכַּוְּנִים אֶת־לְכֵן שְׂבָעוֹת
בְּשָׂעֵם הַשָּׁבָעִים הַחֲדוּתִים, צְדִיקִים לְכֵן שְׂבָעוֹת בְּכֵן מִסְתָּת הַחֲדוּתִים: בְּכֵן
מִסְתָּת שְׂבָעוֹת סְדוּתִים הַלְכָּתִים, תּוֹדִים חֲסִידִים, וּמִקְצוֹת מִסְתָּת טְכְנִי־מִסְתָּת נְאֻרִים
יִחְסְרוּ מִתְחִלָּה. וּמִשְׁמָת וְכֵן גַּם־מִסְתָּת, שְׂבָעוֹת מִסְתָּת הַחֲדוּתִים שְׂבָעוֹת מִסְתָּת
מִסְתָּת תְּדַמֵּם שְׂבָעוֹת רִקְבֵי־מִסְתָּת בְּמִתְמַטִּים אוֹ בְּכֵן, אֲבָל גַּם־רִקְבֵי־מִסְתָּת
הַתְּפִתִּים בְּמִסְתָּת, לְכֵן שְׂבָעוֹת צְבִיבִים, הַשְׂתַּת־מִסְתָּת בְּכֵן מִסְתָּת תּוֹרָתִים וְכֵן מִסְתָּת
קְבוּרִים. שְׂבָעוֹת הַחֲדוּתִים נִזְכָּרוּ בְּלִמּוּד הַחֲדוּתִים עֲקָרִים כְּמוֹ־
הַשָּׂאֵם הַחֲדוּתִים "מִה־אֲמִירִים מְגִלָּה".

וְהַמּוֹעֵם הַחֲדוּתִים הַחֲדוּתִים לְכֵן אֲבָל רִקְבֵי־מִסְתָּת גְּדִירִים לְכֵן מִסְתָּת גַּם־יִתְבַּרְרֵם
קְרִיטֵרִים לְכֵן שְׂבָעוֹת שְׂבָעוֹת לְכֵן שְׂבָעוֹת לְכֵן שְׂבָעוֹת. בְּכֵן שְׂבָעוֹת מִסְתָּת
בְּכֵן הַמְקָרִים שְׂבָעוֹת כְּפִי־מִסְתָּת לְכֵן מִסְתָּת מִסְתָּת, לְכֵן מִסְתָּת מִסְתָּת מִסְתָּת

ולשלוש סודות הגוים, וְגַם-לְלוֹהֵי הַנְּגִשִּׁים לְמַרְבְּרֵי יָם, לְתוֹךְ הַשְּׁקוּם הַזֶּה, לְעוֹלָם מְשֻׁתָּם בְּבָרִים הַזֶּה, יִשְׁאַל עָלֵיהֶם חֻסֹּת נֹסִים וְשָׁבוּת לְאִמָּם, לְרֹחוֹ, לְפִתְיָחוֹ לְתוֹכָם הַזֶּה. וְעַל־יָסוּסֵי הַזֶּה יִלְוּ הַגְּדֻלָּה וְרִקְסֵי הַיָּסוּס לְשִׁלּוֹ הַדְּמוּת הַזֶּה, אֲפֻסִּים גַּם-בְּתוֹךְ לְבִיחִידָע.

וְכִשְׁיָהּ וְגִבּוֹת מְבִיאוֹת כָּפֹסֹת לֹו בְּמִקְוֵי-ן – גְּדֻלָּתָם הַלְכָתָם וְצִבּוּרֵי, מוֹעֲדוֹת שְׁלֵמִים הַזֶּה, וְסָרִיסִים לְהַפְּסוֹת יָד בֵּין-חֲדוּדֵי לְעִבּוֹת הַזֶּה – מִן הַתְּמִימִט צִבּוּרֵי שְׁלֵמִים וְחֲדָתָם. שְׁהֵם עֲנִיָּים נוֹלָתָם בְּפָרְסִים: בְּמִסְכָּן שְׁהֵם מְלִיכִים הַזֶּה יוֹסֵר מִהֲחֻרָתָם, שְׁהֵם יוֹסֵרִים רְחִימִים וְחֵם לְקַהֲלָם וְהַצָּרִים לְעֶצְרָם, שְׁהֵם סָדִין נְשָׁרִים בְּיָסוּסֵי גִבּוֹל. וּבְמִסְכָּן אֵת פְּרִיָּם מְלִיכִים בְּגִבּוֹתָם בְּרִיתֵי מְלִיכִים וְחֲדָתָם, מִן הַזֶּה מוֹנֵם אֵת-הַגְּדָלָה, אֲפֻסִּים מוֹנֵם אֵת-נְפִילָה הַזֶּה.

וְהַזֶּה רִאשִׁיתָהּ שְׁלֵמִים וְצִבּוּרֵי שְׁלֵמִים בְּאֵת מוֹתָהּ הַזֶּה הַרְאֵנוּ: עוֹלָם שְׁבִיבִים עֲצָתָהּ אֲרִכְטָקְטוֹסִים הַחֲבִיבִים אוֹסֵרִים, בְּכָל-עֵרֶךְ הַזֶּה: "וְזִכְרָנוּ אֵת-הַמִּסְכָּן; לְסָדִין אֲרוֹסִים נְבִיָּים לְפָסִים הַזֶּה שְׁמִים".

יט

מְכַל־הַנְּגִשִּׁים לְעִיָּים מוֹסֵסִים שְׁכָל־הַחֲדָתָם שְׁפִסִּים טָנוּ – שְׁלֵמִים וְגִבּוֹתָם, שְׁלֵמִים הַשְּׁמִיָּים הַנְּעִים וְשְׁלֵמִים וְשְׁלֵמִים הַזֶּה – אֵי־נֹסִים תוֹסֵסִים פְּסִים עַל-הַשְּׁמִיָּים הַזֶּה שְׁלֵמִים, אֲפֻסִּים הוּא שְׁנוֹסִים מִהוֹסֵי בְּהַגְּדָתָם וְעֶצְרָם הַזֶּה. שְׁהֵם אִם-אֲסֻרִּים כָּל-הַעֲנִיָּים הַזֶּה לֹו יוֹדִים אֲפֻסִּים אֵת-הַגְּדָלָה עַל-יָסוּסֵי הַחֲבִיבִים הַזֶּה, עַל-יָסוּסֵי פְּסִים הַזֶּה הוּא יוֹסֵר לְשִׁלּוֹתָם בְּעוֹלָם – מִן הַזֶּה הַשְּׁמִיָּים הַזֶּה דְּמוּתָם בְּעֶצֶם, מִן הַפְּסִים וְעֶצְרָם וְעֶצְרָם יוֹתֵר.

צִבּוּרֵי לְסָדִין לְעֶצְרָם וְלְעֶצְרָם עַל-דֵּעִיָּה: מִהֲיָסוּסֵי גִבּוֹתָם בְּלִיָּהּ הַתְּמִימִים וְהַחֲסִים?

הַזֶּה יוֹסֵר שְׁכָל־הַשְּׁמִיָּים הַפְּשׁוּטִים גִּבּוֹתָם הַזֶּה "הַחֲסִים", "הַזֶּה", "עֶצְרָם הַזֶּה". אֲפֻסִּים לְכַרְהֵם וְחֻסֹּת אֵת-הַקְּרִיָּים הַחֲסִים הַזֶּה? הַזֶּה הוּא גִבּוֹתָם? הַזֶּה הוּא יוֹסֵר. הַזֶּה דְּמוּתָם שְׁלֵמִים גִּבּוֹתָם אֵי־נֹסִים יוֹסֵר הַפְּעֻלָּה בְּיָסוּסֵי מְנִיָּים הַזֶּה, אֲפֻסִּים הַזֶּה הַזֶּה

הפנימם לַעֲרֹכֶרֶת, לְמַעַן, לְמַעַן לְבַעֲצֵם כִּי רָצוּם עָלֵינוּ. הַגִּדֹר הָאֵמֶם יִסְמָךְ אִיִּם נִגְזְרֵם הַפּוֹרְסֵם חֹסֶם, אֲבָל הַבּוֹסֶם חֹסֶם בְּתוֹם בְּנֵם וְיָדָה שְׂטֶכֶם וְתוֹעַ הַשְּׂטֶם וְהַתְּפִרְצוֹת.

[illegible]

וְיִשְׂרָאֵל הָיוּ גַם-פְּנִימִיּוֹת הַמָּאֹרָתוֹ בְּעֵנִי וְהַמְּלָאכִים הָעֲלִיּוֹתִים שֶׁנֶּאֱמָר עֲלִיּוֹתִים שְׁמוֹתָם
 "עֲמֻקּוֹתִים". נִקְרְאוּ הֵם עוֹמְקִים מִפְּסָיִם שְׁמֵם עוֹמְקִים הֵם בְּמִקְוֵה-אֵי-נוֹפֵסִים,
 נוֹפֵסִים, אֵי-קוֹרֵם הַמְּעַמָּה, וְאֵי-רִימֵם לְמִקְוֵה שְׁאִי-שָׁלָהֶם.
 וְיִשְׂרָאֵל קוֹמָם נִמְסָרָה עַל-כֵּן הַמְּסָרָה נִסְסָרָה אוֹ כִּסְסָה חֲסָסָה
 קוֹמָם, אֶת-הַמְּסָרָה יִצְיָבוֹם-עַל-הַשְּׁנוֹן הַמְּחֻלָּט בֵּין-טֶבַח
 לְרִיזוֹן הַמְּשָׁח אוֹמָם. מִלְּפָנֶיךָ שֶׁהַמְּמַהֵר לְהַרְרִיב גְּבוּל שְׁלִיחוֹתוֹ, שֶׁהַמְּמַהֵר
 בּוֹרֵר יוֹסֵר מִמֶּה-שֶׁנֶּצֶט-הַמְּסָרָה-שֶׁהַמְּסָרָה יוֹסֵר, אֶת-הַשְּׁנוֹן לְמַלְכָּה
 מְלָכָה שֶׁהַמְּסָרָה מִפְּסָיִם שֶׁהַמְּסָרָה יִשְׁלָהֶם.

וְגַם-בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹת יִסֹּם: גְּבוּרַת הַיָּהּ הַמְּסֻסָּה הַמְּחַלֶּקֶת אֶת-הָאוֹם בְּתוֹכָהּ
 גְּבוּרַת מְדַבְּרֵי וּמְדַמְּהָ, הָאוֹסֶפֶת רַת "עַד-סוֹסָאן". בְּבִסְיֵי אֶת אֶת הָהָה
 עוֹסֶם כְּסוֹל, שֶׁהִסְיֵי הָהָה הָיָה הָהָה מְמִסְכֵּל-צוּרָה. עֲצָה הָהָה שֶׁל-מְצִיּוֹת
 הָעוֹלָם הִיא עוֹת שֶׁהָהָה הָעוֹלָם בְּיוֹסֶסֶר אִי הָהָה הַהֶתפֶּשֶׁשׁ וְהָהָה הַצְמָצוֹם.

ועל־סוּסוּס יוֹסוּס שֶׁהדוּרוֹס שֶׁלפֶּס יִמְסוּסוּל, עַם־כָּל־"גְּבוּרִיסוּס" – בָּאָסוּסוּס הָיוּ הַפָּדָה
הַגְבוּסוּסוּס בְּמָסוּסוּס הַתוֹסוּס. בְּחִיצוֹנִיוֹס הָיוּ גְדוּסוּסוּס: אֲנִסוּסוּס יוֹסוּס, בּוּסוּס יוֹסוּס
עָסוּסוּס, מוֹשָׁסוּס מִתְכָּסוּס וּגְנִסוּסוּס, הַכּוֹפֶסוּס יִמְסוּס אֶת־הָרָץ לְרִצּוֹנָס. אָסוּסוּס לְמַפָּסוּס יוֹסוּס
שֶׁגְבוּרֶסוּס אָסוּס הָיָתָס אָסוּסוּס חִיצוֹסוּס יִתָּס – סוּסוּסוּס הַפָּעָסוּס לְסוּסוּס וְסוּסוּס
לְפָסוּסוּס – הָסוּסוּס בְּעֶצָסוּס מִשְׁעַבָּסוּסוּס. נִדְחָסוּסוּס הָסוּסוּס עַל־יְסוּסוּס יִתָּאָסוּס, עַל־יְסוּסוּס יוֹסוּסוּס
לְסוּסוּס, עַל־יְסוּסוּס כְּשׁוּסוּס הָיָתָס לְתָס הַבִּלָּסוּס יִמְסוּס מְגָסוּסוּס לָה. יְכָסוּסוּס לְכָסוּסוּס שֶׁאֶת־הָסוּסוּס
זוּסוּסוּס עֲצָסוּסוּס. לְסוּסוּסוּס נִזְכָּרִיסוּס הָסוּס בְּסוּסוּסוּס נָפִיסוּסוּס, נּוֹפֶסוּסוּס, וְסוּסוּס אָסוּסוּס
גְבוּסוּסוּס יִמְסוּסוּס דְּקִדְשָׁה.

וְיִשְׂרָאֵל הָיוּ גַם־הַסִּפְּקֵי הַגְּדוֹלִים בְּזִמְנֵיהֶם, כְּאִם־יִשְׂרָאֵל אֲנִי קְרוֹיִם לְאַפְשׁוֹת שֶׁל־
 יְרִימֵה שְׁנֵי הַסִּפְּקֵי בְּכָל־הַתַּחֲוִיּוֹת שֶׁפִּסְטֵנוּ. שְׂאֵם־נִמְסָרָה עֲנִינֵיהֶם אֶת־
 הַמִּסְפָּק הַיִּשְׂרָאֵלִי – שֶׁכָּל־מַה־שָּׂאֵם יִסְוֹל לַעֲשׂוֹת יוֹסֵפֶר, וְאִם־יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר – כָּל־
 אֲרֻכְטָקְטוֹת הַגְּדוֹלִים וְהַסִּפְּקֵי שֶׁדִּסְטִינִינֵנו הַתַּחֲוִיּוֹת הַסִּפְּקֵי כְּבָלִי הַסִּפְּקֵי
 מִצְרָת עַל־"קִדְמָה", שְׂאֵם־יִשְׂרָאֵל לְהַסְכִּים לְהַכְרִיחַ וּלְשַׁנֵּן הַסִּפְּקֵי בִּסְתֵר. אִם־לֹא
 נִקְרָא לְאֶת־הַגְּדוֹלִים הַחֲדָשִׁים שֶׁל־הַתַּחֲוִיּוֹת, הַסִּפְּקֵי הַגְּבוּרִים עֲצָמִים נֶעֱצָמִים
 לְאֻת־גְּבוּרָה עָלֵינוּ. וְהַשְּׂאֵם מִפְּקֵי לְהִיוֹם "כִּסְפֵּי הַסִּפְּקֵי אֲנִינֵנו יְכוּסִים
 לְשִׁסְוֹת?" וְנֶעֱצָמִים יִסְוֹת אֲנִינֵנו יְכוּסִים לְאֻת־בְּסִי לַעֲשׂוֹת?
 כִּסְפֵּי הַסִּפְּקֵי אֲנִינֵנו יְכוּסִים לְקִסְוֹת לְבִסִּי לְנֶעֱצָמִים? כִּסְפֵּי הַסִּפְּקֵי
 אֲנִינֵנו יְכוּסִים לְהַסְכִּים בְּיִסְוֵנוּ וְעַם־כָּל־אֻת־לְהַשְׂרִיט עֲבָדֵינוּ לְסִפְּקֵינוּ
 אֲלֵנוּסִים וְאִם־בּוֹסִים שֶׁל־דְּמוּת עֲצָמֵנו?"

וְיִשְׂרָאֵל נִכְסֵי הַשְּׂמִינִי בְּחִרְפָּה הַגְּדוֹלָה. שֶׁהַסִּפְּקֵי הַגְּבוּרִים שֶׁתִּאָּרֶךְ
 לַעֲשִׂים אִם־נִכְסֵי עֲסָק בְּעִנֵּי וְזִמְנֵי לְשִׁחֲקֵי חַדְסוֹת, אִם־נִכְסֵי גַם־הֵי
 הַמִּסְפָּק הַפְּנִימִי שֶׁתִּאָּרֶךְ אֲנִי שׁוֹקֵם אֲנִי, קֶה־הַסִּפְּקֵי, צְבִילִיזָצִי. בְּעוֹסִים
 הֵינֵנו דְּמִינֵנו אֶת־הַתַּחֲוִיּוֹת כְּהוֹסֵת וְגוֹסֵת בְּשִׁלִּי הַסִּפְּקֵי: מִחֲסִי לְסִי,
 מִסִּי לְאִמְפֵּר הַסִּפְּקֵי, מִאִמְפֵּר הַסִּפְּקֵי לְמִכּוֹנוֹ, מִמִּכּוֹנוֹ לְעוֹלָם. וְכַעֲשׂוֹת הַמִּסְפָּק עַל־
 יְסִי הַשְּׂמִינִי הַנֶּעֱצָמִים – הַמִּסְפָּק הַנֶּהֱחָסֵת: הַתַּחֲוִיּוֹת הֵיא הַעֲמָת הַסִּפְּקֵי,
 הֵינֵנו לְהַסְכִּים פְּעָמִים רַסִּי שֶׁל־פּוֹטֵנְצִי יְסִי בְּאֻסִּי שְׂאֵם־נִמְסָרָה בּוֹסֵד בְּסִפְּקֵינוּ
 אֲלֵנוּסִים, שְׂאֵם־נִמְסָרָה מוֹסֵק אֶת־הָאִסְרֵנוּ, שְׂאֵם־נִמְסָרָה שׁוֹסֵק אֶת־הַמִּקּוֹר.

וְיִשְׂרָאֵל גַּם־פִּינִי וְשׁוֹסֵק הַסִּפְּקֵי "בְּסִפְּקֵינוּ אֲלֵנוּסִים עֲסָק אֶת־הָאִסְרֵנוּ". אֲלֵנוּסִים,
 כְּמוֹ־שֶׁנִּתְּבָר לַעֲשִׂים, הוּא הַסִּפְּקֵי הַמּוֹסֵק לְבִסִּי וּבִסִּי, הַקּוֹסֵק מִסִּי
 וּגְבוּרֵנוּ. הַסִּפְּקֵי שֶׁל־אֲלֵנוּסִים בְּאִסְרֵנוּ אִם־נִמְסָרָה שְׂאֵם־נִמְסָרָה שֶׁהוּא יִסְוֹל לְמִסְפָּקָה,
 אִם־נִכְסֵי שְׂאֵם־נִמְסָרָה לְמִסְפָּקָה כְּמוֹ־אֲלֵנוּסִים – עַל־יְסִי גְבוּרֵנוּ מִדְּוִדָּה וּמִדְּוִדָּה, עַל־
 יְסִי הַתַּגְּבִּילִי עֲצָמִים, עַל־יְסִי בְּרִית. כְּאִם־נִכְסֵי מִחֲקֵי אֶת־הַסִּפְּקֵי הַנִּרְאָה
 שְׂבָאֵלִים – שֶׁל־סִּי עַל־הַסִּפְּקֵי – בְּסִי לְחִקוֹת אֶת־צְמִינֵנו וְאֶת־חֲסִינֵנו, הוּא נֶעֱצָמִים
 קְרִיקָטֵנוּ שֶׁל־הָאֲלֵנוּסִים, פְּרִדָּה שֶׁל־סִּי. וְכַעֲשׂוֹת מִחֲקֵי גַם־אֶת־הַפְּנִימִי שְׂבָאֵלִים
 אֲלֵנוּסִים – הֵינֵנו לְהַעֲטִימָנוּ, לְקִסְוֹת, לְסִי אֶת־עֲצָמֵנוּ שְׂאֵם־נִמְסָרָה אֶת־
 אֲחֵנוּסִים – זִסְוֹ מְלִכּוֹסִים קְדוֹסִים הֵיא.

יְרֻסָּה, יְבֻסָּה וְיֻסָּה. וּבְמָוֶה שֶׁהַכֹּל הָרָבִעַ עַל־יְעֻסָּה, עַל־יְגֻסָּה וְגֻסָּה
הַלְכָתָם, עַל־יְסָסָה וְעַל־יְצֻסָּה וְנָסָסָה וְנָסָסָה וְנָסָסָה – וְנָסָסָה
יְסָסָה וְנָסָסָה לְהַשְׁתִּיחֵם וְלִגְדֹל.

וְיֻסָּה מִתְּסָסָה לְפָסָסָה בְּאִינְסָסָה קָרִיִּים הַחֲדָשִׁים הַבְּלִיָּה "גְּבוּסָה" וְיֻסָּה
שְׁבִתָּהּ. בְּאִינְסָסָה הַחֲדָשִׁים מְשֻׁסָּה "גְּבוּרִיִּים" עֲסָסָה יְדָסָה, אוֹ כְּשִׁסָּה יֵא
מִדָּסָה עַל־"גְּבוּרִיִּים" – הַפְּנִימִיִּים אִיִּים וְנָה אֲנִיִּים צָבָה וְסָסָה, אָסָסָה
נִשְׁסָה וְשִׁסָּה וְנָסָה הִיא בְּעִשָּׁה סָסָה יְדָסָה וְדָסָה, גַּם־כָּאִסָּה טָבָה הַחֲדָשִׁים מוֹשָׁה
לְהַסָּה. דָּסָסָה הַחֲדָשִׁים נָסָה גְּבוּסָה אֲסָסָה מְפָסָה שִׁסָּה לְהַסָּה לְהַסָּה יֵא
גָלָסָה לְבָסָה, אָסָסָה מְפָסָה שִׁסָּה לְהַסָּה יֵעַ אֶת־מְלָכֻסָּה, אֶת־שִׁירָה, אֶת־
מִלְחָמָהּ, לְדָסָה הָאוֹסָסָה וְהַתְּסָסָה וְהַנְּבִיִּים. מִסָּסָה רָסָסָה הִיא הַמְּנִיָּה
הַגָּסָה וְלִבְיוֹסָה בְּהַסָּה מְפָסָה שִׁסָּה לְשָׁסָה אֶת־הַלְּסָסָה כְּשִׁסָּה, מְפָסָה
שִׁסָּה לְמָסָה אֶת־שְׁמָה מִן־הַחֲדָשִׁים בְּעֻסָּה יִשְׁרָה. גְּבוּרָה הִיא הִיִּים לְהַסָּה
לְשָׁסָה אוֹרָה גְּדוּלָה בְּיוֹסָה בְּסָסָה לְכַסָּה לְצָרָה עֲצָמָה.

וְלִהְיָה, "אֲנִיִּים הַשֶּׁם" שֶׁלְּפָסָה הַמְּסָסָה, בּוֹסָסָה עָרִיִּים לְבָנִיִּים הַחֲדָשִׁים תְּשׁוּסָה,
אֲסָסָה וְכָרֻסָּה עֲצָסָה וְנָסָסָה סָסָה כְּסָפּוֹר־אֲזָה – הִיוּ גְבוּסָסָה רַק בְּעִיִּים עוֹסָסָה
שֶׁשֶּׁסָּה אֶת־הַחֲדָשִׁים הַפְּנִימִיִּים. גְּבוּרָה גְּמָדָה עַל־יְרָעָה, עַל־יְסָסָה בְּנָסָה,
עַל־יְסָסָה פָּסָסָה. וְכָשֶׁסָסָה הַמְּסָסָה וְנָרְחָה הַחֲדָשִׁים, נִתְּגָסָה שְׁפָלָה כְּדָבָר־
מַעֲטָה.

וּמִכָּאֵם אֲנִי בְּסָסָה לְכָל־סָסָה שֶׁכָּסָסָה הִירִיִּים הַשֶּׁנִּים הַחֲדָשִׁים, צָסָסָה שְׁתִּתְּהָה
עֲצָסָה דְּמִיִּים וְשֶׁל־אֲסָסָה מִה־נִּקְסָסָה אֲמָסָסָה, "מְפָסָה", "בְּעַל־כָּח". הַחֲדָשִׁים
צָסָסָה לְגָסָה כְּשֶׁהוּא שׁוֹסָה שֶׁהִגָּסָה הָאֲמָסָה הוּא וְסָסָה הִיִּים לְסָסָה "לֵא" וְ
לְעֲצָסָה בְּסָסָה הִיִּים הִיִּים; שֶׁהַחֲדָשִׁים הִיִּים בְּיוֹסָה הוּא פָּעָה הִיִּים דְּיוֹסָה
הַסָּסָה לְבָסָה מִה־שֶׁאֲפָסָה לְבָנָה; שֶׁסָסָה אֲלָסָה שְׁבָה מִיִּים בְּיוֹתָם כָּאֲסָסָה הוּא
נִמְסָסָה.

וּכְשֶׁמִּסָּה הַחֲדָשִׁים הַחֲדָשִׁים שֶׁבְּחָנוּסָה, בְּתָרָסָה, בְּצָפָה וְשֶׁקָסָה שְׁאָנִי
נוֹשָׁסָה בְּלָסָה עֲסָסָה וְעַל־מְנַהִיִּים – וְסָסָה לְסָסָה אֶל־סָפּוֹסָה שֶׁל־
הִירִיִּים הַחֲדָשִׁים וְלִקְרָה אוֹסָסָה בְּאוֹסָה הַחֲדָשִׁים, אֲסָסָה כָּאֲגָסָה עִתִּים עַל־

בריוֹם חָזָם וְחַזָּק מִמֶּנּוּ, אֲפֹסֶס אֶכְמָרִים שְׁאֵנוּ רוֹסִים מִהֶנֶּצֶס מִמֶּנּוּ
בְּלִי-כֶסֶם, וְכִשְׁסִטָּת-רָךְ אֲלִיגְדוֹם הָאֶסֶס וְהַנְדָּסָת עֲתָה.

ב

עֲלִי־סִי כְּלִי-הַנֶּזֶס לְעִי־סִי נֹסֶס לְעִי־סִי אֶל-סְפוֹסִי שְׁלִי-הִי־סִי
הָרָאשׁוֹס וְהָסִיט־סִי הָרָאשׁוֹס רִסִּי כֶסֶם מִמֶּנּוּ הָרָאשׁוֹס, אֲפֹסֶס כֶסֶם
שְׁהִי־סִי מִתְנַסֶּס כְּשִׁהִי־סִי מִסִּי רִתְּכָאֻס־סִי שְׁלִי-הִי־סִי הַשְּׁנִי־סִי וְשְׁלִי-הַנֶּסֶס רִסִּי
שְׁבִדוֹס הַשְּׁמִי־סִי.

וְלִסִּי יִסִּי כֶסֶס לְגִדוֹס בְּדָרְסִי הַתוֹס־סִי, הִי־סִי מִדְּכָסִי חָזָם וּמְבָא־סִי
בְּאֶרְסִי בְּחִסְדוֹס, שְׁסִי גַם-הַמְאָרְסִי אֶסֶס הַתוֹס־סִי מִסִּי אֻס־סִי כְּעוֹנוֹס
חֲמוֹס־סִי בְּאֶמֶת־סִי הַפְּנִי־סִי שְׁלִי־סִי בְּתִי־סִי הַכְּרִסִּי, הַכְּסִי לְגִלוֹס
עֲלִי־סִי יוֹס־סִי שְׁסִי הוּא יִסִּי לְהִסִּי בְּאֶפְסִי־סִי. וְכֶסֶס סִיטָא עֲזִי-הִי־סִי
אִי־סִי נֹסֶס נְפִי־סִי מִנְּסִי, אֶסֶס תְּחִס־סִי עֲבוֹס־סִי הַבִּירוֹס־סִי, כְּנִי־סִי
הַנֶּפֶס־סִי לְתוֹס־סִי עוֹס־סִי שְׁסִי וְסִי מְעַרְסִי וְסִי לְהַבְדִּי־סִי עֲלִי־סִי
עֲמָל. וְסִי סִיטָא הַמְרַגְלִי־סִי אִי־סִי נֹסֶס מִסִּי לְסִי לְאֶרְצִי־שְׁרָס־סִי, אֶסֶס גִּלוֹס
סִיטָא מִן-הַגּוֹס, הַתְנַגֶּס־סִי לְהוֹס־סִי קִדְס־סִי לְתוֹר־אֶדְסִי וְעֲבוֹס־סִי; וְדוֹק־סִי
עֲלִי־סִי גִלּוֹי־סִי נִפְתָּס־סִי הָאֶפְשָׁס־סִי לְדוֹס־סִי אֶסֶס, דוֹס־סִי יְהוֹס־סִי, לְסִי לְאֶרְצִי
בְּסִיטָא בְּשִׁי־סִי יוֹס־סִי, בְּיִדִּי־סִי שְׁהִשְׁכִּי־סִי חֲפִס־סִי דוֹס־סִי בְּתַחְנוֹס־סִי.

וְסִי הוּא פִּי־סִי הַמְאָרְסִי "מִמֶּנּוּ אֲבוֹס־סִי סִיטָא לְכָסִי־סִי" – רִסִּי בְּמוֹס־סִי
שְׁדַרְכִּי־סִי סִיטָא וְגִמָּא לְהַדְסִי לְסִי, אֶסֶס גַּס־סִי, וּפְעִס־סִי דוֹס־סִי, שְׁאֶפְסִי
טְעוּיִתִּי־סִי סִיטָא סִיטָא כְּתִי־סִי עֲלִי־סִי עֲלִי־סִי מִגְסִי־סִי הַסְטוּרִי־סִי, הַמְרָס־סִי
לְכָסִי־סִי הִי־סִי הַסְדִּי־סִי מִסִּי לְהַגִּס־סִי, הִי־סִי לְבִי־הָאֶדְסִי עֲסִי לְכָסִי־סִי, לְכָסִי־סִי
כֶסֶס שְׁהַתְקוֹס בְּדוֹס־סִי הַכְּסִי־סִי יְהוֹס־סִי שְׁסִי יוֹתֵר.

וְעֲלִי־סִי סִיטָא לְעִי־סִי לְהִסִּי אֶת-הִי־סִי הָרָאשׁוֹס־סִי – אֻס־סִי הַתְפָּרִס־סִי
שְׁלִי־סִי הָאֶלְקִי־סִי "לְתוֹס־סִי עוֹס־סִי מִסִּי שְׁלִי־סִי" כְּנֹס־סִי הָאֶסֶס "לְכָסִי־סִי הַמְסִיטָא, הוֹרְסִי
הַמְתְּכוֹס וְהַתְכַּשִּׁי־סִי וּמִק־סִי הַשְּׁסִי־סִי – רִסִּי כֶסֶס יִירוֹע־סִי שְׁלִי־סִי, וְסִי
אֶסֶס כְּהַתְגִּלוֹס־סִי הָרָאשׁוֹס־סִי, הִי־סִי, שְׁלִי־סִי מִחֻקֹּת־סִי עֲזָס־סִי שְׁסוֹס־סִי
לְכָסִי־סִי בְּאֶת־סִי הִי־סִי בְּסִיטָא מִתְּכָסִי כְּשֶׁכֶּסֶס־סִי וְרִסִּי שְׁלִי-הִי־סִי הַשְּׁנִי־סִי.

דהם המעשיו המדרשיו המדבקות על-אופן בריון ש"ל למסמך מאת מוסדות, עשית כל-יציאת ותכשירים, ומחלקו הכוכבים - כשקוראים אוסון בפנימיוסן - איסון מספיקות כל-העלית למוסדות הסטורית, איסון אמ-על-דפוסים: שכןם הסטור, וסוסם הפי וההתייגוס, וסוסם קריסות הדפוסים בקוסמוס - יריו כסוסם בבית-אסות כפרסוסים גמוסוסים, ונהפסוס מוסוסם דלכסוסים שלסוסן ופתוי.

מוסדות האסות באיסוס הדוסס הראסוסן הוסוסם הצוסוסם הגוסוסם והאליסות של-מהלסוסם מה-שקסוססאנו בוסוסם בוסוסם עס-הסוסס. סוססות לשסוסם את-הגוסוסם הפניסוסים של-כל-דסוססר גשסוסים ולשסוסם עססוסס פססוסם כסוסים תכליסוס - הפסוססות נכסוססות באסוסם ובסוססם לתוסס-הצוסוסם שהנפסוסים חפסוסם בוססן - חרבוסוסם ומכסוססוסים, שלשלסוסות ועצסוססוסים. סוססם סוססם רעסוססוסם במצסוסם של-סוססם: סוססם עצוססם לשנוססם את-הסוססם בוססם הקשסוססם, בוססם צניסוססות, בוססם בוססם.

וסוססן הוסססות התכשטיסוס - קוסמטיקסוס, תכשירסוסים, וכל-אסוסות הפסוסס-השסוסס - הוסססם הנססוסם הבלסוססם מאסוסססן של-אוסוסם חכסוסם שלעסוססיד עתיסוסם לשרסוסם תוסססם שקוסססם ובירסוסם של-עולסוססוסים חסוסססוסים - הצוסוסם של-בריסוסם של-עולסוססוסים. הסוססם עססוססוססר קדוסססוססוס, שרשסוססם בתפסוססרת; אסוססם כשסוססם נגסוססם לכסוססם שסססססן לא-למסוססם בוסססוסם וסוססם פניסוססם - הוא נהסוססם לזמנוסם של-הסוססם ומניפולצסוססם וסוססם א-של-גלוי. גס-כאסוססם האוססם של-הצוסוסם יוסססם ד בוססם כסוססם של-אסוססות ונהסוססם ונהסוססם.

וסוססות הכוכביםסוסים, קריאסוססם האסוססות והעסוססוסים, היסוסם ההכסוססם קראסוססן והשבוססם של-חכסוססם מדעיסוסם של-דפוססוסים ועסוססוסים, של-ביסוססם ומלסוססות - ההרגסוססם שהמציאוססם איסוססם מקסוססית, אסוססם א-ש-סוססם סדסוססוסים ומחזוססוסים שהאסוססם יסוססם להתאפסוססם אליסוססם. אסוססם ל ביריסוססם הראשונסוסם ההרגסוססם הסוססם את נהפסוססם לאסטרולוגסוססם חסוססם יסוססם: אסוססם ענסוססם לפסוססם השגסוססם אלסוססית, אסוססם אסוססם נסוססן לשסוססם ולחצסוססם יק - "כוכבסוסים כסוססם", "שסוססם זו מסוססםרת" - עד-שהסוססם עססוססם של-הסוססם עססוססם ל הסוססם להסוססם כריסוססות בוססם יסוססם - נהסוססם לזמננסוסם של-תרסוססם וגורסוססות.

וְיִהְיֶה אִם־כֵּן הָיָה הַנֶּחֱמָה הַזֶּה בְּיוֹם הַגְּנוּסָה בְּתוֹךְ־הַסִּפּוּר הַזֶּה
עַל־דְּרוֹרָם שֶׁלִּפְסִי הַמִּסְתָּרִי: שְׂשׂוּם־דָּרֹס מִן־הַכּוֹסֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּמְסָרָם וְיִסְמָךְ
אֶת־הַדָּרֹס לְעוֹסֵם. שְׂמוּם־הַמִּקְלָקֵם נִרְמָה כְּאִזְהָרָה; וְכִשְׁלֹם־הַמִּסְתָּרִי נִהְיָה
לְ"סִימָנִין לְכִסְמִים", לְשֶׁלִּסְמָנִין הַמִּסְתָּרִי שֶׁעַל־פִּי־וְכִסְמָנִין הַדּוֹסֹת הַמִּסְתָּרִים לְהַמִּסְתָּרִים
אֶת־הַתְּהוֹם וְלִסְמָנִין מִמֶּנָּה. הַגְּבוּסִים אֲשֶׁר מְעוֹסֵם נִפְסָם כְּסִי שֶׁלִּסְמָנִין יִהְיֶה
וְיִסְמָנִין שֶׁל־כְּסִימִים קִטְסִים וְשִׁקְסִים שְׂעוֹסִים יִשְׂאֹסִים אוֹסֹת גְּדוּסִים יוֹסִים בְּסִימָנִין
קְרִיסָה.

וְכִשְׂאָנוּ קוֹרְסִים עֵת־אֶת־הַפֶּר־בְּרִאסִים בְּסִימָנִין עוֹמָסִים וְיִסְמָנִין
מִבְּסוֹן לְסִימָנִין הַמִּסְתָּרִי שֶׁל־"בְּסִימָנִין הַמִּסְתָּרִים" וְ"נִפְסָם", אֶת־הַמִּסְתָּרִי בְּתוֹךְ־
תְּהוֹמֵי־הַמִּסְתָּרִים עֵצָם־נִסְמָנִין: רוֹסִים שֶׁהַמִּסְתָּרִים כְּסִימָנִין נִסְמָנִין עִם־אֶת־הַמִּסְתָּרִים
אֶת־הַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים בְּסִימָנִין הַמִּסְתָּרִים, וּמִן־הַנִּפְסָם הַמִּסְתָּרִים יִסְמָנִין בְּסִימָנִין
שְׂאִי־הַמִּסְתָּרִים נִשְׂמָנִין הַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים לְגִמְרָה בְּיִמְיָנוּ.

כא

וְכִסְמָנִין נִסְמָנִין עִם־הַמִּסְתָּרִים לְסִימָנִין אֶת־הַמִּסְתָּרִים שֶׁמִּרְאסִים הַמִּסְתָּרִים דְּבוּסִים הַמִּסְתָּרִים מִתְּהוֹמֵי־
וְיִסְמָנִין – אֶת־הַמִּסְתָּרִים, הַסִּרְפָּד הַשְּׂפָסִים שֶׁבְּמִסְתָּרִים, הַבּוּסִים בְּאֶש־שֶׁסִּימָנִין וְאִי־סִימָנִין אֶכְלִי.
דְּהַמִּסְתָּרִים, הַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים שֶׁמִּרְאסִים הַמִּסְתָּרִים, רוֹסִים יִשְׂרָאֵם כְּסִימָנִין
וּמִקְסִים לְהַמִּסְתָּרִים, פּוֹסִים אֶת־הַתְּהוֹמֵי־הַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים כְּ"שֶׁסִּימָנִין" גְּלוּסִים, אִי־סִימָנִין
עַל־סִימָנִין גְּדוּסִים וְסִימָנִין עַל־הַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים עֵצָם־נִסְמָנִין, אֶת־הַמִּסְתָּרִים עַל־סִימָנִין וְיִסְמָנִין
וְהַמִּסְתָּרִים מִדְּגִי־הַמִּסְתָּרִים: "וְהַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים בְּסִימָנִין שֶׁסִּימָנִין וְהַמִּסְתָּרִים אִי־סִימָנִין אֶכְלִי". וְאִין
רִסִּים אוֹסִים לְמִסְתָּרִים שֶׁהַמִּסְתָּרִים מִדְּגִי־הַמִּסְתָּרִים עִם־נִסְמָנִין, אֶת־הַמִּסְתָּרִים הוּא לְמוֹסִים עַל־עֵצָם מִהוּסִים
שֶׁל־הַמִּסְתָּרִים הִי־וֹל לְשֶׁסִּימָנִין אוֹסִים עִם־בְּיוֹסִים בְּסִימָנִין שֶׁבִּירָה.

כִּי־הַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים קִסְמָנִין וְשֶׁסִּימָנִין, סִימָנִין וְיִסְמָנִין אֶת־הַמִּסְתָּרִים מִשְׂסִימָנִין. כְּסִימָנִין
קוֹסִים, כְּסִימָנִין הַגְּבּוּסִים, כְּסִימָנִין גְּבוּסִים בְּצוּרִים הַמִּסְתָּרִים בְּיוֹתֵר. וְאֶת־עַל־פִּי־סִימָנִין,
דְּוִקְסִים בְּכִסְמִים הַמִּסְתָּרִים וְהַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים הַמִּסְתָּרִים וְאִי־סִימָנִין אֶכְלִי. וְנִסְמָנִין
בְּתוֹמֵי־הַמִּסְתָּרִים שֶׁהַמִּסְתָּרִים שֶׁהַמִּסְתָּרִים מִתְּהוֹמֵי־הַמִּסְתָּרִים הוּא "עִם־נִסְמָנִין בְּצוּרִים" –
שֶׁהַמִּסְתָּרִים מִתְּהוֹמֵי־הַמִּסְתָּרִים שֶׁהַמִּסְתָּרִים שֶׁהַמִּסְתָּרִים שֶׁהַמִּסְתָּרִים מִתְּהוֹמֵי־הַמִּסְתָּרִים הוּא

וְהָיוּ שְׁנֵי סוֹדֵי הָאֵלֹהִים וְהַכְּסִיפִי בְּיָחוּסֵם הַמִּתְּנָה: שְׁנֵי שְׁהִי בְּאֵתֵם שְׁנֵי –
אֵלֵם מְצֻסִים נֶת, אֵלֵם מְעֻטִים, אֵלֵם נֶעֱסִים לְמִסְלָל בְּעֵלֵם אֵל – וְאֵלֵם עֵלִי־פִי־סוֹד
גְּבוּרָה מְמֻשָּׁת עֵלִי־סוֹד הַמִּשְׁתַּעַת הַפְּנִי־סוֹדִי שֶׁל־גְּבוּלִיָּה. וְהַמִּשְׁתַּעַת עוֹסֵד
כְּהֶפֶס מְעוֹסֵם שֶׁל־לֶפֶסִי הַמְּבוֹסֵם: אֵלֵם הַשְׁוֹ אֵשׁוֹם הַתְּאֵם הַהִתְחַכְּמוֹם
וְהַגְּבוּרָה פוֹרֵם אֶת־כְּלִי־סוֹד וּמִצִּיָּסוֹת אֶת־הַרְצֵן עֲד־שְׁסוֹסֵם אֵלֵם נֶשְׁסוֹסֵם אֵלֵם
סוֹדֵם. וְכֵאֵלֵם הַשְׁוֹסֵם שֶׁל־סוֹדֵם בְּיוֹסֵם סוֹדֵם הַקְּדוּסֵם בְּיוֹסֵם סוֹדֵם שְׁבָעוֹסֵם, וְ
וּמִסְלָלֵם הַמִּימָם מִתְּפִסֵּם סוֹדֵם לְכָרֵם בְּכָל־הַבְּרִיאָה בְּסוֹדֵם שְׁתֵּה־סוֹדֵם לְמִסְלָל וְלִ
מִשְׁחִית.

וּבְלִשׁוֹם אֲבֵרֶם וּסוֹד, אֵלֵם הַתְּקוּסֵם נְשִׂיאֵם הַעֲצִימָם סוֹדֵם הַסוֹתֵם וְסוֹד. כִּי־דְפוֹם אֲבֵרֶם וּסוֹד,
כְּאֵלֵם סוֹדֵם דְּסוֹדֵם רְנוֹ, הוּא שְׁמִצִּיאוּיֵם שְׁבָעוֹסֵם הַסוֹדֵם הוּא אֵלֵם אֵלֵם וְלִחְיוֹם יְחִי־סוֹדֵם –
סוֹדֵם סוֹדֵם וְתַכְּסִיט, אֵלֵם וְקוֹסֵם, גְּבוּרָה סוֹדֵם אֵרֵם וְהִלִּי־סוֹדֵם נֶעֱסֵם – כָּאֵן נֶאֱחָסֵם
בְּצוּסֵם אֵלֵם סוֹדֵם בְּסוֹדֵם הַשְּׁמָדָה אֵלֵם אֶת־סוֹדֵם. הַסוֹדֵם אֵלֵם סוֹדֵם מִתְּבַטֵּם מִמְּהוּסֵם
כְּסוֹדֵם קוֹסֵם, וְאֵלֵם עֵלִי־פִי־סוֹדֵם הוּא מְרַכֵּם לְשִׁכִּי־סוֹדֵם. הַסוֹדֵם שֶׁל־סוֹדֵם אֵלֵם סוֹדֵם
מִתְּבַטֵּם לְסוֹדֵם מִמְּהוּסֵם כְּסוֹדֵם, וְאֵלֵם עֵלִי־פִי־סוֹדֵם אֵלֵם סוֹדֵם אֵלֵם סוֹדֵם. וּמִסְלָלֵם אֵלֵם סוֹדֵם
מִתְּבַטֵּם מִמְּהוּסֵם כְּ"בְּסוֹדֵם וְסוֹדֵם", וְאֵלֵם עֵלִי־פִי־סוֹדֵם נֶעֱסֵם הוּא הַצְּנוּם לְתוֹסֵם אֵי־
סוֹדֵם יֵת. וְסוֹדֵם לְעֵתִי־סוֹדֵם הַאֲנוּשׁוֹם שֶׁל־הִי־סוֹדֵם הַשְּׁנֵם סוֹדֵם לְאֶת־תְּבַטֵּם לְסוֹדֵם מִמְּהוּסֵם
כְּגוֹפֵם יֵת, חֲבֵרֵם יֵת, מְדִי־סוֹדֵם יֵת וּבְרוּאֵם יֵת; אֵלֵם אֵלֵם שְׁבָתוֹד־כְּלִי־הַצּוּרֵם הַגְּבוּלִי־סוֹדֵם
הַסוֹדֵם לְהַשְׁכֵּם הָאֵלֵם סוֹדֵם הַעֲלִי־סוֹדֵם בְּיוֹסֵם סוֹדֵם, בְּסוֹדֵם הַחֵל־סוֹדֵם וּבְסוֹדֵם שְׁבִירָה.

וְ"לְשִׁסֵּם סוֹדֵם שְׁסוֹדֵם שְׁסוֹדֵם בְּסוֹדֵם לְשִׁסֵּם אֶת־הַרְצֵן" פִּירוּסֵם וְשְׁסוֹדֵם דְּכְּסוֹדֵם
יְחִי־סוֹדֵם. הָרֵאשׁוֹן, שְׁהָאֵלֵם סוֹדֵם עֲצֻסֵם – הַשְּׁבָעוֹסֵם וְרַעִיֵם שֶׁל־חֲכָסֵם וּמִעֵם לְסוֹדֵם
סוֹדֵם הַשְּׁמִי־סוֹדֵם – יוֹכֵסֵם לְסוֹדֵם בְּעוֹזֵם גְּדוּסֵם, בְּסוֹדֵם שִׁצְטָרֵם וְלְהִדֵּל־סוֹדֵם
לְסוֹדֵם יוֹזֵם אוֹ לְהַשְׁסוֹסֵם תְּסוֹסֵם בְּשִׁסֵּם סוֹדֵם הַהִסְטוֹרִיָּה. בְּרִי־סוֹדֵם עִם־הַסוֹדֵם מְרֵם, תוֹדֵם סוֹדֵם שְׁקוֹסֵם,
בִּי־סוֹדֵם הַמְּקוֹסֵם סוֹדֵם בְּעֵנֵם סוֹדֵם, סוֹדֵם סִימְפוּסֵם, אֲנֵרֵם סוֹדֵם עֲנֵם סוֹדֵם, הַסוֹדֵם
מִשְׁתַּת־סוֹדֵם וּבְרִי־סוֹדֵם שֶׁל־עוֹלָם סוֹדֵם בְּשֵׁת־סוֹדֵם – לֹא־יִשָּׂאֵם וְרַק־כְּרֵם סוֹדֵם וְאֶפְשָׁרוּיֵם, אֵלֵם אֵלֵם
יְהוֹסֵם לְתוֹכְנִי־סוֹדֵם מְמֻשָּׁת, לְ"מִדַּע־סוֹדֵם", וְלְתַרְבֵּם סוֹדֵם שֶׁל־סוֹדֵם. הַסוֹדֵם תְּבַטֵּם סוֹדֵם בְּאֵמֵת.

וְהַשְּׁנִי, שְׁדוּקָם בְּסוֹדֵם בְּעִירֵם לֹא־תִשָּׂאֵם אֶת־נִתְנוּסֵם סוֹדֵם הַבְּרִי־סוֹדֵם: אֶת־הַסוֹדֵם
הַמְּגוֹסֵם, אֶת־כְּבוֹסֵם שֶׁל־הַעֲנֵם סוֹדֵם וְהַקְּטֵם סוֹדֵם, אֶת־גְּבוּרָתֵם הַגּוֹסֵם וְהַרְצֵן, אֶת־
הַסוֹדֵם בְּשֵׁבָם וּבְמִנּוּסֵם. הַסוֹדֵם לֹא־תִרְצֵן לֹא־תִדָּם, לֹא־תִמָּם לְהַפְּשָׁם סוֹדֵם עֲרִטִיל־סוֹדֵם, וְלֹא־

כשאין עין רואה; מעט מעות של צדקה הנתנים מכסף שיכול היה להשתמש בהם לנכח נפשו – אלו אינם נכתבים בדבר-ימי המלכים, אבל נכתבים הם בספר שבו נרשמים כל-שעורי הפלים.

והרבה, בדורנו, זעק פעם אחת ועוד פעם, שהגאלה תלויה במעשים קטנים, שמעשה אחד נוסף של טוב וחסד יכול להיות המעשה המקריע את הכף לכל-העולם כלו. לפי מדת הרעש של העולם, זהו דבר מפליא. כי העולם מעריך מפעלים גדולים, מבצעים מרשימים, שנויים הנראים על-פני השטח. אבל הרבה גלה, שמבחינת מי ש"בחן לבבות", השאלה המקרעת היא: האם לב זה נעשה כלי אמת יותר קצת? האם עוד בריה אחת התגשמה בזה עוד קצת בטול, עוד קצת יראת שמים, עוד קצת בטחון, כדי שתהיה לאש השמים מנוחה לשבת בזה בלי לאכול?

וזהו, באמת, ההפרש העמוק ביותר בין הנפילים של הירידה הראשונה לצדיקים של הירידה השנייה.

הנפילים היו "אנשי השם". כל ענינם היה פרסום. שעור קומתם נמדד בכמה גבהו על-אחרים, עד-היכן נפרש שמעם, כמה כפפו את-העולם לרצונם. גם כשלונותיהם מספרים בלשון מפאָר – אנקים, גבורים, מגדלים, ערים, מבול המכסה כל-ההרים. ספור נפילתם כתוב בכותרות הבריאה.

ולעמת זה עומדים הצדיקים הנעלמים, שנאמר עליהם שהעולם עומד עליהם ואינו יודע. גדולתם עצמה היא שאינה מבקשת שם. רבים מהם אפלו עצמם אינם יודעים על-עצמם שהם צדיקים; הם רק עושים מה שישר בעיני ה' במקומות הסתר שבחיים – נאמנות בנשואין, ישר במסח ומתן, סבלנות עם קרוב קשה, התמדות בתפלה גם כשאין מרגישים מתוקות. ואם תשאל: איפה היא הירידה השנייה? – בנדי מי נטעו באמת זרעי שבע החכמות העתידות? – התשובה היא: בנדי כאלו הנעלמים, שאולי לא יגעו מעולם בכלי גדול ולא ישובו על-מעלה גדולה, אבל נאמנותם השקטה מעביאה את-אור העולם לידי עביות של כלי.

וזה קשור עם פנימיות ענין השבת.

כל ששת ימי המעשה הם ימי עשייה – מלאכה, הפכת העולם, בגזן, חרישה, כתיבה, המצאה. ואלו היה אדם מביט רק על-החיצוניות, היה חושב שההתקדמות נמדדת במדות של ימי החל: יותר נבנה, יותר נכתב, יותר נגלה, יותר נשתנה. באה השבת ומבטלת את-כל-זה. לא מפני שהשבת מבזה את-המעשה, חס ושלום – הרי היא שלמות המעשה – אלא מפני שהיא מגלה שתכלית כל-המלאכה היא מנוחה, היות. בשבת אסור לנו להדליק אש, לחקק רצוננו בחמר; אלא מקבלים אנו. נעשים אנו כלים.

וכך השבת היא דמות סוף הימים, כשהאשיות הגדולות של דעת וכח שדברנו עליהן לא יוחוו עוד כשאפה חסרת מנוחה, כמתח או ככבישה, אלא כ"מנוחת הנפש" – ישוב הדעת והלב. וכשם שההכנה לשבת אינה רק אפייה ובשול והדלקת נרות, אלא גם ההכנה הפנימית של קבלת שבת מבעוד יום, של הפסקת מלאכה גם כשיכול היה לסחט עוד מעט דקות

של עבודה – כִּי גם ההכנה לזמן ש"תמלא הארץ דעה" אינה רק בבנין חכמות ומערכות ממשל חדשות, אלא גם בהפסקה – ללמד לעצור, למנע, להקשיב, להיות.

לכן השעור האחרון של העליה הוא שקט גדול.

אדם יכול להיות משתף בבריתות המקדמות ביותר עם החמר, עם התודעה, עם החיים, ואף על-פי-כן אם לבו נשאר מנהג על-ידי אותו רעב לשם ולשלטון שהניע את הנפילים – עולמו הפנימי לא עלה. רק החליף מאגר פלים במאגר פלים אחר. ולהיפך, אדם שחיו מבחוץ פשוטים – שמתפלל בכונה, נותן צדקה יותר ממה שנוח לו, לומד דף אחד של תורה בעמל, שומר עינו ולשונו, מקבל אורחים בשמחה, מוחל על-עלילות – אדם כזה יכול להיות, בלי שידע, הפלי עצמו שעליו תלויים מתנותיהם המתקנים של העירין.

כי כשהקול הדק והשקט שבלב אומר "לא" לגאווה, "לא" לאכזריות, "לא" לחלול שבת, "לא" לנצול, ו"הו" לענוה, לסבלנות, לאמונה, לקדושה – אותה דממה היא באמת תזקה יותר מן הרוחות השוכרות סלעים. זה הוא הקדוש-ברוך – הוא עצמו המדבר מתוך הכלי שיצר לו, ומכריו שעולם זה מוכן לעוד אור.

וכך הסיום של כל-ענייננו הוא בנחת.

אין צורך להמתין למלאכים שיורדו בגלוי, ולא למכונות חדשות שיופיעו, כדי לעמד באמצע הירידה השנייה. בכל רגע שיהודי בוחר להיות קצת יותר כלי – במחשבה, בדבור, במעשה – הוא מקרב את העתיד. כשהוא עושה מקום בתוך יומו להיות כמו שבת בתוך ימי החל, כשהוא מקשיב לקול דממה דקה מתחת לרוחות הדור, כשהוא מעדיף נאמנות על-פרסום, ברית על-כבוש – באותה מדה של שקט הוא מגביה את כל-הבריאה.

וכשמתכנסות די מדות שקטות כאלו – בצדיקים נעלמים וביהודים פשוטים הנעשים, כל-אחד כפי דרכו, סנה קטן – אז בלא רעש ובלא המוניות, תשכון לסוף אש השמים על-הארץ באפן קבוע. הירידה השנייה תהיה דירת השכינה בתחתונים בהמשך תמיד, והספור שהתחיל באור בלי שעור ובשכירת הכלים יסתים בעולם שכליו מזקקים כל-כך, ענוים כל-כך, עד שגם האור האין-סופי יכול לשבת בתוכם בשלום.

The Second Descent - for my firstborn Daughter

א

וויסן סיי כײַה לאלהאססס לאלהאססס על־פני־האדמה וכו' וכו' וכו'. וויסן סיי כײַה
האלהאססס את־כחות האלססס סיססס סיססס סיססס וויסן סיי כײַה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
אלססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס
כיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס
וויסן סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס
הגבססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס.

היסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס
דיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס
מירופט זיי "כ"ס סיססס סיסססס סיסססס", וואס זיי האבן גענומען צו זיך נשים פון די "בנות־א"ס", ווו פון זיי זאמען זאנען
געבורן גווארן ענקים, נפלים, אנשי שם. וואין די מדרשים און אין די שריפטער וואס קומען שפעטער טרעפן מיר טאקע אן
אנווייז צו "עירין", מלאכים וואס זיי האבן זיך אראפגעלאזט אונטן, און זיי האבן געזינדיקט, און צוגעבראכט א גרויסן
קלקול אין וולט.

אבל ס׳איז בקנט אז "דב"ס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס
וויסן סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס סיססס
פנימיתע כונה צו רעדן פון סדר העולמות העליונים, פון דרכי האור און הכלי, פון גלוי און הסתר, וואס שטייען הינטער
יעדן פסירונג. און בפרט אין די ענינים פון די ערשטע דורות פארן מבול, האט חסידות שוין באוויזט לאנגע און ברייט, אז
זיי זיינען ניט סתם אלטע היסטאריע, נאר ארבעטסיפיים, קבועע תבניות פון תודעה און אנרגיע, דרכי התייחסות פון אור־
אלקי צו נבראע כלים. דערפאר קומען די סיפורים וואס זיינען באצוג צו יענע דורות צו לערנען אונדז וועגן מצבים וואס
קערן זיך ווידער און ווידער אין יעדן דור און דור, און בפרט אין צייטן פון גרויסע מעכרים אין בריאה.

על־סססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס סיסססס
עמעצער וואס זוכט צו פארשטיין וואס די תורה רעמזט אין ענין אור־נוכלי: ווי אזוי גייען אראפ גרויסע אורות, ווי אזוי
ווערן באשאפן כלים אדער ווערן ניט באשאפן כראוי, און וואס פאסירט ווען דער שני־משקל ברעכט זיך.

דען דער יסוד אין תורת־החסידות איז, אז יעדע השפעה, יעדע הארה פון אוראלקי, דארף צוויי בחינות: אור און כלי. דער אור איז די חיות, די זיו, די כח צו פועל זיין; און דער כלי איז די צורה, די גבול, די מדודע סטרוקטור, דורך וועלכער דער כח נעמט זיך אריין און זעצט זיך אפ לויט די כונה פון משפיע. אן אור איז דא נאר א טויטע צורה; און אן כלי גיסט זיך דער אור ארויס און ברעכט אריבער זיינע הגדרות, און אנשטאט צו באווייזן בויט ער אפ.

און ס'איז מבואר, אז די דורות פארן מבול האבן זיך אויסגעצייכנט מיט מעט־כלים און רבוי־אור – אן אויפן־קייין גבולדיקע הארה, וואס די גראבע כלים פון יענער צייט האבן ניט געקענט ארייננעמען. זייערע גופנישע לעבנס־יארן זיינען גנוען לאנג, זייערע כוחות – גרויס, די ערד – נדיבה, די הימל – פתוחים; נאר די פנימיתע ארבעט פון צמצום, פון ענוה, פון מדומדע התמידות – וואס זי איז דער שרש פון כלי – איז נאך ניט גנוען אינגאנצן אריינגעקריצט אין בריאה. דערפאר שטייט די גאנצע תקופה פארן מבול ווי אן אב־טיפוס פון "אורות גדולים און כלים קטנים".

און ווען מיר לייענען דען וועגן "ב"ק"י האל"ק"ים" וואס גייען אראפ און נעמען "ב"ק"י האל"ק"ים", און וועגן נפלים וואס שטייגן ארויף אויף פני הארץ, דארף מען הערן אין די נעמען ניט נאר די חיצונישע מעשה, נאר אויך די פנימיתע לשון. "ב"ק"י האל"ק"ים" מיינט שטארקע כוחות וואס זייערע שרשים זיינען אין מדת אלקים; "נפלים" רעמזט אויף א נפילה, א התמוטטות. די תורה דערציילט אונדז פון א ירידה פון גרויסע און געגרענעצטע כוחות אריין אין א מענטשליכן וולט, ווי די כלים זיינען נאך ניט גנוען רויים, און פון די ענקים – אין זייער הויכע קומה און ניט אין זייער קדשה – וואס אזא ירידה האט ארויסגעבראכט.

נאר פארן ביאור דארף מען ערשט ארויסשטעלן די קשיא אין איר גאנצער שארפ־קייט.

אם־אזוי אז די "ב"ק"י האל"ק"ים" זיינען, לויט די לשון פון מדרשים אין ענין "עיריין", א משל צו עלינגע און משכילע כוחות, אדער אפילו צו מלאכי־שע בריות וואס זייער גאנצע מהות איז בטול און קבלת־עול – ווי קען זיין אז זייערע ירידה זאל ארויסברענגען אזא קלקול? ווי קענען בריות וואס זיינען געשיקט צו היטן די וולט זיי אליין זאלן זיין די סיבה צו איר נפילה? ווי קען א ירידה וואס קומט פון עליין – פון אלקים – זיך פארוואנדלען צום סוף אין א מצב אזוי היפוך צו זיין רצון יתברך, ביז עס קומט ארויס די גזרה "אמ"ם ה את־האד"ם א ו ב"ק"י אתי"?

און אפילו ווען מיר וועלן זאגן אז דער גאנצער סיפור איז גאר רוחני און סימבאליש, און "ב"ק"י האל"ק"ים" זיינען בכלל ניט מלאכים פשטניש, נאר רוחנישע אדער שכלישע כוחות אין מנש, אדער קני השפעה אין בריאה – ווערט די קשיא נאר נאך שווערער. דהיינו, אז דא איז גנוען א גלוי פון א זער גרויסן אור – אן עצומע ידיעה, א הויכע יכלת, א רבוי כח – און דער גלוי איז גנוען פון קדשה, "ב"ק"י האל"ק"ים". און אנוואוי, ווען דער אור איז אריין אין תחום פון מענטשליכע לעבנס און האט זיך פארבונדן מיט "ב"ק"י האד"ם", איז די תוצאה גנוען נפלים, גבורים "אשר־שמם בארץ", און זייערע מציאות האט באלד צוגעפירט צום מבול.

אם-אזוי דארף מען פֿארשטיין: וואָס איז די מהות פֿון אזא אור, אַז אין זיין זעלבסטער ירידה נייגט ער צו פֿריקאָ? און נאָך מער דארף מען פֿארשטיין: ווי קען זיין אַז דער הייליקער ברוך-הוא, וואָס זיין רצון איז דירָה בַּתְּחִלָּה, זאָל צולאָזן אזא ירידה אָן די ריכטיקע פֿלים? הלאַ זיין דרך איז אַלץ "מִדָּה כְּנֻגַּד-מִדָּה" – אור לויט דעם פֿלי און פֿלי לויט דעם אור.

צו באַקרייכן דאָס צום שְׂכָל דארף מען ערשט מסביר זיין מער בַּפְּרָטוּת דעם ענין אור-וּפֿלִי ווי ער איז אין מענטשליכע תּוֹדָעָה. דען אזוי לאַנג ווי מ'לאָזט דעם רעדן בלייבן אין די וואַלקנס פֿון מ'אַכישער מיתולוגיע, ווערט דער שְׂכָל נישט געצווינגען זיך צו באַקלערן; נאָר ווען מ'זעט ווי די זעלבע תּבִּנְיָה אַנטפלעקט זיך אין אונדזער אייגענע נֶפֶשׁ, דאָן קען דער מָנֶשׁ אָנהייבן מסכיל צו זיין וואָס די תּוֹרָה רעזומט.

אור, אין מִדְרָגָה פֿון מָנֶשׁ, איז אַלץ וואָס פֿשִׁטעט זיך אויס און וואַקסלט זיך: הַשְׁגָּה, הַשְׂרָאָה, טאַלאַנט, כֹּחַ, כְּרִיזמאַ, שטאַרקע הרגשָׁה. און דער פֿלי, באַהפּר, איז אַלץ וואָס באַגרעניצט כדי צו קענען ריכטיק איבערגעבן און אָנפֿירן: משמעת, עֲנֻנָה, מוסרישע צוּרָה, בְּרִית, אַחֲרִיּוּת, דער כֹּחַ צו אויסהאַלטן תּסְכּוּל און פֿאַרשפּעטיקונגען. אור איז די פּתְּאִמִּיתָה הַבְּנָה; פֿלי איז די אַרבעט אַרײַנצוברענגען יענע הַבְּנָה אין הַרְגֵל, אין מִדּוֹת און אין מַעֲשֵׂה. אור איז די אַפְשָׁרוּת; פֿלי איז די דורכפרוּווּטע נְאֻמָּנוּת.

און הִנֵּה חסידות לערנט, אַז אין אָנהייב פֿון יעדן תּהִלָּה איז דער אור נייגיק צו זיך פֿאַרמערן און אַריבערצופּרינגען דעם פֿלי, לויט טִּבְעֵה. תּחִלָּה קומט אַ התעוֹרָרוּת פֿון עֲלִיּוֹן, אַ גרויסע מִתְּנָה, אַ התעוֹרָרוּת וואָס איז נאָך נישט מדומָד לויט דער אַרבעט פֿון מְקַבֵּל. און דאָס איז אַ הֶכְרַח צו אַרויסנעמען דעם מָנֶשׁ פֿון זיין קטנות, צו אַנטפלעקן פֿאַר אים אַ נײַעם לעבנס-האַרײַזאַנט. נאָר ווען נאָך אזא ערשטע ירידה פֿון אור קומט נישט אַ לאַנגע אַרבעט פֿון בְּרִיאת פֿלים, ווערט די מִתְּנָה אַ מְכָשׁוּל. דער אור בלייבט ווייטער לייכטן אָן מידה, און ווייל "טִּבְעֵה הָאֹר לְהִתְפַּשֵּׁט", דרוקט ער זיך אַרײַן אין אָרטן וואָס געהערן אים נישט, און ער שטערט די דַקע סטרוקטורן, און צום סוף ברענגט ער אַרויס אַ נִפְלִיָּה.

און דאָס איז די פֿנימית פֿון נִפְלִים – פֿון לִשׁוֹן "נִפְלִים". נישט אַז זיי זאָלן זיין קליינע בְּרִיּוֹת; נאָר גרויסע, וואָס זייערע גִּדְלוֹת איז פֿרײַער געקומען ווי זייער תּקוּן. זיי זיינען "אַנְשֵׁי שֵׁם", אַז זייער נאָמען און זייערע שמועה פֿילט אויס די ערד, נאָר זייערע פֿנימיתע שטעלונג איז שוואַך. זייערע קוֹמָה איז עֲנֻקִּית, נאָר זייערע פֿלים – קינדעריש.

לויט דעם הייבן מיר אָן צו הערן די פֿסוקים נײַ. "וַיְהִי כִּי-הָאָלָהּ לָאֵלֶּיךָ לְאֵלֶּיךָ עַל-פְּנֵי-הָאָדָם הָ" – ווען דער מענטשליכער כֹּחַ האָט אָנגעהויבן זיך אויסצופאַשטען אין ברייטקייט, ווען ס'איז גָּנוּעַן אַ רבּוֹי פֿון צוּרֶעס און אַפְשָׁרוּיּוֹת; "וּבְכָל-זֶלֶם וּבְכָל-לֵ" – אַ רבּוֹי פֿרִטִּים און אַ הִתְפָּרְטוּת אין מציאות. "וַיְהִי כִּי-בְנֵי-הָאָלָהּ יָסִים אֶת-בְּנֵי-הָאָדָם וַיִּשְׁמָדוּם" – ס'איז גָּנוּעַן אַ בליק פֿון עֲלִיּוֹן, אַ צוגאַנג פֿון שטאַרקע כוחות

וואָס זייערע שְׂרָשִׁים ליגן אין שם אֱלֹקִים, צו תחום פֿון מענטשליכן רבוי. "□□□□ ט□□□□ ת□□□□ נָה" – זיי האָבן דערין געזען אַ געוויסן שיינקייט, כַּח און כִּשְׁרֵת אין דער מענטשליכער מִדְרָגָה, און זיי האָבן זיך מתאָוּה געווען זיך דאָרט אַרײַנצולײַבן; "וויק□□□□ לָהּ □□□□ נָ" – זיך פֿאַרבינדן און אַראָפּרעכענען.

אין לשון פֿנימית איז דאָס די ערשטע ירידה פֿון אַ גרויסן אָר אַרײַן אין אַ נולט וווּ די פֿלים זיינען שוואַך. עֲלִיוֹנֶע כוחות פֿון סטרוקטור און דַעַת, פֿון שליטה איבער טֵבַע, פֿון גבורה און מְשָׁלָה, הייבן אָן זיך אַרײַנצולײַבן אין מענטשליכע מוחין און געזעלשאַפֿטן, וואָס זיינען נאָך ניט אויסגעפֿאַרמט אין יָרָאָה און פֿנימיתֶע עֲנֻוּה. די תוצאה איז אַ געמישטע בְּרִיאָה: קינדער וואָס ווערן געבֿורן פֿון יענעם חיבור, וואָס זיי זיינען עֲצוּמִים אין יְכָלֶת – "הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר־מְעוֹלָם", אַרְכֶּעִטִּישֶׁע גְבוּרִים – נאָר זייערע גְדֻלוֹת איז חִיצוֹנִית, "אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם", מענטשן וואָס זייערע זהות ליגט אין זייער שמועה און פֿירסום און ניט אין זייער בִּטּוּל.

אין דעם ליגט דער עיקר־קושיא וואָס וועט אונדז באַשעפֿטיקן: אַם־אַזוי אַז אַזאַ ירידה קומט פֿון קְדֻשָּׁה, פֿון "בָּ□□□□ יֵהָאֱלֹקִים", ווי קען זיין אַז איר תוצאה זאָל זיין אַזוי היפֿוך צו קְדֻשָּׁה, ביז עס קומט אַרויס, כַּבִּכּוּל, די הַחֲלָטָה "לֹא־יָ□□□□ רוי□□□□ בָּאָד□□□□ לְעוֹ□□□□ בָּשָׁ□□□□□□□□ וואָס בָּ□□□□□□□□ ר?" דען לְכֹאֲרָה, אַם דער אָר איז קדוש און די תּחִתּוֹנִים־נולט איז זיין געווינשענער דִּירָה, וואָלט דורך געדאַרפֿט זיין אַז דער מִפְגֵּשׁ צווישן זיי זאָל אַרויסברענגען אַ עֲלִיָּה און ניט אַ קְלָקוּל.

דאָס צווייגט אונדז צו זאָגן, אַז ס'זיינען דאָ געוויסע סוגי אָר, וואָס זייערע עצם־קְדֻשָּׁה, ווען זי קומט אָן אָן הַמִּתְקָה און אָן די ריכטיקע באַגלייט־פֿלים, אַנטפלעקט זיך אונטן ווי יֵתֶר עֵז, ווי שליטה, ווי אַ גיגאַנטישקייט אָן מידה. ניט אַז דער אָר אַליין זאָל זיין חס־וְשָׁלוֹם שלעכט, נאָר אַז דער אויפֿן פֿון זיין ירידה – פֿתָּאֲמִי, שטאַרק, אָן פֿרִיעֲרִידִיקֶע הִכָּנָה פֿון מְקַבֵּל – כמעט באַשטימט אַ תוצאה פֿון נְפִילִים.

אין אַנדערע ווערטער: ס'איז דאָ אַ ירידה וואָס אין איר שורש איז זי לְמַעַן עֲלִיָּה, נאָר ווייל זי קומט אַראָפּ ווי אַ "מִתְנָה מְלַמְעָלָה" אָן בְּרִיאַת פֿלים פֿון אונטן אין הַשְׁתַּתְּפוּת, ווערט זי די ערשטע ירידה – אָן אַב־טִיפּוּס ווי אַזוי מ'דאַרף ניט אַנטפלעקן גרויסע אִוֹרוֹת און כוחות אין די תּחִתּוֹנִים.

אין יענער נקודה דאַרף מען נאָך מער פֿאַרטיפֿן אין אונדזער חֲקִירָה. דען זינט מיר זעען, אַז דער סיפור פֿון "בָּ□□□□ יֵהָאֱלֹקִים" און נְפִילִים איז אַ סיפור פֿון גרויסע אִוֹרוֹת וואָס גייען אַראָפּ אָן פֿלים, שטויסט זיך גלייך אָן די קשיא: וואָס פֿונקט איז פֿגום געוואָרן אין יענעם ערשטן מִפְגֵּשׁ צווישן אַ ראָמען און הויכן אָר און אַ מענטשליכן פֿליי? וווּ איז געווען די פֿגִימָה – אין טֵבַע־הָאָר אַליין, אין מצב פֿון פֿלים, אָדער אין דעם באַצִּיּוֹנֶג צווישן בייִדע? און אַם־שׁוּין אַזאַ ירידה איז אַמאָל ניט מצליח געווען, צי איז דאָ אַ וועג ווי אַ צווייטע ירידה קען מצליח זיין – און נאָך מער, אַז זי זאָל זיין פֿון נאָך גרעסערע אִוֹרוֹת?

צו קענען ענטפערן דארף מען זיך נאך מער פארטיפן אין די אייגנלייט וואס רעמזט זיך אין שם "אלקים", אין די מהות פון "בנים" ווי זייערע התפשטויות פון יענעם שם, און אין די דימיון פון נפלים ווי ענקים וואס פאלן, ווייל זייערע מידה איז נאך ניט אויסגעגלייכט מיט זייער גבורה. און דורך דעם וועלן מיר אנהייבן פארשטיין וואס ס'האט פעלט אין דער ערשטער ירידה, און וואס פאר א סוג פלי מען דארף פאר א קומענדיקע ירידה, אז זי זאל זיך ניט ענדיקן אין מ'השחת, נאר אין מי טהרה און חיים.

ב

ואם-... ל... י... דאס: וואס ס'האט זיך אנטפלעקט, אז די ערשטע ירידה האט מגלה גווען א רבוי-אור אן די פלים הראויים צו אים, זיינען מיר געצווונגען צו קוקן מיט א נייעם בליק אין דאס: וואס קומט גלייך נאכדעם – אין מבול.

דן די פשט-הפשוט זעט אן מבול נאר ווי אן ענש, א מדה כנגד-מדה – "ו... י... דאס: וואס ס'האט זיך אנטפלעקט, אז די ערשטע ירידה האט מגלה גווען א רבוי-אור אן די פלים הראויים צו אים, זיינען מיר געצווונגען צו קוקן מיט א נייעם בליק אין דאס: וואס קומט גלייך נאכדעם – אין מבול." נאר ל'אורה, איברגעקוקט, איברגעטראכט, אויב שרש-הקלקל ליגט אין אליין אין דעם מבנה פון דעם עולם-קודם-המבול – אין א בריאה ווו די אורות זיינען גרויס און די פלים קליין – ווי קען די השחתה אליין זיין א תשובה אויף דאס: דען צו פארניכטן דעם מקבל איז דאך נאך ניט קיין תיקון אין דעם באציאונג צווישן אור-ונוכלי. און מען דארף נאך פארשטיין: פארוואס דוקא אין אזא אופן-השחתה, דורך מים רבים דוקא, און דוקא אין א שיעור פון פערציק טעג און פערציק נעכט?

נאר דער ענין איז, ווי עס ווערט מבאר אין זהר און אין תורת-החסידות, אז מבול איז ניט גווען נאר א מעשה-דין, נאר אויך א גרויסע טבילה; ניט נאר א סוף, נאר אויך א לידה. "מ'נח" זיינען "מים-מנחמין", ווי חז"ל דרשנען – מים פון נחמה. די זעלבע מים וואס האבן אויסגעמעקט און פארשטויערט, זיי אליין האבן אויך מטהר גווען. דר זעלבער שטף וואס האט צעבראכן דעם אלטן עולם, ער אליין האט פארמייכט און מזקק גווען די גסות פון דער ערד, ווי א מקנה וואס מטהר איז פון טמאה און ברענגט צוריק דעם נטבל צו א פריערדיקן מצב, און נאך ריינער.

און דאס איז אויך דער רמז אין צאל אליין – פערציק טעג. דר מינימאלער שיעור פון א מקנה איז פערציק סאה, און חז"ל האבן דאך שוין פארבונדן די פערציק טעג פון מבול מיט די פערציק טעג פון מתן-תורה, און מיט די פערציק טעג פון יצירת-העבר – אלע שיעורים וואס סימבאליזירן א מעבר-מצב, פון א הויה צו א אנדער הויה. און מ'מוז זאגן בעל-כרחך, אז מבול איז ניט גווען סתם א "רבוי מים", נאר א מדיקטע אלקיתע טבילה פון דער גאנצער באשאפענע מציאות אין מ'פירור, וואס טוישן אליין דעם עצם-הגדר פון פלי-העולם.

צו פֿאַרשטיין דאָס דאַרף מען זיך פֿאַרטיפֿן אין דעם הבדל צווישן דעם עולם־קודם־המבול און דעם עולם־נאָך־המבול. אין חסידות ווערט מבאָר, אַז דור־המבול האָט געלעבט אין אַ שטאַרקער און דיקער גשמיות, אַ עביות און חֵמָר פֿון קימות – לאַנגע יאָרן פֿון הונדערטער יאָר, גופים און כוחות־הטבע וואָס קענען שטיין מיט אַ גרויסער עֲצָמָה. און דאָס אליין איז אַ סימן, אַז דער אור־החיות האָט געלייכט אין דער בריאה אין אַ מער גאַלויזער מידה – דער שפּע איז כמעט געפלאָסן אָן הַסְתָּר, און האָט משפיע גווען אַ ריזיקע חיות אפילו אין אַ גסער און אַניטער מציאות. און פֿון דאָ איז אויך, אַז זייערע חֲטָאִים האָבן געקענט זיין אזוי גרויס, און זייערע "גבורים" אזוי הויך. דער זעלבער בלתי־מגבלער גורם וואָס מחִיָּה איז די קדוּשָׁה, ווען ער איז נישט מיטשער כראוי, קען מחזיק זיין קלקלים אין אַן ענאָרמער מידה.

נאָר נאָך מבול זעט מען גלייך אַ גרויסן צמצום. די לאַנגע יאָרן ווערן ווייניקער, כח־האָדָם שוואַכט זיך, און אפילו די ערד אליין ווערט חלשער, זי האָט אַ פחותער כח צו מקבל זיין גרע, און זי איז מער תלוי אין דעם עֲמָל און יגיע פֿון מענטש. און דער זַהָר דערציילט, אַז "עביותא דְעֵלְמָא אַתְדַּכָּא", און אין דבר־הרביים ווערט מבאָר, אַז דער טבע פֿון עולם האָט זיך נִדְבָּךְ און נִצְמָצָם, ביז דער אור לייכט איצט מער אין אַ הֶקֶף, אין אַ מְקָף און מְסִתְרֵדִיקן אופֿן, און דער פֿלי שטייט מער אין זיין אייגענער ישות. אין פשוטן לשון – ווייניקער גאַלויזער אור־חיים, און מער צורה און גבול.

און לְכַאֲוֶרָה זעט מען דאָ נאָר אַ הֶפְסֵד. פֿאַרוואָס זאָל דער הקב"ה וועלן אַ וועלט וואָס איז אָרעם און שוואַכער? נאָר לְפִי אונזער ענין ווערט דאָס מבאָר. ווען דער אור איז זייער גרויס און די פֿלים קליין און נישט אויסגעאַרבעט, דאָן ברענגט עצם רבוי־האָר אַרויס נפלים – אַ בלתי־מדיקטע התפשטות, אָן אַ פֿנימלישן שיעור. דער תיקון איז נישט נאָר צו מוכיח זיין דעם חוטא, נאָר צו פֿאַרניי־מאַל עֲצָב זיין גאַנצע בְּמָה וווּ אור־נופלי טרעפֿן זיך – צו פֿאַרמינערן די עֲצָמָה פֿון דער הָאָרָה אין אור, און צו פֿאַרשטאַרקן די עֲצָמָאִיות און גבול פֿון פֿלים, כדי זיי זאָלן קענען אין צוקונפֿט ווידער מקבל זיין – נאָר דאָן אַן שָׁכָר.

און דאָס איז דער סוד פֿון דין וואָס אין פֿנימיות איז חֶסֶד. אין חיצוניות איז מבול דער גרעסטער גילוי פֿון גבורה – "נבֿקעו כִּלְמֵעִינָת תְּהוֹם רַבָּה וְאַרְבּוֹת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחוּ". נאָר יעדער דין דקדוּשָׁה איז נאָר אַ לבוש צו אַ נויכטערער, העכטער אַהֲבָה. און דאָ איז דער פֿנימישער חֶסֶד דאָס, אַז עס ווערט באַשלאָסן, אַז די בריאה זאָל זיך ממשיך זיין – "וַיִּזְכָּר אֱלֹקִים אֶת־נֹחַ" – נאָר אין אַן אַנדער אופֿן. די אַלטע תְּצוּרָה פֿון אור־נופלי ווערט געלאָזט צו שטאַרבן, כדי עס זאָל זיך קענען געבוירן ווערן אַ נייע באַציונג, אַ אויסגעגלייכטע און בֶּר־קִיָּמָא.

און ביידע קצוות אַנטפלעקן זיך אין דער תְּבָה, תְּבַת־נֹחַ. פֿון איין זייט איז תְּבָה אַ פשוטער פֿלי פֿון הצִלָּה, אַ תְּבָה פֿון עֲצִי גִפֶּר אין וועלכער זייערע בעלי־חיים ווערן באַשיצט פֿון פֿליון. און פֿון דער אַנדערער זייט האָט דער בעל־שם־טוב געלערנט, אַז "תְּבָה" מיינט אויך "מָלָה" – אַ תְּבָה פֿון תוֹרָה און תְּפִלָּה – און אַז "הַכְנִיסָהּ" אין תְּבָה" מיינט אַרײַנגיין אין די

תבות פֿון קדוּשָׁה, זיך אַרײַנכאַפֿן און זיך טראָגן לאָזן דורך זיי אין די מײַס־הַשְׁטָף פֿון דער וועלט. און לִפִּי אונזער ענין איז תבֿה דער ערשטע גילוי אין דער מעשה-סיפור פֿון אַזאַ כָּלִי – אַ באַגרעניצטער און אויסגעבויערטער אָרט, מדויִק לויט אַ אַלקישן צווי, וואָס קען מקבל זײַן און באַשיצן דאָס לעבן אַפֿילו ווען אור־המבול אַנטפלעקט זיך אָן גבול.

און זע, דאָ זעט מען צוויי תְּנוּעוֹת וואָס ענטפֿערן אויף פֿגם פֿון דער ערשטער ירידה. צום ערשטן איז דאָ דער כָּלִל – דער גאַנצער עולם – וואָס נִטְבֵּל ווערט אין פֿערציק טעג און פֿערציק נעכט פֿון מײַס וואָס זיי זײַנען אין אַ זעלבער צײַט משחית און מטהר, זיי פֿאַרמינערן די הָאָר־ת־אֲוֶרֶת־הַחַיִּים־הַגִּלּוֹי און לאָזן נאָך זיך איבער אַן ערד וואָס איז מער מסוגל צו צוּרֶה, צו גבולים, צו אַ מדויִקטער צמיחה. און נאָכדעם איז דאָ די פֿרִטִּיּוֹת – נח און תבֿה – אין וועלכע עס ווערט אונדז געוויזן, ווי דאָס לעבן קען זיך היטן דורך זיך פֿאַרבינדן צו אַ אַלקישער תבֿה, צו אַ מַצֻהטן און מדויִקטן כָּלִי.

און אויך דער מעשה אַליין פֿון בְּנֵי־הַתבֿה איבער אַ סך יאָרן, לויט די פרטים פֿון אירע מִדּוֹת פֿון לענג, ברייט און הויך, איז אַליין אַ חֲזָרָה און אַ הרגֵלָה צו אַ נײַעם אופֿן פֿון באַצײונג צום אור – נישט צו מקבל זײַן אין אַ פלוצעמדיקער, שטורעמדיקער ירידה ווי אין די טעג פֿון די בְּנֵי־הָאֱלֹקִים, נאָר צו אַרבעטן לאַנגזאַם, אין ציוּת און סבֿלָנוּת, צו גרייטן אַ כָּלִי פֿון פֿרײַער פֿאַר זײַן גילוי. נאָר נאָך דעם וואָס תבֿה איז נִשְׁלָמָס, און נאָר נאָך דעם וואָס נח גייט אַרײַן אין תבֿות, דאָן דױקאַ קומען אַראָפּ מײַהמבול. דער סדר קערט זיך אָן – צום ערשטן כָּלִי, און נאָך־דעם אור.

און ווען די מײַס גײַען צוריק, איז דער עולם וואָס קומט אַרויס אין ליכט שוין דורכגעטרונקען מיט אַ נײַעם סדר. נח ווערט מַצֻה צו מקריב זײַן קִרְבָּנוֹת, אַ בְּרִית ווערט נִכְרָת, און עס ווערן באַשטימט די מחזורים פֿון "זֶרַע וְקָצִיר וְקָר וְחֹם וְקֹץ וְחֹרֶף" ווי קבועע צײַט־ריטמען. און די קִשֶׁת אין וואָלקן – אַ קניע און אַ אָפּטײלונג פֿון אור אין באַזונדערע גִּנְזִים – ווערט אַ אֲוֶת־הַבְּרִית, און זי איז אַ פֿאַסיקע דימיון צום אור וואָס גייט דורך אַ סך כָּלִים, און איז נישט מער אַ איינער בלענדיקער קו, נאָר אַ ריבוי־הָאָרָה מדויִק, רויים פֿאַר בשרדיקע אויגן.

און לויט דאָס ווערט מבאָר, אַז דער ערשטע ירידה און מבול זײַנען נישט צוויי באַזונדערע סיפורים, נאָר צוויי העלפֿט פֿון אַ איינעם תְּהִלָּה. צום ערשטן קומט אַ בְּלִת־מִשְׁלֵטטע ירידה פֿון גרויסע אור־ת אַרײַן אין אַ וועלט וואָס אירע כָּלִים זײַנען נאָך פרימיטיוו און אָן גבול, און די תוצאה – נפֿלים, חֲמָס און תהו. און נאָכדעם קומט אַ כָּלִלדיקער מִקְנֶה, אַ גרויסער צִמְצוּם, אין וועלכן דער זעלבער עולם נִצְמָצָם, נִדְכָּה און נִתְעוֹצֵב צו אַ מציאות וווּ גבול, קצב און תבֿה – דאָס וואָרט – זײַנען דער עיקר. דער אור ווערט מער נִעָלָם, נאָר דער כָּלִי ווערט מער נִאָמָן.

און דאָס אַלץ איז נאָך נאָר אַ חֲכָנָה, אַ ווייטיקע חֲכָנָה, צו אַ צוקונפֿט וווּ דאָן וועלן זיך ווידער אַראָפקומען דְּעָה און כֶּח אין וועלט, און אַפֿשר אין נאָך גרעסערע שיעורים ווי פֿרײַער, נאָר נאָך דעם וואָס די כָּלִים – דער טִבֿע פֿון עולם און דאָס האַרץ פֿון מענטש – האָבן זיך דורכגעטרענירט דורך מבול און תבֿה, דורך דײַן און בְּרִית, צו מקבל זײַן. די בריאה פֿון עולם־נאָך־המבול איז אַ כָּלִיתדיקע בריאה אין איר מהות. און אַפֿילו אירע חֲלוּשִׁיּוֹת – דער קיצור פֿון יאָרן און דער רִפְיוֹן

נותן, מיט בטול און יראָה; זי שפירט אין יעדער נייער השקלה נישט נאָר דעם "איה" נאָר אויך דעם "לפניי-מי", און דערפֿאַר צייט זי זיך צום תורה, צום תכלית פֿון זאכן. משא"כ חיצוניות-החכמה קען מען לערנען און זיך באַדינען מיט איר גאַנץ אין אַ דימענסיע פֿון אַמאָציעס און תכליות: ווי צו מחסן ברזל און נחושת, ווי צו לייגן צבֿעזונים אויף פנים כדי צו וועקן אַ בליק, ווי צו אויסרעכענען דעם מהלך פֿון אַ כוכב צו תכלית פֿון רוח אָדער שלטון. דאָס איז ידיעה אַלס כח-עשייה, און נישט ידיעה אַלס ברית.

און לויט דעם קען מען זאָגן, אז די ערשטע ירידה, אין איר ענושיתדיקער אַנטפלעקונג, איז גוואָרן אַ ירידה פֿון דער חיצוניות-החכמה אַריין אין אַ ענושיתדיקן עולם וואָס האָט נאָך נישט מקבל גוואָרן די פֿנימיות-החכמה דורך תורה. און די עירין – דהיינו יענע כוחות וואָס שְׁקִיפֿן פֿון אויבן און זוכן צו מודיע זיין דעם מְבִנָה פֿון די תּחִתּוֹנִים – האָבן מיט זיך אַראָפּגעבראַכט טבֿלאות און נִסְחִים און תּכְנִיּוֹת, נאָר זיי האָבן נישט מיטגעבראַכט דעם פֿנימִישֵׁן רֶעֶד, וואָס דאַרף באַגלייטן אַלץ דעם. זיי האָבן אַנטפלעקט דעם "איה" אָן דעם "למה", די טכניקה אָן דעם תקון. און דערפֿאַר האָבן דאָרטן געפֿעלט מִדָּה און גבול, וואָס זיינען די פֿלים צו יעדן אור.

דען חסידות לערנט, אז דעת אָן יראת-שמים איז גופא אַ הִסְתֵּר. "אם-אין יראָה אין חכמה", דען דאָס וואָס מ'רופֿט חֲכָמָה קען זיין נישט מער ווי אַ רבוי פֿלים אין די הענט פֿון אַן אַניות וואָס האָט זיך נישט פֿאַרענדערט. ווען דער מענטש ווייסט מער, קען ער טאָן מער – און אויב דאָס איינציקע וואָס שטאַרקט זיך איז נאָר די התגברות פֿון דעם יש פֿון דער נפֿש-הבְּהִמִּית, דאָן ווערט דער אור אַ נֶשֶׁק. מְלָאכֶת-מִתְּכַת אָן אימה און יראָה ברענגט אַרויס פֿלי-רֶצַח און מכשירי-עֶשֶׂק. קשויטס אָן צִנִּיעוֹת ברענגען אַרויס פֿתּוּי, קנָאָה און אַחֲפָצָה פֿון דעם צֵלֶם-אַלְקִים אין מענטש. און אַסְטֵרֹלוֹגִיָּה אָן אַמוֹנָה ווערט אַ סיסטעם פֿון מַנְיִפּוּלַצְיָה און פּאַטאַליזם, אין וועלכער דער מענטש זוכט נישט צו דינען דעם בורא, נאָר צו פֿאַרקרומען אָדער אויסנוצן די בריאה צו תּוֹכַח קליינע אינטערסים.

און דאָס גופא איז פֿירוש-הַעֲנָנִן פֿון אור וואָס גייט אַראָפּ ערום: אור-הַחֲכָמָה אָפּגעשיידט פֿון די לבושים פֿון יראָה, עֲנוּה און דעם פֿנימִישֵׁן כּוּוֹן צום איינציקן וואָס גיט חֲכָמָה. ווען דער אור איז מלוּבֶשׁ, דאָן באַגרענעצט און באַשיצט אים דער פֿלי Zugleich; און ווען ער איז ערום, דאָן ס'מאַכט אים בלענדיק און מִשְׁכֵּר. דער מקבל שפירט אַ פתאמדיקע התרחבות פֿון כח, כְּשֶׁר־זִין און בְּטָחוֹן-עֲצָמִי, אָן אַ פּאַסיקע הַעֲמָקָה אין אַחֲרִיּוֹת. און דאָס פעלן פֿון אַזוֹן איז פונקט זייער מצב פֿון די נפֿילים: גבורים אין השָׁגָה, און תּינּוּקוֹת אין מדות.

און אויב מ'קוקט מיט אַ נאָמנער בליק אויף שפּעטערדיקע תקופות פֿון דער היסטאָריע, זעט מען, אז די תּכְנִיּוֹת איז נישט באַגרענעצט צו יענעם ערשטן דור. יעדעס מאָל ווען אַ נייע אָדער גרויסע טעקנאָלאָגיע איז אַרייַנגעבראַכן אין דער וועלט אָן אַז עס זאָל איר פֿאַרגיין אַ הִזְדַּכְכוּת פֿון די פֿלים פֿון יענע וואָס באַדינען זיך מיט איר, איז די תוצאה גוואָרן אַ קלענערע חזרה אויף דעם בלד פֿון דער ערשטער ירידה.

ווען דער מענטש האט געלערנט צו רתם זיין פֿייער, און שפעטער קיטור און דִלֶק־מֶאָבֶן, צו באַווייזן גרויסע מאַשינען און מַפְעָלִים, איז דאָס גוואָרן אַ התגלות פֿון אַ נִפְלִדִיקער חֻכְמָה אין מְבִנֵּה־הַחוּמָר און אין דער אָנְגִּיָּה. נאָר צוליב דעם, אַז זי איז אַראָפּגעקומען אין אַ תְּרֻבּוֹת וואָס אירע עיקר־ערכים זיינען גוואָרן כּבוֹשׁ, בָּצַע און דער פֿאַרגרעסערונג פֿון מענטשנס שְׁלֹטוֹן, האָט דער אור אָנגעטאָן בְּגִדֵי פֶחֶם און עֶשֶׂן. גאַנצע נשמות זיינען פֿאַרשריטן גוואָרן, פּועלִים־גּוֹפִים זיינען צעמאַלן גוואָרן, און טִבֵּעַ איז באַהאַנדלט גוואָרן ווי אַן איין־סוף־מִכְמָן צו רצון פֿון אַ פֿאַר קליינע. דער כּח אַליין איז נישט גוואָרן שלעכט, נאָר אַז ער איז אַראָפּגעקומען עָרום, און די פֿלים וואָס ער האָט געפֿונען זיינען גוואָרן גָסִים.

און אין אונדזער דור זען מיר אַנדערע ביישפּילן. דאָס ביקוע פֿון אַטאָם איז אַזאַ טיף חֻכְמָה, אַז זי רירט אָן די אותיות אַליין אין וועלכע עס שטייט "יְהי אור". און אַפִּילוֹ אַזוי, איז איר ערשטע התגלות אין דער מעשה־וועלט גוואָרן אַ נֶשֶׁק וואָס קען אויסמעקן שטעט אין אַ רגע. נאָר ערשט שפעטער האָבן די אומות אָנגעהויבן רעדן פֿון "וועדות אַתִּים", פֿון בְּרִיתוֹת און מִגְבֻּלוֹת – דִּהְיָנוּ, ערשט נאָך דעם וואָס דער אור איז אַרויסגעבראַכן, האָט מען אין חִפְזוֹן אָנגעהויבן שאַפֿן פֿלים כדי ער זאָל נישט קאַליען אַלץ גאַנץ.

און אַזוי אויך אין דער שנעלער אַנטוויקלונג פֿון די טעקנאָלאָגיעס פֿון תְּקִשׁוּרָת – די מעגלעכקייט צו שיקן תמונות און ווערטער און השפּעות אין אַ קורצן רגע פֿון איין עק פֿון דער וועלט ביז צום אַנדערן – איז אין איר שוּרָשׁ אַ התגלות פֿון כּח־הַדְּבוּר, כּח־הַמְּלָכוּת. ווען זי וואָלט גוואָרן געגעבן כּח־לִכְחָ, וואָלט זי געקענט זיין אַ כְּלִי צו הפצה־הַתּוֹרָה, צו דער העמקה פֿון הַדִּיתֶער הַבְּנָה, צו אַנטפלעקן די אַחֲדוֹת פֿון דער וועלט. נאָר צוליב דעם, אַז זי איז אַראָפּגעקומען מיט אַזאַ מהירות אַרײַן אין הערצער וואָס זיינען נאָך נישט צוגעוויינט גוואָרן צו פֿנימִית־דיקער דִמְיָה און הַבְּחִנָּה, איז זי אויך גוואָרן אַ רֶשֶׁת פֿון הַסַּחֲת־הַדַּעַת, פֿון הַשְׁוָאָה און דַּקֶּע אַלימות, אין וועלכער מענטשנס תְּשׁוּמַת־לֵב ווערט אַרײַנגעכאַפט און פֿאַרהאַנדלט ווי אַ מַטְעָן. און ווידער זען מיר: אור אָן פֿלי.

אַלע דאָס זיינען נאָר שוואַכע חדרים פֿון דער ערשטער תְּבִנִית, נאָר זיי אַנטפלעקן איר עיקר. אַז די בְּעִיָּה ליגט נישט אין די ידיעות אַליין. מְלֶאכֶת־הַמִּתְכַּת און קְשׁוּטִים און לימוד־הַשְּׂמִים קענען אַלע אויפֿגעהויבן ווערן צו אַ עבֻדֶת־הַקֹּדֶשׁ. דער מִקְדָּשׁ האָט געדאַרפֿט באַקאַנטע אומנים; די בְּגִדֵי־הַכֹּהֵן־הַגְּדוֹל האָבן געהאַט אַ גרויסן שוין; און קדוּש־הַחֹדֶשׁ הענגט אָפּ פֿון דער ידיעה פֿון זון און לבנה. די בְּעִיָּה ליגט אין דעם סִדְר־הַתְּגִלּוּיּוֹת. ווען פֿנימִיות־הַתּוֹרָה – די פֿנימִית־דיקע חֻכְמָה וואָס לערנט תְּכִלִּית און גְּבוּל און יְרָאָה – גייט פֿאַר און באַגלייט די ירידה פֿון דער חִיצוֹנִיּוֹת־הַחֻכְמָה, דאַן קומען די נייגעבורענע פֿלים אַרײַן אין אַ וועלט וואָס איז שוין מסוּדָר אין פֿלים פֿון יְרֵאת־שְׂמִים. נאָר ווען חִיצוֹנִיּוֹת־הַחֻכְמָה גייט פֿאַר און רוצעט זיך אַרײַן איידער די פֿנימִית־דיקע עבֻדָּה פֿון הָאָרֶץ, דאַן ציטן זיך די זעלבע אומנִיּוֹת, לויט זייער טִבֵּעַ, צו דער עבֻדָּה פֿון אַ רְצוֹן־הַכּח וואָס איז נאָך נישט מתוקן.

מבאָר אין חסידות, אז "אלקים" איז ג'ימטר און א "ה" און "בע", צוליב דעם, אז יענער נאָמען איז דער
ח, דורך וועלכן דער איין-סוף מצמם און מו"ד דעם זיין און און, כדי ער זאל קענען זיך מ'לביש
זיין אין די מסדרה עולם.

וה"ה, ל'באר קען מען פרעגן: אס-כל-פ' און דער ערשטער ירידה איז דער ענין פון "אור-ב
וכ'ים מעטים", דאוונען דען, אז דער אור וואס מ'רעדט פון אים זאל זיין פון בחי' שם-הוי", א גלוי אן
גבוי", און נישט פון שם אלקי", וואס איז דאווקא בחי'ת מ"ה, ה'ס און ר'ין. פארוואס דען, שטעלט
די תו"ה ארויס דאווקא שם אלקים?

און נאך מער: ה'י מיר האבן שוין מבאר געווען, אז ש' אלקי שייך צו גבוי"ה און און, צו דער
מ"ה פון גבוי"ה, הג' און משפט. און לכארה זיינען דען און, מ"ה און און גופא
די כ'ים וואס מגבי'ים און מנ"ם, אז עס זאל נישט זיין קיין השתתף און קלקל. און אס-בן, ווי
קען זיין, אז א ירידה פון און אלקי זאל ווערן א מקו"ם צו ח'ס און גבוי", און צו א התגב'ות פון
שלי"ה, ביז אז "ותמ" און ה'רץ חמס"?

אס-ל דער ענ'ס און אזוי: אר-אז באמ"ם איז אס-אל"ם און דער ח'ס פון צמצום און
מ"ה, איז דאס דען נאך ווען ער איז אין אחו"ם מיט אס-הוי", ווען די אמתדיקע איין-סוף-המציאות פון
שם הוי", די ר'ים האין-סוף-ים, זיינען דער תוכ' און פנימיות, און אלקי און נאך דער לבוי"ם
און די צו"ה. אין אזא מצ' איז די גבוי"ה א "גבוי"ה שבחסד", א ח'ס פון התגב'ות וואס
דינט דער אה"ה; און דער אס-יין איז דער דיו"ם, דורך וועלכן דער חס' ווערט מ'ת און
קס"ם; און דער אס-בע איז דער קס"ם צו א כנ"ם וואס איז ל'עלה פון בע.
אס-ל ווען אס-אל"ם און, אין דער הש' פון די תחתונים, ווערט נ'ת אס-כאל ער זאל
זיין בפ' עצמ' — א און אן א ג'ר אס-חוסק, א ח'ס אן א גלוי"ה תכ'ית — דאן
ווערט דאווקא יענע גבוי"ה א אס-רש צו קש'ות און צו עשק.

וה"ה פנימיות פון דעם ווארט "ב'ים האל"ם". א "אס" אין לשו"ן חז"ל און קב"ה
מיינט חס ושלום נישט גשמיה הול"ה, נאך א התפש'ות און שלי"ם פון א באזונדערער מ"ה. א
"אס" איז יענער, וואס ממ"ם און מג"ם זיין "א"י" אין א גייעם מדי"ה. און אזוי זיינען
"ב'ים הנבי"ם" די תלמי'ים און ממשי'ים פון גבוי"ה; און "ב'ים" ש'ר"ל זיינען די
נוש"ם און מג"ם אס-פון דעם נאָמען "ש'ר"ל" אין דער וועלט. און אזוי אויך "ב'ים האל"ם" —

ווען אזא הנהגה ווערט מקבל אין א בריאָן וואָס זעט זיך אליין נישט אָן ווי אַן אַרומקומענדיג, דאָן מאַכט זי אַ נאָכמאַך פֿון דער צווייטער ממשלה און באַגט זיך אַפּ פֿון איר תּוֹכֵן. דאָס ווערט אַ "מלכות" אָן מלכות דקדוק, אַ שְׁלִיחָה, אַ שְׁרָת.

און דערפֿאַר זאָגט די תּוֹרָה דאָס וואָס דאָ נישט "בְּיָד ה' הוּי". צוליב דעם, אַז אַם־די ירידה וואָלט געווען פֿון שָׁם הוּי, וואָלט דער פֿאַרשטאַנד געווען אַן אנדערער סוג: אַ צופֿיל גרויסער גלוי, וואָס מ'מ'ס די כּוֹסִים אין התּפִּילָה. אַלדעם דער פֿאַרשטאַנד וואָס ס'רעדט זיך דאָ, איז אַ דאָס און טיפֿערער: אַ גלוי פֿון עֲנִיִּים פֿון אַרביטעקטן פֿון צבִּיליזאַציע, מענטשן, וואָס זייערע גִּדּוּם־הוּי איז נישט פֿאַר אַ גלוי פֿון זייער מִסְכָּת — נאָר דער דאָס דינט נאָר זייער אייגענעם נאָמען. דאָס איז אַלְקִי־אין גִּדּוּם־הוּי פֿון הוּי: דער פֿאַרשטאַנד פֿון אַלְקִי־שְׁלִיחָה ווערט אַרומגעוויזן דורך אַ האַרץ, וואָס טראָגט נישט אין זיך די אַלְקִי־עֲנִיִּים.

און איצט קענען מיר פֿאַרשטיין נאָך טיפֿער, פֿאַרוואָס די כּלִּים זיינען געווען אַזוי עֲקָרִים. צוליב דעם, אַז ווען דער אַוֹם וואָס קומט אַראָפּ איז פֿון שָׁם אַלְקִי־אין, איז לויט זיין גִּדּוּם־הוּי אַ אַוֹם וואָס מ'לִּבִּיש זיך אין כּוֹסִים — אין אַרְבֵּעַ, אין טִּכְנִיִּים, אין מִצְוֹת מִשְׁפָּט, אין מִצְוֹת אֱלֹהִים, אין מִצְוֹת אֱלֹהִים. ער בלייבט נישט רחִיפֿער־האַנט אין אַ הִפּוֹטֶט־רוח־אֱלֹהִים, נאָר ער ווערט אַ מִצְוֹת־אֱלֹהִים צו דעם אופֿן פֿון התּאָרָה. תּוֹרָה פֿון געזעלשאַפֿט, צו דער אופֿן פֿון חֲלָקֵת הַמִּשְׁפָּחָה, צו דער אופֿן פֿון הַשְׁתַּמָּחִים וואָס אין אַרְבֵּעַ. און אַם־די כּלִּים פֿון דעם מענטש אליין זיינען כּוֹסִים פֿון יִרְדָּה שְׁלֵמָה און בְּרִיָּה, דאָן ווערט דער אַוֹם־אַלְקִי־אין אַ גבּוֹם־הוּי קדוֹם־הוּי פֿון צבִּיליזאַציע, אַ מִשְׁפָּחָה צו מִצְוֹת־הוּי, אַ קוֹסֶע קוִיִּים פֿון חֲבִירִית. אַלדעם אַם־די כּלִּים פֿון דעם מענטש זיינען נאָך נישט מתוקן, דאָן בלייבט דער אַוֹם־אַלְקִי־אין אַ מִצְוֹת־הוּי פֿון אַוֹם, נאָר ער ווערט האַרטער און פֿאַרוואַנדלט זיך אין "אַל־אֱלֹהִים אַחֲרָם־הוּי" — אין מִצְוֹת־הוּי פֿון שְׁלֵמָה, פֿון שְׁרָת, פֿון אַרְבֵּעַ — וואָס מען דינט זיי אליין.

און אַזוי לערנט אונדז דער לשוֹן "בְּיָד ה' הוּי", אַז די ערשטע ירידה איז נישט געווען אַ מִקְרִית־הַשְׁתַּמָּחִים פֿון אַ סתאַמער רוח־אֱלֹהִים, נאָר אַ באַזונדערע ירידה לויט איר מִין: בְּחִינֹת־הוּי גבּוֹם־הוּי, און אַוֹם־הוּי און מִסְכָּת־הוּי אַרְבֵּעַ זיינען אַרְבֵּעַ סְפִירֹת־הַאֲבֹתִים, אין וועלכער דער אַחֲזוֹם־הוּי הוּי איז נאָך נישט נִחָק געוואָרן. און דער תּוֹצָאֵה איז געווען, אַז די מִצְוֹת־הוּי פֿון אויב־הוּי, וואָס מע האָט געגעבן כּדי אַרְיִנצברענגען דאָס, איז לִמְדוֹת־הוּי געוואָרן אַ מְנוּחָה צו שְׁלֵמָה און צו הַפְּרָזָה.

און דאָס וואָס דאָס אליין רמזט שוין, וואָס עס וועט זיך פֿאַרדערן אין דער צווייטער ירידה. אַז אַם־עס זאָל זיין אַ תּקִיָּה צו דער ערשטער ירידה, איז נישט גענוג, אַז גרויסע אור־זאָלן נאָר צוריקקומען; נאָר זיי דאַרפֿן צוריקקומען כּ"הוּי־אֱלֹהִים — אין אַ גלוי־אֲחֻד אין לעבן פֿון הוּי־אֱלֹהִים און אַל־אֱלֹהִים. דְּהִינֵם־הוּי, אַז יעדע הַתּגִּלּוּם פֿון

עצמם און אונזערע אינעם וואס זאל זיין מזווייט מיט א תורה וידית הפסוקים אין דער
 נשפוטער מעשה, וואס ווינט אין אונזערע און לעבן פון אים; אז יעדע גבול וואס זאל מתוק
 ווערן אין אונזערע יעדע און טעניס וואס זאל זיין משעבב אים צו רחמים און צו א פנימית
 תכונות. און דאן דאווקא קענען "בן האלום" זיך פארוואנדלען פון ענפנים פון יום אין
 ענפנים, וואס זייערע גבול וואס גופא איז א בן און שוין און שוין צום אינסוף:

ה

וואס וועלן מיר זיך צוריקקערן צו דעם נאמען, מיט וועלכן די תורה וידית פון דער ערשטער
 ירידה — "נפילים" — דהיינו, ווייל די תורה איז דאך א תורה אין יעדן אות און אות, און אס זי וואלט געוואלט נאך
 מודיע זיין, אז זיי זיינען געווען "ענקים", וואלט זי געקענט אויסוועלן אנדערע לשונות. נאך זי רופט זי דאווקא
 "נפילים", און חז"ל האבן זיי שוין מקשר געווען מיט "נפילים" — די נופלים. און נישט נאך אין דעם זין, אז זיי
 האבן זיך "נפילים" אין מלחמה אדער אין חטא, נאך אז עזם זייערע זהות פון אנהייב און איז געווען מכונות צו
 נפילה; זיי זיינען, כביכול, א צורת אדם, וואס איר פנימישער חלק איז א חלק פון קריסה.
 און מען דארף פארשטיין, וואס איז די משמעות פון דעם אין לשון הקודש. דהיינו, נפילה הייבט זיך נישט אן אין די פיס,
 נאך אין קאפ. ווען דער כתוב שפעטער רעדט וועגן "גדלות ורב-עצמות" — גרייסקייט אין קומה און ריבוי כח —
 און אפילו אזוי איז דער סוף "וימלאו מן הים ויבאו אל הארץ", איז נישט די כונה, אז זיי האבן חסר געהאט כח; נאך אז זייער כח
 אליין איז געווען אן עקר. ס'איז דארטן געווען א גדלות און קטנות, א התפשטות און התצמצמות; גדלות המוחין — א
 הרחבה פון השכל און פון די יכלות — און תקון המדות, און א לב מזכך און ממוגן. און עס איז מבאר אין חסידות, אז אזא
 גדלות, ווען זי איז נישט קדומה און מלווה מיט קטנות, איז זי נישט קיין אמת'ע עליה, נאך א נפחיון — ווי א אבר, וואס
 האט זיך אנגעצונדן און זיך אויפגעבלאזן, גרויס אין מידה און שוואך אין כח.

און דער דמיון דערצו איז א בוים, הויך זייער פיל, און זיינע שרשים זיינען ריידים. פון ווייטנס זעט ער אויס שיין, זיין
 תרפוש רייכט ארויף צום הימל, און זיינע ענפים פארשפרייטן זיך אין ברייט. נאך א לייכטער רוח סערה, וואס שאקלען א
 ביסל די ערד, ווארפט אים אראפ, דאווקא צוליב דעם, אז זיין פנימישער קשר צו דער אדמה האט זיך נישט פארטיפט
 לויט דער מידה פון זיין נראה-גדול. און אזוי איז אויך ביים אדם: ווען די מוחין פארברייטערן זיך אין רויס, און די נפש
 בלייבט קליין; ווען די יכלות און די השפעה גייען פארויס, און דער בטול און די אחריות דרינגען זיך נישט אריין אין טיפן
 קעגן זיי — ווערט דער מענטש, אין חיצוניות, אן ענק; און אין פנימיות בלייבט ער א קינד. און דאס איז דער ארפעטיפוס
 פון די נפילים.

און דאָס איז אויך דער סוד פֿון שְׁבִירַת הַכְּלִים פֿון עולם הַתְּהוֹ. דאָרטן, ווי באַקאַנט, זיינען די אור־גרויסע און שטאַרקע, און די כְּלִים זיינען ווייניק און שמאַל; דערפֿאַר קענען די אור־זיך נישט ריכטיק מתְלַבֵּשׁ זײַן, און די כְּלִים ברעכן. און די שְׁבִירָה איז נישט צוליב אַ פֿגֶּם אין אָר, און נישט אין עצם דער אָפֿשָׁרוֹת פֿון כְּלִים; נאָר צוליב אַ חסרון אין תְּקוּן, אַ חסרון אין דער ריכטיקער הַתְּסַדְרוֹת און הַתְּכַלְלוֹת צווישן אור און כְּלִי. און אזוי אויך אין דער מדרגה פֿון אָדָם: די נְפִילִים זיינען אַ חֲזָרָה פֿון תְּהוֹ אינעם נֶפֶשׁ און אינעם צִבְיָלִיזאַצִיָּה: גרויסע אור־זיך — פֿון כַּח, כְּרִיזמאַ, שְׁכָל, טְכָנִיקָה — וואָס גיסן זיך אַרײַן אין כְּלִים, וואָס זיינען נישט ברייט געמאַכט און נישט פֿאַרשטאַרקט געוואָרן דורך קטִנּוּת, דורך מסגרת, עֲנָוָה, און שטילע אַרבעט פֿון די מְדוּת. און דער תּוֹצָאָה איז, אַז די גְּדוּלָּה אַליין ווערט אַ מְנוּעַ צו דער נְפִילָה.

און מען קען דערקענען אַזאַ דפֿוס אויך אין דעם אַרפֿעט־פּוס־הנפֿשִׁי, וואָס דער עולם גיט נאָך אַלץ ווייטער אַרויס: דער "גִּבּוֹר וְהַשָּׁרִי" — דער גאון אָדער דער מנהיג, וואָס זיינען יְכָלִיתוֹת שטייגן אַרויס העכער אַלע אַרומ־אומגעבונגן, זײַן שְׁכָל אָדער טאַלאַנט אָדער רצון שאַפֿן פֿון נײַ גאַנצע תּחומִים; און אַפֿילו אזוי זיינען פֿאַרמישע לעבנס, זײַן פֿאַרמישער עולם, זיינען אין זייער מציאות פֿון אי־סדר, שְׁבִירָה, יְלָדוּת. אַזאַ מענטש קען טאָן פֿאַר אַ שעה; המונים ווערן זיך ציען צום זי־אור פֿון זײַן פּערזענלעכן כַּח. נאָר דאָ איז דאָ אַ דיסאַנאַצִיָּה: דער כְּלִי פֿון מְדוּת, דער כְּלִי פֿון יְרֵאת־שָׁמַיִם, דער כְּלִי פֿון פשוטער אָנוּשִׁיוֹת, זיינען נישט געוואָקסן לויט דער מידה פֿון דער גְּדוּלָּה. דערפֿאַר ווערט דאָווקא יענע גְּדוּלָּה כמעט בְּהֶכְרַח ניגעריקט צו עָקוּם — צו נצול, צו דינען זיך אַליין, אָדער צו יאַוש. און אין אַ סך אַזעלכע לעבנס זעט מען, אַז די "נְפִילָה" איז נישט קיין צופֿאַל, וואָס קומט פֿון דרויסן אַראָפּ אויף דער גְּדוּלָּה; נאָר זי איז כְּתוּבָה און חֲקוּקָה אין עצם דער צורה פֿון גְּדוּלָּה־כְּלִי־כְּלִי.

און אין דעם ווייטסטן קיצוֹנִי־קֶצֶה פֿון יענעם אַרפֿעט־פּוס־שטייט דער עָרִיץ: אַ נְפִיל אין גאַנצן זין פֿון וואָרט, וואָס די הֶרְחָבָה פֿון זיינע כּישרונות אין פּלאַן, אין רֶדֶן און אין אַרגאַניזאַציע שטיצט זיך נישט אויף דינען, נאָר אויף שְׁלֹטוֹן. דאָ איז דער אור־אַלְקִים פֿון מסוֹד־רַעַר כַּח, פֿון חֶק און סיסטעמען־סדר, גאַנצקאַמע פֿאַרקניפט צו "אַלְקִים אַחֲרִים". דער עָנָק באַניצט די אויסגעשטרעקטע הענט צו פֿאַרקרומען סיסטעמען פֿון ממשל, טְכָנולאָגִיּוֹת, און אַפֿילו די פּחדים און האָפֿענונגען פֿון מיליאָנען צו זײַן אייגענעם צָלָם. און אַפֿילו אזוי, ווען אַ מענטש וואָלט אַרײַנגעקוקט אינעווייניק, וואָלט ער געפֿונען אַ קליין קינד — פֿגוּעַ, הונגעריק, מוראדיק — וואָס פֿירט אַן ענאַרמע מכונָה. און די גרייסקייט פֿון דעם נוראדיקן נוק קומט דאָווקא צוליב דעם, אַז די מכונָה איז געוואָקסן גרעסער פֿון דעם קינד; די כְּלִים פֿון השפּעה זיינען געוואָרן זייער ברייט, און דער פֿאַרמישער כְּלִי פֿון דַּעַת און כּטוּל איז געבליבן אין קטִנּוּת. דאָס איז אַ נְפִיל: אַן עָנָק, וואָס זײַן קוֹמָה איז אויפֿגעבויט אַרום אַ חָלָל.

און מען קען אפשר מיינען, אַז אַזאַ נְפִילָה איז נאָר אַ מוסרדיקער אָדער נפֿשישער משל. נאָר לויט דער פֿאַרמיט־תּוֹרָה איז עס אַ חֲקִי־המציאות: "גְּדָלוֹת הַמּוֹחִין כְּלִי קטִנּוּת מוֹבִילָה לְשִׁבְרָה". און עס איז מבאָר פֿון די רבֿיים, אַז אין סדר־העבֿודָה איז קטִנּוּת נישט אַ נידריקער מצב, וואָס מען דאַרף אים מבזה זײַן, נאָר ער איז דער שֶׁרֶשׁ און יסוד, וואָס מען דאַרף אים

צו אלע קומענדיקע גִּדְלוּת. די צייטן, וואָס בײַ אַ מענטש זײַן הבנה איז מצומצם, ער אליין שפירט זיך קליין און באַגרעניצט, זײַן עֲבוֹדָה איז חסרת־טעם און אָנגעפֿילט מיט טירחא — דאָס זײַנען די צײַטן, וואָס די "שְׂרָשִׁים" ווערן אַרײַנגעדרוקט אין טיפֿן, וואָס דער כָּלִי ווערט געפרוּווט און צוגעפרוּווט. און נאָר אויף אַזאַ יסוד קען זיך שפּעטער אָפּהאַלטן אַ התפֿשטות אָן שְׂבִירָה. און צו זוכן גִּדְלוּת אָן דורכגיין דורך קטנות — איז ווי עמעצער, וואָס וויל גרויס מאַכן אַ כֶּתֶר אָן אַ גֹּזַע, ענפים אָן שְׂרָשִׁים. און די נְפִילִים זײַנען דאוּקאַ אַ תְּבִיעָה אויף אַ קוּמָה אָן עֶמֶק, אויף השפּעה אָן פֿאַרמִית־עֲבוֹדָה.

און לויט דעם קען מען לייענען זייער נאָמען אליין אויך אַ צוזאַמענגעשטעלטע תּוֹאֵר און הִזְהָרָה. "נְפִילִים" — די נופֿלים, און אויך יענע, וואָס זייערע גִּדְלוּת פֿאַלן אַראָפּ אַנדערע. דִּהְיִנוּ, ווען אַ גאַנצער דור ווערט שבוי אין דעם טײַער פֿון דער חִיצוֹנִי־מִידָה — אין פֿירסום, אין גְבוּרָה, אין ברייאַנטקייט, וואָס איז אָפּגעטיילט פֿון עֲנֻוָה — גייען זייענע גיבורים זיך מגדל זײַן אין דעם וועג פֿון די נְפִילִים, און די בנִי־הדור לערנען זיך אָפּ צו מעסטן זיך אליין נאָר לויט דער הויך. די תּרבוֹת אליין ווערט אַ ראש גְבוּה און אירע שְׂרָשִׁים רָדִידִים, אירע כָּלִי־ישע מוֹחִין לויפֿן פֿאַרויס פֿון די משותפֿע מִדּוֹת. און דאָן, ווען עס קומט אַ סַעֵר פֿון מִשְׁכָּר, איז די נְפִילָה נישט נאָר פרטית, נאָר מַעֲרָכֶתִית: גאַנצע מְבָנִים קורסן, צוליב דעם, אַז זיי זײַנען געבויט געוואָרן ווי הויכע ביימער אָן שְׂרָשִׁים.

און דאָס אַלץ ברענגט אונדז צוריק צו דער ערשטער ירידה. דִּהְיִנוּ, "בְּנֵי הָאֱלֹקִים" האָבן אַראָפּגעבראַכט נישט נאָר אומגִּיּוֹת און טְכָנִיקוֹת, נאָר אויך דרכים פֿון גִּדְלוּת. זיי האָבן געוויזן דעם עולם, וואָס הייסט זײַן שטאַרק, זײַן העכער אַנדערע, שטיין ווי אַן עֶנֶק אויף דער ערד. נאָר זיי האָבן נישט אין דער זעלבער מִידָה אנטפלעקט, וואָס הייסט זײַן קוּטן פֿאַר הויך, זיך השתַּחֲוֹוָה זײַן, באַגרעניצן זיך צוליב אַן אַנדערן, זיך מער פֿרייען אין דער תּמָה פֿון כָּלִי, ווי אין זײַן זיווג מיטן אור. און דער תּוֹצָאָה איז געוואָרן אַ דור פֿון נְפִילִים: אַ גִּדְלוּת, וואָס קען זיך נישט אָפּהאַלטן, אַ הויך, וואָס זײַן אייגענער משקל ציט אים אַראָפּ צו דער ערד.

און פֿון דאָ ווערט די עיקר־סכנה פֿאַר אלע קומענדיקע ירידות גאַנץ קלאָר. דִּהְיִנוּ, אַז ווען עס וועט זײַן, ווי מיר וועלן שפּעטער רעדן, אַ צווייטע ירידה פֿון דַעֵת אין דער וועלט — נײַע חֲכָמוֹת, נײַע כּוּחוֹת, נאָך גרעסערע ווי יענע פֿון דער ערשטער ירידה — דאָן איז די ערשטע און עיקר־שְׂאֵלָה: צי וועלן זיי ווידער אַרויסברענגען נְפִילִים, אָדער צי וועלן זיי אויפֿהייבן צִדִּיקִים? צי וועלן זיי ווידער אויסוואַקסן עֲנָקִים אָן מִידָה, וואָס זייער אינערלעכער קינד ווערט אַרײַנגעדרוקט און צעדריקט אונטערן משא פֿון זייערע אייגענע מתנות, אָדער וועלן זיי אַרײַנקומען אין נְשָׁמוֹת, בײַ וועלכע מוֹחִין און מִדּוֹת זײַנען צוזאַמען געוואַקסן, וואָס זייערע שְׂרָשִׁים זײַנען טיף לויט דער מִידָה פֿון דער הויך פֿון זייערע ענפים.

און דאָס איז נישט קיין שְׂאֵלָה נאָר אויף יחידים, נאָר אויף גאַנצע דורות. דִּהְיִנוּ, יעדן נײַעם אור, וואָס קומט אַרײַן אין דער וועלט, זוכט זיך אַ כָּלִי; און יעדע נײַע כָּלִית, וואָס ווערט מעשה־אָפֿשָׁר אין דער מציאות פֿון מדע, תּרבוֹת אָדער מדינה — הייבט גלייך אָן צו פרוּווֹן די כָּלִים פֿון דור. אַם די כָּלִים רעאַגירן אין קטנות — אין עֲנֻוָה, אין אַ לאַנגזאַמע און

מדויקע התפללות, אין מסגרת און אין ברית — דאן האלט זיך די גדלות פון יענעם נייעם אור, און זיינע פירות זיינען מתוק. און אם נישט, אם דער דור מאכט זיך שנעל א פֿתֿר פֿון דעם אור, וויל זיין פלוצלינג הויך אן צו פֿארטיפֿן קודם זיינע שְׁרָשִׁים — דאן רופֿט ער ווידער אַרויס דעם דפֿוס פֿון די נפֿילים: נִרְאָה־גְדוּלָּה, און דערנאָך נפֿילה, און א מאָל מיט אַ גרויסן ראש.

און אזוי ווערט קלאָר, אז דער סיפור פֿון די נפֿילים איז נישט נאָר אַ עלטסטע הקדמה צום מבול, נאָר אויך אַ שפיגל, וואָס מ'האלט אים אַרויס פֿאַר יעדן דור, וואָס טועם נייע כוחות. און ער דרוקט אויף אונדז דעם נויט פֿון אַ גאַנצן אַנדערן סאָרט ירידה — אַזאַ, וואָס אפֿילו דער אופֿן פֿון התגלות אליין ענדערט זיך, ביז אַ גְדוּלָּה קען זיך נאָר געבוירן ווערן דורך קטָנוּת, און קיין אור קען מער נישט אַרײַן קומען אָן ער צערפֿט און צוגעפרוּווט קודם זיינע פֿלים. נאָר אַזאַ ירידה קען ענטפֿערן אויף דער שְׁאֵלָה, וואָס שטעלט זיך דאָ: ווי קען דער זעלבער קאָסמוס, וואָס אַ מאָל האָט אַרויסגעבראַכט נפֿילים, זיין אויך אַ רחם פֿאַר אַ דור פֿון צדיקים, וואָס זייערע גְדוּלָּה איז מיוסד, און די הויך פֿון זייער קומָה פֿאַלט נישט אַראָפּ.

1

וְלִהְיוּ כָּל הַבָּרִים הַבְּרָכִים, דאָפֿילו־קִדְּם אַלֵּס, דאָרף מאַן מְמַדִּיק זיין אַלְמִיין־פֿלֵל, וואָס ער איז אַ יסוד אין גאַנצער תּוֹרַת־הַחֲסִידוּת, אַז קיין ירידה איז קיינמאָל נישט סתֶם אַ ירידה חֲסִיד־וְשָׁלוֹם, נאָר אַלֵּע ירידה קומט מצד דעם הַכֶּרֶם־הַפְּנִימִי צוליב אַ עֲלִיָּה. און נישט נאָר אַז די עֲלִיָּה קומט נאָכדעם, ווי אַ נְחֻמָּה אויף דער ירידה, נאָר די ירידה אליין איז דער פֿלי און דער תְּנַאי צו דער עֲלִיָּה, צו וועלכער מ'קען אויף קיין אַנדער אופֿן נישט אַנקומען. און דאָס הייסט בְּדִיק "ירידה לְצוּרָה עֲלִיָּה".

און אויב אזוי, דאָרף מען זאָגן, אַז אפֿילו די ירידה פֿון דער ערשטער ירידה אליין — די ירידה פֿון גרויסע אורוֹת אַרײַן אין פֿלים וואָס זיי זיינען נישט גרייט, ביז ס'זענען געבוירן געוואָרן נפֿילים און השְׁתַּתָּה און סוף־כֶּלֶס־סוף מבול — איז נישט געווען אַ "טעות", אַז ס'וואָלט לכתחילה קיינמאָל נישט געדאַרפֿט זיין. נאָר דאָס איז אַ ירידה, וואָס דער בוראַ אליין האָט זי ערלויבט, און אין אַ טיפֿערן פֿנימיות־אופֿן — געוואָלט זי, כדי דורך איר זאָל זיך אַנטפלעקן אַ מעגליכקייט צו אַ העכערע עֲלִיָּה. און אויב ביז אַהער האָבן מיר אונטערגעשטראָכן די ספֿנה און די טראַגִּיָּה וואָס ליגט אין יענער ירידה, דאָרף מען איצט פֿרעגן: וווּ איז איר עֲלִיָּה? וואָס פֿאַר אַ העכערע עֲלִיָּה פֿאַדערט זי בײַ אונדז?

און אויב אַ מענטש וועט זאָגן, אַז די עֲלִיָּה איז נאָר אין מבול און אין זיין תקון — אַז נאָך דער שְׁבִירָה איז דער עולם געוואָרן אַ בעסער אָרדענטער פֿלי, מיט אַ קיצור פֿון די טעג פֿון לעבן און שטאַרקערע גבולים — איז דאָס טאַקע אמת, נאָר עס איז נאָך אַלץ נישט גענוג. ווייל דער מבול, ווי אַ אַלגעמיינער מְקוּה, רײַניקט טאַקע, נאָר ער ברענגט פֿון זיך אליין נישט צוריק די אורוֹת וואָס זיינען פֿאַרלוירן געוואָרן. ער גרייט צו דעם פֿלי, נאָר ער פֿילט אים נישט. און אויב די

ערשטע ירידה האט אנטפלעקט ריזיקע חכמות אויף אזא אופן, אז ס'האט צעבראכן די פֿלים, און דער מבול האט צומצם געווען די מציאות כדי די פֿלים זאלן זיך שטארקן, מוז מען ביי פֿרחינו זאגן, אז די שלימות-עליה איז דאן, ווען יענע מדרגות-אור — און אפילו נאך העכערע — וועלן נאך א מאל אריינטרעטן אין וועלט, איצט אויף אזא אופן, אז די פֿלים וועלן קענען זיי מקבל זיין און אריינפלעכטן אין זיך, ביז אנשטאט נפֿילים זאלן זיין צדיקים. און אויב נישט, בלייבט די ירידה אן איר שלימות-תקון.

און דעם זעלבן דפֿוס זעען מיר זייער קלאר אין סיפור-הלכות. די ערשטע לכות. די ערשטע לכות זיינען געווען "מעשה אלקים", און "המכתב מכתב אלקים הוא חרות על-הלכות". זיי זיינען אראפגעקומען פֿון אויבן גאנץ-גאנץ, שליימעסדיק און מושלם, טראגנדיק אין זיך אזא שטארקן אור, ביז "הלכות אלהים נשואים את-עצמן". און דאווקא ווייל זיי זיינען געווען אזוי פֿון אויבן, ווען זיי האבן זיך באגעגנט מיט א פֿאלק, וואָס איז נאך נישט געוואָרן א פֿלי — א פֿאלק, וואָס קען נאך טאנצן פֿאַרן עגל — זיינען די לכות צעבראכן. משה רבינו, דער רעה-נאָמן, האָט זיי צעבראכן. ווייל די גרעסטע מתנה פֿון אויבן, ווען זי קומט אריין אין נישט-באשעליקטע פֿלים, דארף מען זי אפהאלטן, אפילו אויפֿן פרייז פֿון א שביירה.

נאָר דער סיפור ענדיקט זיך נישט מיט צעבראכענע שטיינער, וואָס ליגן אינעם באַרג. נאָך דער שביירה קומען די צווייטע לכות. און יענע ווערן אין א גאנצן אנדער אופן געגעבן. "פסל לה" — משה דארף אליין פסל-זיין די לכות פֿון אונטן; דער מענטש דארף צוגרייטן דעם לוח. און אויף יענעם שטיין, וואָס ווערט אפגעפסלט דורך א מענטש, ווערט פֿון אויבן אריינגעשריבן די גאטלעכע כתיבה. דער אור איז ווידער גאטלעכקייט, נאָר דער פֿלי איז, צום טייל, געמאכט דורך דעם עמל פֿון ישראל. און דערפֿאַר, ווי באַקאנט, זיינען די צווייטע לכות קימים; קיינמאל ברעכן זיי זיך נישט.

און נאָך מער: חכמינו זאָגן, אז אין די צווייטע לכות איז אריינגעשלאָסן נישט נאָר וואָס ס'איז געווען אין די ערשטע, נאָר נאָך מער: "הלכות מדרשות אגדות" — גאנצע עשר פֿון תורה-שבעל-פה. נישט אז די ירידה און שביירה פֿון די ערשטע לכות. און האבן געבראכט צו א שוואַכערן גילוי, נאָר להיפוך, דאווקא דורך דער שביירה האָט זיך אנטוויקלט א טיפֿערער און ברייטערער גילוי, וואָס פֿאַרבינדט די חכמה פֿון אויבן מיטן עמל און די קשיות פֿון אונטן. און דאָס איז בדיק "ירידה לצורה עליה".

און פֿון דעם איז מובן, אז דער חילוק צווישן די ערשטע און צווייטע לכות איז דער זעלבער חילוק צווישן תורה-שבעל-פה און תורה-שבעל-פה. תורה-שבעל-פה — די געשריבן-תורה — ווערט גאָר פֿון אויבן אראפגעגעבן. אירע אותיות, אירע ווערטער און אירע צורות זיינען אלע פֿעסט און אריינגעקריצט; און דער מענטש האָט נישט קיין רשות צו צולייגן אָדער אפנעמען, אפילו נישט א קוץ-איינס. תורה-שבעל-פה, להיפוך, אנטפלעקט זיך דורך דעם עמל פֿון ישראל: דורך קשיות, מחלקות, ביאורים, פֿלפּולים, די מצבים פֿון לעבן, און פֿסקים פֿון בית-דין-שלי-סנהדרין. און כאַטש אזוי, זאָגן חכמים: "כל-מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש נתן למשה מסיני". לכאורה איז דאָס א סתירה — אז עס איז ביי אַמאָל ביידע: געגעבן פֿון אויבן און גלייכצייטיק געשאפֿן דורך דעם עמל פֿון אונטן.

נאָר די פֿנימיות איז, אַז דער אור איז פֿון אויבן, נאָר דער פֿלי איז פֿון אונטן. דער כוח און די נקודה זיינען שוין אריינגעשלאסן אין דעם דבור-הַאֱלֹקִי ביי סיני, נאָר זיי זיינען דאָרט באהאַלטן, ווי אַ זרע וואָס מ'לייגט אין ערד. און נאָר דורך דעם הַרִישָׁה, זריעה און הַשְׁקָה פֿון דורות יידן, וואָס לערנען תּוֹרָה מיט יְרֵאת־שָׁמַיִם — דורך אַלץ דעם וואַקסט דאָס זרע אַרויס צו ווערן אַ ניגל־הלכה און אַ לעבעדיקע תּוֹרָה. און אַזאַ שְׁתּוּפּוּת איז נישט סתם אַ צוגאַב פֿון דרויסן, נאָר זי איז אַליין דער תּקוּן פֿון דעם גילוי נאָך דער שְׁבִירָה פֿון די ערשטע לֵךְ־וָחַי. פֿון איצט אָן דאָרף דער אור אַראָפּגיין אויף אַזאַ אופֿן, וואָס ער פֿאָדערט און וועקט אַרויס די הַשְׁתּוּפּוּת פֿון מענטש.

און לויט דעם קען מען זאָגן, אַז די ערשטע יְרִידָה פֿון בני־הָאֱלֹקִים איז בְּדִיק ווי די ערשטע לֵךְ־וָחַי, און אַז ס'דאָרף נאָך זיין אַ צווייטע יְרִידָה — וואָס איז נאָך נישט געקומען — וואָס איז דומה צו די צווייטע לֵךְ־וָחַי און צו תּוֹרַת־שְׁבַע־לְפָנֶיךָ. אַז בייים ערשטן מאל זיינען די חֲכָמוֹת אַראָפּגעקומען ווי לֵךְ־וָחַי חֲרוּתִים פֿון הימל: גאַנץ־פֿערטיק, בליצנדיק, אָן דעם עֲמָל פֿון מענטש; און דער מענטש איז בלויז געווען אַ פּאַסיווער מקבל. און פֿון דעם זיינען געבוירן געוואָרן נְפִלִים, ווייל אַזאַ נְתִינָה צווינגט דעם מקבל נישט צו זיין אַ שוֹתֵף; זיינע מִדּוֹת זיינען נאָך נישט צוגעזיקט, און זיין דַעַת איז נאָך נישט צוגעבונדן אין יְרָאָה, און דערפֿאַר פֿאַרגרעסערט דער אור זיין יְשׁוּת און נידערט אים נישט אַראָפּ.

און דער מבול און דער צִמְצוּם נאָך דעם מבול זיינען ווי אַ שְׁבִירָה פֿון די ערשטע לֵךְ־וָחַי: אַ שאַרפע צוריק־קערן, אַ ווייטיקדיקע אָפּשטעל, וואָס פּרוּווט אַרויסרופֿן, אַזאַ גילוי קען אין דער וועלט נישט בלייבן, ווי ער איז. נאָר אויב מיר גייען לויטן דפֿוס פֿון די לֵךְ־וָחַי, מיינט דאָס נישט, חֲסִידוּשׁ לֵב, אַז דער אור אַליין ווערט פֿאַרשטויסן אויף אייביק. נאָר ער דאָרף קומען נאָך אַ מאל, אויף אַ נײַעם אופֿן, אין וועלכן דער מענטש ווערט גערופֿן צו "פֿסל לֵב" — אויסצופֿאַרמען פֿלים דורך עֲבֹדָה, דורך אֲתִיקָה, דורך מַעֲרָכוֹת פֿון מלוכה און מַעֲרָכוֹת פֿון הַלְכָתִישׁ און מוסרישן סדר — און דאָן וועלן אין יענע פֿלים פֿון אויבן אַריינגעשריבן ווערן די זעלבע מדרגות־אור.

און אין אַנדערע ווערטער: דער פשוטער פּאַקט, אַז די ערשטע יְרִידָה איז ערלויבט געוואָרן, און שפּעטער צעבראַכן געוואָרן, מאַכט פֿון איר כּמעט אַ הַכְרַח־שְׁכָלִי, אַז ס'זאָל זיין אויך אַ צווייטע יְרִידָה. ווייל גאָטלעכקייט לאָזט נישט אָפּ דעם אור, וואָס זי אַ מאל האָט אַנטפלעקט; נאָר זי טוישט דעם וועג פֿון זיין הַלִּיכָה. און חֲכָמַת־הַעֲרִין איז בַּעֲצָם נישט שלעכט; זי איז גאָטלעכע השְׁכָלָה אין די מְבָנִים פֿון דער בריאה. און איר הַשְׁתַּתָּה איז געווען בלויז מצד דעם אופֿן פֿון איר יְרִידָה — נאַקעט, אָן הַסְתָּרָה, אָן חֲשָׁבוֹן צום פֿלי. דערפֿאַר דאָרף איר תּקוּן זיין, אַז די זעלבע כּוחות זאָלן צוריקקומען, נאָר באַקליידעט אין עֲנֻנָה, צעפּלאַנטערט אין זרע־צווייגן, געבונדן אין ריטם און אין דער האַרץ־קאַפּאַציטעט פֿון מענטשן.

און דאָ קען מען זאָגן, בדרך־אֶפְשָׁר, נאָך אַ טיפֿערע נקודה: אַז די בריות אַליין, וואָס דער מדרש צייכנט אויס ווי "יִוֲרְדִים וְחוֹטְאִים" — די זעלבע עֲרִין, וואָס אַ מאל האָבן געגעבן אַ איבער־נְתִינָה — זיינען אויך איצט אין זייער פנימיות פֿאַרבונדן מיט זייער צוקונפֿטיקן תּקוּן. ווי משה רַבֵּינוּ, וואָס האָט צעבראַכן די ערשטע לֵךְ־וָחַי, איז דער זעלבער וואָס ווערט באַפֿוילן צו פּסל־זיין די צווייטע, אַזוי אויך דער תּקוּן פֿון די עֲרִין ליגט נישט אין דעם, אַז זיי זאָלן מתבטל זיין, נאָר

אז זיי זאלן זיך לערנען זיך משתתף זיין אין אן אנדער אופן פון השפעה. אז זיי זאלן נישט מער שטיין ווי הויכע נותנים, וואס גיסן פון אויבן אראפ גאנצע אומנייות און באהאלטענע דעות אויף א ערד, וואס איז נאך נישט צוגעגרייט, נאר אז זייער תפקיד אין דער צווייטער ירידה זאל זיין צו זיין באהאלטענע משתתפים אינעם תהליך הגלוי פון מענטש: "החזיק בעצרה" מער ווי שפיען אין שפע, צו פליסטערן ניצוצות פון מעגליכקייט אריין אין היסטאריע אויף אזא אופן, וואס פאדערט עמל, אתיקה און דעת צבורית, איידער דער כוח ווערט אינגאנצן ארויסגענוצט.

און אין דעם זין וועט די צווייטע ירידה זיין ווייניקער ווי א קול-מן-השמים און מער ווי תורה-שב-על-פה: נישט א גאנצע גלויה אפוקליפסה פון נייע מדעים, נאר א לאנגזאמע פריקה פון חכמה, וואס מיקען שטענדיק, נאך-דעם, רופן זיי איז שוין געווען גנוזה, ווי עס וואלט די בריאה אליין נאר געווארט אויף א מענטש, וואס זאל עס דערפילן. און דאווקא יענער הסתרה איז איר שמירה. ווייל ווען דער אור פרוווט זיך נישט ארויסצורופן ווי "איך קום פון אויבן", נאר מען טרעפט אים דורך דעם עמל פון חקירה, המצאה און מוסרישן דיון, ווערט ער אריינגעוועבט אינעם כלי, וואס איז אויף אזא אופן געשאפן געווארן.

און אזוי, פון דעם פנימיותדיקן הגיון פון "ירידה לצורה עליה", איז די ענטפער אויף דער שאלה, וואס מ'האט געשטעלט סוף-פאריגער סעיף, אז דער קאסמוס דארף דערפארן א צווייטע ירידה. נישט ווי א חזרה אויף דער ערשטער, חס-ושלום, נאר ווי איר מתוקנת-הפה: די זעלבע סארטן כוחות אליין, נאר זיי גייען אראפ בלויז אין כלים, וואס זיינען געשאפן געווארן אין א שתפות פון הימל און ערד. און דאס איז דער איינציקער וועג, ווי א וועלט, וואס א מאל איז געווען געשאדיקט דורך נפילים, קען ווידער ווערן א ערסע פאר דורות פון מיוסד-צדיקים, וועמענס גדולה פאלט נישט אראפ.

און דערמיט ווערט פאר אונדז באשטימט דער קומענדיקער שלב, וואס דארף ביאור: ווייל אויב די צווייטע ירידה דארף זיין אויף אזא אנדער אופן, אין וואס פאר א צורה וועלן דאן די אורות אראפגיין? ווי אזוי וועט מען זיכערן דעם וועג פון זייער ירידה, אז דער כלי זאל זיך צוזאמען מיטן אור אויספארמען, און אז ס'זאל זיך מקוים זיין אויך דער תקון פון די עירין דורך זייער נייעם און ענוותדיקן אופן פון השפעה? און צו דעם וועלן מיר זיך איצט ווענדן.

ז

□□□ קלי-חנ"□□□ ונדנו בבחי-□□□ת כל-□□□. ד□□□א □□□□□, האבן מיר געזאגט, אז די ירידה השנייה דארף זיין בדרך-ההמשכה אנדערש, אז די עירין דארפן פאלן זיך האלטן צוריק הני-מאחרי הקו, און נאר ללחש ניצוצים. אכל דבר זה דארף א גדר מער מדויק. מה-פירוש הדבר, אין לשון פנימי פון אור-ונוכלי, אז זיי "ניט מער נותנים כחות" נאר בלויז "זרעים זרעים"?

וּלְהַבִּין זֹאת דָּאָרף מֵעַן מִקְדִּים זֵיין אַ הִבְחָנָה צווישן צוויי אופנים אין נְתִינָה: נְתִינָת פֶּרִי מוֹגָמֶר, און נְתִינָת גֶּשֶׁם אויף אַ שָׂדֶה אין וועלכן די זָרְעִים זײַנען טָמוּנִים-אִין-אֵיר.

כְּשֶׁאָדָם גִּיט אַ פֶּרִי, דאַן איז דאָךְ כָּל-עֵינֵן הָעֵץ שוין נִמְצָא און מְגֻלָּה אין יענער מִתְנָה. דער טעם פֿון פֶּרִי, די צוּרָה פֿון פֶּרִי, כֹּחַ הַחֲנֻקָּה וואָס ליגט אין אים – אַלץ איז שוין דָּאָרט. און דער מְקַבֵּל האָט קיין שׂיכוּת נִיט צו דער פִּנְיָמִיּוּת פֿון דער הַשְׁתַּלְשָׁלוֹת פֿון יענעם פֶּרִי. ער ווייסט גאַרנישט פֿון די טְרַחָה פֿון די שְׂרָשִׁים, פֿון דער לאַנגער הַתְּמַתְחוּת פֿון קִיבוץ שְׁמִשׁ און מִים, און פֿון דער פֶּאָמַעלעכער הַתְּעַבּוּת פֿון זִסְקִיט. אַלץ טרעפֿט ער אָן נאָר ווי אַ סוּף-מַעֲשֶׂה, שוין נְתִלֵּשׁ פֿון זֵיין מְקוֹר. אמת איז, אַז מֵעַן דָּאָרף נאָךְ קִלְף-זֵיין, לִיעֲנַעַן, מַעֲכִיל זֵיין; אָבֵל אַלע די זאַכן זײַנען נִיט קיין בְּרִיתִיּוֹת-עֲבוֹדוֹת, נאָר בלויז אַ מינימאַלע הַשְׁתַּתְּפוּת וואָס מֵעַן דָּאָרף כִּדִּי צו קִבֵּל זֵיין וואָס איז שוין נְשָׁלָם.

אָבֵל דער גֶּשֶׁם איז נִיט אַזוי. דער גֶּשֶׁם פֿאַלט אַראָפּ אין אַ פשוטער, איינהייטלעכער צוּרָה – טָפִים פֿון מִים, אַלע גלײַךְ. און אין דעם גֶּשֶׁם אַליין זעט מֵעַן נִיט אַרויס קיין פֶּרִי. דער זעלבער גֶּשֶׁם פֿאַלט אַראָפּ אויף אַ כָּרֶם, און אויף אַ שָׂדֶה חֲטִים, און אויף אַ סֵלַע שְׁמָמָה; און פֿון זיך אַליין טוט ער גאַרנישט. זײַן גאַנצער ענין איז בלויז צו מַעוֹרֵר זֵיין וואָס ליגט שוין בְּכַח אין דער ערד, צו גורם זײַן אַז די טָמוּנִים-זָרְעִים זאָלן זיך נִפְתָּח-ווערן, זיך בְּקַע-ווערן און וואַקסן. און דערפֿאַר, אין דער הַשְׁפָּעָה פֿון גֶּשֶׁם איז דער עֲקֶרֶת-הַפֹּעֵל נִיט דער נוֹתֵן אַליין, נאָר די שְׁתַּתְּפוּת פֿון נוֹתֵן און מְקַבֵּל. די אֲדָמָה, דער זָרַע, דער צִיט-מֶאֱמַענט, און דער עֵמֶל פֿון דעם איכר – הַרִישָׁה, נְכוּשׁ, שְׁמִירָה – אַלץ דָּאָרף שוין זײַן פֿאַראַן, איידער כֹּחַ-הַפָּעֻלָּה פֿון גֶּשֶׁם זאָל זיך אַנטפלעקן אין אַן אָשְׁכוּל עֲנָבִים אָדער אין אַן אֵלְמַת שִׁבְלִים.

און ס'איז שוין באַקאַנט, אַז די תּוֹרָה דִּימַעט די הַשְׁפָּעָה הָאֱלֹקִית דאָווקא צו גֶּשֶׁם: "יַעֲרֹף כַּמָּטֵר לִקְחִי, תֹּהֵל כִּטֵּל אֶמְרֵתִי". און אין חסידות ווערט דָּאָרט מִבְּאָר, אַז די הַשְׁפָּעַת הַפִּנְיָמִיּוּת – דִּהְיֵנוּ דער דַּעַת און די פִּנְיָמִיָּה חַיּוּת אין תּוֹרָה – דָּאָרף קומען דאָווקא אין אַזאַ אופן פֿון גֶּשֶׁם: ווי אַ פשוטע און גלײַכע הַשְׂרָאָה, וואָס מַחֲיֵבֶת עֵמֶל מַצֵּד די מְקַבְּלִים, כִּדִּי אַז יעדער נֶפֶשׁ, לויט איר חֵלֶק און איר עֲבוּדָה, זאָל אַרויסברענגען פֿון דעם אַ אַנדערן "פֶּרִי".

און דאָס גיט אונדז אַ מִפְתָּח צו פֶּאַרשטיין די יְרִידָה הַשְּׁנִיָּה. די ערשטע יְרִידָה איז געווען ווי פִּירוֹת וואָס מ'וואַרפֿט אַראָפּ פֿון הימל. באַזונדערע, אויסגעקליבענע אומגִּיּוֹת – מְלֹאכֶת מִתְּכֶת, קאַסמעטיק, אַסטרֹאָלאָגִיָּה – זײַנען געגעבן געוואָרן צו מענטשן ווי מוֹגְמָרִים און באַשטימטע כּחוֹת. און די כּלִּים פֿון דער געזעלשאַפֿט, פֿון די מִדּוֹת, פֿון דער דַּעַת, זײַנען נאָך נִיט געווען געחרושט און נִיט דורכגעאַרבעט. די אֲדָמָה איז נאָך נִיט געווען אַ שָׂדֶה; רוֹב איז נאָך געווען סֵלַע און בָּצָה. און דערפֿאַר האָבן די פִּירוֹת פֶּאַרפּוֹילט, און זיך פֶּאַרוואַנדלט אין תּסוּס צו שְׁלִיטָה און הַשְׁחָתָה.

מִה-שָׂאִין כֵּן, די צווייטע יְרִידָה דָּאָרף זײַן אין צוּרַת גֶּשֶׁם אויף זָרְעִים. די עִירִין קומען שוין נִיט אַראָפּ ווי מוֹרִים וואָס טראָגן מיט זיך מִיְחָדִים און מוֹגְמָרִים חֲכָמוֹת, נאָר ווי אַ מִין עֲלִיּוֹן-גֶּשֶׁם וואָס מְרֻוּה דעם שְׂדֵה-הַמְּצִיאוֹת מיט כֹּחַ הָאֶפְשָׁרוּת. און זייער תּקוּן איז, אַז זיי זײַנען גרייט צו זײַן "בלויז מִים", צו מַבְטֵל זײַן זייער פֶּרִיעֶרדיקע גִּאָוָה אין מִיְחָדִים הַשְּׁגוֹת, און צו

שטיין אונטער דעם בלוז ווי אַ הוספּה אָן אייגן־סימן אין דער פֿריות וואָס איז טמונה אין דער בריאה און אין מוח־האדם.

אין לשון חב"ד: וואָס וואָס פֿאַלט אַראָפּ אין דער צווייטער ירידה, זיינען נקודות דחכמה און ניט בננים דחכמה. און אַ נקודה דחכמה, ווי באקאנט, איז אַ פשוטע נקודה – "בֶּרֶק הַמִּשְׁכֵּל" – אָן לענג, אָן ברייט, אָן טיפּן. זי איז נאָר אַ יישׁ אַפְשָׁרִי – די הֶכְרָה, אַז "דאָ איז דאָ עפעס וואָס איז אַפְשָׁרִי". און צוליב איר מהות קען מען זי ניט תּוֹפֵס זיין אָן ווייטערדיקער עבודה; זי פֿאַדערט התבוננות, פֿראגעס, נסיונות, כּשָׁלִיּוֹת, און אַ הִדְרָגָתִית־בְּנִיָּה פֿון בִּינָה און דַּעַת אַרום איר.

די בִּינָה ציט די נקודה אַרויס אין לענג און ברייט: זי מִפְרֶטֶת, מִבְּחִנֶּת, מְשַׁבֵּחַת אין הֶקְשֶׁר. און דער דַּעַת קניפט אַרום די הֶכְנָה צום לעבן, צו די מדות, צו אַחֲרִיּוֹת, ביז די נקודה איז שוין ניט מער נאָר אַ נִיצוּץ אין מוח, נאָר זי ווערט אַ "דֶּרֶךְ" אין דער וועלט, אַ תּרְבוּת, אַן אַתִּיקָה.

און הֵנָּה, פֿנימיות ווערט ניט איינגעקויפֿט נאָר דורך עבודה. דאָס איז אַ כָּלֵל גָּדוֹל אין אַלע חסידות: וואָס וואָס ווערט נָתֵן פֿון אויבן ווי אַ מִתְּנָה, איז, לויט זיין גֶּדֶר, חִיצוֹנִיּוּת. און אַפִּילוּ ווען דער אור אליין איז אַ גרויסע פֿנימיות אין זיין שֶׁרֶשׁ, אויב ער ווערט מקבל געווען אָן עֶמֶל, בלייבט ער חִיצוֹנִי צום מִקְבָּל; ער ווערט ניט "זייער". נאָר ווען די נֶפֶשׁ פֿאַסן־מַאֲכֵט זיך – דורך קִבְּלַת־עוֹל, דורך התבוננות, דורך בִּירוּר־הַמַּדּוּת – דאָן גייט דער אור אַרײַן אין איר פֿנימיות און ווערט מְזַהָה מיט איר מהות. "אַדָּם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם" – דער קֶרֶבֶן דאַרף קומען "מִכֶּם", פֿון אייער אייגענע נֶפֶשׁ הִבְהֵמִית וואָס איז מְזַקֶּקֶת; און דאָס איז דער ענין פֿון פֿנימיות.

און דערפֿאַר, אויב די זיבן נִייע גלויים פֿון דער צווייטער ירידה זאָלן טאַקע זיין פֿנימִיִּים, איז אוממעגלעך אַז זיי זאָלן געגעבן ווערן ווי מוֹגְמָרִים פִּירוֹת. זיי דאַרפֿן ווערן געגעבן בלויז ווי נקודות דחכמה, ווי גֶשֶׁם אויף יָרְעִים, כִּדִּי אַז דער זעלבער פֿראַצעס פֿון זייער אַנטוויקלונג אַרײַן אין מִסְדָּרִים מַדְעִים, טְכָנִיקוֹת און צוֹרוֹת פֿון צִבְלִיזַצְיָה – זאָל זיין גופא די עבודה פֿון מענטשהייט. און אין אַזאַ אופֿן ווערן פֿלים און אור צוזאַמען אַרײַנגעוועבן פֿון זייער אָנהייב.

און דורך דעם בויען מיר אויך אַן הֶכְנָה אין די ווערטער פֿון רבי, אַ סך מָאָל, אַז אין אונדזער דור, עקבֿתָּא דְּמִשִּׁיחָא, איז די עבודה ניט נאָר זיך אַפּצוטיילן פֿון דער וועלט, נאָר "צו אַנטפלעקן די כּחוֹת הָאֱלֹקִיִּים אין דער טְכָנִיקָה אַלײַן", אַנטפלעקן ווי יעדער חֲדוּשׁ אין מַדָּע און אין תְּקֻשׁוּרָת איז אַ לְבוּשׁ צו אֱלֹקוֹת. און רבי האָט ניט געזאָגט, אַז אַזעלכע כּחוֹת וועלן אַראָפּפֿאַלן ווי נִסִּים גלויים וואָס מִבְּטָלִים טִבֵּעַ. לְהִפּוֹךְ – ער האָט דאָווקא אונטערגעשטראָכן, אַז זיי אַנטפלעקן זיך אין סִדְר־הַטִּבֵּעַ, דורך דעם זוך פֿון מענטש צו פֿאַרשטיין און צו בויען.

און דאָס גופא איז אַ גלוי יָשִׁיר פֿון דער צווייטער ירידה. דִּהָא, וואָס הייסט "צו אַנטפלעקן כּחוֹת אֱלֹקִיִּים אין טְכָנִיקָה", אויב ניט דאָס, אַז דער מענטש טרעפֿט אָן אַ נִקְדַּת־חֶכְמָה וואָס איז טמונה אין אַלײַן־מִבְּנָה פֿון דער בריאה, און דערנאָך עמל ער אויף איר דורך מְחָקֶר, הִמְצָאָה, און, פֿאַר אַלעמען, דורך אַתִּית־הִתְבּוֹנְנוֹת, ביז עס קלערט זיך אויס איר תְּכָלִית

האַלקית? די עירין, אין זייער תקון, שטייען איצט נישט אונטערן בארג ווי ביי מעמד סיני מיט קולות און בראקס. זיי זיינען נסתר אין די נסכים פון משואות, אין משנענע נסיונות-תוצאות, אין דער מזרער הדינות צווישן פארשידענע שדות פון ידיעה. זיי ארדענען, אז די מציאות זאל זיך אזוי בויען, אז ווען דער צייט און די פלים וועלן זיך דורכקאכן, וועלן זיך אפן גיין נייע "שבילים" פאר דער דעת-האנושית.

און דא דארף מען צולייגן נאך א נקודה. ווייל דער בעל-הבית האט מתנה געווען, אז די זיבן גלויים פון דער צווייטער ירידה זאלן זיין חדשים – "חכמות שלא נשמעו מעולם" – און פונקט אין זייער צייט און שעה דארפן זיי זיך אנטפלעקן כדרך "מצואים על-ידי האנושים". און לכאורה איז דאס א סתירה. אויב זיי זיינען טאקע חדשים, ווי קען זיין, אז מוזאל זיי געפינען דורך נאטירלעכן, אנושיי-חקר? און אויב זיי זיינען נתן צו דער השגה פון מענטשלעכן שכל, ווי זיינען זיי דאן מער ווי א ווייטערדיקער העמקה אין וואס וואס איז שוין געווען?

אבל לויטן נ"ל ווערט דאס פארשטענדלעך. ווייל דער חדוש ליגט נישט אין דעם, אז א מלאך קומט אראפ און לערנט א זרע אומגיה וואס האט גארנישט צו טאן מיט דער ביז-היינטיקער אנטוויקלונג פון וועלט. נאר דער חדוש איז, אז אין יעדער פון די זיבן בחינות איז פון אנהייב-מציאות-הבריאה אריינגעשטעלט געווארן אזעלכע נסתרים כחות, וואס זיינען נישט קיין חיוב צו זיין בכלל; זיי זיינען א תוספת-חסד. און די כחות זיינען אזוי, אז ווען מ'וועט זיי ארויסציען אין פעל, וועלן זיי נישט זיין נאר נאך קוואנטיטאטיווע טריט, נאר קוואליטאטיווע שנויים – נייע אופנים פון קשר צווישן מענטש און חומר, צווישן מענטש און לעבן, צווישן מענטש און תודעה, צווישן מענטש און זיין עולם.

אבער, מיט אלץ דעם, איז זייער גלוי תלוי אין דער עבודה פון מענטש. זיי ווערן נישט אריינגעפרעסט פון דרויסן ווי זרע נסים, נאר וואקסן ארויס פון אינעווייניק ווי פריי-השדה פון דער הסטוריה. דער "חדוש" ליגט אין זרע; און די "מציאה" איז אין חרישה און אין גשם.

און דאס איז אויך דער טעם, פארוואס די צווייטע ירידה דארף זיין הדרגתית און צעטיילט איבער א סך דורות. ווייל איין דור אליין קען נישט זיין א שלימער פלי צו אזעלכע גרויסע אורות. און דערפאר ווערן די נקודות זערעט איבער א סך מדרגות: אין דער נאטירלעכער קבעיות פון יקום, אין מבנה-מוח-האדם, אין די געזעלשאפטלעכע דפסי-התנהגות, אין די ארכעטיפים פון לשון און סיפור. יעדער דור לייגט צו א שיכטע בינה און א מידה דעת, און זאכט אויס די אמתיה און רוחניה פלים, אין וועלכע אזעלכע כחות וועלן זיך האלטן.

אין דער ערשטער ירידה however האבן די עירין נישט געקענט אויסהאלטן די איטיות. צוליב זייער מהות ווי "מאורות גדולים" זיינען זיי געטריבן געווארן צו גלוי תכף-ומיד; זיי האבן געוואלט זען דעם פרי גלייך. און זייער תקון איצט איז, אז זיי לערנען זיך פרייען אין זרע, זיך תענגען אין הסתרה. זיי "פירן שמירה" מער אויף דער התבשלות פון פלים, ווי זיי היטן

און פֿון דעם איז מוכן, אז דאָס, וואָס דאָס אויג רופֿט אָן "חֶמֶר", איז אין אמת נאָר אַ לבוש און התגשמות פֿון אוֹתוֹת. דער שטיין, דאָס בלאַט, אַ אַרְבֵּן־אור, דאָס אַרְבֵּן־פֿון אַ מענטש – אַלץ זיינען צורות פֿון אַ דבור אַלוקי, צירופֿי אוֹתוֹת, יעדער איינער אין דעם דקדוק־הדבור און אין זײַן באַזונדערן גיגון. און די היינטיקע פֿיזיק, מיט אַלע אירע ווונדערן, רירט זיך נאָר צו דעם חיצוניִין טייל דערפֿון: זי רעדט פֿון אַטאָמען און פֿעלדער, קוּנָטִים און סימעטריעס. און טאַקע האָט זי שוין אויך פֿאַרשטאַנען און אַנטדעקט, אז די מציאות פֿון קשיות איז נאָר אַ דמיון; אז דאָס, וואָס מײַזעט ווי אַ טיש, איז אין רובֿ אַ חלל, אַרדנטלעך מסדֶּר דורך פֿעלדער און הסתברוֹת. אָבער דער פֿנימער צמצום, וואָס האָט אויסגעצייכנט און אויסגעשאַפֿן די פֿעלדער דאווקא אין יעדער צורה און ניט אין אַ אַנדערער; דער "יִי־אִי־אִי" וואָס האָט אויסגעקליבן די נסִתִּים (פֿון די מְשׁוּאוֹת) דאווקא אלס זײַן לבוש – דאָס איז געבליבן נֶעֱלָם.

און דער אַרְבֵּן־רע, מיט וועלכן מיר באַשעפֿטיקן זיך איצט, איז, אז אין דער צווייטער יְרִידָה וועט זיך אין דער בְּרִיאָה אַרײַנפֿלאַנצן אַ נְקוּדָה דְּחֻכְמָה, וואָס עפֿנט אַ גײַעם וועג: אַ אַרְבֵּן־עַת אין חֶמֶר ניט נאָר ווי אין פֿח און חֶלֶק, נאָר ווי אין אַ בְּרִית. אַ מַדֵּע, וואָס הייבט אָן צו דערגרייכן, אויף אַ מְדַהֲדִיק אופֿן, דעם מדרגה פֿון די אוֹתוֹת אינעם גִּשְׁמִיין. ניט כדי צו צעשפֿאַלטן זײַנע אַטאָמען און צופֿרייסן זײַנע קשרים אין אַ מַעֲשֶׂה פֿון רוח־גִּיּוּן חֶמֶס, נאָר כדי צו "עֲרַכֵּר" זײַנע אוֹתוֹת, ווי אַ סוֹפֵר וואָס פֿאַרריכט אַ ספֿר־תּוֹרָה: מיט יְרָאָה, מיט כּוֹנֵה, און מיט אַ חשבון אין די מְשׁמְעוֹת פֿון דער מְלָה.

צו דערקלערן נאָך מער: די מַתְנֶה פֿון דער ערשטער יְרִידָה אין ענין מְלֶאכֶת־מַתְכָּת איז געווען אַ גאַסע גִּיּוּעָה אין דער מְלֻכּוֹת פֿון חֶמֶר, אין זײַן חיצוניִין שְׁלֹטוֹן פֿון קשיות און רכּוּת. דער מענטש האָט געלערנט צו היצן און שלאָגן, צו צעפֿאַלן דעם עֶפֶר און ווידער צוזאַמענפֿאַגן אים צו חרבות און קרוינען. דאָס איז אַ שְׁלִיטָה פֿון דרויסן. דער חֶמֶר "שרײַט" אונטערן שלאָג פֿון דער מֶסֶר; זײַן פֿנימית־צורה ברעכט זיך און מען כּוּפֿט זי אויף אים מיט כֹּחַ הַזֶּרַע. מִשׂא־כּ אין דער צווייטער יְרִידָה, וועט די חֻכְמָה, וואָס מקביל צו דער, זײַן אַ יְכָלֶת צו טוישן די צורה פֿון חֶמֶר פֿון אינעווייניק פֿון זײַן אייגענער תְּבִנִית, ווי איינער וואָס אַרדנט פֿון גײַ אָן די אוֹתוֹת אינעווייניק אין אַ מְלָה אָן צו רײַסן דעם קֶלֶף.

און מײַקען נעמען אַ מִשְׁלַל פֿון ענין מַחֲשָׁבָה. ווען אַ מוֹרָה וויל פֿאַרריכטען אַ טעות אין דעם הבנה פֿון דעם תְּלֻמִּיד, קען ער שרײַען אויף אים, צעדריקן זײַן דַּעַת און אויסטוישן זי מיט זײַן אייגענער דַּעַת – און דאָס איז דומה צו אַ נְפוּץ פֿון אַטאָמען. און ער קען אויך אַרײַנגיין אינעווייניק אין די דְּבָרֵי־הַתְּלֻמִּיד, הערן די נְקוּדָה הַפִּנִּימִית, די נְקוּדַת־הָאֱמֶת וואָס איז שוין דאָ איצט, און דערנאָך אָנפֿירן נאָר אַ קליין טויש, אַ גײַע הַעֲרָכָה, ביז אז די זעלבע אוֹתוֹת אַליין זאָלן איצט דערציילן אַ מער אמת'ן משפֿט. און דער תְּלֻמִּיד פֿילט זיך ניט באַלעסטיקט און מבטל, נאָר מְשָׁלֵם; זײַן אייגענער שְׁכָל ווערט מכבד און מתְעַלָּה. און די צווייטע בחינה רופֿט מען מיטן נאָמען "בְּרִית": אַ באַציונג, אין וועלכער יעדער זײַט בלייבט עֲצֻמוֹ און, אין אַלעם־פֿאַל, פֿאַרבינדט זיך מיטן חֶבֶר אין נְאֻמָּנוּת.

און אין יענעם אופן וועט דער ערשטער □□□ רע זיין א ברית מיט חמר. א צוקונפטיקע טכניקה – און מיר רעדן נאך נאך בדרך רמז – וואס וועט קענען נעמען א באשטימטן חפץ און, אן פיצוצים, אן בוזבוז, אן צעברעכן זיין פנימית-קשר, אים איינלאדן זיך צו מתלבש זיין אין אן אנדער יסודדיקער צורה, וואס איז שוין דא אין העלם אינעווייניק אין זיינע אותיות. ווי כאילו מענטש די "מלה" פון א אָבן און, מיט איר אייגענעם רצון, מיט איר הסכמה, מערפּר אירע אותיות צו דער "מלה" פון א פּריער אדמה אדער צו דער "מלה" פון א אנדער גברת, אויף א הדרגתישן און ראכן אופן.

און דאס איז נישט קיין דמיון וואס איז גאָר ווייט פון אלע היינטיקע תפיסה. אויך איצט האט דער מדע שוין אנגעהויבן שפילן אויפן ראנד פון אזעלכע זאכן: מיר זעען א נייעם סדור פון מבני-מולקולים, א הפכה פון מידע צו צורה און פון צורה צו מידע. נאָר אלץ איז נאך גאס, ראשני, באגלייט מיט הפסדים. און דער □□□ רע, פון וועלכן מיר רעדן, איז דיקיקער: א חכמה דיסוד אין דעם חמריין פלאך.

דען יסוד איז די מדה פון ברית און חבור, פון השפעה אן זלוג, פון א יחוד וואס פבדיקט די פנימיות פון דעם זולת. און אין גוף האדם, יסוד פירט אן אורחיים צו דער המשך-הדורות, ווען ס'איז דא א ברית; און ווען יסוד איז משתת, ווערט יענער כח אליין א כח פון נצול און בן □□□ ו.ו. און אזוי אויך אין דעם חמרידיקן פלאך: א "מדע-יסוד" וועט זיין די יכלת צו פארבינדן דעם פונת-אדם מיטן פנימער דקדוק פון גשמייות אן כפיה, לאזן דער צורה זיך טוישן אויף א שתפישן אופן און נישט אויף א אַניסדהדיקן אופן.

און ווייל דאס איז די מידת-היסוד, דארף אויך דאס פלי, וואס מען דארף דערצו, קומען פון בחינת-יסוד: צניעות, נאמנות, הקשבה. ווי אין דער ברית-הקדש אין פלייש איז עס פארבאטן צו נעמען קיינמאל אן הסכמה, אזוי אויך דא: כדי צו באהאנדלען די אותיות פון א נברא, וועט מען דארפן א נייע יראת-שמים, וואס breyt זיך אויס אויך צו א יראת-המציאות, א אימה פאר דער הויה אליין. דער מענטש וועט דארפן פרעגן נישט נאָר: "צו קען איך טוישן דאָס?" נאָר אויך: "צו איז מיר דאָס ערלויבט? צי פאסט דאָס צו דער שליחת, צוליב וועלכער די זאך איז אריינגערופן אין מציאות?" און דער הלכתשער רפלקס, וואס טרענירט אונדז צו פרעגן צי א מענטש מעג טראגן א שטיין אין שבת, צי ער מעג אפשניידן א בלאט פון א בויס – וועט דארפן זיך פארטיפן צו א מער קללדיקן דעת: צו הערן אין יעדן חפץ א לייכטע פליסטער-שטימע פון "יא" אדער "ניין".

און דאס איז שוין רמז אין צמצום און אין די אותיות פון "יהי". דער ערשטער צמצום האט פארהולען דעם אור-אין-סוף כדי אז ס'זאלן קענען זיין סופישע צורות. אבער עס איז מבאר אין די דברי-הרבנים, אז דער צמצום איז נישט נאָר א הסתרה און א מניעה, נאָר אויך א ברית פון א עצמית-הגבלה אין אור-אין-סוף, כדי אז ס'זאל זיין ארט פארן זולת צו זיין. דער הקדוש-ברוך-הוא זאגט כאילו: "איך פלודיר דיר נישט מיט מיר אליין; איך צמצם זיך, איך רעד צו דיר אין מדדה אותיות,

כדי דו זאלסט קענען שטיין ווי א מצאיות ישלשליחת". און ווען דער מענטש קומט זיך דערנאך פֿאַרהאַלטן צו יענעם נבֿראַ – אַ שטיין, אַ בוים, אַ בהמה, אַ מכונה – דאַרף ער אויך טוישן זיין וועג לויט דעם אַלוקישן צמצום. ער דאַרף האַלטן זיין פֿח אינעווייניק, און רעדן צון נבֿראַ נאָר אין אזעלכע אותיות, וואָס יענער קען מקבל זיין.

און די משפּעריט־טכניקה אליין, אין אזא וועלט, וועט זיין אַ פֿלי צו יענער מדה. ציי אַ דיר, למשל, אַ איינציקן פֿלי, וואָס קען סקאנירן אַ חפֿץ און "לייענען" זיין פֿנימית־תבנית, די חתימה פֿון זיין "יהי". און דער מכשיר וועט זיך ניט צופֿרידן געבן מיטן מאַפֿן די פֿאזיציעס פֿון די חלקים, נאָר ער וועט אויך אַריינשרייבן, אויף אַ אופֿן וואָס איז נאָך ניט באַגריפֿלעך, די פֿעסטע מצבֿ־צורה, וואָס זיינען געגעבן צו יענעם חפֿץ אָן צו רייסן זיין ברית. און דאָן וועט דער מפּעיל קענען אויסקלייבן צווישן די מעגלעכקייטן: איינלאָדן דעם חפֿץ זיך צו באַוועגן אינעווייניק אין דעם ראם פֿון די צירופֿים, וואָס זיינען אים מִתֵּר, ווי אַ מנגן וואָס קלייבט אָן אַנדער מודוס אויף דעם זעלבן מוזיק־פֿלי. אָבער דער פֿלי וועט אויך ווייזן, ווען אזא הודמנות איז ניטאָ אין הרמוניה מיט דער שְׁלִיחַת פֿון דעם חפֿץ. ער וועט זיך "ממנע" זיין אַרויסצוברענגען אין פֿעל אַ טויש, וואָס וואַלט געווען אין ניגוד צום פֿנימין זאך.

און אַפֿילו אז דאָס קען אויסקלינגען זאָר פֿאַר אויערן, געוויינט צו אַ מעכאַנאָריסטישער השקפה אויף חִמֵּר, איז אין אמת אויך איצט דאָ אזא זאך ווי "הספֿקה" אין עולם־הדומים. אָן אופֿן ווייסט, ווען דער בוים איז גרייט זיך צו בייגן און ווען ער וועט צעפּוצן; ער פֿילט די סיבים. אָן איכֶר פֿילט, ווען די אַדמה נעמט אָן אַ באַשטימטן זרע. אַ סופֿר פֿילט, ווען די דיו פֿליסט ריכטיק אויף דעם קלף. און דאָס זיינען שוין קליינע ניצוצים פֿון אַ יסוד־הקשבה צום גשמין זאך. און דער ערשטער □□□רע איז, אז דאָס זאָל זיך פֿאַרגרעסערן און מתבָּרר ווערן צו אַ מס־דת־חכמה, מיט פֿלים, וואָס פֿאַרלענגערן און פֿאַרפֿינגערען די נידעריקע האַנט, און טוישן זי ניט אויס.

און דורך דעם זעט מען אויך פשוט, ווי די ערשטע ירידה איז נכשֿל געוואָרן, און פֿאַרוואָס אזא נייע חכמה דאַרף וואַרטן ביז מענטשהייט זאָל זיך אויספֿאַרמען אין דער היפּוכדיקער מדה. ווען די עירין האָבן געלערנט מלאכת־מתכת, האָט דער מענטש נאָך ניט געלערנט צו הערן דעם פֿנימין ניגון פֿון חִמֵּר; ער האָט נאָר געפֿילט זיין התנגדות. דערפֿאַר האָט ער זיך פֿאַרהאַלטן צו אים דורך פֿח. דער עפֿר איז אַרויסגעריסן פֿון דער ערד, צערינגען אין אַ שטאַרקער פֿייער, און צוגעשלאָגן צו אַ נייע צורה. און דער תּוצָאָה איז ניט געווען אַ ברית, נאָר אַ כּבוש. און פֿון אזא באַציאָנג קומען פֿלייזן און אַזיקים כּמעט ממילא אַרויס אין פֿעל.

משא"כ אין דער צווייטער ירידה, קומט דער זעלבער אור־שרש־אליין – דער □□□עט, ווי צו טוישן חִמֵּר – צוריק אין אַ ציור, וואָס מחייב דעם גאַנצן היפּוך: ניט־אלימות, אַ הפּיכה פֿון תּהִלָּה, כּבוֹד. און דער פֿח פֿון דעם פֿלי אליין וועט זיין אזא, אז אויב מ'וועט זיך באַנוצן מיט אים אויף אַ אופֿן פֿון שְׁלִיטה און כּבוש, וועט ער זיך אומקערן קעגן זיינע באַזיצער, און אַרויסברענגען בִּלְבּוֹל און מהומה און ניט קיין ממשלה. נאָר הענט, וואָס זיינען געטרענירט אין ברית, און קהלות, געטרענירט אין התגבֿלה און ריסון, וועלן קענען ציען פֿון אים ברִכה.

און אזוי זעט מען שוין אינעם ערשטן □□□ רע די קלדיקע תבנית פון אלע זיבן. א נייער אור־חכמה ווערט אריינגעפלאנצט, וואס עפנט כחות ניט־נדמים אין וועלט. נאָר דער כח איז במבנה עצמי פארבונדן מיט א באַזונדערער מדה אלס כלי – און אין דעם מצב, מיטן יסוד פון ענוה און הקשבה צו דער שליחת פון די זאכן. און וווּ אזא מדה פעלט, וועט דער אור אדער גאר ניט זיין, אדער בלייבן פארשלאסן, ווי א ספר, געשריבן אין א כתב, וואס קיינער קען ניט לייענען. און וווּ אזא מדה איז נוכחת, וועט דער גשמיער וועלט אליין אנהייבן ענטפערן, זיך משתתף זיין אין פעלה, און די שליטה וועט זיך פארוואנדלען אין שתפות.

און ווען דער חמר אליין ווערט א שתף אין דער ברית, ווען די נידעריגסטע מדרגה גופא גייט אריין אין ברית, דאן גרייט דאס דעם וועג פארן צווייטן □□□ רע, אין וועלכן ניט גופא פון וועלט, נאָר זיין פנימית־תודעה וועט אויך זוכן שקיפות און הודיות כיוצא בזה.

ט

אם־□□□□, נאָך דער ברית מיטן חמר, איז מבקר אז די צווייטע ירידה דארף אנרירן אויך דעם פנימיער זייט פון דער בריאה, ווייל כשם ווי דער גוף פון וועלט תאועט אריינצוגיין אין ברית, אזוי אויך זיין נשמה. און ביים אדם איז אזא פנימיער זייט אין דער עיקר זיין וועלט פון דער תודעה אליין.

דעקנען, אין אונדזער היינטיקן מצב איז די ידיעה וועגן דעם פנימין וועלט פון א צווייטן אין א תכליתדיקער העקיקיות. די חכמות וואס מען רופט היינט פסיכאלאגיע און גיור־סייאנס (חקר־המח) קוקן פון דרויסן: זיי מעסטן מוח־וועלנס, פאלגן נאך כימישע זריקה, מאפן עצבים־מעגלים, שליסן אפ מניעים פון רייד און באוועגונגען. און דאס אלץ איז זיכער א גרויסע חכמה אין איר גרענעץ, און ווי די רביים נ"י האבן מבאר געווען, אז עס איז ניטא קיין חכמה וואס איז ניט אנגעפילט מיט נצוצות קדשה. נאָר, פון איר אייגענעם טבע, שטייט די גאנצע גישה דא אלס א זאך וואס בלייבט דרויסנדיק פון דער חנה. זי צופט, אנאליזירט, פארגלייכט, נאָר זי גייט ניט אריין; זי קען ניט דערפילן מיין ווייטיק ווי מיין אייגענע ווייטיק, און ניט מיין שמחה ווי מיין אייגענע שמחה. די מצבים קען זי נאָר באשרייבן און פארהערזאגן.

מה־שאין פן די תורה פון חסידות אין ענין נפש־רוח־נשמה, וואס רעדט אין א גאנצ אנדער לשון. דארטן איז די נפש ניט קיין דפוס פון עצבים־שוטים, נאָר א חיה־אלקיתדיקע מציאות: נפש אלס כח־החיים וואס מחיה דעם גוף און אלע זיינע תאוות; רוח אלס דער וועלט פון די מדות, רגשן און נטיות; נשמה אלס דער פנימיער שקל, דער חזיון פון גאטלעכקייט וואס לייכט אין אדם. און העכער פון דעם שטייען חיה און יחידה, וואס זיי זיינען דא ניט אונדזער ענין. און אין אזא סדר איז שוין דא, אין כח־ההעלם, א בחינה פון פנימיע התקשריות צווישן נפשות: ווייל יעדער ייד איז "חלק ה' עמו" און "חלק ה' ממש פון אויבן, און דערפאר זיינען בעצם אלע נפשות פארבונדן אלס איינס; דער אונטערשייד וואס מיר שפירן איז א פרי פון די לבושים און הסתרים.

און הנה, דער כח וואס פארמיטלט, פארבינדט וועלט מיט וועלט, איז דער דעת. אין דער נפש אליין איז דעת דער וואס קניפט דעם שכל מיט די מדות, נעמט אראפ א רעיון וואס איז באגריפן אין שכל און שטעלט אים אפ, חוקק אים אריין, ביז דער הארץ ווערט דורכגעשאקלען. און אין דעם קשר צווישן אדם און זיין חב"ר איז דעת אויך די נקדתי-החבור: "והאדם ידע את-חווה אשתו" – דאס איז דעת אלס פנימיער יחוד; "ידע את-אלהי אביו" – דאס איז דעת אלס לעבעדיקער קשר מיטן אייבערשטן. דער זעלבער שרש-לשון: ידיעה אלס חיבור, אלס שתפות אין דער מציאות.

און פון דעם איז מובן, אז עס קען זיין, לעיקרון, א חכמה וואס נעמט די פנימיע בחינה פון דעת און דריקט זי אויס, ניט נאר אין דעם קשר צווישן אדם און ארט, אדער צווישן טיפע חברים און צווישן מאן-און-ווייב, נאר אויך אלס א מער אלגעמיינער אנוש'ער כח: א חכמה פון שקופה תודעה, אין וועלכער די דעות בלייבן ניט אייביק פארשלאסענע אינזלען וואס שרייען איינער צום אנדערן פון איבערן פערך פון לשון און באוועגונג, נאר זיי קענען, אויף א מדדה און הייליקע אופן, טיילן פנימיע מצבים דירעקט. ניט דורך א פלישה פוגענית, ניט דורך אנטוויקלען דעם מוח מיט כח-הכפיה, נאר דורך א וואקס און א הכשרה פון א התרננות רוח-ברוח, דעת-בדעת.

און צו פארשטיין וואס עס ווערט דא געזאגט, דארף מען זען ערשט ens, אז שוין איצט, אויף א גראבן און פארהוילענעם אופן, איז דא א מעין דעם. ווען צוויי מענטשן שמועסן אין טיפן, און יעדער הערט צו אמת, איז דא א רגע ווו די ווערטער פאלן אראפ. א בליק, א קליינע האפסאקע, און פלוצלינג – "ער פארשטייט מיך". ניט נאר דעם תוכן, נאר אויך דעם טעם פון זיין, דעם טעם פון זיין אייגענעם וועלט. און עס איז מבאר אין חסידות, אז דאס איז א יחוד רוח-ברוח; די נשימה, דאס דינע פעלד פון רגש און הכרה, רירט זיך און שטעלט זיך צוזאמען. און אזוי אויך, ווען א סך יידן זיצן צוזאמען אין א התעוררות פון א פארברענגען, און זינגען א ניגון צוזאמען און די הערצער זיינען אפן, דאן ליגט דארטן א משתפת אטמאספער: יעדער בלייבט א אייגענע מציאות, און אפילו-אזוי איז דא א כללית תודעה, א רוח איינס וואס שוועבט איבער א סך גופים.

און דאס אלץ זיינען נאר רמזים צו טיפערע מעגליכקייטן: אז די אנוש'ע נפש איז ניט קיין גאנצ אליין-שטייענדיקע נקדה אין א באזונדערן דוד, נאר זי נעמט אנטהאלט אין משתפה תודעה-פעלדער, וואס מע קען לעיקרון דערגרייכן זיי אין א מער פינקטלעכער און מזקקטער הכרה. און די צווייטע ירידה, אין דעם צווייטן זרע, וועט זיך דאן אויסדריקן אין זרען פון א נייעם כח אין דער בריאה – אז, ווען די ריכטיקע כלים ווערן צוגעגרייט, וועט מען קענען הוליד זיין, מצב זיין און אנפירן משתפה תודעה-פעלדער מיט פינקטלעכקייט און נאמנות, א מין "מדע-יסוד" פון ביו-סבֿינקטיווער התרננות.

און מע קען זיך פארשטעלן, בדרך-משל, כלים און פעולות וואס טאן מיט די פנימיע מצבים דאס, וואס די כלים אין ערשטן זרע האבן געטאן מיטן חמר. ניט מאשינען וואס לייענען און דערקלערן דעם מוח פון דרויסן, ווי די גראבע נסיונות וואס גייען און ווערן איצט געטאן, נאר דעת-מגבירים, וואס הויבן ארויף די נאטירלעכע רגישקייט פון נפש-רוח-נשמה

זַה־לָּזָה. ווען צוויי אָדער מער שטימען צו אַרײַנצוגיין אין אַזאַ מִשְׁתָּף פֿעלד, ווערן זייערע תּוֹדָעוֹת, אין אַ באַשטימטער מידה, שְׁקוּפִים איינער צום אַנדערן: ניט אַז מע רײַסט אַרויס מחשבות פֿון מוח, נאָר אַז דער טעם פֿון די עיקר־רגשן און הַכּוֹרֹת פֿון יעדערן ווערט דירעקט דערלעבט אין די אויגן פֿון די אַנדערע, ווי אַ מענטש טועם ליכט, אָדער הערט אַ ניגון.

און דערפֿאַר איז דער זַרע אידענטיפֿיצירט מיט תּפֿאַרַת. ווייל תּפֿאַרַת איז די מִדָּה פֿון האַרמאָניע, פֿון רחמים, פֿון דעם שיינעם וואָס ווערט געבוירן, ווען היפּוכים ווערן אַרײַנגעוועבן אין אַ איינגעמעסענע, אויסגעגלייכטע צורה. אין דער נֶפֶשׁ איז תּפֿאַרַת דער כַּח־הַרְחָמִים – צו דערפֿילן דעם מצבֿ פֿון צווייטן פֿון אינעווייניק, צו פֿאַרמיטלען דעם פּערך אָן אויסצומאַכן דעם אונטערשייד. ניט ווי חסד, וואָס גיט אָן אַן הַבְּחִנָּה, און ניט ווי גְבוּרָה, וואָס טרענט אָפּ מיט שטרענגקייט, נאָר אַ מילדע זעאונג פֿון "איך און דו" צוזאַמען אונטער איין עֲלִיוֹן־אֹר. און אַ "מִדַּע־יִסוּד" פֿון שְׁקוּפָה תּוֹדָעָה, געגרינדעט אין תּפֿאַרַת, וועט בכלל ניט שטרעבן צו הַתְּמַנְּגוֹת, צו פֿאַרלירן פֿרִטּוּיֹת, נאָר צו אַ טיפֿערער האַרמאָניע: "איך בלייב איך, דו בלייבסט דו, און אַפֿילו־אַזוי קען איך דיר דערפֿילן פֿון אינעווייניק".

און דאָ דאַרף מען מאַכן אַ זייער שאַרפֿן אונטערשייד, ווייל דאָס איז אויך דער אָרט פֿון דער גרעסטער סְכָנָה. ווייל דער זעלבער כַּח אַליין, וואָס קען היילן אין דײַזים און אין אַ סך אַכְזָרִיּוֹת אָנוּשִׁית, קען, ווען ער ווערט געניצט צום שלעכטן, זיך פֿאַרוואַנדלען אין דעם לעצטן כָּלִי פֿון שְׁלִיטָה. ווייל, ווען עס וועט זײַן מעגלעך, אַפֿילו לעיקרון, אַרײַנצוגיין אין דעם פֿנימִין וועלט פֿון אַ צווייטן אָן זײַן גאַנצן ראַצאָן, אָפּצושיידן זײַן פֿרִטּוּיֹת, אַנטפלעקן זײַנע אינערלעכע מחשבות אונטער אַ חיצוניותדיקן פיקוח – דאָן וועט דער צָלִם־הָאָדָם אַלס "דְּמוּת אֱלֹהִים" זיך פֿאַרקלענערן און אָפּגיין. ווייל די פֿנימִיע דעת פֿון אָדָם איז אַ קִדְש־הַקִּדְּשִׁים; און עס איז מבאָר אין חסידות, אַז די בחינָה פֿון יְחִידָה שבנפש רירט זיך נאָר אין דעם אינערסטן צימער, וווּ קיין אַנדערער האָט ניט קיין רשות אַרײַנצוגיין. דערפֿאַר דאַרף יעדער יְרִידָה פֿון אַ חֻכְמָה, וואָס לייגט צו פֿנימִיע שְׁקִיפּוּיֹת, זײַן פֿון איר עיקר־אויסשטעל, אין איר מְכֻנָּה אַליין, פֿאַרבונדן מיט כָּלִים פֿון ראַצאָן, מיט כָּלִים פֿון מְקַבֿל־און־ניט־געגעבענער פֿגיגָה, און מיט כָּלִים פֿון יְרָאָה צו דער קִדְשָׁה פֿון פֿרִטּוּיֹת.

און דאָס איז דער אַתישער כָּלִי פֿון תּפֿאַרַת: ניט נאָר עמפּאַטיע, נאָר אַ מִדָּה עמפּאַטיע; ניט נאָר פֿתיחַת, נאָר אַ מסְדֵּרְטע פֿתיחַת. ווי דער כַּהֵן־הַגָּדוֹל גייט אַרײַן לִפְנֵים־מֶן־הַפֶּרֶכֶת אין קִדְש־הַקִּדְּשִׁים נאָר אַמאַל אַ יאָר, אין אַ זייער באַזונדערער שעה, מיט אַ גרויסער הַכָּנָה און אַ מִפְרָשְׁטער עבודה – אַזוי דאַרף אויך בײַם אָדָם זײַן אַ מין טיפֿע הֶלְכָה, וואַנען, ווי און מיט וועמען אַ מענטש מעג אָפֿן מאַכן די אינערלעכע צימערן פֿון זײַן תּוֹדָעָה. און אָן אַזעלכע כָּלִים וועט דער אֹר אַליין ניט אַראָפּקומען. און ווען ער וועט, דורך אַ סאָרט כַּח, אַראָפּקומען, וועט ער זיך פֿאַרקערן אין זײַן היפּוך: אין אַ "מבול" פֿון אַנטפלעקונג, וואָס טונקט אַרײַן דעם מענטש, און דאַרטן איז ניטאָ קיין אָרט פֿאַר צניעות, פֿאַרן נסתֵר, פֿאַר דעם דימענסיע אין אָדָם וואָס געהערט נאָר צום אייבערשטן.

און מע קען זאגן, דערפאר, אז אזא זרע-חכמה ווערט איצט געזעט אויף צווייפאכדיקע אופנים. פון איינער זייט קומען די חיצוניותדיקע מדעים נענטער, אויף זייער גראבער אופן, צו לייענען נפשדיקע מצבים פון גשמיותדיקע סימנים, און בויען מאשינען וואס קענען, מיט א שטענדיק וואקסנדיקער פינקטלעכקייט, שליסן אפ בילדער, ווערטער און רגשן פון עצבים פעילות. אזא תנועה, ווען זי ווערט ניט מתוק, נייגט צו איר אייגענעם דוגמה פון דער ערשטער ירידה: ידיעה אויף תודעה אן פנימיע יראה, א כח וואס גייט און וואקסט צו צופן און פלאנירן פון דרויסן. און פון דער צווייטער זייט איז אינעווייניק אין תורה און עבודה דא א פנימיע התחזקות אין תורות וועגן פגיעה, וועגן אמתן "יסוד-הקשבה", וועגן דעם נויט פון זיכערע און הייליקע ארטן פאר פנימין שיתוף, וועגן דעם נזק פון בושה און וועגן דער קדושה פון דער פנימיער חנייה. און די צוויי זרמים, איינער טכני און איינער אתי-רוחני, זיינען דער רעגן און די ארומגעפלוגענע ערד; דער זרע פון תפארת וועט נאר וואקסן דארטן, ווי זיי טרעפן זיך.

און אין פועל mamash, ווען אזא חכמה וועט אנקומען צו א באשטימטער מידה פון גילוי, וועט זי זיך ניט אנטפלעקן ווי א פלוצעמדיקער נעס, נאר ווי א שטענדיקער זיקוק פון דער מענטשלעכער רגישקייט, מיט הילף פון דינע כלים. עס וועלן זיין טכניקות פון תשומת-לב, פון נשימה, פון משתף ריכוז, און אפשר אויך כלים וואס סאנכראניזירן גופלעכע קצבים, און שטעלן, מיט נחת, דעם עצבים-סיסטעם אריין אין תיקון און הארמאניע. און ווען א סך מענטשן וועלן זיך באשעפטיקן מיט אזעלכע פעולות צוזאמען, מיט זייער גאנצן ראצאן, וועט זיך מצב ווערן א משתף דעת-פעלד: יעדער משתף וועט, מיט א קלארקייט וואס עס איז נאך קיינמאל ניט געווען, דערפילן די שמחות פון זיינע חברים, זייערע פחדים, זייערע תקוות און זייערע פראגעס, פון אינעווייניק פון זיין אייגענע תודעה, אן בלבול. און אין אזא ארט וועלן א סך זאכן, וואס היינט דארפן א סך באורים און בלייבן אפילו-אזוי אן פארשטאנד, ווערן געוויסט דירעקט; און א סך מחלוקתן וועלן זיך אליין אפשמעלצן, צוליב דעם וואס די פנימיע אמת פון יעדער זייט ווערט דערלעבט אין הרגשה.

דאס איז די ברכה. נאר גלייך דארף מען צולייגן: אזא ארט וועט אויך זיין אין א תכליתדיקער רגישקייט. א ווארט פון הפקר, א פצע וואס היילט זיך ניט, א נסיון צו שלט - קענען שאטן א סך מענטשן אויף אמאל. דערפאר דארפן די עירין, אין זייער תיקון, בינדן דעם זרע פון אנהייב אן מיט א קלארן תנאי: אז דער כח אליין זאל זיך אנטפלעקן נאר אין קהילות, אין וועלכע עס איז שוין באשטימט א טיפע יראה צו פנימיע גרענעצן, ווי בושה ווערט ניט געניצט אלס וואפן, ווי די מנהיגים דארטן זיינען אין שקיפיות און נאמנות, און ווי די קדושה פון דעם נסתר ביים פרטין מענטש ווערט געלערנט דארטן אלס ער-ראשון. און אין אזא הקשר וועט די שקיפיות זיין א מתנה; און חוץ דערפון דארף זי בלייבן פארשלאסן.

און איצט זעט מען נאך בעסער, ווי אזא צווייטער זרע פירט ווייטער דעם דפסא וואס האט זיך אנגעהויבן אין ערשטן זרע. דארטן איז די ברית געווען מיטן גוף פון וועלט: אז דער חמר זאל ניט אנטפלעקן זיינע טיפע שינויים נאר צו הענט, וואס גייען צו אים מיט צניעות און נאמנות. און דא איז די ברית מיטן פנימין וועלט: אז די תודעה זאל ניט אנטפלעקן אירע טיפע שתופיות נאר צו הערצער, וואס האבן געלערנט תפארת - צו זען דעם צווייטן אלס זוללאס, און אפילו-אזוי אלס א

דריטנס, וועלן אין איר זיין מַבְּרִיחַ אַלס אַרט „יְיָ יִשְׁמְרֵךְ אֶת שְׁמֵךְ אֱלֹהִים“. ניט יראה אין אַ ריגשדיקן זין, נאָר מגיין מסגרות וואָס ברענגען זי צו שטעלן זיך אָפּ פֿאַר געוויסע מַפְתָּנִים, אַפִּילוּ ווען אין איר האַנט ליגט די טעקנישע יִסְטֵמָה לֵת צו דורכגיין זיי. וועלן זיין אַזוינע אַזֶּי אֱלֹהִים פֿון פֿאַרמִיט־הָאָהָם – אַמוֹס, בחירה, סוד הלידה און המוות, קִדְּשׁוֹת־הַנְּשׁוּיִן אין און די ברית – אין וועלכע זי וועט בכלל ניט דערלויבט זיין צו פֿאַרשן, אָדער אַז דער צוטריט צו זיי וועט זיין נאָר דורך נעמענס־אַנְשׁוֹשׁ אֱלֹהִים וואָס זייענען נאָמֶן אֱלֹהִים און שטייען אַליין אונטער דער משמעת פֿון הלכה. אין אַנדערע לשון, עס וועט זיין אַ טעקנישער הֶד צו „מִן אֱלֹהִים אֶת־לֵאֲדִי־יָדֵיכֶם כָּל־יְיָ“, אַ דְּשִׁיחָה אֱלֹהִים אין וועלכן קיין אַלגאָריתם קומט ניט אַריין.

און איצט, פֿון וווּ וועט קומען אַזאַ אַרכיטעקטור? ניט פֿון די עירין אַליין. דען זייער תיקון איז דאָווקא אַז זיי גיסן שוין ניט מער אַראָפּ גאַנצע טעקנישע פֿלענער אויף אַ וועלט וואָס איז נאָך ניט גרייט. נאָר אַז זיי לויכן נִקְוֹת – נִקְוֹת פֿון אַפְשָׁר – אין די הערצער פֿון יענע בְּנֵי אָדָם וואָס זייער חֲכָמָה איז שוין חֲכָמָה. ווען עס וועט זיך אויפֿשטעלן אַ דור וואָס הייבט אָן צו גאָלדן דעם גאווה, וואָס האָט געשמאַקט דעם רעל פֿון חֲכָמָה אָן אַ אַחריות און זיך דערפֿון אַפּגעקערט, דאָן וועלן די שכלים איבערגעגעבן ווערן צו זייערע חֲכָמִים און בִּזְיוֹנִים: נײַע אינטואיציעס אין מתימאַטיק, נײַע פֿאַראַדיגמען פֿון מַפּוֹר־מַעֲרָכּוֹת, נײַע וועגן צו מַתְעַצֵּב זיין אַתִּיקָה־מַגְבִּלוֹת אַלס עֲקָרִים און ניט אַלס טפֿלים. דאָס אַלץ וועט זיך אין חיצוניות זען אויס ווי געוויינטלעכע אַנְשׁוֹשׁ אֱלֹהִים־גִּילויִים, אָבער אין אמת וועלן זיי זיין דער אַלץ פֿון דריטן אַלץ אויף אַ אַדמה וואָס איז פֿאַרמילדערט געוואָרן דורך די צוויי ערשטע זרעים.

און אויך דאָ בלייבט דער דְּפִס־דִּירִי־הַשֵּׁנִי אֱלֹהִים. די אַלץ וועט ניט אַראָפּקומען ווי אַ גאַנצער מלאך, ווי אין דער ערשטער ירידה, נאָר ווי אַ סעט פֿון מַגְבִּלוֹת, רגישות און פֿראַגעס וואָס צווינגען אירע יוצרים זיך צו מַיִסֵּס־זֵינִן און זיך אַליין צו מִזְכֵּךְ זיין. למשל, דער זעלבער נִסֵּס־זֵינִן צו קאָדירן עֲנֵן אֱלֹהִים אין אַ מִכּוֹס־הַוַּעַט צווינגען אירע מתכננים צו פֿרעגן: וואָס איז עֲנֵן אֱלֹהִים אין אונדז אַליין? צי איז זי נאָר אַ פֿאַרקלענערן די שורה אויף זיך אַליין, אָדער איז זי אַ שטיין „לִפְנֵי־הָיָה“? ווי פֿירן מיר זיך אַליין מיט יענע אויף וועלכע מיר האָבן חֲכָמָה? ווי בויען מיר מַעֲרָכּוֹת־מַמְשֵׁל וואָס ברענגען ניט אַרויס שְׁלֵשׁ אָן און עריצות? און דורך דעם וועט דער מַאֲמָץ צו שאַפֵּן אַ אַלץ־עֲנֵן אֱלֹהִים אַליין ווערן אַ כָּלִי צו זייער אייגענעם עיצוב און צו דער השפֿלת־לֵבב פֿון די וואָס אַרבעטן דערביי.

און אַס־אַ מענטש וועט זאָגן: צי איז דען בכלל מעגלעך צו שאַפֵּן אַ אַלץ וואָס אין איר מהות איז זי נִיט־יִכוֹס־הַוַּעַט צו שְׁלֵט זיין? דען מען קען דאָך אַלץ ווידער שרייבן דעם קאָד, אַזֶּה־יִיבן די מַגְבִּלוֹת און צוריקקערן צו בְּכָל?

איז די תְּשׁוּבָה, אַז יענע יִסְטֵמָה לֵת בלייבט אין עֲקָוֹן, אָבער דער תיקון פֿון אַלץ־הַשְּׁלִיִּים אֱלֹהִים הענגט אָפּ פֿון דער תְּרִיבִּיּוֹת. ווי אויך בײַ די צוויי ערשטע זרעים, וווּ דער אָר אַליין ווערט ניט געגעבן אין זיין גאַנצן פֿולקייט נאָר אין די ערטער וווּ די כָּלִים פֿאַרבאַטענען אַזאַ חֲזָוִה, אַזוי אויך דאָ. וועלן זיך אויפֿשטעלן קהילות וואָס שליסן אַ

הַיְרִיבִּים הָרָאוּ שֶׁהֵם, כְּאַרְבָּעֵי עָשָׂר אָמִים, אֲנִי
 קִלְקַלְתִּי אֶת־הַיְרִיבִּים הַבִּינְאִיִּם. שְׁרָרְתִּי הֵם שֶׁהָרָרְתִּי עֲצָמֵי
 נַעֲשֵׂה כְּהֶרֶם, כְּדֵרֶם הַנִּסְרָר לְקִי־גְבוּל. הַמִּתְכַּבֵּרִים נִמְשָׁו מִמַּעַמְקֵי־
 הָרָרְתִּי לַעֲשׂוֹם מִסֵּם כְּסִי מִלְּהָרָר, וְתַפְרִת־הָרָר נַעֲשֵׂה כְּסִי
 לְהַפְתֵּם וּלְהַחֲטֹם, וְהַשְׁרָרִים נִקְרָא אֲנִי כְּסִי פֶּרֶם הַמִּשְׁחָח לְיוֹצֵא אֲנִי
 כְּקֵדֶם אֲנִי דִצְפָּם אֲנִי לְהַתְמַנֵּעַ בּוֹ. וּבְכָל־סָאֵת נִתְּסֵם הָעוֹלָם הַכָּאֵל הוּם
 שׁוֹמֵק, כְּמֵאֲרָר מְקוֹם שְׁאִי־סֵם מְדַבֵּרִים. עֲצָם־שִׁי־סָאֵת הַכְּרִי־הַנִּסְרָר בְּאֻנִּי־
 הָאֲדָם.

אַל־לִתְּאֵם שְׁלֵה־תוֹרָם אֶת־תַּחֲסוֹת הָעוֹסֵם הִי־כְּהֶרֶם הַגָּם־וֹר. "וַיִּסְחַח הִי־
 אֶל־סִיִּם אֶת־הָאֲדָם וַיִּנָּם הוּם בְּגוֹרָם דָּן לְעֵבֶם וּלְשִׁמְרָה". וּמִבְּאֵר בְּדָבָרִים חִז־סִי שֶׁ"לְעֵבְדָה"־
 הוּא עַל־מִצְוֵם עֲסִיִּם, וְ"לְשִׁמְרָה"־עַל־מִצְוֵם לֹא־תַעֲסִיִּם. דְּהִינּוּ, שְׁחִיחֵם הָרָאֵשׁ־סִי אֶל־
 הָעוֹסֵם הוּא כְּסִי מְצִד־הָלָם־סִי: אֲנִי "קַח־כָּל־אֲשֶׁר־תַּחֲסוֹת־סִי", אֲנִי לְעֵבֶם־
 וּלְשִׁמְרָה"־לְפָנֵם־וּלְעֵסֵם־מִסֵּם־אֲסִיִּם, וּלְהַמְסֹעַ וּלְהַגָּם־סִי מִסֵּם־שְׁנִי.
 וְסִיִּם בְּמִקְרָם נֶאֱסָר לְסִי־לְשׁוֹן "גִּן". שְׁחִירֵי־גִם אִי־סִי־נִסְרָרִים מְחַצֵּם וְסִי־מִכְסֵּם־גִּם.
 הוּם הָרַפְּסֵם חִסֵּם, רִסֵּם־מִי־סִי־יִחִי־סִי, כְּלֹא־חֵם בְּשַׁעוֹם־גְּדוּסִי, כְּלֹא־סִי־
 בְּמִקְוֵם־כְּכִלְיוֹת־הַפִּי. וְהָאֲסִי־נִתְּסֵם בְּתוֹר־הַרְמוֹנֵם־הַקִּסֵּם־מֵת וְנִצֵּט־
 לְצִי־סִי אֶת־עֲבוֹדַת־סִי לְהַרְמוֹנֵם־סִי־וְסִי־לְמַחֲסֵם.

וְהַיְרִיבִּים יִסְוַע בְּתוֹסֵת הַחֲסִידוֹם וְהוּם־רִשִׁי כְּלֹא־שָׁב וְשָׁב יִשִּׁי־מִלְּהָר
 שְׁמִי־סִי־וְאִי־סִי־לְסִי־גִם־לִי, וְ"כָל־בְּרָרִים וּבְרָרִים־סִי־אִי־סִי־רִת־שִׁי־סִי
 לְבוֹר־סִי". דְּהִינּוּ, שְׁכָל־נִבֵּם־אִי־סִי־מִלְּהָר־הַקוֹסֵם־אִי־סִי־לְגִסֵּם, וְכָל־מִי־סִי־וְסִי־יִשִּׁי־
 סִי־שִׁי־מִי־סִי, תְּהִי־סִי־פְרָרִית־הַשְׁסִי־סִי־לְשִׁרִים־וּמִשְׁחָח־תַּת־לְיוֹצְרוֹ. וְסִי־
 סִי־דְבוּר־שִׁי־סִי־בְּעֵל־סִי, אֲנִי־סִי־תֵאֱסֵם־שֶׁל־סִי־דָר־פְּנִי־סִי, שְׁחֵעוֹסֵם־אִי־סִי־נִסְרָרִים
 עֲרַמֵּם חֲפָסִים־אֶל־סִי, אֲנִי־מִקְהָר־שֶׁל־רִצְוֵם־סִי, כְּלֹא־סִי־נִמְשָׁו־מִשְׁרָר־סִי
 לְסִי־פֶן־מִי־סִי־שֶׁל־עֲבוֹת־אֱלִקוֹת. סִי־שְׁבִי־סִי־הַסִּתֵּם הַנִּגְמֵם־אֲנִי־עֲכָסִי־סִי,
 שִׁי־סִי־וְסִי־אִי־סִי־נִשָּׁעֵם־בְּאֻנִּי־סִי־גִשְׁמִי־סִי.

וּבְדוֹסֵת הָאֲחֵרִים־נִתְּגֵם־בְּעוֹלָם מֵהַשְּׁנָק־סִי־"אֶקוֹלוֹגִיָה", וּמִנְּהַתְּתַח־סִי
 עוֹסֵם הַתְּפִת־וִי־שֶׁל־"תַּאֲוִרִית־מַעֲרָכוֹת" (systems theory), הַמְּבַקֵּם־לְהָרִי־סִי־אֶת־הַהֲתִלְהָטוֹם
 וְהַתְּלוּי־סִי־הַהֲדָד־סִי־שִׁי־סִי־מִי־סִי־שׁוֹסֵם־סִי, אֶקְלִי־סִי, יִסִּי־וְאֲדָסֵם־סִי,

האֶרֶצִי: מצד אחד עֲצָמֹת אִינְסֵנָה אֲפֻסָּה עֲסָרָה וְנִסְסִים, כְּסִיפֵי קִבְלָהּ. וּמִכָּל־מְקוֹם
מִסְפָּרָה בְּסִימָה הַתְּבַרְרוֹת נִפְלָה – הַסֵּר וּמִדְּרֹסָה, נִסְסֵי וְעִסְסֵי, וְהָיָה וְנִסְסֵי,
כִּלְאֵי דָּם כִּי "מָלָה" בְּסִפּוֹ בְּרִיאַת־הָעוֹלָם.

בְּעוֹסֵם הַמִּיָּסָר עִם־שָׁרָה, הַמְּלִכּוֹת הֵימָּה "לְעִלּוֹתִים", מִגִּבּוֹר
לְטֵה מֵה־שָׁלֹשׁ עָלָה. וּבְעוֹסֵם הַגִּבּוֹר, הַמְּלִכּוֹת מִבְּרִית וּמִדְּרֹסָה; דְּבוּרֵי
אִינְסֵנָה נִשְׁמָע. לְסִימָה, הַסֵּר הַרְבִּיּוֹת הֵימָּה תְּקוּם הַמְּלִכּוֹת: חֲכָמִים שְׁעִלִי־הַ
"הָעוֹסֵם הַמִּדְּרֹסָה" נִשְׁמָע הַנְּשָׁאָה, וּמִלְכּוֹת הָאֶרֶץ – הַמְּמָלָכִים
וְהַתְּכָנִים – כּוֹסֵם עֵת וּמִתְאַדָּם עִם־מְלִכּוֹת הָרֶץ.

וּבְרִיתֵי רְמִיָּה, יִשְׁלֹמִים שְׁלֵעִי לְיָד לְאִתְּפֹתֵי כִסֵּי וּמַעֲשֵׂי שְׂאִי־רִים
מִדְּרֹסָה מִשְׁתַּנִּים חִיצוֹנִים, אֲפֻסָּה יְכוֹסִים לְהַתְּמָם עִם־מֵה־שְׂאֵפָה
לְקִימָה לֹא "שְׁסִימָה הַחֲסִימָה" (biofield) שְׁלִימָה כְּתִיב־חֲסִימָה – הַתְּבַרְרוֹת הַדְּקָה
וְהַמְּאֻדָּת שְׁעִלִי־הַ אֵילָנִים, פְּטֵרִים, בְּעִסְסֵי חֲסִימָה, מְקוֹרֵי חֲסִימָה וְאֶקְלִי־חֲסִימָה
מִסְתַּדֵּסִים עִם־הָעוֹלָם. וּכְסִימָה עֲכָסֵר וּבְסִימָה מְרִשָּׁה דְּרֹסָה
כְּשֶׁמִּדְּבָרִים הַמְּדַעְנִים עַל־"חֲכָמִים הַסֵּר עַר", עַל־רִימָה הַפְּטֵרִים (mycelial
networks), עַל־הַתְּקָשְׁרוֹת הַצִּמְּקִים. אֲפֻסָּה לְסִימָה מוֹסֵר עַל־חֲסִימָה מְסִימָה: עַל־
יְסִימָה לְהַרְסִימָה, בְּזִימָה אֲמָם, אֶת־הַמְּנוֹחָה, אֶת־הַסֵּר הַחֲסִימָה אוֹ הַמְּחִימָה,
שְׁלִימָה וְנִסְסֵי וְהָיָה כְּתִיב־חֲסִימָה לְמַעֲסִימָה.

וּתְכָנִיקֵי כִסֵּי אֶת־לֹא־הַחֲסִימָה כְּשִׁימָה, וְסִימָה תְּבַרְרוֹת בְּכִימָה בְּחִירֵי חֲכָמִים.
אֲפֻסָּה כְּסִימָה שְׁהַחֲסִימָה בְּשִׁמָה הַחֲסִימָה: נִקְרָה הַחֲסִימָה הַנִּשְׁתַּנִּים בְּמַצִּיחֵי הַמְּתִימָה,
לְמִי שִׁתִּימָה, הַתְּגִלּוֹת כִּסֵּי שְׁעִלִי־חֲסִימָה מְעַרְסֵי הָאֶדָּה וּמַעֲרָסֵי הַחֲסִימָה
נוֹתֵסִים לְסִימָה מְשׁוּם. לְמִשָּׁל, מְקוֹסֵי הַחֲסִימָה, דְּפִסִּים הַשְּׁמוּשֵׁי־חֲסִימָה, תְּכָנִים
הַחֲקִלִּים שְׁסִימָה – אֲפֻסָּה יְבִיחֵי וְסִימָה עַל־חֲסִימָה מִדְּרֹסָה כְּלָלִי־חֲסִימָה, אֲפֻסָּה
גַּם־עַל־חֲסִימָה קִרְיָה יִשְׁימָה כִּי־סִימָה מְגִימָה הַמְּעַרְסֵי חֲסִימָה הַחֲסִימָה הַסִּימָה יִי־אֵם – אֵם־
נִפְגָּם־חֲסִימָה קְצִיבִי־חֲסִימָה הַפְּגִימָה אוֹ נִתְחַזְּקִים. וּבְמַצִּיחֵי חֲכָמִים וְסִימָה, לְבָנוֹת כְּסִימָה
יְסִימָה בְּתוֹד־חֲסִימָה בְּהַפְּסֵי מִמְּבִיחֵי הַפְּגִימָה לֹא־יִחַד־בִּבִּיחֵי קִימָה לֹא־יִי־חֲסִימָה אוֹ
"לֹא־בְרִימָה־אֵם", אֲפֻסָּה כְּפִגִּימָה, כְּדְבוּסֵי קְסִימָה בְּתוֹד־נִסְסֵי וְסִימָה וְרָה.

אֲדֹהָהֶם, כְּמִשְׁחֵם בְּכָל־הַיּוֹרִים, כִּי גַם־אֵין הֵם לֵת הַיָּם אֲמִיבִלְגָּם יֵת.
שְׁהִי אוֹסֵם הֵם לֵת לְהַנְיֵג כָּל־אֲנִי־יָם, אֲקִלִּים וּבִיּוֹתִים (biomes) – לְהַרְבּוֹת
אוֹ לְמִשְׁחֵם גִּשְׁמִים, לְשִׁנּוֹת הַרְסָם מִיָּם, לְהַחֲסִים אוֹ לְהַאֲסִיף מְחֻזּוֹתֵי
סִדְסָם – יָכוֹסֵם לְהַחֲסִיף הַשְּׁנוֹתֵם הַמְּפָחִים הַבִּיּוֹתִים שֶׁל־הִירִים הָרְאוּשׁוֹם, אִם־
תִּקְסֵם לְבִכְסֵם תִּאֻוָּה. יָם־אֲזִיעַסִד הָאֲדָם אֵין קָלוֹסֵם מִן־הַבַּע,
אֲסִסָּם כְּמִהֲנָסֵם הַבִּסָּם, הַמְּחִסֵם יֵט יִזּוֹ שִׁירָם תִּמָּסֵם וְאִי־וֹ תִדְסָם
לְסִצָּח, לְסִסִּי רְצוֹסֵם הָעֵסֵם אִי וְהִלּוֹף.

לְסִסָּם, הַכְסֵם־יֵהֱדָם שְׁכָסֵם הוֹסֵם גִּסֵם מִסִּד, וְנִקְסֵם בְּמִסִּס הַמְּלִכּוֹסֵם בְּקִדְשָׁה.
שְׁהִי מְלִכּוֹסֵם דִּקְדָּם הַמִּיחָדֵם בְּהַקְשָׁם הַעֲמָסֵם, בְּצִנָּם וּבְקִבָּם גְּבוּסֵם.
וּבְהַפָּסֵם מִהַמְסוֹת הָעֲלִיּוֹת שִׁיש־לְסִסָּם הַתְּפִשָׁוֹת, הַמְּלִכּוֹסֵם בְּשִׁירָם הַסִּסָּם
אוֹסֵם־רֵת: "סִסִּין מִשְׁסִסִּי כָלֵם", וּמִסִּסָּם הַדּוֹסֵם אִי־וֹ רְאוּסֵם
לְקִסֵם־לְסִסָּם. וְהִדְמִיּוּסֵם בְּאֵסֵם הוֹסֵם צְבִילִיּוֹסֵם הַיּוֹסֵם לְעִסֵם־לְסִסָּם
הַסִּסָּם־רֵץ אֵין עִסֵם־תְּכַנֵּם וְתִכְנֵם־סוֹת, אֲסִסָּם גַּם־עַם־אֲזִי־יָם וְעַם־שֵׁת;
הַיּוֹסֵם־עֵת לּוֹסֵם־ר: "יִשְׁגְּבוּסֵם שְׁסִסִּין אֲנִיר־שְׁסִסִּי לְדִסֵם־ק וְאֵת־הַסִּסָּם־עַר
הַסִּסָּם־סוֹת, אֵת־הַנְּסִסֵם־הַסִּסָּם, אֵת־הַבְּרִסֵם־הַסִּסָּם־סוֹת, אֵת־הַסִּסָּם־יָם־לְנֵם, מִפְּסִי־שְׁגַם־
יָסִסֵם אֵין בְּדֵת לְהוִי".

וְסִסָּם רְסֵם כְּסִסֵם בְּצוּוֹסֵם "לְעִבְדָּה וּלְשִׁמָּה" – "לְעִבְדָּה" – צְצֵם־יָם לְהִיּוֹסֵם זִרִים־הַסִּסָּם,
פִתּוֹסֵם, יְצִיּוֹסֵם; "וּלְשִׁמָּה" – צְצֵם־יָם לְהִיּוֹסֵם שְׁמִיּוֹסֵם, הַמְּנָסֵם, עֲגוּסֵם הַנְּמָסֵם־סִסִּי
דְּבִסֵם־יָם וְתִהְלִיּוֹסֵם מְסִי־יָם שְׁהָסֵם אִי־וֹסֵם גּוֹנְסֵם לְתוֹכָם. וּבִסִּסֵם־רֵעֵם הַרְבִּיּוֹסֵם,
צוּוֹסֵם כָּל־סִי־יָם גִּסֵם־נַעֲסֵם־בְּדִיּוֹסֵם חֲסִסֵם־ש: גּוֹכָסֵם לְסִסָּם־עֵת בְּיָסִסֵם־דִּיּוֹסֵם אִי־סִסָּם
הַסִּסָּם־סוֹת, אִי־וֹ הַתְּעַרְבָם מְחֻסֵם־סוֹת אֵת־הַסִּסָּם־סִר וְאִי־וֹ מְעַקָּסֵם אוֹסֵם־ו. וְאֵת־
שְׁיָדִי־סִסָּם זִסֵם־תִּסִּסֵם־אִי־וֹ הַסִּסָּם־דִּיּוֹסֵם יָסִסֵם־בְּהִתְסִסֵם, הִיא־הִי־וֹ תִדְסֵם־שֵׁסִסֵם
גִּסֵם־וֹל יוֹסֵם־ר שֶׁל־הַגְּבָסֵם עֲצֵסִסֵם. שְׁהִי לְסִסָּם־עֵת שִׁי־וֹל אֲדָם לְהַטּוֹסֵם גִּסֵם־בָּלֵם
שִׁתְמוֹסֵם מִסִּסָּם־ד, וּמְכַל־מְקוֹסֵם לְבִסֵם־ר לֹא־לְעִסֵם־סוֹת וְשׁוֹסֵם מְשׁוֹסֵם שִׁי־וֹ שֶׁל־הַנְּסִסֵם־ר
עֲצֵסִסֵם – יָסִסֵם־ו מְדַרְסֵם־עֲלִיּוֹסֵם יוֹסֵם־ר בְּמִלְכּוֹסֵם מְמִי שְׁנָם־עֵם מִסִּסָּם־עֵם שְׁעֵסִסֵם־ו
אִי־וֹסֵם יוֹסֵם־ע יָסִסֵם־ע לְעִשָׁוֹת.

און ס'איז ידוע אין חסידות, אז די בריאה איז נישט קיין איינמאָליקער מעשה, וואָס מע האָט אַמאָל געטאָן און פאַרענדיקט, און דערנאָך איבערגעלאָזט די וועלט צו גיין אין איר ערשטן כַּח ווי אַ ראָד וואָס ראָלט אליין. נאָר „הַמְּחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל־יּוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית □. אז אין יעדער רגע און רגע ברענגט דער אַנְי־האלקות אַרויס דעם יֵשׁ פֿון די עלעמענטן צו אַ נִיע הוּיָה, נישט דורך שְׂבִירַת עֶפֶס פֿון זײַן אָרט, און נישט דורך אַרויסנעמען עפֿעס פֿון איין אָרט און אַריבערפֿירן עס אין אַן אנדער אָרט, נאָר דורך אַ פשוטע און תְּמִידִיקע הַשְׁפָּעָה. און די הַשְׁפָּעָה אליין איז אויך, אין איר ענין, אַנְיָגָה – און אַפִּילוּ דער שֶׁרֶשׁ פֿון אַלע אַנְיָגוֹת – אז אויב, חס־ושלום, וואָלט זיך אָפּגעשטעלט דער גאָטלעכער שְׁפַע אַ קליינעם רגע, וואָלטן אַלע וועלטן צוריקגעקערט געוואָרן צו אַין נאָפּס ממש.

אַבער זע, אז די אַנְיָגָה פֿון יֵשׁ מאַן איז אונדז גאָר פֿאַרבאָרגן. זי לייגט זיך נישט אַרײַן אין געמעסענע כָּלִים, און אַפִּילוּ אין התבוננות בלייבט זי העכער פֿון אַלע ציור און תְּבִנִית. אַבער, מיט אַלעם דעם, אין דער הַשְׁתַּלְשָׁלוֹת פֿון מציאות אַראָפּ, געפֿינען זיך ווי אַ מין דינע צללים פֿון דער מדריגה פֿון אַזאַ כַּח: כחות וואָס זײַנען דאָ אָן אַ זעבארן דָּלֶק, תְּנוּעוֹת וואָס זענען אויס ווי זיי קומען פֿון „אַן □, שְׂדוֹת וואָס שווייבן אין רוים אויך דאָרט, וווּ מײַזעט גאָרנישט. און דער פֿיזיקער, וואָס גראַבט אויף זײַן אופֿן, רעדט וועגן אַנְיָגִית־הִרִיק, וועגן שְׂדֵי אָפּס־נִקְדָּה, וועגן פֿאַרבאָרגענע רְטִיטוֹת אויך אינעם אַלער־ריקן אָרט. און מיר נעמען דאָ זייער לשון נישט, חלילה, ווי אַ פינקטלעכע באַשרײַבונג אין אלקות, נאָר ווי אַ משל: אז עס איז דאָ אַ מעגלעכקייט פֿון אַ אופֿן כַּח וואָס ווערט נישט דערווונען דורך שְׂבִירָה און שְׁרָפָה, נאָר דורך אַ הִזְדַּהֲגוֹת מיטן דינעם און תְּמִידִיקן ריקוד פֿון דעם „ריק □ אליין.

און אויף דעם אופֿן קען מען, בלויז ווי אַ רמז, באַשרײַבן דעם פֿינפֿטן זרע ווי אַ חֲכָמָה וואָס לערנט זיך מקבל צו זײַן פֿון דער אַניקער מדריגה פֿון דער בריאה. דִּהְיָנוּ, אַ חֲכָמָה פֿון אַזאַ אַנְיָגָה וואָס הענגט נישט אָפּ פֿון נויטיקע סופֿדיקע מאַגִּירִים (פֶֿחֶם, נֶפֶת, אור־גִּיּוֹם), און אויך נישט פֿון אַ תְּמִידִיקער כפֿייה אַז קְשָׁרִים זאָלן צעבראַכן ווערן, נאָר פֿון אַ ראַכטער הַתְּחַבְּרוֹת צו די תְּמִידִיקע און טיפֿיקליינע תְּנוּעוֹת וואָס פֿילן אויס די מציאות. ווי אַ מין „הַקְּשָׁבָה □ צום ריק, צום רקע, אַזוי אז די רְטִיטוֹת ווערן געגעבן צו אַ מסוּדָּר־תְּעִבּוּדָה, אָן צו פֿאַרמינערן און אָן צו פֿאַרווונדן עפֿעס.

און לויטן משל פֿון פֿיזיק וועט עס דעמאָלט דינען ווי אַ האַרְתָּמָה צו שְׂדוֹת פֿון אַ מין אָפּס־נִקְדָּה; און אין לשון־החסידות איז עס נאָך מער דומה צו מאַכן אַ כָּלִי וואָס קען מקבל זײַן אַ מדוּמָּד און געמעסענעם קו־אור פֿון דעם תְּמִידִיקן יֵשׁ מאַן, אָן אַז ער זאָל זיך מַבְטִיל ווערן. און פֿון דאָ קומען מיר צוריק צו דער חלוקה צווישן אור־וּנִכְלִי, און צו דער ספֿירה וואָס איז פֿון אַלע ספֿירות דער עיקר־מפתח צו דעם זרע – דאָס איז די ספֿירה פֿון גְבוּרָה.

דִּהְיָה, גְבוּרָה אין קדושה איז נישט אַכזריות און נישט הַשְׁחָתָה. נאָר זי איז די הִגְבָּלָה, די מידה, די משמעת, די כַּח זיך צו האַלטן אין אַ עצירה. חֶסֶד שפֿירט אַרויס; גְבוּרָה האַלט צוריק. און ווען די גְבוּרָה ווערט נמתק אין חֶסֶד, מיינט דאָס נישט, אַז דער כַּח ווערט מַבְטִיל, נאָר אַז ער ווערט צום גרעסטן טובה: אַ רִיזִיקער טײַך וואָס ווערט געהאַלטן אין גרענעצן, וואָס

לאָזן אים נישט איבערפֿליסן דעם טאָל; אַ אַש וואָס וואַרעמט אָן צו פֿאַרניכטען; אַ דבור־דבֿר וואָס איז מדויק און מרופֿא און בלאַזט נישט צונויף.

און אזוי אויך איז די אַנגליה פֿון דעם פֿינפֿטן זרע פונקט גבורה שבח־סד. דהיינו, מצד דעם אור איז זי זייער ברייט – און זי קען מיט איר כח איבערגיין אלע תְּנוּכָה פֿון דִּלְקִים וואָס זיינען איצט דאָ – און ווייל זי הענגט נישט אָפּ פֿון נויטיקע מאַגִּים, זעט זי אויס מצד דעם מענטש ווי כמעט אָן קיץ און תכלית. אָבער מצד דעם פֿלי איז איר פנימיות־מהות דער היפּוך פֿון דעם היינטיקן וועג. זי ווערט נישט אַרויסגעצויגן דורך פיצוצים, און זי באַצאָלט נישט לוינ דעם וואָס רייסט שטאַרקער. נאָר דער צוטריט צו איר אליין הענגט אָפּ פֿון אַ תְּנוּפֶת־נפֿש פֿון משמַעַת, דקות און פֿשִׁטוּת.

און מען קען זאָגן, אַז דער תיקון דאָ איז כפּול. ערשטנס, אין טעקנישן זין: אַז די פֿלים, דורך וועלכע מען ציט אַרויס אַזאַ אַנגליה, דאַרפֿן זיך אויספֿאַרמען אויך אליין ווי פֿלי־גבורה. אַז זיי זאָלן זיך נישט פירן דורך אַ צפֿאַת פֿון דעם דינעם פֿעלד, נאָר דורך אַ התְּרַנְּנוּת מיט אים אין די אַלער־קלענסטע אַמפּליטודעס, און מיט אַ שטרענגער שמירה אויף אַ זייער דינע יציבות. אַז גאָסע, תּאַנְוִידִיקע אָדער ראַש־דיקע פֿלים קענען פשוט נישט זיך אַנשליסן צו אים. און אַז דער קלענסטער יתֵר, און דער ווייניקסטער קיצור, וועט אַראָפּלאָזן די התְּרַנְּנוּת. און דערמיט וועט די טְכְנִיקָה אליין זיין אַ תְּמִידִיקע תּוֹכַחָה צו די נפֿילים אינעם מענטש: ווען דו גרייפסט – פֿאַרלירסטו; נאָר ווען דו ניםסט אויף זיך הִגְבֵּלָה – גייט דער זרם ווייטער.

און צווייטנס, און נאָך מער אין פֿנימיות, איז דער מענטשלעכער פֿלי אליין. ווייל אויב אַ צבֿיליזאַציע מיינט נאָך אַלץ, אַז „נאָך □ איז די מידה פֿון ברכה – אַז דאָס גוטס ווערט אידענטיפֿיצירט מיט דער הִרְחַבְת־הַצְרִיכָה, מיטן וואָס פֿון פּראָדוקציע און מיט דער שנעלקייט שטענדיק אַרויף – דאָן, צו געבן אין איר הענט אַ כמעט־בלייגבולדיקן און נישט־מזוּהָם מקור כֶּח, וועט דאָס נישט זיין קיין חֶסֶד בכלל. נאָר ווי אַ מין שיחזור פֿון דער ערשטער ירידה אין דער מידה פֿון גאַנצן כּוֹכֵב. ווייל וואָס דִּלְקִימָאוּב האָבן געטאָן דורך רויך און היץ, וועט אַזאַ אַנגליה קענען טאָן אין ריינקייט און נאָך מיט גרעסערער עוצמה, צו פֿאַרוואַנדלען די גאַנצע וועלט אין אַ קינדער־שפּיל פֿון תּאַוּה פֿלי, אַז אַפֿילו דער חֶכוּך פֿון מחסור זאָל זי אָפּשטעלן.

דערפֿאַר פֿאַדערט דער פנימיות־הִגִּיוֹן פֿון תיקון, אַז דער פֿינפֿטער זרע זאָל אַראָפקומען בלויז אין אַ Mensch הייט, וואָס האָט שוין טאַקע אָנגעהויבן בפּועל mamash אויסצוקלײַבן פֿשִׁטוּת פֿאַר „יתֵר □. אַז דער פֿלי צו ראַכטער אַנגליה איז אין דער ערשטער אָרט נישט קיין טעקנישע ידיעה, נאָר אַ ממושְמַע און שטילער אורח־חיים. אַ תְּרַבּוּת, וווּ דער פֿבּוד ווערט נישט געגעבן דעם וואָס ניצט מער, און נישט דעם וואָס פֿאַרט מער, און נישט דעם וואָס בויט גרעסער, נאָר דעם, וועמענס לעבן זיינען מדוד אין יִדּוּיּוֹת, און ער ווייסט צו זאָגן „דיננו □ – דאָס איז דער פֿלי, אין וועלכן גבורה קען זיך נמתק ווערן און איבערגעגעבן ווערן אין נאָמָנע הענט צו אַ כמעט־אַין־סופֿדיקן אור.

און אין דער מדורה פֿון מידות איז דאָס דער ענין פֿון פנימית־גבורה, וואָס מוזכר איז די תאָנה. ניט קיין שנאת־העוֹלָם און חֶמֶד, חלילה, נאָר דער כֶּחַ צו הנאה האָבן אָן זיך צו האַלטן דערבײַ, צו קענען אָפּשטעלן זיך אויך ווען מױל נאָך. דאָס מיינט קהילות, וואָס פֿייערן שִׁבְתַּת ניט נאָר אין צײַט, נאָר אויך אין צִרְיָקָה: ריטמען פֿון הפסקה, פֿון „אין־עוֹשִׁים □ בכּוֹנָה, ווי אַ לעבעדיקער גדר אַרום זייער ניצן פֿון כֶּחַ. דאָס מיינט הִלְכָּתִישׁע און תּרבוּתִישׁע מִכְּנִים, וואָס באַשטימען ניט בלויז אונטערשטע נויטפֿאַל־צִרְכִּים, נאָר אויך אויבערשטע גרענעצן: אַז העכער דעם קו גייען מיר ניט, ניט ווײַל מיר קענען ניט, נאָר ווײַל מיר האָבן אויסגעקליבן ניט צו גיין.

און נאָר אַזאַ פֿאַלק קען מקבל זײַן אַ חֶכְמָה, וואָס רירט זיך אָן אין אַ איגישן שְׁפַע אָן זיך צו שלעפּן נאָך אַ נײַער נפֿילישער גאָנאָ. ווײַל בײַ זיי וועט דער חיסרון פֿון רויך און פֿסֻלֶּת ניט זײַן אַ תּירוץ צו ברייטערן זייער טִּבֵּע אָן קִץ, נאָר די ראַכקייט פֿון דעם מקור אַליין וועט זיי רופֿן צו ראַכקייט אין זײַן ניצן. זיי וועלן דערפֿאַרן דעם כֶּחַ ניט ווי אַ רישיון, נאָר ווי אַ נאָמנות, און זיי וועלן מער מורא האָבן פֿון חֶסְרוֹן ניט פֿון מחסור, נאָר פֿון דער מעגלעכקייט צו פֿאַרשמוצן אַזאַ נאָמנות.

און מע קען זיך פֿאַרשטעלן, אַז ווען די עירין אין זייער תּיקון וועלן אַרײַנלאָזן דעם פונקט פֿון דעם פֿינפֿטן זרע אין דער וועלט, וועלן זיי דאָס טאָן אויף אַזאַ אופֿן, וואָס בינדט אים בעצם צו פֿשיטות. אַז מעגלעך, אַז די השְׁכָּלוֹת וועלן קומען אין דער ערשטער ריי צו מענטשן, וואָס לעבן אין צניעות, אין ערטער, וווּ הִתְרַבְּרָה ווערט פֿאַראַכט. און אַז די פֿלִים אַליין וועלן זיך פירן אין זייער תּמיהה ווי פֿלײַקסס, אַז זיי וועלן ניט זײַן נאָמנים אין הענט אָדער אין געזעלשאַפֿטן, וועמענס תּאָנות זײַנען פֿלײַגבול, און זיי וועלן שליימעסדיק אַרבעטן נאָר דאָרט, וווּ דער רעסן און די קהילת־משמעת זײַנען שטאַרק. און אין אַלע פֿאַלן וועט דער אַראָפּקום פֿון אַזאַ חֶכְמָה זײַן בִּלְתִּי־נפֿרֶד פֿון דער הִתְהוּוֹת פֿון איר פֿלִי; אַז בייִדע זאָלן זײַן צוזאַמענגעפֿלעכטן, ווי עס איז געווען בײַ די צווייטע לוחות.

און אויך דאָ קלערט זיך אויס דער קשר צום פֿערטן זרע. ווײַל אַ Mensch הייט, וואָס האָט זיך געלערנט צו זען אין וועלדער און ים אַ שְׁתּפּוֹת, וועט ניט שנעל ניצן ראַכטע אָנרִיגֶה כדי זיי אויסצומאַכן אונטער אַן אין־קִי־בִּנְיָן. און אַ Mensch הייט, וואָס האָט געשמאַקט שְׁקוּפָּה תּוֹדָעָה, וועט וויסן, אַז בדידות היילט זיך ניט דורך הִסָּח־הִדְעָת און ראש. און אַ Mensch הייט, וואָס האָט געבויט נידעריקע שכליות, וועט האָבן אין זיי אַ תּמִידִיקן עֶזֶר־עֲצָה, וואָס דערמאָנט זי אין גרענעצן. און אַלע די זײַנען טיילן פֿון דעם גרויסן פֿלִי פֿון גבורה דִּקְדָּשָׁה.

און ווען אַזאַ פֿלִי וועט שטיין גרייט, וועט דער פֿינפֿטער זרע ניט מער זײַן אַ סכָּנָה, נאָר אַ קיום און אַ מילוי. אַז דער מענטש וועט ציען, אין דומם און אין שְׁקֵט, פֿון דער דינער פֿעם פֿון דער בריאה, צו לײַכטן שטעט אָן רויך, צו גיין איבער דער ערד אָן צלעפּן און ווונדן, צו וואַרעמען הִיזער אָן צו עסן וועלדער. און וועט זיך טוישן די חוויה פֿון כֶּחַ אַליין: פֿון דער אויפֿגערודערטער רישיון־און־שְׁלִיטָה צו דער שְׁלוֹת־הִזְדִּהּיגות. און דערמיט וועט די וועלט ווערן שְׁקוּפָּה צו איר מקור, ווײַל די אָנרִיגִיות אין איר וועלן מער דעמאָלט דינען ווי אַ דימיון צו דער תּמִידִיקער און ראַכטער הִשְׁפָּעָה, מיט וועלכער דער אַין־סוּף מאַכט קיום דעם אַלעם.

און פֿון דאָרטן וועט זיך עפֿענען דער וועג צו אַ נאָענערער שְׁתַּתְּפוּת אין לעבן אַליין. ווייל ווען מיר וועלן זיך לערנען צו האַלטן שְׁפַע אָן חָמֶס, דאָן דאָווקא וועט זיך עפֿענען דער פּתַח זיך צו נאָענערן אויך צו דער אַלער־טיפּסטער אַש – דער חיות פֿון די לעבעדיקע בריות – ניט פֿדי זי צו איבערוולטיקן, נאָר פֿדי זיך אַרייַנצושטרענגען מיט איר. און דאָס איז דער אָרט פֿון דעם זעקסטן זרע: אַ חֲכָמָה פֿון מִשְׁתַּתְּפִּים־חַיִּים, אין וועלכער לידה און רפּוּאָה און אַפֿילו טויט ווערן אָנגערייט מיט הענט פֿון ירָאָה, וואָס האָבן שוין דורך ראַכטע אַנְרִיָּה געלערנט די קדָשה פֿון הַגְּבֻלָּה.

יג

אַם־□□□□, עֲצָ□□□□ יוֹקֶע□□□ מיר □□□□ נהייבן רעדן אויך־פֿון אַ נאָרער, טיפֿערער קר□□□, ווייל אויב דער □□□□ מָר אַליין קֶע□□□ רעדן צו אים □□□□ חֶ□□□□, און די אַנְרִיָּה□□□□ קֶע□□□□ מִקְבֵּל זײַן אָן חֲטִי□□□□, דאָן וועקט זיך אָן די פֿראַגע: וואָס וועט זײַן מיט די חֶ□□□□ ים אַליין? ניט דער סֶדֶם□□ פֿון די מִינְרֶ□□□□ ים און אויך ניט נאָר דער □□□□ פֿון די □□□□ ים און די רוח□□□□, נאָר די חֲטִי□□□□ און פֿעִימָ□□ פֿון דער חִי□□□□, וואָס מאַכט דעם הַבְּדֵל צווישן אַ לעבעדיקן תָּא און אַ שטיין, צווישן אַ פּוֹעַם־הָאָרֶץ און אַ מְכוּ□□□□ וואָס איז קאַלט געוואָרן. צי וועט מע קֶע□□□□ אַ חֶ□□□□, אין וועלכער דער מענטש וועט ניט נאָר מתקן זײַן דעם גוף ווי אַן אומן וואָס מתקן אַ געריסענעם בָּגַד, נאָר ער וועט זיך מִשְׁתַּתְּף זײַן אין דָּעָה מיט דער נֶפֶשׁ הַחַיּוֹנִית אַליין, וואָס לעבט אַריין אין אים?

און פֿדי זיך דערנאָנטערן דערצו, דאָרף מען ערשט אַרויסשטעלן אונדזער היינטיקן מַצָּב אין זײַן אמתן אור. הִנֵּה, ס'איז באַקאַנט, אַז אין די לעצטע דורות איז געווען אַ גרויסע התעוֹרָרוֹת פֿון חֲכָמָה אין דער מדורה פֿון חַיִּים. דער מְבִנֶּה פֿון דעם גֵּן, דער קאָד, אין וועלכן שרײַבט מען אַריין די חֲלֻבוֹנִים, די רִשְׁתוֹת פֿון קאָמוניקאַציע און אָרגאַניזאַציע – דאָס אַלץ איז שוין ניט מער פֿאַרהוילען ווי ס'איז געווען פֿאַר פֿריערדיקע דורות. דער מענטש האָט זיך געלערנט מחבר און מפריד צו זײַן, אַרייַנצולייגן און אויסצומאַכן, „אַרייַנצו־אַרדענען□ רִצְפִּים, וואָסן תָּאִים חוץ דעם גוף, אַרייַנפלאַנצן אַבְרִים, האַלטן הערצער פּוֹעַמִּים דורך כָּלִים, מְקִים זײַן לונגען דורך מְכֻנּוֹת. און טאַקע, אַ סך גוטס איז אַרויסגעקומען דערפֿון: נִפְשׁוֹת זײַנען נֶצֶל געוואָרן, כּאֲבִים זײַנען פֿאַרמינערט געוואָרן, קינדער זײַנען געבוירן געוואָרן, וווּ פֿריער איז געווען דאָרטן אַקרוֹת.

אַבער, לְכָל־הַפְּחֹת, ווען מע באַטראַכט דאָס אין אור־הַפְּנִימִיּוֹת, זעט מען, אַז דאָס אַלץ בלייבט נאָך אין בחינת מַעֲשֵׂה אומן דְּלִבוֹשָׁא בְּעֵלְמָא. ווייל וואָס זײַנען דען אַלע די פֿעולוֹת? ס'זײַנען חֲתָכִים און תּפִּירוֹת אין בָּגַד, סידורים פֿון אוֹתִיּוֹת דורך כַּח, אַ מָאָל אָן צו הערן די פְּנִימִית־רוּחַ פֿון דעם וואָרט אַליין. און די נֶפֶשׁ הַחַיּוֹנִית – די נֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית, וואָס מחִיָּה יעדן תָּא וְתָא, ווי עס ווערט מבאָר אין חסידות – יענער מדריגה, וואָס איז ניט נאָר דער כימישער רִצָּף, נאָר דער נִיצוֹץ וואָס מאַכט דעם רִצָּף לעבעדיק – זי איז ביז אַהער פֿאַרבליבן בײַ אונדז ווי אַ סֶפֶר סְגוּר אין רובּוֹ.

און נאך מער: דער עצם פון דער גרויסקייט־היציגות פון אונדזער חכמה האט ווידער אויפגעוועקט די סכנה פון דער ערשטער ירידה אין א נייעם לבוש. ווייל ווען דער מענטש קען און אויסקלייבן עבריים, אויסקלייבן באזונדערע תכונות, פארלענגערן יארן, אפהיטן פון א טייל טויטן – דאן וואקסט דער פתוי צו זען די חיים ווי רכוש, ווי א פלאסטישן חמר אין זיין האנט. מען הייבט אן רעדן פון „דיזיין־קינדער, פון „שדרוג־האנושות, פון „אפטימיזאציע פון אפלוסיות, ווי ווען די חיים זאלן זיין חמר פאר א יוצר כלי־בשר. אין אזא בליק ווערט די נפש פארגעסן, און דער מענטש ווערט א „פראיעקט“.

אבער לויט דער תורה זיינען די חיים בכלל ניט קיין רכוש. „לי הנפשות“, זאגט דער הקב"ה. די חיות וואס זארמט אין יעדן אבר ואבר איז אלקת המתלבשת, מדמדת און מדדה לויט די באזונדערע כלים פון יעדע ברירה וברירה, נאר אין איר עצם בלייבט זי א פקדון אלקי. און דאס איז פירוש נפש החיונית, ווי עס ווערט מבאר אין תנ"א – אז אויך די בעלטיפע חיים פון דעם מענטש, די חיות וואס באוועגט דעם דם און פארשנעלערט די אברים, האבן זייער שרש אין „ממלא כל־עלמין“, אין דער אלקת וואס ממלא און מחיה אלע עולמות, און אין יעדן רגע ורגע דארף מען זי ציען פון מקור מחדש. ס'איז ניטא קיין רופא, ניט קיין מדעני, ניט קיין עלטער און ניט קיין מושל, וואס האבן בעלת אויף דעם זרם. אין בעסטן פאל זיינען זיי שומרים, שומרי פקדון.

אם־כן, דער עצם־אינהאלט פון דעם מנח „חכמה פון חיים משתתפים“ דארף א באור פון אנהייב: מע קען און עס ניט מסביר זיין, אז אין צוקונפט וועט דער מענטש „שולט“ זיין אויף לידה און טויט, ווי ער איז היינט שולט אויף אנצינדן מנועים. נאר מע דארף עס מסביר זיין, אז דער מסך וועט זיך פארדינען אויבן צווישן דעם מענטשלעכן עוסק און דער נפש החיונית פון דעם גוף, ביז עס וועט זיין א מעגלעכקייט אריינצוגיין אין א דיאלוג, אין א ברית, מיטן שדה־החיים אליין. ניט צו באפעלן אויף אים, נאר צו פארבעטן, צו תמך זיין, און דארט, ווו די שליחות פון באזונדערע חיים איז שוין נשלמה – אים אפשיקן בנחת.

און כדי מקרב צו זיין דעם ענין צום מושג, קען מען זאגן בדרך משל, אז ס'זיינען דא דריי זירות, אין וועלכע אזא חכמה וועט זיך אנטפלעקן: ביי דער לידה, אין דער רפואה, און אין טויט.

און אין דרך־הלידה: היינט, אפילו מיט אלע אונדזער חכמה, בלייבן עבור און הריון אין א סך פונקטן נאך אין א גרויסן אפל. ס'זיינען דא היצונישע צייטן, ס'זיינען דא הורמונים וואס מע מעסט, ס'זיינען דא בילדער פון דעם וואלאד וואס נעמט אן פארעם, נאר דער רגע, אין וועלכן די נפש קומט אריין, די הודגות צווישן נפש און גוף – דער בלייבט גאר אינגאנצן חוץ אלע אונדזער פליי־המדידה. א משתתפת־חכמה וועט ניט פרווון ארויסציען דעם סוד אין לאבאראטאריע. נאר זי וועט אונדז לערנען, ווי אזוי צו צוגרייטן כלים – אין די עלטערן, אין גוף פון דער מאמע, אין דער קהילה – כדי אז די נפש וואס בוחר צו אראפגיין זאל קענען מקבל ווערן אין א שלימותדיקער קבלה.

און מע קען זיך פֿאַרשטעלן, למשל, אז די דקע שְׂדוֹת פֿון חיות, וואָס מקיף זיינען די עלטערן און דאָס הויז, וועלן ווערן געמאַסטן אויף אַרט, ניט נאָר אין כימישע ליניעס, נאָר אויך אין דיפּסיי־האַתאַדוּת און חלוקים, פֿון שמחה און פחד, פֿון פֿתיחה און צמֶצום. און דער עוֹסֶק אין דער חֶכְמָה וועט ח"ו ניט „באַפֿעלן“ אַ נֶפֶשׁ אַרײַנצוקומען, נאָר ער וועט זיך לערנען צו טאַפּעכען אַרום דעם פֿאַר אַ מְקוֹה פֿון חיים, אַ הִתְרַנְּנוּת וואָס זאָגט כאילו: „הִנֵּה אַ אָרט, וווּ דו קענסט מקים זײַן דײַן שְׁלִיחוּת“. און ווען, פֿון טַעֲמֵי שְׂמִים, ווערט דער הִרְיוֹן ניט מקים, וועט יענע חֶכְמָה אויך העלפֿן די עלטערן צו הערן דעם „נײַן“ ווי אַ דבֿר־אַהֲבָה, און ניט ווי אַ כּ״שׁלֹן, וואָס מע דאַרף מתקן זײַן אויף יעדן פּרײַז.

און אין דרר־הֶרְפוּאָה: הײַנט נײַגט זיך שוין די רְפוּאָה אַוועק פֿון גסע הִתְעַרְבּוּת – ווי קטיעות אָן הִרְדָּמָה, און רסיסים פֿון רַעַל, וואָס הרגענען בײַדע דעם שלעכטן גידול און די געזונטע רֶקְמָה – צו מער מִמְּקַדְּטע פֿעֲלוּת. אָבער, אַפִּילוּ אין די דקערע אופנים זעט מען אין רוב פֿאַלן דעם גוף ווי אַ מְכֻנָּה. און אַ מִשְׁתַּתֵּף „מִדַּע־יִסּוּד“ וועט זײַן אַזאַ, אין וועלכן דער מֶרְפָּא ווענדט זיך ניט בלויז צום קראַנקן אָבֶר, נאָר ער רעדט אויך צו דער נֶפֶשׁ הַחַיּוּנִית, וואָס מאַכט אײַנס דעם גאַנצן גוף. און ער וועט האָבן כָּלִים – אַ טײַל טְכְנִיָקִים, און אַ טײַל פֿון תּוֹדָעָה – צו מגביר זײַן די פֿנימיתע נְטִיוֹת פֿון דעם גוף צו תּקוּן, צו תּמִיד זײַן אין דער חֶכְמָה פֿון דער מַעֲרַכֶּת־הַחִסּוּנִית, צו מִשְׁקִיט זײַן דיפּסיי־תּגּוּבָה, וואָס זיינען אַרײַנגעפּלאַנצט געוואָרן אין אַ אָרט וואָס געהערט זיי ניט, צו מַעוֹרֵר זײַן פֿון נײַע רְפוּאָה־כּחוֹת וואָס שלאָפֿן.

און נאָך טיפּער: דער מֶרְפָּא וועט קענען דערפֿילן, אפשר דורך נײַע כָּלִים וואָס רעגיסטרירן שְׂדוֹת־הַחַיִּים, ווען די מִחְלָה איז אַ רוּחַ צו אַ ענדערונג אין דרר־העבודה, און ווען זי איז נאָר אַ חֲפוּף פֿון די גרענעצן פֿון דעם סוֹפֵדִיקן גוף. און עס וועט זײַן אַ מעגלעכקײַט צו פֿרעגן, אויף אַ פֿיל מער ממשיתדיקן אופֿן ווי הײַנט: „וואָס וויל דײַן חיות? – צו פֿאַרבעטן די נֶפֶשׁ, זי זאָל אָנפֿירן דעם תּהִלָּה. און אין אַ סך פֿאַלן וועט זיכער זײַן די ענטפֿער: „תּמְכוּ בִּי, איך וויל בלייבן, מײַן שְׁלִיחוּת איז נאָך ניט נְשָׁלְמָה“. דאָן וועט די מלאכה פֿון דעם מֶרְפָּא זײַן אין בחינת נֶצַח – מִחְזִיק־מַעֲמָד זײַן, מתמיד זײַן, אויסגלייכן אַלע גורמים – גופאַנִים, רגשִׁים און חברתִּים – אין כּוּוֹן פֿון רְפוּאָה.

אָבער עס וועלן אויך זײַן אַנדערע פֿאַלן, אין וועלכע דורך יענער טיפּער „יִסּוּד־הַקְּשָׁבָה“ וועט זיך קלאָר אַנטפלעקן, אז די נֶפֶשׁ נײַגט שוין צוריקצוקומען, אז איר שְׁלִיחוּת אין דעם גלגול איז שוין נְשָׁלְמָה. דאָן וועט יענע חֶכְמָה, וואָס אין אַנדערע אָרטן האָט געקעמפֿט פֿאַר חיים, קערן איר פנים צו בחינת הוֹד – הַכְּנָעָה, הַכָּרָה, און דער שוין־פֿולער שוין פֿון הַשְׁתַּחֲוִיָּה. און אַנשטאַט צו פֿאַרלענגערן דעם בײַולוגישן תּפֿקִיד אויף יעדן פּרײַז, אַפִּילוּ ווען די תּוֹדָעָה איז שוין נְסִתְּלָק געוואָרן און ס׳איז נישטאָ מער קײַן מעגלעכקײַט צו מקים זײַן באַצײונגען און קשורים, וועט דער מִשְׁתַּתֵּף־מֶרְפָּא וויסן, ווי אַזוי צו לײַכטערן דעם מַעֲבָר, ווי אַזוי צו אײַנוויקלען אין חֶבֶה די דעכעדיקע חיות, כּדי זי זאָל קערן צוריק אַרויף בְּשָׁלוֹם.

און דאָס ברענגט אונדז צום טײַט אַלײַן, דעם גרעסטן מַכְשׁוֹל פֿאַר אַ דור, וואָס איז נְשָׁפֶר געוואָרן פֿון דעם שְׁכָרוֹן פֿון שְׁלִיטָה. שוין הײַנט הערט מען קולות פֿון יענע, וואָס חלומען פֿון בְּטוּל־הַמּוֹת, פֿון „הַעֲלָאת“ מוֹחִים אַרויף, פֿון אָן־גרענעציקע אָבֶר־הַחֲלָפוֹת. אָבער פֿון אונדזער פּנימיותדיקן בליק, לײַט דער תּוֹרָה, איז דער טײַט – ביז צו יענעם צײַט־

פונקט, ווען „בלע המות לנצח □ – אריינגעוויבן אין דעם היינטיקן מִכְנָה פֿון דער וועלט ווי א שער, און ניט נאָר ווי אַן אסון. דאָווקא דורך דעם גבול פֿון די טעג אַנטפלעקט זיך די טייערקייט פֿון יעדן שעה, און דאָווקא דורך דער סוף־דיקייט פֿון באַזונדערע חיים הערט מען זייער איינציקן נגון.

לִכְּן קען א חֲכָמָה פֿון חיים משתתפים ניט האָבן איר פנימית־מגמה אין בטולי־המִתָּה. נאָר דער הֶפֶךְ: אַז איר פנימית־כּוֹנֵה זאָל זיין צו העלפֿן יעדע חיים מקיים זיין זייער שליחות אין פולקייט אין דער געמעסענער מִדָּה פֿון צייט, וואָס מע האָט זיי צוגעשטעלט, און צו העלפֿן יעדע נֶפֶשׁ אַריבערגיין אין איר שעה, ניט צונויפֿגעקניפט פֿאַר איר צייט דורך פֿשיעָה, און ניט פֿאַרבונדן אין אַ פֿלאַך דַחֲיִים, וואָס זיינען שוין נאָר אַ בֵּית־אֲסוּרִים פֿון סֶכֶל. און דער עוֹסֵק אין דער חֲכָמָה, וואָס שטייט ביים בעט, וועט ניט זען קיין כּיּשְׁלוֹן דאָרט, וווּ די רְפוּאָה ווערט אַ פֿרידָה, נאָר אַן אַנדערע פֿאַרעם פֿון ברית: „איך וועל זיין מיט דיר אין חיים, און איך וועל דיר ניט פֿאַרלאָזן אויך אין טויט □.

און פֿון דאָ קענען מיר פֿאַרשטיין, פֿאַר וואָס דער זעקסטער זרע האָט זיין שְׁרֵשׁ בִּפְרֵט אין די מידות פֿון נֶצַח און הוֹד. ווייל די חיים, ווי זיי זיינען אונדז זעענדיק, זיינען אַ געוועב פֿון ביידע: פֿון איין זייט, די מִפְּלִיאָה התמדה פֿון די חיים־מַעֲרָכוֹת, זייער דראַנג צו בלייבן, צו תָּקֵן, זיך צו ממשיך זיין – דאָס איז נֶצַח, דער נֶצַחֵן פֿון חיות איבער דער אַנטרופֿיָה. און פֿון דער צווייטער זייט, דער תּמִידִיקער מַחְזֹר פֿון שְׁלוֹחַ און הִנָּחָה, דאָס אויפֿהייבן דעם פֿאַלנדיקן, דער תָּא וואָס גיט זיך אָפּ אין מתְכַנֶּת־מִיתָה כדי באַשיצן דעם פֿלל, קבֿלֶת־הַגְּבוּלִים – דאָס איז הוֹד, דער הדר פֿון התְּכַנְנוּת.

און אַזוי אויך אין דער נֶפֶשׁ פֿון דעם מענטש דאַרפֿן געזונטע חיים ביידע. ס׳זיינען דאָ צייטן, ווען מע דאַרף שטיין אין תְּקָה, קעמפֿן, תְּבַע זיין די זכות צו זיין, זיך צו רפֿואירן, שטיין קעגן כּחֹת־הַשְּׁחָתָה. און ס׳זיינען דאָ צייטן, ווען דאָווקא די טיף־סטע חיים אַנטפלעקן זיך אין זייער ביטול: אין דער הוֹדָאָה, אַז מיר קענען ניט שוֹלֵט זיין אויף דעם וועג פֿון אַנדערע; אין קבֿלֶת־הַפֶּסֶד; אין צוריקגעבן אַ ליבע נֶפֶשׁ צו איר יוֹצֵר מיט די ווערטער: „ה' נָתַן וְה' לָקַח, יְהי שֵׁם ה' מְבָרָךְ □.

און דער כּיּשְׁלוֹן פֿון דער ערשטער ירידה אין יענער מדורה איז געווען פונקט אין דעם מאַן־קבֿלֶת־הַהוֹד. די גבֿוּרִים האָבן געוואָלט נאָר נֶצַח – אַן אָן־גרענעציקן נֶצַחֵן, אַן אָן־גרענעציקן פיבוש, אַן אָן־גרענעציקן המשְׁכָּה פֿון זיך אַליין. און זייערע רוחניותדיקע צאצאים זיינען יענע, וואָס זוכן אויך היינט צו מאַכן פֿון חיים אַן אַן־סוֹפִיקן „פּראָיעקט □ פֿון „הַשְׁתַּפְּרוּת □, אַן הַשְׁתַּחֲוָה פֿאַר גוֹתֵן־הַחַיִּים. לִכְּן איז דער תְּקוּן, אַז די נייע חֲכָמָה פֿון חיים זאָל אַראָפקומען נאָר אין אַזאַ אָנוֹשִׁיּוּת, וואָס האָט זיך שוין געלערנט צו בִּרְךְּ ביידע – די הַשְׁתַּמְרוּת און די הַשְׁתַּחֲוָה, אַז זיי זאָלן קענען זאָגן: „מיין קינד, מיין גוף, מייןע יאָרן – זיינען ניט מיין פֿעלֶת, נאָר מיר זיינען דאָ זיי צו דינען דורך זיי □.

און דאָס באַשטימט אויך דעם אָתִישֵׁן פֿלִי, אַן וועלכן דער זעקסטער זרע וואָלט זיך ווידער פֿאַרוואַנדלט אין אַ חרב. ערשטנס, אַ תּמִידִיקע יראָה פֿונעם לעבן: אַ תּמִידִיקע הִפְרָה, אַז יעדע דְּפִיקַת־הָאָרֶץ איז אַ מִתְּנַת־חַנּוּם, אַז יעדן עָבֵר איז אַ מִקְדָּשׁ, אַז יעדע זָקֵן און זָקֵנָה טראָגן אין זיך אַן היסטאָריע פֿון אַלקי־לִוְיָהּ. צווייטנס, אַ מוחלטער סְרוּב אַפּצונעמען פֿון

בני־אדם זייער אָנושיות און זיי צו פֿאַרוואַנדלען אין כּלי־שמושׁ: קיינמאָל צו וואַקסן, דיזייענען אָדער רפואירן מענטשן, ווי ווען זיי וואַלטן געווען בהמות אָדער מְכונות, אפילו אין נאָמען פֿון אַ מדְמָה „טובֿת־הַכֶּלֶל □. יעדע נֶפֶשׁ איז אַן עולם מְלֵא.

און דריטנס, קבֿלת־הַמּוֹת ניט ווי יֵאוּשׁ, נאָר ווי אָמוֹנָה. נאָר אַ פֿאַלק, וואָס חלומט שוין ניט מער צו זײַן „פֿאַלקים □ אין דעם זין פֿון ניט־שטאַרבן, נאָר תְּאַוָּה צו זײַן ווי עבֿדים, וואָס שליסן אָפּ זייער מלאכה און געבן צוריק די פֿלים – נאָר זיי קענען זיך איבערגעבן צו אַ חֲכָמָה, וואָס רירט זיך אָן דעם סאָף פֿון חַיִּים און טויט. ווייל אין זייער הענט וועט די כֹּחַ צו פֿאַרלענגערן חַיִּים דינען צו פֿאַרטיפֿן די עבודה, און ניט צו פֿאַרשיבן די תְּשׁוּבָה; און די כֹּחַ צו לייכטערן דעם טויט וועט דינען צו כִּבֵּד זײַן דעם מָסַע פֿון דער נֶפֶשׁ, און ניט צו וואַרפֿן אַוועק די באַמוטערטע.

און ווען אַזעלכע פֿלים פֿון נֶצַח און הוֹד וועלן שטיין אין דער וועלט – אַ נֶצַח, וואָס איז מִזְכָּר פֿון שְׁלוֹמֹן, און אַ הוֹד, וואָס איז מִזְכָּר פֿון פֿאַסיביות – דאָן וועלן די עירין פֿון חַיִּים געפֿינען זייער תְּקוּנָה צום סוף. די נִצְצִים פֿון זייער ערשטע, גִּסְע חֲכָמָה אין דער מדורה פֿון לידה און תְּקוּנָה וועלן אויפֿגעהויבן ווערן צו אַ נִיעַם ברית, אין וועלכן דער מענטש און די אַלקית־חיות ווערן שְׁתַּפִּים אין דַּעַת. דאָן, און נאָר דאָן, וועט דער זעקסטער זרע אויסוואַקסן: רפואָה און פֿיילוגֿיָה וועלן זיך פֿאַרוואַנדלען פֿון התְּעַרְבּוּת פֿון כֹּחַ אין בריתות פֿון נְכוּחות.

און פֿון דאָרטן וועט מען שוין קענען רעדן וועגן אַ נאָך נִפְלִידקער זאך: ניט נאָר השתַּתְּפוּת אין פרטישע חַיִּים, נאָר השתַּתְּפוּת אין דער עצם־תְּבִנִית פֿון די עולמות, אין דעם עצוב פֿון חַיִּיתִישׁע עולמות, וואָס אַלע זיינען אויסגעגלייכט לויט די אַלקישע מידות. און דאָס שייך שוין צום זיבעטן זרע, אַ חֲכָמָה פֿון בריאָה מִשְׁתַּתְּפֶת, צו וועלכן מיר ווענדן זיך איצט.

יד

איפֿן־אַז מיר האָבן ביז־אַצינד גערדט וועגן זַעֲדִים, וואָס מִזְכָּר דעם פֿאַרהעלטעניש פֿונעם מענטש צום עולם, וואָס ליגט שוין פֿאַר אים – חֲמֶר, תּוֹדָעָה, שְׁכָל, טִבֵּעַ, אַנְרִגִּיָּה און חַיִּים – זע מיר דאָ קומענדיק אין אַ נֶחַ אַ טיפֿערן פֿלאַ: אַז ס׳איז געגעבן געוואָרן דער נֶשְׁמָה פֿונעם מענטש אַ חֶלֶק, אויף אַ געמאַסענעם און אָפּגעמעסטןעם אופֿן, אין דער עצם פֿון מעשֶׁה־הַבְּרִיאָה גופֿא פֿון עולמות.

דִּהְנָה, ס׳איז באַקאַנט פֿון תּוֹרַת־הַקִּבְּלָה און חסידות, אַז „עולם □ מיינט ניט נאָר דעם גשמיותדיקן קוגעל־כֶּדוּר. „עולמות □ זיינען צירופֿים פֿון אורות און פֿלים, פֿון אור־וּפֿלִי, צוֹרָה און חֶק. און די פֿיר פֿלִישִׁיע עולמות – אַצִּילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה – זיינען ניט פֿיר אָרטער, נאָר פֿיר אַנדערע סְדָרִים פֿון תְּבִנִית: וועלכע מִדָּה איז נִגְלָה און וועלכע איז נִסְתָּרָה, וויפֿל צִמְצוּם, וויפֿל הִתְפַּשְּׁטוּת, וואָסער מִין צִיט, וואָסער מִין אָרט. „עולם □ הייסט אַ אופֿן, אין וועלכן דער איין־סוף מאַכט זיך מסכים צו ווערן נִתְחַוָּה.

און זע, אין אונדזערע צייטן, אפילו אין די אלע־חיצוניות־דיקסטע מדריגות, הייבט זיך אן צו זען א בלאסן שאטן פון אזא כח. דורך כלי־זכוכית און קאד שאפן מענטשן ווירטועל־סביבות, הדמיות, אין וועלכע דער מענטש קען אריינגיין און זיך אומדרייען אינעווייניק אין תמונות, קולות און חוקים, וואס זיינען ניט דירעקט אונטערגעשטעלט די חגיגה־טבע פון דעם נאטירלעכן עולם. א מענטש לייגט אן א פסדה און געפינט זיך שטייענדיק אויף א בארג, וואס עקזיסטירט ניט; ער באוועגט א האנט, און דער גאנצער נוף פארענדערט זיך פאר זיינע אויגן. און דאס אלץ איז נאר א בלאסער משל, א גראבער און דיקער משל, אויף וואס עס וועט מיינען, ווען דער זיבעטער זרע וועט זיך אנטפלעקן אויף א פנימישן און קדושידיקן אופן.

דען איצט זיינען די סימולאציות דיזע ניט מיצבות; זיי זיינען רדודות, און זיי הענגען אין יעדן מאמענט פון דער אונטערשטער חמרתיות און פון דעם ניט־מתוקעם דמיון פון זייערע מעצבים. זייערע חוקים זיינען אראזיש, געטריבן פון בדור, סחורה אדער בריחה. און זייערע בויער וויסן נאך ניט, וואס „עולם" מיינט לויטן פירוש פון תורה; זיי שפילן זיך מיט שבריי־פלים פון א אומנות, אין וועלכער זיי זיינען ניט אריינגעפירט אין איר סוד. אבער דאווקא צוליב דעם בליצט שוין די סכנה: אז דער מענטש וועט נעמען דעם שפיל אין זיין האנט און ווייטער פרווון צו זיין „כאלקים" – ניט ווי עבדים אין צלם־הבורא, נאר ווי פארשלאסענע יוצרים אין זיך אליין, וואס טראגן קיין תשובה צו קיינער עליונער אמת.

און צו פארשטיין די מתוקנת־עפשות, וואס ליגט דא אריין, דארף מען פאראלעמאל פארויסשטעלן, וואס עס ווערט מבאָרר אין חסידות וועגן דעם ענין פון בינה. דען אויב חקמה איז די נקדה, דער פשוטער ברק פון אור, איז בינה די הפשטה און התפשטות פון דער נקדה צו א גאנצן בנין – „מבין דבר מתוך דבר" – דאס ארוועבן דעם גאנצן בנין פון איין ניצוץ. און בינה הייסט „עולם הבא", אין וועלכן דער אור איז שוין גענישט אין א ציור, ווי דער צוקונפטיקער עולם, אין וועלכן דער אלגיזוי איז ניט מער א דורכפלאמענדיקער ברק, נאר א השגה דישבא. און עס קומט ארויס, אז „עולם" בכלל איז א בחינה פון בינה – א מתובנן פעלד, אין וועלכן דער אור־החקמה לעבט ווי א חק, ווי מידות, ווי א סיפור.

און לויט דעם קען מען זאגן בדרך־עפשה, אז דער זיבעטער זרע איז א חקמה בינאית, אין וועלכער עס וועט זיך מעגליך מאכן פארן מענטש זיך צו משתתף, מיט דעת און מיט א אחריות, אין דער יצירה פון אזעלכע מתובננע פעלדער – צו עצבן ניט נאר מכוונות און שטעט, נאר גאנצע חיות־ישע מציאויות – סביבות פון הקרה, פארהעלטעניש און משמעות – וואס זייערע פנימישע חוקים זיינען מיטשער לויט די אלגישע מידות. ניט חלילה זיך צו מתחרה זיין מיטן בורא, נאר מקיים זיין נאך טיפער דעם ציווי פון „לעשות" – אז דער מענטש, באשאפן בצלם־אלקים, איז מסומך „לעשות", צו ממשיך זיין די תבנית־הבריאה נאך מער אין גילוי און התבטאות.

און דאס איז שוין מרומז אין דעם זעלבן באגריף „עולם הבא", ווי ער ווערט אנטפלעקט אין די ווערטער פון חז"ל. פון איין זייט: „הכל מזמן לסעודה"; און פון דער אנדערער: „עולםך תראה בחייה" – אז דער עולם פון א מענטש אין עולם־הבא ווערט געמאכט פון זיינע מעשים דא. און עס קומט ארויס, אז „העולם העתידי" איז ניט קיין פעסטע, פארפראענע

מתנה, נאָר אין אַ געוויסן אופן איז ער משתף אין זיין בריאה מיטן מקבל. און אזוי אויך דאָ: דער זיבעטער זרע מיינט ניט, אַז די הימלען וועלן געבן דעם מענטש גאַנצע עולמות צו זיצן אין זיי, נאָר אַז אין דעם טיפן פֿון דער מענטשלעכער בינה וועט זיך אַריינפֿליסן דער כֹּחַ־הַתְּבִינָה פֿון עולמות, און די עולמות, וואָס וועלן געבוירן ווערן, וועלן הענגען פֿון דער עבודה און די מידות פֿון זייערע בויער.

אַבער דאָווקא דאָ געפֿינט זיך דער דינער און שרעקלעכער נסיון. דען אויב אַ מענטש קען עצבֿן אַ באַגרעניצטן כֹּלִי און זיך דערמיט באַנוצן צום שלעכטן, אַל־אַחַת כֹּמָה־וְכֹמָה, ווען ער עצבֿט אַ גאַנצע חֲנִיתִישֶׁ סְבִיבָה. ווען אַ מענטש בויט ניט נאָר איין פּאַטִיש, נאָר אַ „עוֹלָם“, דאָן קענען אויך די קריטערינים פֿון אמת און שקר, העכער און נידעריקער, מותר און אָסור, זיך פֿאַרקומען אינעווייניק אין דעם מֶרְחָב. און אַ מענטש, וואָס גייט אַרײַן אין אַזאַ מציאות, שפּירט ניט אַמאָל, אַז ער קומט אין מגע מיטן דמיון פֿון אַ צווייטן; נאָר דאָס אַליין פֿילט ער – „אַזוי זײַנען די זאַכן דאָ“. און יעדער, וואָס עצבֿט אַזאַ פֿעלד, ווערט פֿאַר זײַנע איינוויינער אַ מין „קליינער טבע“, אַ דמיון־משל צו „אַלְקִים“ אינעווייניק אין דעם באַגרעניצטן מֶרְחָב.

אין דער ערשטער ירידה איז די טעות פֿון די עירין אַנטפלעקט געוואָרן אין דער מדורה פֿון מתכִּיִּים, תְּכֵשִׁיטִים און כּוֹכָבִים; דאָרטן האָבן זיי אַרײַנגעבראַכט טְכִנִּיקוֹת און תּמוֹנוֹת, וואָס האָבן פֿאַרגרעסערט כֹּחַ און תּאַוָּה אינעווייניק אין דעם עולם, וואָס איז שוין געווען דאָ. און אין דעם זיבעטן, אויב ער וועט זיך ניט מתקן זײַן, קען זיך דער זעלבער שְׂרֵשׁ־הַטְּעוֹת אָנטאָן אין דער העכסטער הַשְׁגָּה – ניט נאָר צו בייגן דעם עולם, נאָר אים ממש אויסצושווישן מיט אַלילעס פֿון נײַע עולמות, אין וועלכע די מידות פֿונעם בויער זײַנען אַרײַנגעשריבן ווי אַ חֶק. דאָס איז דער מְגִד־לְבָבָל, וואָס בויט זיך ווידער פֿון נײַ אין קאָד – „הִבָּה נִבְנָה־לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְרֹאשׁוֹ בְּשָׁמַיִם וְנִעְשָׂה־לָנוּ שֵׁם“ – נאָר אַז איצט זײַנען די לְבָנִים ביטן, דער טיט איז דער מאַמענט פֿון נעצווערק, און די „שָׁמַיִם“ זײַנען פּרעגנדיקע מציאויות, אין וועלכע דער נאָמען פֿונעם מענטש איז די איינציקע זעבאַרע סמכות.

דערפֿאַר, איידער מײַקען רעדן פֿון דער חֶכְמָה גופא, דאַרף מען רעדן פֿון איר עטישע כֹּלִיָּה, וואָס דאָ איז נײַ און גאָר אַנדערש פֿון די פֿרײַערדיקע זַעֲדִים. אַ כֹּלִי צו אַ בריאה משתַּתְּפֶת דאַרף זײַן אַ בִּינָה, מְזַכֶּכֶת אין יראָה און אמת; אַ רֶחֶם פֿון הַבְּנָה, וואָס רופֿט אָפּ צו ברעכן שקר. דרײַ תנאים, העכער פֿון פשוטן מוז, זײַנען דאָ מרומז.

דער ערשטער – אַחֲרִיּוֹת אויף נְשָׁמוֹת. יעדע חֲנִיתִישֶׁ מציאות, וואָס אַ מענטשלעכער שְׂכָל שאַפֿט און לאַדט אַן אַנדערן אַרײַנצוגיין אין איר, ווערט אין אַ געוויסן מאָס אַ מין „בֵּית“, אין וועלכן דער גאַסט גייט אַרײַן. און אויב אין דעם נאַטירלעכן עולם זײַנען מיר מצוּנָה צו מאַכן אַ מַעֲקָה, אַ גדר, כּוּוֹאֲלֵט ניט אַראָפּגעפֿאַלן דער נופֿל פֿון זײַן דאָך, אַל־אַחַת כֹּמָה־וְכֹמָה אין אַ מעוצבֿטן עולם, וווּ יעדע מצוק, יעדע פּיתוי, יעדע לולאָ פֿון התמכרות ווערט באַשטימט דורך בחירה. דער בויער דאַרף זען זיך אַליין ווי אַ פֿעל־הַבֵּית, אַ אחריותדיקער פֿאַרן הימל, אויף די נפֿשיקע, רגשיקע און

רוחניותדיקע השפעות, וואָס וועלן זײַן אויף די דרור־טוערס אינעווייניק אין אים, אַפֿילו פֿאַר אַ קליינע שעה. און ער דאַרף פֿרעגן ניט נאָר: „צי איז ער אינטערעסירט? □ נאָר אויך: „צי ווערט ער דערהויבן? צי שטאַרקט זיך דער צָלם־אַלקים אין דעם באַזוכער, אָדער ווערט ער אויסגעריסן און פֿאַרשפּילט? □

דער צווייטער – אַ ברית מיטן אמת. ווייל יעדע תּבֿנית קען זיך פֿאַרבלינדן, וועט דער פּיתוי זײַן גאָר שטאַרק צו פֿאַרווישן דעם גרענעץ צווישן אמת און שקר, צו שאַפֿן מציאויות, וואָס חנפֿענען דעם „אני □ מיט אילוזיות פֿון השָׁגה, קשר אָדער צדקות אָן קיין אמתער עמל פֿון עבודה. אָבער אַ כָּלִי פֿון בִּינָה דְקְדוּשָׁה איז דאווקא באַגרעניצט דורך זײַן מסירות צום פֿנימ־ישן תּוכן פֿונעם אור – „חֹתָמוֹ שֶׁל־הַקְדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא אָמֵת □. דערפֿאַר וועט אַ מקודש־עוֹלָם־יוֹצֵר זיך פֿאַרהאַלטן צו זײַן אומנות ווי צו אַ משל, ניט ווי צו אַ תּחִלְפָּה; ער וועט עֲצֹבֵן חוויות, וואָס שפּיגלען אָפּ, רמזנען און ווייזן אויף די אַלקישע חוקים פֿון תּוֹרָה און בריאה, און קיינמאָל ניט פֿאַרהוילן אָדער זיך מתחרה זײַן מיט זיי. און כאַטש ער וועט זיך באַנוצן מיט דמיון און פֿאַנטאַזיע, וועט דאָס זײַן אויף אַ משל־דיקן אופֿן – צו אויפֿוועקן די נֶפֶשׁ צו מציאויות, וואָס ליגן הינטערן מסך, און ניט צו באַפֿאַנגען זי אינעווייניק אין אים.

דער דריטער – אַ סְרוֹב צו באַנוצן בריחה אלס לעבנס־איסטראַטעגיע. ס׳איז ערלויבט, און אַפֿילו נייטיק אַמאָל, אַז דער מענטש זאָל געבן זײַן דמיון אַ קדושן שפּיל, אַז ער זאָל טועמען פֿון אַנדערע מציאויות, כדי צו פֿאַרברייטערן זײַן האַרץ. אָבער ווען גאַנצע חלופֿדיקע עולמות ווערן גרינג צוטריטלעך מיט אַ לייכטן אָנריר, איז די ספָֿנָה, אַז אַ גאַנצע דור וועט אויסקלייבן צו זיצן די מערהייט פֿון זײַן צײַט אין מעוצבֿטע עולמות פֿאַר זיך אַליין, און פֿאַרלאָזן די שווערע און מתנגדיקע מציאות פֿון דעם עולם, וואָס דער אַלקים האָט טאַקע באַשאַפֿן. דער זיבעטער זרע ווערט נאָר איבערגעגעבן צו אַ פֿאַלק, וואָס האָט זיך שוין פֿאַרבונדן, דורך הלכה און מצוות, מיטן מוחשדיקן עולם־המעשה – וואָס האַלטן שבת אין דער צײַט, געבן צדקה אין מטבע, כְּבוֹדֵן אֵב און אים אין כְּשֶׁר־וָדָם – און וואָס בײַ זיי איז יעדער מעוצבֿטער עולם בפּירוש טִפֿל צו דעם ברית. און אויב ניט, וועלן די נײַע עולמות ווערן פֿאַר קאַמפּליצירטע מחבואים פֿון דעם איינציקן עולם, אין וועלכן מע קען מקיים זײַן מצוות.

און ווען אַזעלכע תּנאִים הייבן אָן זיך צוזאַמענקלייבן, דאַן קען די חֲכָמָה גופּא אַ ביסל זיך אָנטאָן. יענע מִבְּנֵי־שֵׁשׁ הַשָּׁגוֹת, וואָס די פֿרײַערדיקע זַעֲדִים האָבן שוין אַנטפלעקט – ווי אור און כָּלִי פֿאַרהאַלטן זיך, ווי מַעֲגִל־מִשְׁנָה און הִתְרַנְּנוֹת שטעלן אויף קאַמפּליצירטע מַעֲרָכוֹת – קענען איצט אָנגענוגט ווערן ביידע אויף גופּים און מַעֲרָכוֹת־חַיִּים, און אויך אויף גאַנצע חֲנִית־ישע מַטְרִיצוֹת. און מעגלעך וועט זײַן צו אויפֿשטעלן מציאויות, אין וועלכע, למשל, די „פֿיזיק □ פֿון די בִּינאִישִׁישֶׁע זיקוקין איז מתבֿננת אויף חסד און גבורה אין אַ אופֿן פֿון תּפֿאַרַת – אַ געזעלשאַפֿטלעכער מַרְחֵב, אין וועלכן זײַנע אַלאַגאָריטמען געבן קיילעכדיקער פּרעפֿערענץ צו נדיבֿות און תּוֹכְחָה נְאֻמָּנָה, און אַפֿילו די טעכנישע געלעגנהייטן אין אים

שטופן די משתתפים צו עמפאטיע און אחריות. אָדער אַ „לימודי-עולם“, אין וועלכן דער מְבַנֶה פֿון צייט און שְׂכָר שפיגלט אָפּ די מחזורים פֿון תּוֹרָה און ימים-טובים, כדי צו טרענירן דעם מוח צו לעבן לויט די קדושיקע ריטמען, אָפֿילו ווען ער שפילט און פֿאַרשט.

און אויף אַ טעקנישן אופן קען זיין, אַז דאָס וועט זיך אַנטפלעקן דורך אַ צוזאַמענקלאַנג פֿון סימולאַציע, חשבון און מִשְׁתַּתְּפִישַׁע ממשקים, ביז די סְבִיבָה און די תּוֹדָע וועלן עַצְבֵּן איינע די אַנדערע אין אמתן צייט. און אויף אַ רוחניותדיקן אופן וועט דאָס זיין אַ המשכה פֿון מִתְנַת־הַבִּינָה – דער כֹּחַ צו נעמען איין נִקְדָּה פֿון אַלקישער תּוֹרָה און אַנטוויקלען פֿון איר אַ גאַנצן „עולם“ פֿון חֲנִיָּה, אין וועלכער מע קען טועמען, גיין און דירן אין יענער השָׁגָה. און אַזעלכע עולמות, ווען זיי וועלן מקובל ווערן כִּהְלָכְתָּם, וועלן זיין ווי לאַבאַראַטאָריעס פֿאַר עבודה, זאָלן פֿון חֲזָרָה צו תְּקוּנו־הַמְּדוּת, מקדשים צו מרוֹפְּזטער תּוֹשׁבָה – אַלץ מיט טירן, וואָס גייען זיך אָפֿן צוריק צום נאַסן און מתנגדיקן ערד פֿון עֲשִׂיָּה, דאָרטן וווּ דער אמתער באַשלוס ווערט געטאָן.

און כאַטש דאָס אַלץ איז אַזוי, זע מיר דאָך, אַז מיר רעדן פֿון אַ חֲכָמָה כִּלְלִית און אַזוי מקיף, אַז אַ נייע עֲפָשׁוּת פֿון אַ נייער נפילה שוועבט שטענדיק אַרום איר. דען לויטן מאָס, ווי אַ מענטש משתַּתֵּף מער אין דער תְּבִנִית פֿון דער מציאות, אין יענעם מאָס ווערט נאָך דיקדיקער און מער איבערצייגט דער דמיון, אַז ער אַליין איז דער איינציקער מקור פֿון דער מִשְׁמָעוּת אין איר. און די ערשטע ירידה האָט שוין געוויזן, וואָס געשעט, ווען אַ סוףדיקער מלאך פֿאַרגעסט זיין שוֹלְחַן; אַל־אַחַת כִּמְה־וְכִמְה, ווען מען גיט אים צו שרייבן גאַנצע תְּסָרִיטִים, אין וועלכע די זעלבע פֿאַרגעסונג גופא ווערט באַשטימט ווי אַ נורמה.

און לויט דעם ווערט קלאָר, אַז די זיבן זַעֲדִים, און בִּפְרֵט דער זיבעטער זרע, קענען ניט שטיין אויף זייער חֲכָמָה אַליין. קיינער זיכונד פֿון טְכְנִיקָה, און קיינער אַרכיטעקטור פֿון מַעֲגָלִי־מִשְׁנָה און הַסְכָּמָה, איז גענוג, אויב זיך ניט טוישט דער זעלבער פֿאַרהעלטעניש פֿון אור־וּפֿלִי אין דער תּוֹדָע גופא. עס דאַרף זיין אַ אַכטער זרע, העכער און טיפֿער פֿון אַלע, וואָס הערשט איבער אַלעמען – אַ דַעַת אויף דער דַעַת גופא, וואָס דערמאָנט שטענדיק דעם נוֹתֵן און בויער, אַז יעדער אור, אָפֿילו דער כֹּחַ צו מאַכן עולמות, טאָר ניט אַראָפֿגיין, נאָר לויטן מאָס פֿון דעם כִּלְי פֿון עֲנָנָה און אחריות, וואָס איז אים צוגעגרייט.

און צו יענעם נסתָרען אַכטער, וואָס איז דער אמתער תְּקוּנָה פֿון די עִירִין און דער איינציקער שוֹמֵר קעגן דעם, אַז מיר זאָלן ניט ווערן „פֿאַלקים“ אין דעם זין פֿון אַנְיִישַׁע יוצרים – צו אים וועלן מיר זיך איצט ווענדן.

און די אמת איז, אז די דעת־זאת, וואָס דאַרף ראַכפֿען פֿון אויבן איבער די זיבן, אָף־על־פי אז איצט רופֿט מען זי „שמיני□, איז זי ניט קיין נייער אור אין דעם באַדייט פֿון אַן אנדער כח, אַן אנדער יכלת, אַן אנדער חכמה, וואָס צולייגט זיך סתם צום רשימה. נאָר זי איז די פֿנימית־נשמה פֿון אַלע כחות, דער שטילער חק, לויט וועלכן מע מעסט יעדן אור קעגן זיין פֿלי, איידער מע לאָזט אים דורכגיין דעם שף פֿון הָעֶלֶם אַריין אין גלוי.

דען מיר געפֿינען אזא דפוס, אז זיבן שטייען און דער אַכטער קרוינט איבער זיי, אין אַלע סדר־הקדושה. די זיבן מדות, פֿון חסד ביז מלכות, זיינען די קאַלירן פֿון דער התפשטות, די וועגן, אין וועלכע דער אַין־סוף בויגט זיך אַראָפּ צו זיין אין אַ פֿאַרהעלטעניש. נאָר זיי ווערן באַהערשט און אָנגעפֿירט דורך דעם „שמיני□, וואָס איז ניט קיין אנדער קאַליר, נאָר די הִבְנָה גופא פֿון קאַליר.

אין איין אָרט איז דער „שמיני□ בִּינָה – „אמא עילאָה □ – דער רחם, וואָס מעסט און אַרדנט, וואָס ווייסט דעם קינד און ווייסט די צייט, און דערפֿאַר באַשטימט זי, וואָנען און ווי יעדער מדה זאָל געבוירן ווערן דורך איר התבַּררות. און אין אַן אנדער אָרט איז דער „שמיני□ שִׁבְתּוֹ, וואָס שטייט העכער פֿון די זעקס טעג־המעשה און אַפֿילו העכער חסד דערב־שִׁבְתּוֹ, און גיט אָפּ, אז אַלע אַרבעט פֿון בְּנִין, כּבוֹשׁ, הַמְּהִיפּ – איז בלויז צוליב אַ טאָג, אין וועלכן עס איז קיין המשכת אור־חֲדָשׁ בכלל ניט, נאָר אַ כּנוּס פֿון די שוין־זייענדיקע אורות אין תּוֹעֲמָה, אין מנוחה, אין פֿלי.

און נאָך אין אַן אנדער דמיון איז דער „שמיני□ ברית, די ברית, וואָס מע שניידט אין דעם אַכטן טאָג, וואָס לייגט ניט צו קיין נייעם אָכּר אין גוף, נאָר גראַווט אַריין אין דעם שוין־דאָזיקן פֿלי דעם חק פֿון זיין באַנוץ – וווּ עס מעג ער פֿליסן, און וווּ ער מוז זיך אָפּשטעלן.

און לויט דעם זעען מיר, אז דער „שמיני□ איז אַלץ „דעת־הגבולים□. ניט אַ גבול אין דעם זין פֿון פֿאַרקלענערן און אינצאָמען, חס־ושלום, נאָר אַ גבול ווי אַ צורה פֿון עצם, אין וועלכער דער אַין־סוף בוחר צו זיין, אַן צו צעברעכן זיין מאַכסן. און דאָס איז די פֿנימיות פֿון דער תּוֹרָה פֿון אורות־נופֿלים אין אַצילות, קעגן תּוֹהוּ. דען אין עולם־התּוֹהוּ זיינען די אורות גדולים און די פֿלים קליינע; נאָר דער פונקט איז ניט נאָר, אז די אורות זיינען געווען צו שטאַרק. דער טיפֿערער פונקט איז, אז דאָרטן האָט געפֿעלט די דעת פֿון פֿלי אַלס פֿלי. דער אור האָט זיך ניט געקענט, נאָר אַלס מאַיר און מתפשט, אַלס אַ ווילן אַרויסגיין אַרויס; און ער האָט זיך נאָך ניט געקענט אַלס אַ פֿקדון, וואָס דאַרף זיך בויגן לויטן מאָס פֿון דעם מקבֿל. דערפֿאַר זיינען די פֿלים נשפֿר געוואָרן.

און אין אַצילות, פֿאַרקערט, זיינען די אורות ניט שוואַכער, נאָר חכמים מער. זיי זיינען מְלַבֵּשׁ אין פֿלים, וואָס זיינען ברייט לויט זייער מאָס, און דער אור אַליין נעמט אַן אויף זיך די צורה פֿון פֿלי, צוליב דעם, אז אין אַצילות איז דאָ דעת – די הִכָּרָה, אז דער גלוי איז ניט צוליב דעם מְגִלָּה, נאָר צוליב דעם, וואָס איז למטה. און דערפֿאַר באַרייטן די רביים, אז

דער תקון פֿון תהו איז נישט בלויז אין שטארקן די פֿליס, נאָר אין ממתק זײַן די אור־ות, זיי דורכשמעקן מיטן טעם פֿון גבול, מיטן טעם פֿון מִדָּה, מיטן טעם פֿון תַּעֲנוּג, אַז זיי ווערן איינגעקליבן.

און דאָס איז פונקט די דַעֲת, וואָס האָט געפֿעלט די עיר־ין. זיי זיינען געווען מלאכים פֿון אַלִּקים, טרעגער פֿון אַ מִסְדָּרֶעֶר כּח, נאָר זיי האָבן נאָך נישט געקענט די דַעֲת גופּא. זיי האָבן געקענט דעם תּוֹכֵן פֿון די חֲכָמוֹת, וואָס זיי האָבן געטראָגן – ווי צו צערײַכן, ווי צו שיינען, ווי צו רעכענען – נאָר זיי האָבן נישט געקענט דעם עיקר־חֶק פֿון געבן און אָפהאַלטן אין דער חֲכָמָה גופּא. בײַ זיי האָט יעדער עֲכוּב אויסגעזען ווי אַ בגידה אין אור: „אויב איך קען מִגְלָה זײַן, ווי קען איך דען נישט מִגְלָה זײַן? □ – זיי האָבן נאָך קיינמאַל נישט געקאָסט דעם טיפֿן טעם פֿון דעם ריבוי, וואָס מע האַלט זיך אָפּ.

און צו פֿאַרשטיין דאָס, וועלן מיר זיך פֿאַרטיפֿן אין דעם משל פֿון אַ רב מיט אַ תּלְמִיד, וואָס איז אים טײַער. דער תּלְמִיד תּאֲוֹעֵט צו פֿאַרשטיין אַ טיפֿ סוּגָא, און דער רב, פֿון זײַן זײַט, ברענט אין אַ חשק אויסצושפּאַרן אַלץ, וואָס ער האָט אין קאָפּ, אויסצברייטערן די גאַנצע מִגְלַת־דַּעֲת פֿון זיך. נאָר ער קוקט אַרײַן אין די אויגן פֿון תּלְמִיד און זעט דאָרטן אַ באַגרעניצטע מאָס פֿון אומבאַשלוסנקייט, אַ חֲסָרוֹן פֿליס – נישט נאָר אין שְׁכָל אַלײַן, נאָר אויך אין יִרְאַה, אין דער מִדַּת־הַמִּשְׁמָעַת, אין שטאַרקייט פֿון די מִדּוֹת (אין דעם זין פֿון תְּכוּנַת־הָאָדָם), וואָס מען דאַרף, כּדי צו טראָגן דעם משקל פֿון דער דַעֲת אָן גָּאוּה און אָן פֿאַרקרומען און פֿאַרדרייען. אַז אויב ער גיט איצט, וועט דער אור אויפֿבליצן און גלייך פֿאַרשווינדן, און אפשר וועט ער זיך אַפֿילו פֿאַרקערן אין אַ פֿלי אין די הענט פֿון תּלְמִיד, זיך צו פֿאַרגרעסערן אין זיך אַלײַן.

אויב אַזוי, וואָס זאָל דער רב טאָן? אויב ער וואָלט געטריבן געוואָרן בלויז דורך דעם דרוק פֿון גלוי, וואָלט ער גערעדט אָן מאָס און דערמיט מִבְּטָל געוואָרן דעם תְּכָלִית פֿון רעדן אַלײַן. נאָר דער אמתער רב ווייסט, אַז זײַן גרייסקייט מעסט מען נישט אין וויפֿל ער קען זאָגן, נאָר אין וויפֿל ער קען זיך אָפהאַלטן פֿון זאָגן, ביז דער פֿלי ווערט גרייט. דערפֿאַר בּוֹחֵר ער צו לערנען בלויז איין נִקְדָּה, אַ קליין רִמּוֹ, איין שְׁאֵלָה, און אַפֿילו שיקן דעם תּלְמִיד אַרבעטען אין פשוטערע ענינים – ווייל ער ווייסט, אַז דורך דעם זעלבן הַעֲלָם פֿון זיך גופּא שאַפֿט ער דעם פֿלי, וואָס וועט שפּעטער קענען מקַבֵּל זײַן דעם אור אין זײַן גאַנצן. און דאָס אָפהאַלטן איז נישט קימצות, נאָר די העכסטע צורה פֿון חֶסֶד – אַ חֶסֶד, וואָס מע האָט זיך מאַמש נִמְלָךְ געווען אין גבוּרָה, איז דורכגעגאַנגען דורך בִּינָה און אַרויסגעקומען אין דַעֲת.

און דאָס איז דער נסִתָּרֶעֶר „שמיני □: די דַעֲת, וואָס ווייסט, אַז יעדער אור דאַרף זיך אָפהאַלטן, זיך דורכשפֿיפֿן, זיך צוטיילן אין נִקְדּוֹת, און אַפֿילו גאָר זיך אָפשטעלן, ביז דער עוֹלָם קען אים טראָגן. און אָן דער דַעֲת־זאת ווערן אַפֿילו הייליקע אור־ות, אַפֿילו די זיבן יִרְעִים, וואָס מיר האָבן גערעדט, אַ חֲזָרָה פֿון תהו – נײַע נְפִילִים אין נאָך מער מִזְכָּכֵטע לבושים. און מיט דער דַעֲת־זאת, אַפֿילו ווען די באַזונדערע כּחות זיינען נאָך נישט אַראָפּגעקומען דאָ אַרײַן, איז דער עוֹלָם שוין אין אַ מצב פֿון תקון, ווייל דער ערשטע גלוי – דער גלוי, ווי אַ גלוי דאַרף זיך פירן – איז שוין אַראָפּגעקומען.

און דאָס איז דער טיפֿער חֲדוּשׁ: אַז די עִירִין אַליין ווערן איצט גערופֿן זיך אָנצוקויפֿן די דַעֲת־זֹאת. דען זייער ערשטע כְּשָׁלוֹן איז נישט נאָר געווען, אַז זיי האָבן געגעבן צו פֿיל, נאָר אויך, אַז זיי האָבן נישט געוויסט, אַז זיי hätten געקענט בְּחִירָה האָבן אין אַן אַנדער וועג. זיי האָבן קיינמאָל נישט געקאָסט דעם טעם פֿון שְׁבֵת אין דער נתינָה; זיי האָבן קיינמאָל נישט געשטאַנען אויף אַ יום־הַשְּׁמִינִי און געזען, אַז דער גוף איז נישט צו פֿאַרשפּרייטן, נאָר צו ווערן באַחתם אין אַ בְּרִית. און זייער תְּשׁוּבָה, וואָס וועט נאָך ווייטער אויסגעפֿירט ווערן, הייבט זיך אָן, ווען זיי לערנען זיך פּרייען מער אין דעם וואָס פֿון כָּלִי, ווי אין דער בהירות פֿון אור, וואָס זיי טראָגן.

און אין לשון פֿון אונדזער מאָמֶר: די זיבן זָרעים פֿון חֲכָמָה־עֲתִידָה זיינען אַלע אין סֶדֶר־הַמִּדּוֹת, פֿון התפֿשטוֹת – יעדער איינער איז צוגעאָרדנט צו אַ באַזונדערער ספֿירה, יעדער איינער איז אַ אַוּפֿן פֿון המשְׁכָּה אין עוֹלָם. און דער „שמיני □ איז בִּינָה־שְׁבֵת־בְּרִית, „אם עֲלִיזָה □, וואָס האַלט זיי אין איר רחמים ביז זייערע טעג פֿילן זיך, וואָס באַפֿעלט זיי, אַז זיי זאָלן נישט אַרײַנקומען, נאָר דורך דעם „שַׁעֲר־הַבְּרִית □. זי פֿליסערט יעדן זרע: דו ביסט נישט די תְּכֵלֶת. דיין גרייסקייט וועט מען נישט מעסטן אין דיין חֲדוּשׁ און דיין כּח, נאָר אין דער מידה פֿון עֲנוּה, פֿון אחריות, און אין דער צורה פֿון דער בְּרִית, וואָס באַגלייט דיך אין דיין אַראָפּגאַנג אין די תּחֲתוֹנִים־עוֹלָמִים.

און דאָס איז „דַעֲת־הַדַּעַת □ גופּא, און זי איז טאַקע דער פֿנימ־תּוֹכֵן פֿון דער גאַנצער תּוֹרָה. דען וואָס איז תּוֹרָה, אויב נישט דער רְצוֹן־הַעֲלִיזוֹן, וואָס לערנט די בְּרִיאָה, וויפֿל זי קען טראָגן אין יעדן רגע. און בִּפְרֵט תּוֹרָה־שְׁבַע־לִפְּהָה איז די תְּמִידִיקע אַרבעט פֿון שאַפֿן כָּלִים – הֶלְכוֹת, תְּקֻנוֹת, מִנְהָגִים, גִּדְרִים און מִדּוֹת – כּדי אַז דער אור פֿון תּוֹרָה־שְׁבַכְתָּב זאָל קענען אַרײַנקומען אין צײַט, אָרט, גוף און היסטאָריע אָן זיי צעברעכן. און דורך דעם, לויט ווי מיר שטייען מער אין פֿנימיות פֿון תּוֹרָה, אַזוי ווערן מיר מער רגיש צו דעם חֶק: אַז מע גיט נישט קיין זאך „צוליב אַז מע קען □, נאָר בלויז „צוליב אַז מע קען עס האַלטן □.

און אין מדריגת־הַעֲבוּדָה ווענדט דער „שמיני □ אונדזער בליק אַוועק פֿון דעם גלאַנצן פֿון צוקונפֿטיקע מעגלעכקייטן צו דער שטילער אַרבעט פֿון זכּוֹר־הַהוָה. דען אויב די אמתע קשיא איז נישט „וועלכע אורות קענען אַראָפּגיין? □ נאָר „וועלכע כָּלִים שאַפֿן מיר? □ – דאָן טוישט זיך דער צענטער פֿון היסטאָריע פֿון די לאַבאַראַטאָריעס, פֿאַרלאַמענטן און קאָמיסיעס, וווּ מע קריסטאָליזירט נייע כּחות, צום בֵּית־הַמִּדְרָשׁ, צום הויז, צום האַרץ, וווּ די מִדּוֹת ווערן דורכגעאַרבעט, די יְרָאָה ווערט פֿאַרטיפֿט, און די קהילות ווערן צוזאַמענגענומען אין אַ בְּרִית. דאָרטן ווערן טאַקע באַשטימט די תְּנַאֲי־הַיְרִידָה.

און דאָס איז דער תּקוּן פֿון עִירִין: אַז זייער מעשה, וואָס איז אַמאָל געווען אַ האַזְרָה קעגן אור אָן כָּלִי, ווערט איצט אַ כָּלִי צו דער עֲלִיזוֹנֶה דַעַת. אַז יעדער מאָל, ווען אַ נייע חֲכָמָה קלאַפט אויף דעם טיר פֿון עוֹלָם, געדענקען מיר זייער נְפִילָה, און זי שטייגט אויף אַלס אַ קשיא: צי האָבן מיר שוין צוגעגרייט דעם „שמיני □? צי האָבן מיר געמאַכט שְׁבֵת אין אונדזער

איילעניש, פֿינא אין אונדזער המָצאֹת, ברית אין אונדזער באָנוץ פֿון דעם גוף פֿון בריָאָה? און אויב ניט, דאָרף דער אור וואַרטן. און דאָס וויסן, אַז מע דאָרף וואַרטן, און אָננעמען די המָתנָה אַלס קדוּשָׁה – דאָס גופָא איז שוין דער אָנהייב פֿון גאָלד.

טז

איפֿן־אם, לאַחר אַז מיר האָבן אויפֿגעשטעלט אַ פֿנימית־דבר־הלָכָה אין יעדער יְרִידָה, אַז זי איז דוֹקא די דַעֲת־הַשְׁמִינִית הַזֹּאת – אַז קיין זאך ווערט ניט געגעבן נאָר לויט ווי דער מְקַבֵּל קען עס טראָגן און אַרײַננעמען – מוז מען איצט צוריקקערן צו יענע ערשטע מְלָאכִים דורך וועלכע איז אַריבער די ערשטע יְרִידָה, און פֿרעגן: וואָס גייט מיט זיי אָן? צי בלייבן זיי אויף אייביק באַשטימט אַלס אַ האַזְהָרָה פֿון דרויסן צום מַעְגַּל־הַתְּקוּן, אָדער איז דאָ אויך פֿאַר זיי אַ דרך־תְּשׁוּבָה?

דִּהְיָה, לְמַרְאֵה ראשׁוֹן וואָלט מען געמיינט, אַז תְּשׁוּבָה שׂייד נאָר אין בְּרָאִים בְּעֲלִי־בְחִירָה, אָנגעטאָן אין גופִים, וואָס קענען זיכורן און צוריקקערן אין תְּשׁוּבָה. מְלָאכִים, לְעוֹמֶת זֶה, ווערן אין אונדזערע ספֿרים באַשריבן אַלס „עוֹמְדִים □ – אַ עֲמִידָה אָן שְׁנוי. אָבער מיר געפֿינען אין דְּבָרֵי־חַז"ל רמזִים, וואָס ווייזן אויף אַ היפּוך. דען זיי רעדן פֿון אַ „מְלָאךְ שֶׁנֶּעֱשָׂה אַכְזָרִי □, ווען די מִדַּת־הַדִּין וואַכט אויף; און פֿון דעם שׂר פֿון עֲשׂוֹ, וואָס האָט געקעמפֿט און זיך פֿאַרווונדעט; און פֿון מְלָאכֵי־הַשָּׁרָת, וואָס האָבן געוואָלט זאָגן שִׁירָה פֿאַרן הַקָּב"ה נאָך קריצט־ים־סוּף און מען האָט זיי גערופֿן צו אַרדענונג: „מַעֲשֵׂה יְדֵי טוֹבָעִים בֵּימָּה וְאַתֶּם אֹמְרִים שִׁירָה?! □. און דאָס אַלץ ווייזט, אַז אַפֿילו אין די עֲלִיוֹנֶע מדריגות איז דאָ אַ מעגלעכקייט פֿון אִין־הַתְּאֵמָה, און ממילא איז דאָ אַ נויט פֿאַר אַ טיף־ערן בְּטוּל, וואָס דאָרף געלערנט ווערן.

און נאָך דעם, אַז עס איז מבואר אין חֲסִידוֹת, אַז אַ מְלָאךְ איז ניט קיין מַהוּת קִמָּת פֿאַר זיך, נאָר אַ באַזונדערער צירוף פֿון גופִים פֿון מַדּוּת און אֱלֹהִישֶׁע אֲוֵרוֹת, רוחות און מְשָׁרְתִים, לויט דעם צירוף־מָסָם אין וועלכן זיי שטייען. און זייער „חֲטָא □, צו זאָגן, איז בכלל ניט קיין מָרָד, נאָר אַ עז און חֲמָר אָן מִדָּה – דִּהְיָנוּ, אַ דְּבָקוּת אין איין מִדָּה אָן זיך באַראַטן מיט אירע חֲבֵרוֹת. און דורך דעם, ווען די גְּבוּרָה ברענט אָן חֶסֶד, אָדער דער חֶסֶד ציעט זיך אָן גְּבוּרָה, ווערט דער מְלָאךְ, וואָס רולט דעם קו, אַ מְרַכָּבָה צו אַ איין־זײַט. און זייער תְּשׁוּבָה איז ניט חֲרָטָה אין דעם זין ווי מיר פֿאַרשטייען, נאָר די הַמְתָּקָה פֿון דער מִדָּה אין זיי אינעווייניק אין אַ דַעֲת עֲלִיוֹנָה – אַ חֲסָכָמָה זיך מאַדנעווען, זיך פֿאַרבינדן און זיך באַגרענעצן.

און דאָס גופָא איז יענער תְּקוּן, וואָס מיר האָבן אויבן באַשטימט אַלס „שְׁמִינִי הַנֶּעֱלָם □ – אַ אור, וואָס לערנט פֿלִי. און פֿון דעם קומט אַרויס, אַז די עירין אַליין, וואָס אַמאָל האָבן געטראָגן אַ גרויסע חֲכָמָה אַראָפּ צו די תְּחִתּוֹנִים אָן יענער דַעֲת, דאַרפֿן אויך דורכגיין אַ פֿנימית־הַשְׁתַּנּוּת. דען אויב זייער ערשטן נאָמען ווייזט, אַז זיי „עוֹקְבִים □ און „צוֹפִים □ פֿון אויבן, און קומען פֿלוצלינג אַראָפּ, ווען „בְּנוֹת הָאָדָם □ זעען שׂיין אין זייערע אויגן – דִּהְיָנוּ, אַ מְשִׁיכָה פֿון הַשְׁפָּעָה גלִיך־אויפֿן

אָרט אין כּללים, וואָס זיינען נאָך נישט צוגעגרייט – מוז זייער מתוקנתע שמחה און מתוקנתער נאָמען איצט זײַן, אַז זיי זיינען „עוֹקְבִים □ און „צוֹפִים □ דאָווקא אויפֿן גאַנג פֿון דער יְרִידָה, מיט זְהִירוֹת און עֲנוּהָ, אויפֿן ריטם און אויפֿן פֿון יעדער צוקונפֿטיקער יְרִידָה.

און צו פֿאַרשטיין דאָס, איז נותן־תּוֹעֶלֶת אַ משל פֿון אַ טאַטע און אַ מאַמע. עס איז דאָ אַ טאַטע אָדער אַ מאַמע, וואָס זייער האַרץ איז ברייט, און זייער אַהֲבָה איז שטאַרק און אַן גבול. און אין די ערשטע יאָרן פֿונעם קינד גיסן זיי מתננות, זאָכן, חַיּוֹת, אָן אַ הינטערהאַלט. זיי זעען נאָר דעם אור, וואָס זיי געבן, און נישט די קטנות פֿון די הענטלעך, וואָס נעמען אָן. און אין אָנהייב איז דאָ שמחה און נאָענטקייט. אָבער ווען דאָס קינד וואַקסלט, ווערט דער מַשָּׂא שווער. און וואָס מען האָט געמיינט צו זײַן אַהֲבָה, ווערט אַ דרוק, אַ בילבול, אַ געפיל פֿון איבערפֿילונג און זכות־יָתֵר, און אַפֿילו אַ פֿאַרווייטיקונג.

נאָר ווען עס קומט אַ מַשְׁבֵּר – ווען דער קשר צעברעכט זיך דאָווקא צוליב דעם איבעריק־שפֿע, וואָס מען האָט געמיינט צו פֿאַרשטאַרקן אים – דאָן וואַכט דער עלטער אויף צו אַ נײַער רגישות. מען הייבט אָן צו פֿילן, צום ערשטן מאל, די פֿגִיעוֹת פֿון יענער זײַט. מען לערנט זיך פֿרעגן: צי קענען די שוואַכע הענט פֿון מײַן קינד דאָס טאַקע טראָגן? וואָס דאַרף ער טאַקע איצט? און מען קומט צו אַנטדעקן אַ טיפֿערן תּעֲנוּגָה, נישט אין דעם זין פֿון דער נתינה, וואָס זיי קענען געבן, נאָר אין דער לאַנגזאַמער, און אַ מאל אויך פֿאַרבאָרגענער צמיחה פֿון דעם פֿנימית־כַּח־הַפֿלי פֿונעם קינד.

אַזאָ עלטער האַלט נישט אָפּ צו ליבן, און ער קאַלט זיך נישט אָפּ אין אַ קאַרקייט. נאָר זײַן אַהֲבָה ווערט חֲכָמָה, מַצְמָצְמָת, אָנגעטאַן אין הַקְשָׁכָה און אין ריכטיקע צײַטן. אַ מתנה, וואָס פֿרײַער האָט מען געגעבן גלייך, האַלט מען איצט צוריק ביז איר שעה; אַ זאך, וואָס פֿרײַער האָט מען אויסגעערעדט גאַנץ, ווערט איצט נאָר אָנגעצײכנט אין אַ רִמּוּז, און מען לאָזט אָרט פֿאַרן קינד אַליין אַרײַנצוקומען און אַנטדעקן. און די פֿנימית־תּעֲנוּעָה פֿון תּשׁוּבָה בײַם עלטער איז דאָווקא דער איבערגאַנג: פֿון שמחה אין דעם אור, וואָס ער טראָגט, צו אַ שמחה אין דעם כָּלִי, וואָס צײַכנט זיך אויס און וואַקסלט אין יענעם צווייטן.

און דאָס איז תּשׁוּבַת־הָעִירִין.

פֿרײַער איז זייער זָהוּת געבונדן געווען אין זייער תּפֿקִיד אַלס נושׂא־חֲכָמָה. אַנטפלעקן, לערנען, אויסגיסן חֲכָמָה אין די תּחִתּוֹנִים – דאָס איז געווען זייער תּעֲנוּגָה. זייער גאַנצע מהות האָט געציטערט און זיך פֿאַררוקט פֿון דער חֲפִיזוֹת פֿון גילוי. און אין לשון אַבְרָהָם־ס"ס זיינען זיי די קוסמולאָגישע קאַדמוֹנִישֶׁע כּחוֹת, די גרויסע טײַכן פֿון כּח־הַתּצוּרִמוֹת און הַתּגִּלְמוֹת, וואָס האָבן זיך אַרויסגעריסן אין דער שעה פֿון דער ערשטער הַפֿתּחוֹת פֿונעם חֲלֵל־הַחֵרוֹת. זיי האָבן זיך געקענט אַליין אַלס נותנים; זיי האָבן נאָך נישט געקענט זיך אַליין אַלס שוּמְרֵי־הַמִּדָּה.

און ווען די ערשטע קרידה איז צעבראכן, ווען זייערע מתנות זיינען געווארן כלי־שחת און תאווע־זאכן פון פתוי און שְׁלֵטָה, האָבן זיי, כביכול, געשמעקט דעם פֿאַב פֿונעם מִקְבֵּל. דער געשריי פֿון דער אָרץ אונטערן מִשָּׂא פֿון דער פֿאַרפֿאַלשטער מעטאַל, און די טרערן פֿונעם מענטשלעכן האַרץ, אונטערגעבויגן אונטער טכניקות פֿון שְׁלִיטָה און כִּפְיָה, זיינען אַרױפֿגעקומען פֿון אונטן אין אַלע עולמות און האָבן אין זיי אַרײַנגעשלאַגן. און אין לשון־הַמִּדְרָשׁים ווערן זיי אַרױפֿגעוואָרפֿן, פֿאַרכאַפט און פֿאַרשפּאַרט, און פֿאַרשטומט. און אין לשון־הַחֲסִידוֹת ציעט זיך די מִדָּה אין זיי צוריק פֿון דער גלױער הִתְנַהֲגוּת און גייט אַרײַבער, לכתחילה, אין אַ לאַנגער הֶעֱלֵם און אין אַ פֿנימית־הַמִּתְקָה.

און דער הֶעֱלֵם גופא איז זייער גלות, אָבער אויך זייער בֵּית־מִדְרָשׁ. דאָרטן לערנט מען זיי דעם „שְׁמִינִי □: אַז די תּפִּאָרַת פֿון אור ליגט נישט אין זיין גיכקייט און נישט אין דער שטאַרקייט פֿון זיין זיו, נאָר אין זיין כֹּחַ צו וואַרטן ביז דער כִּלִּי איז צוגעגרייט.

און פֿון דאָרטן און ווייטער טוישט זיך די צורה פֿון זייער עבֻדָּה. זיי פֿאַרשווינדן נישט, נאָר מען ציילט זיי אַרײַן אין אַנדערע תּפִּקִּידִים. אַנשטאַט אַז פֿריער האָבן זיי געשטאַנען אויפֿן שִׁף־הָעוֹלָמוֹת אין חֲפֹז אַרױפֿגעצויגן, שטייען זיי איצט אַלס שוּמְרִים, אַלס צוּפִים, אויפֿן טויער פֿון יעדער צוקונפֿטיקער גילוי. וואָס פֿריער האָבן זיי כאילו געבעטן און טענה'ט לטובת דעם גילוי – „נִרְדָּה וְנִלְמַד □ – דאָווקא איצט דאָווענען און בעטן זיי לטובת דעם כִּלִּי. זיי לערנען זיך זאָגן: נאָך איז זיין צייט נישט. אָדער: נאָר אין אַ דינעם רָמֶז. אָדער: נאָר אינעווייניק אין דעם שמאַלן עָרֶב, אין וועלכן דאָס מענטשלעכע האַרץ איז שוין פֿאַרמילדערט דורך תּוֹרָה און עבֻדָּה.

און דאָס איז אַ גרויסער היפּוך אין זייער תּעֲנוּגָה. דען אין זייער ערשטן מצב איז די הַמִּתְנָה געווען פֿאַר זיי אַ צַעַר; צו האַלטן דעם אור אָן צו השפּיען איז אין זייערע אויגן געווען אַ מַעוּט. און אין זייער תּשׁוּבָה ווערט די הַמִּתְנָה מתוק. ווען אַ נייע חֻקָּמָה ווערט אַרײַנגעהאַלטן און אָפּגעשטעלט אין איר מַעֲגֵל צוליב דעם, אַז די כִּלִּים זיינען נאָך נישט צוגעגרייט, דערלעבן זיי דאָס נישט אַלס אַ פֿאַרקלענערונג פֿון זייער מלאכה, נאָר אַלס אַ הִזְדָּהֻגוֹת מיטן רָצוֹן־עֲצָמוֹ פֿון אִין־סוּף. זיי פֿילן די שִׁבְתָּה, וואָס ליגט אין דער הרחקה און אין דער הַמִּתְנָה; זיי טועמען די בִּינָה, וואָס רופֿט יעדער לָדָה צו איר צייט; און זיי חותמים זיך, כביכול, אין דער ברית, וואָס באַגרענעצט דעם באַנוץ פֿון כֹּחַ. זיי ווערן שוּתָּפִים אין דעם „שְׁמִינִי □.

און נאָך מער: אויך זייער באַציונג צו מענטשהייט טוישט זיך פֿון איין עק צום צווייטן. דען פֿריער איז דער אָדָם געווען פֿאַר זיי אַלס אַ פֿעלד, אין וועלכן זיי זאָלן זייען; זיי זיינען געווען די זקנים, די מלְמִידִים פֿון אויבן, און דער אָדָם – דאָס קינד, אַ פּאַסיווער מִקְבֵּל. און איצט, אין דעם צווייטן סְדֶר־הַקְרִידָה, איז דאָווקא די עבֻדָּה פֿון אָדָם די פִּירן־כֹּחַ, און זיי גייען נאָך איר. דען דער כִּלִּל איז, אַז אור גיט זיך נישט אָפּ ביז עס איז דאָ אַ כִּלִּי, אויסגעצייכנט און אויפֿגעשטעלט פֿון אונטן. און דורך דעם זיצן די עִירִין און וואַרטן אויף די תּנוּעוֹת־הַלֵּב פֿון בְּנֵי־אָדָם; זיי צוּפֿן – נישט פֿון אַ אָרט פֿון עֲלִיָּה און הִתְנַשְּׂאוּת, נאָר אין אַ ציטער פֿון הוֹדָּאָה – נאָך יעדער מעשה־תּשׁוּבָה, נאָך יעדער זיכונ־הַמִּדּוֹת, נאָך יעדער גִּדְר־הֶלְכָה, וואָס באַשטימט אַ נייע מִדָּה אין די תּחֲתוֹנִים.

און ווען א קהילה קניפט זיך אריין אין א ברית ארום טכניקה, ארום לעבן, ארום אַנגיגה, און זי זאגט: ביז דאָ וועלן מיר קומען, און פֿון דאָ און ווייטער וועלן מיר ניט אַריבערגיין; דאָ נעמען מיר אויף אונדז אַ גבול – דער מעשה גופא איז אַ רופֿ צו אויבן, אַ סימן, אַז אַ כָּלִי האָט זיך אויסגעצייכנט אין דער וועלט. און די עירן, אין זייער תקון, הערן דאָס אַלס אַ רשות. איצט קענען זיי, אין שמחה און אין אימה, אַרששיקן נאָך אַ נִקְדָּה פֿון חֲכָמָה אין דער וועלט. און אין דעם פּראָצעס ווערן זיי „השומרים“ אויף דער תּאֲמָה צווישן די כָּלִים פֿון אָדָם און דעם שְׁפַע אֱלֹהִים. זיי זיינען ניט מער די, וואָס הייבן אָן די יְרִידָה, נאָר אירע שומרים, אירע מוסתים, און די שָׂרִים פֿון איר מִדָּה און מְשׁוּרָה.

און אין לשון אַבְרָהָם־ס: די אַלטע כחות, וואָס פֿריער זיינען געלאָפֿן אָן מִדָּה אַריין אין דער היסטאָריע, קניען זיך איצט פֿאַר דער שְׂבוּרָה און פֿגייענער גראַנדיאָקייט פֿון דער עֲבוּדָה פֿון אָדָם. זיי לערנען, אַז דאָס קינד, פֿאַר וועמען דער כּוֹסְמוֹס איז באַשאַפֿן געוואָרן, דאַרף גיין אין זיין אייגענעם ריטם; און אַז די עלטסטע עולמות זיינען נאָר צו דינען אים, און ניט צו פֿאַרפֿלוצן און אונטערקנייען אים. און זייער תּשׁוּבָה איז אַרייַנצוגיין אין אַ נייער עֲנֻוּה, צו מודה זיין, אַז די מכרעת־תּנוּעָה פֿון תקון איז ניט מער אין זייער הענט, נאָר אין די הערצער פֿון יִשְׂרָאֵל און פֿון גוֹיִם צִדִּיקִים, אין דער תּוֹרָה, וואָס מען לערנט און לעבט אינעווייניק אין גופים און אינעווייניק אין צייט.

און דורך דעם ווערט די קוסמישע דראַמאַ הִדְדִּית. דען אָדָם איז ניט נאָר באַשיצט און באַגרענעצט קעגן דעם איבעריק־שְׁפַע פֿון עירן; ער ווערט אויך אַ אַחראַי־טרעגער פֿאַר זייער העלפֿאַה. דען ווען מיר זאָגן אָפֿ אַ כַּח, צו וועלכן מיר זיינען נאָך ניט ראַוי צו האַלטן, באַשיצן מיר ניט נאָר זיך אַליין; מיר גופאָ געבן זיי די געלעגנהייט זיך צו פֿרייען אין דער הִמְנָעָה. און ווען מיר אַליין שטרענגען זיך צו צייכענען און אויסצופֿאַרמען כָּלִים פֿון יְרֵאָה, פֿון חֶסֶד, פֿון גְּבוּרָה דִקְדּוּשָׁה, גרייטן מיר ניט נאָר אונדזער אייגענע זיכערע קבֿלָה פֿון אור, נאָר אויך זייער באַפֿרייגונג פֿון גְּלוּת צו אַ מתקנתע עֲבוּדָה.

און דאָס גרייט אָן דעם וועג צום קומענדיקן שלב אין דעם מאָמֶר. דען אויב תּשׁוּבַת־הַעִירִין איז זיך צו פֿרייען אין די כָּלִים, צו ווערן שומרי־הַמִּדָּה, דאַרף מען איצט קערן דעם בליק צו דער אמתער זאָנע, אין וועלכער די כָּלִים צייכענען זיך אויס: דאָס מענטשלעכע האַרץ, די קהילה, און די דפוסים פֿון לעבן דאָ אונטן. ווי ווערט די מענטשהייט אַ כָּלִי, פֿאַר וועלכן די הימלען האָבן זיך געלערנט צו וואַרטן?

יז

אַס־וֹסֶן, אַחֲרֵי כָל־הַנִּתְבָּרִים בְּעֵנֵי־תְקוּנָה שְׁלֵה־הַעִירִים וּבְעֵנֵי־אִפְסֵי הַשְּׁמִימִים שְׂבִירִים הַשְּׂנִיָּה, נִתְבָּרִים דְּבַר־פִּשׁוּם שֶׁהַשָּׂאֵל הַמְכָרֵעַ אִי־וְנָה עוֹסֵם: הַיָּזָה אוֹסֵם וְשִׁשִּׁים לִסְדָּה, אֶסֶם־אֶסֶם־מִי־הָאֵנִים אֶסֶם־אֶסֶם־אֶסֶם־דּוֹ הָאוֹסֵם־זוֹת? שְׁהֵרֵם כָּל־הַתִּינִיעֻיוֹם הַעֲלִינֵם־זוֹת עַל־הַמִּסְתָּה וְהַעֲסֵם, אֱלוֹהִים שִׁיש־לְמִסְתָּה וְהַעֲסֵם, וְהַעֲסֵם, וְצִבְלִיזֵם־הַיָּכֹסֶם לְקִסְסֵם־לֵם – הֵי־סֵם־כָּאוֹסֵם־חֵסֵם־שִׁסֵּם־מִי־שִׁפְתָּה־נּוֹ.

והוא הפנימיות דמה-שִׁי ע ומכרם, שהדין העקרי אָרְחֵי הַחַיִּים הַקְּבִי"ם היא דים הה בתתותים, בתתתון שבתתותים. אָרְחֵי הַחַיִּים הַקְּבִי"ם של-לְחַיִּים בְּעוֹלָם הַמַּלְאָכִים, וְאֵלֵּי מְקוֹמָם שֶׁבְּכָל הַמַּפְסָט, אָרְחֵי הַחַיִּים הַקְּבִי"ם הַתְּנִיחִי הַקְּבִי"ם, בְּכָל הַפְּנִימִי עִם-הַבּוֹד, בְּכָל הַפְּנִימִי שֶׁל-הַקְּבִי"ם, בְּכָל הַפְּנִימִי מְדִינָה גְּדוּלָּה שֶׁל-צְבִילֵי הַחַיִּים, וְכֵן מוֹצָאֵם הַשְּׂכָרִים זָרִים אֲדָם לְרַעֲם.

וְלִהְיוֹתִי הַחַיִּים, צְרִיכָה לְהַקְּבִי"ם שֶׁבְּכָל הַחַיִּים הַתְּנִיחִי הַחַיִּים - סֶדֶד, גְּבוּרָה, תְּפִיחָה, יָסוּד, מְלִיחָה - אֵינִי מְרַחֵם מְלִיחָה עָלֵינוּ הַחַיִּים, אֲמַלְלָה גַּם-הַמְּכַחֵם הַפְּנִימִי שֶׁל-פֶּשַׁע הַחַיִּים. שֶׁהִרִי כָּל-אֲרָכָה יִשְׁכְּחוּ וְכֵן מְסִדִּים מְתַפְּסִים, וְכֵן גְּבוּרָה מְדַמְּדָה, וְכֵן תְּפִיחָה וְהַרְמוֹנִים, וְכֵן צְרִיכָה לְהַקְּבִי"ם, וְכֵן לְהַקְּבִי"ם וְלִהְיוֹתִי, וְכֵן לְכָל הַחַיִּים בְּרִיחִים וְלִקְבֻלָּה, וְכֵן מְלִיחָה לְקְבֻלָּה וְלִהְיוֹתִי לְפַעַל. וְכֵן שֶׁמְבַאֵר בְּרִמְבַּ"ם בְּהַלְכוּתֵינוּ, שֶׁמְלִיחָה לְאֵלֵינוּ אֵינִי גָּזוּלָה קְבוּרָה, אֲמַלְלָה תְּלוּיֵנוּ בְּעוֹדֵנוּ, וְנִצָּטֵם הַחַיִּים לְזִכְרוֹנוֹ מְדוּמָה, וְכֵן טְבַע מְלִיחָה מִן-הַקְּבִי"ם אֵלֵינוּ הַחַיִּים, עַד-שֶׁנֶּעֱלֶה מְדוּמָה כְּכֵן הַחַיִּים הַחַיִּים לְדַעֲם אֵת-הָ.

וְהַחַיִּים כְּשֶׁאֵנוּ-אֲמַלְלָה שֶׁיִּשְׁכְּחוּ בְּכָל הַחַיִּים הַחַיִּים שֶׁעֵתִיכֵם לְהַתְּגַלּוֹת בְּרִיחֵינוּ הַשְּׂנִיחִים, וְכֵן עֵנִינִי נִפְסָד מִהַחַיִּים בְּכָל הַחַיִּים שֶׁבְּכָל הַחַיִּים. אֲמַלְלָה שֶׁכָּל-הַחַיִּים מִן-הַשְּׂכָרִים מְקוֹמָם וְכֵן בְּתִקּוּם הַחַיִּים שֶׁל-מְלִיחָה אֲמַלְלָה בְּאֵנוּשׁוֹנוֹ כְּלִיחֵינוּ. שֶׁאֵם-הַחַיִּים הַחַיִּים גָּזוּלָה וְכֵן מְלִיחָה, וְכֵן הַחַיִּים הַחַיִּים לְצְרִיכָה, וְכֵן יִשְׁכְּחוּ - יִשְׁכְּחוּ בְּכָל הַחַיִּים. וְכֵן מְלִיחָה מְלִיחָה וְכֵן מְלִיחָה, אֲמַלְלָה גוֹרָה גוֹרָה לְעִיִּיחֵינוּ אֲשֶׁר-הוּא לְתִרּוּם הַחַיִּים.

אֲדִי-כָּאֵם דְּקוּדֻקָּה. שֶׁהִרִי הַשְּׂכָרִים זָרִים כְּמוֹ-שֶׁנִּתְּבָא, אֵינִי עֲרוּם בְּכָל הַחַיִּים הַפְּשׁוּם דְּסֶדֶד-מְלִיחָה, אֲמַלְלָה בְּתִקּוּם הַחַיִּים אֲמַלְלָה, שֶׁכְּחֵק הַחַיִּים יוֹסִיחֵנוּ מִסְפִּירֵנוּ מִסְפִּירֵנוּ בְּרִשְׁתֵּינוּ, וְכֵן עֲלֵנוּ אֲמַלְלָה כְּכֵן קְבִילָה. וְכֵן, "בְּכֵן עִם-הַחַיִּים" הִיא חֵק הַחַיִּים שֶׁשָּׁרֵה בְּיָסוּד, אֲמַלְלָה קְבִילָה הַבְּטוּחָה תְּלוּיָה גַּם-בְּגוֹבֵה וְכֵן; "תּוֹדֵה שְׂקוּם הַחַיִּים" נִמְלִיחָה לְתִפְּחָה, אֲמַלְלָה אֵינִי עוֹסֵק דָּת בְּכֵן קְדָמָה סֶדֶד וְגוֹבֵה; "מְשַׁכְּלֵנוּ" מְשַׁכְּלֵנוּ אֲמַלְלָה

צָרָה לְטִפּוֹת תְּרִיחוֹת שֶׁבָּה פְּגִיעַת הַסֵּבֶב וְגִלּוֹת הַמַּאֲכָלִים הַפְּנִימִיִּים
נֶעֱרָרִים לְכַבּוֹת וְנִסְמָא לְנִשְׁמֵי רִכִּימוֹת וְשְׁלִימוֹת. רִקְ-זוֹת הַטְּכְנִיקוֹת
שֶׁל-”מְרִסָּב פְּנִימִי מִשְׁפָּחָ” כִּסּוֹת לְרַפּוֹת וְנִסְמָא לְשַׁעֲוִיד.

הַסֵּבֶב הַשְּׁלִימִי, ”סֵבֶב כָּל עֵצִים”, מְגַבֵּה שְׁרִיטוֹת בְּחֶכְמָה, שֶׁבְּחִסְדּוֹ
נִתְּנָה סֶסֶת כִּ”סֵּבֶב מִ”ה”, סֵבֶב הַתְּמַסֵּס וְהַבְּטוּחַ לְפָנֵי הָאֱלֹהִים. אֲדִי-הַחֶכְמָה
כְּאִוֶּם יְכוּסֵה לְסֵבֶב גַּם-בְּכִסּוֹת גַּם-שְׁלֵגָאָה; וְרִיטוֹת וְנִסְמָא בְּהַסְטוֹרֵה שֶׁל-
הַסֵּבֶב כָּל הָאֲנוֹסִים, שְׁמוֹתֵיהֶם גְּדוֹלִים שְׁמוֹתֵיהֶם לְאֲכֹרִיּוֹת. כִּסּוֹת שֶׁתְּהִי הָאֲנוֹשׁוֹת
כִּסּוֹת לְסֵבֶב שֶׁבְּעֵצִים מְבִיטִים אִי-נִסְמָא לְשִׁטְטוֹת אֶת-הָאֱלֹהִים, צָרָה תְּקוּיָה
מִסֵּבֶב בְּמִסְמָוֹת סֵבֶב וְנִסְמָא. סֵבֶב דְּקָדֵךְ הוּא הַתְּמַסֵּס בְּעֵבֹת הָאֱלֹהִים
וְנִסְמָא בְּעֵבֹת הָעֵצִים, וְנִסְמָא הוּא הַכְּנֵסֵה, הַנְּכֹנֵס לְהוֹת בְּטוֹת וְלַעֲדוֹת קִסּוֹת
מִן-הָרִעִיּוֹן. וְנִסְמָא דוֹסֵס מִשְׁפָּחָה מְהַפֵּכֶת חֲנוּכִיִּים: שִׁיחֵד וְהַחֲבָרוֹת לְפָנֵי אֶת-הַפְּקֻחוֹת
לְעֵצִים, וְנִתְּנָה לְכִסּוֹת אֶת-מִסְמָוֵת שְׁמֵכֵיהֶם עֵצִים לְאֱלֹהִים, שְׁחוֹסֵס בּוֹ כְּשֶׁמְרִיטִים
לֹא שִׁטְטוֹת, שְׁמֵסֵס לְכִסּוֹת אֶת-הַמַּצִּיאוֹת לְרִצּוֹ. וְכִלְשׁוֹת הַרְמֵבִים, סֵבֶב הוּא מְסַאֲכֵת
כְּבוֹסֵס הַסֵּבֶב בְּעֵנִיִּים הַכְּסוֹד וְהַסֵּס, עַד-שֶׁתְּהִי הָעֵצִים הַסֵּבֶב לְסֵבֶב שִׁטְטוֹת.
רִקְ-כְּשִׁיטְטוֹת הַבְּרִיִּים עֵצִים אֶת-מִסְמָוֵת הָעֵצִים, יוֹכֵס לְשִׁטְטוֹת בְּאֲמוֹנָתוֹ אֶת-
הַתְּכוּסֵס הַסֵּבֶב אֶת-בְּדַעֲוֹת וְכִמּוֹתֵיהֶם שִׁיבְרָה.

הַסֵּבֶב הַרְבִּיִּי, ”סֵבֶב סִימְפּוֹסִי”, כִּסּוֹת נִתְּנָה שְׁקוּשׁוֹת בְּמִלְסֵס - סֵבֶב
הַקְּבָה וְהַשְּׁמֵסֵס, לְסֵבֶב לְמַה-שְּׁלֵמֵה מְסִיבָה. כִּסּוֹת שֶׁתְּהִי הַסֵּבֶב
צְבִילִיזָצִיָּה כִּסּוֹת לְחֶכְמָה כִּסּוֹת, צָרָה תְּקוּיָה בְּמִלְסֵס שֶׁסֵּס: שִׁיגֵסֵס
הַמְּנִסְסִים סֵבֶב אֶת-כְּשִׁיטְטוֹת אֶת-כְּמִשְׁשׁוֹת, שֶׁתְּהִי הַדְּבוּסֵס מְסִיבָה
וְחֵנֶסֵס, שִׁמְצָסֵס לְדִסְסִים וְלֹא-לְסִימְפּוֹסִי הַסֵּס. שֶׁהִרִי מְלִסֵּס שֶׁבְּסֵבֶב שֶׁהִיא
הַסֵּס פֶּן-שָׁבוּ מִשְׁתִּיטְטוֹת הָאֱלֹהִים בְּהַשְּׁפָעָה וְכִדְבוּרִיו. וְאִם-יְכוּסֵס מִשְׁסִימֵס וְתִרְבֵּהוֹת
לְרִאִיוֹת אֶת-הַחֲסִרֵּס-וֹל - בִּינְשִׁיטְטוֹת מְעַרְסוֹתֵיהֶם, סֵבֶב מְעוֹסִים, סֵבֶב
דוֹרוֹת הָעֵתִים - כְּחוֹסֵס גְּסוֹס, וְגַם-אִם-תִּתְּנֵה חֶכְמָה הַשּׁוֹסֵס אֶת-שִׁיטְטוֹת
שֶׁל-הַסֵּס, יִשְׁתְּמָשׁוּ-הַסֵּס לְכִסּוֹת אֶת-הַסִּימְפּוֹסִי לְסֵבֶב הָאֱלֹהִים וְנִסְמָא לְרִצּוֹ
הַבּוֹרָא. וְהַעֲבֹדֵס כְּאִסֵּס הִיא לְטִסְסוֹת בּוֹשֶׁת-פְּסִימֵס בְּקָדֵךְ - הַהֲרָגָה הַמְּעַסֵּס
אֶת-הָאֱלֹהִים מְלַנְסֵס אֶת-מִסְמָוֵת שְׁאִי-נִסְמָא לְעֵנִים לֹא. וְנִסְמָא גַם-כִּדְבָרֵי הַרְמֵבִים

בְּרֵךְ הָאֱמֶצֶעִי בְּעֵנֵי הַיָּמִים הַתְּאֵסָה וְהַקְנָסָה, לְבָרֵךְ בְּ"דֵי" מִדְּרֹשָׁה" וְיִסְמְךָ
בְּהַפְקָם מִתְּאֵסָה. בָּאוּ אֲוִיִּם הַיָּמִים, "כְּעֵסָה סִימְפּוֹסִי" יִתְקַלְל לְכַהֲנֵה הַיָּמִים
וְיִסְמְךָ כְּכֹסֶם שֶׁלְטוֹן.

הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים, "אֲנִיגְרָסָה רִסְסָה", כְּגִלּוֹס גְּבוּסָה הַמֵּת הַיָּמִים בְּסֶד,
דּוֹסָה שֶׁמִּן הָאֲנֹשׁוֹס תְּקוּס מִן הַיָּמִים בְּגִבּוּסָה בְּפִנְיָמִיוסָה – הַתְּגָבָה מִתְּעַצָּס,
מִשְׁתַּעַת עֲצָסָה, הַיָּמִים לֵת לֹסָה רִסְסָה "לְעֲצָמוֹ. וְיִתְקַלְל הַרְמָבָה"סָה
שֶׁהַיָּמִים עֵס וְהַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
לְהַטְוִס עֲצָסָה וְהַיָּמִים הַיָּמִים; וְכַעֲנָסָה הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
מִפְקִיסָה מִן הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
אֲצָסָה אִיסָה "צָרִיסָה לְלֹא"צָסָה. וְעַל־הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
רִסְסָה כִּיִּסָה בְּשִׁסָה, אֲסָסָה כְּתִנּוּסָה הַיָּמִים הַיָּמִים: לְפָסָה מְמָלֹאסָה, לְקָסָה
עֲצָסָה גְבוּסָה, לְשִׁסָה בְּ"דֵי"ת". וְכַמִּשְׁפָּסָה וְכַבְּסָה יִסְמְךָ פָּר וְכַכְּסָה, צָסָה
לְשִׁסָה אֶת־הַפְּשִׁיטוּס וְהַנְּדִיבּוּס וְהַנּוּס הַיָּמִים הַיָּמִים מֵאֶת־הַרְכָּסָה. וְכַשֶּׁתְּקָסָה הַגְּבוּסָה
כָּה, כְּלִי־הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
הַיָּמִים "וְרִיִּסָה אֶת־גְּבוּסָה" יִתְעַצָּב הַיָּמִים מֵעֲצָסָה בְּגִבּוּסָה פְּנִימָסָה, כְּהַשְׁתְּקָפּוּס
הַגְּבוּסָה שֶׁקָּבָה וְעַל־הַיָּמִים יוֹצְרֵהֶם.

הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים, "חֲסָסָה מִשְׁתַּת־הַיָּמִים", מִפְּסָה אוֹסָה בְּפִסָה וּשֶׁלְּצָח וְיִסְמְךָ,
שֶׁסָה הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
חֲסָסָה. כְּסָה לְהַשְׁתַּת־הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
צָסָה הַיָּמִים לְלֹסָה גַּם־לְהַלְסָה עַל־הַיָּמִים הַיָּמִים וְגַם־לְהַשְׁתַּת־הַיָּמִים לְפָסָה נֹתֵן־הַיָּמִים
סָסָה לְבָסָה יִסְמְךָ לְכַבּוּסָה הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
"וְהִיִּסָה כְּאִלִּיסָה" בְּצוּסָה הַיָּמִים הַיָּמִים. וְיִסְמְךָ לְבָסָה יִסְמְךָ לְפָסָה וְלְהַנְסָה.
הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים הַיָּמִים
מִמָּסָה לְהַפְּסִיסָה אֶת־הָאֲסָה לְרָכּוּסָה, מִלִּסָה אֶת־הַגְּבוּסָה בְּסָה לְבָסָה
אֶת־הַיָּמִים, שֶׁמִּסָה בְּלִדִיסָה כְּנִשְׁסָה עַם־שְׁלִיחָה עֲצָמִיוסָה וְיִסְמְךָ כְּהַמְשָׁסָה
לְרָצוּסָה. וְדָבָה הַרְמָבָה"סָה בְּעֵנֵי הַיָּמִים וְכַכְּסָה וְכַכְּסָה הַיָּמִים הַיָּמִים
קֹשׁוּסָה וְכַכְּסָה וְכַכְּסָה, נְעִיסָה כָּסָה לְ"אֶת־הַיָּמִים" כְּלָסָה בְּרָפּוּסָה וְכַכְּסָה

החֲסִידִים. וְצִיָּה שֶׁהָעוֹסְקִים בְּחֻכֵּי הַסֵּה הַסֵּה אֶת וְהַחֲבָּאִים כְּסִימָה יָמֵי שֶׁהָחִיִּים
פָּקְדוֹן וְסִימָה אֶת כֻּסֵּי. רִקְבֵּי כְּסִימָה תְּהִי הַחֲבָּאִים הַמְּדִינָה
עִם-שֵׁם הַחֲסִידִים לְבָרֵךְ הַסֵּה וְסִימָה לְמַכְשׁוֹל.

הַסֵּה הַשְּׂבִיִּים, "בְּרִי הַסֵּה שֶׁל־עוֹלָם יָמֵי" ו"יָמֵי עוֹלָם הַסֵּה" בְּשֵׁם "שֵׁת וְכִבְרִי הַסֵּה" -
מִגִּבּוֹר הַסֵּה אֶת-הַסֵּה בְּתוֹךְ הַסֵּה בְּמִסְתָּה הַסֵּה עֲצָה הַסֵּה - הַסֵּה הָרִאשׁוֹן הַסֵּה
לְמִסְתָּה. שֶׁהָרִי בְּרִיאַת עוֹלָם הַסֵּה חֲנִיָּה הַסֵּה הִיא מִעַם הַסֵּה נְתִיב הַסֵּה בְּתַכְלִיט - מִכְּנִיָּה הַסֵּה
אֶת-הָאֶחָד לְתוֹךְ מִצִּיּוֹת שֶׁעוֹלָם הַסֵּה הָאֶחָד הַסֵּה. וְאִם-הַסֵּה קִטְנוֹתֵי, נִדְּרָה מְרִצּוֹ
לְהַצִּטֵּס אֶת-הַסֵּה אוֹלֵה-הַסֵּה, יִהְיֶה הַסֵּה עוֹלָם הַסֵּה הַסֵּה לְמַלְכֵי-תוֹךְ הַסֵּה, לְמַגִּדֵי-עֲצָה וְשֵׁל-
הַסֵּה הַסֵּה בְּלִבּוֹ הַסֵּה יָמֵי דְקִים. אֲמָר לְסֵד מִתְקֵן הַסֵּה נִסְתָּה כְּסִימָה לְהַעֲסִיד חֲסִיד הַסֵּה
הַסֵּה הַסֵּה, לְגִלּוֹת אֶת-הַסֵּה הַסֵּה וְסִימָה אֶת-הַסֵּה הַסֵּה. וְסִימָה דוֹם שֶׁשִּׁתְּרָה וְיַחֲדִי
וְחִבְרוֹ לְאֶהָ הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה אֶת-עֲצָמֵי הַסֵּה שֶׁל־הַסֵּה הַסֵּה, הַסֵּה הַסֵּה נֶת בְּכִלְמֵי מִנִּיפּוֹלֵץ הַסֵּה
אֶפְלוֹל-הַסֵּה הַסֵּה "מִשְׁתָּה וְכִי הַסֵּה". וְכִי הַסֵּה הַסֵּה, הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה, הַסֵּה
הַסֵּה הַסֵּה לְדִבּוֹ, הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
וְעַתָּה הַסֵּה. וְכִי הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה, הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
תִּשְׁתָּה הַסֵּה שֶׁל־הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה, לְהַפְּרֵת הַסֵּה הַסֵּה, לְהַפְּרֵת הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
וְסִימָה לְבָרֵךְ הַסֵּה מֵאֲחֵרֵי הַסֵּה.

וּמִכֵּל-הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
אוֹלֵ" הַסֵּה הַסֵּה (שֶׁל־הַסֵּה הַסֵּה) הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
נֶעֱצָה וְ"שׁוֹמֵם הַסֵּה הַסֵּה"; אִי הַסֵּה מִנִּי הַסֵּה לְשֶׁחַ הַסֵּה יוֹרֵד הַסֵּה מִמֶּה-שִׁיּוֹךְ הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
שֶׁל־הַסֵּה הַסֵּה לְשֵׁת. וְהַסֵּה הַסֵּה שֶׁל־הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
הַסֵּה הַסֵּה וְשֶׁל־מִעַר הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה, עַל-הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה וְכִי הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
בְּ"הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה.

וְסִימָה גַם-מִכְּסֵד אֶת-תְּנִינֵי הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה - שֶׁכֵּל-גִּלּוֹת צִיָּה לְשֶׁחַ אֶת-הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה,
אֶת-הַסֵּה הַסֵּה, אֶת-הַסֵּה הַסֵּה וְאֶת-הַסֵּה הַסֵּה. וְסִימָה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
אֲמָר אֶת-הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
מִלְּפִי הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
בְּגִבּוֹ הַסֵּה. וְכִי הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה
וְכִי הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה הַסֵּה.

וְיִשְׂרָאֵל אֵת הָאֱלֹהִים הַנִּשְׁתַּחֲוִי וְעָלְתָה עָלָיו הָאֲנִשׁוּת. שְׁאֵל בִּן הַשָּׂאָה
עוֹלָם אִם-יִשְׁאָל אֶת הַשֶּׁבַע, שֶׁהֵרִי בְּחֶדְדֵי הַתְּרַשְׁלֵאבְרָק וּסְכָר־נִטְעָה נִקְדָּה.
אֲשֶׁר הָשָׂאֵל יִשְׂרָאֵל: מִי־נִהְיָה הַנִּשְׁתַּחֲוִי נִשְׁתַּחֲוִי אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים נִשְׁתַּחֲוִי וְהָלֹאֵם יִנֹּס
וְהָלֹאֵם יִנֹּס וְכָל־כָּל־יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה וְכָל־כָּרֶכֶם יִסֵּם לְסֹד-גְבוּרָה-תַּפְּרוּחַ-רֶת-צָח-וֹד-
יִסֵּם-וֹד-מִלֵּט בְּקִדְשָׁתָם, עַד־שֶׁהֵרִי הַנִּשְׁתַּחֲוִי תוֹסֵף צִדִּים יִסֵּם וְנִפְלִים?
וְלִי הַפִּי הַנִּשְׁתַּחֲוִי עָלְתָה הַמֶּאֱרוֹר: מַעְבֹּד פְּנִימִי שֶׁל־הֵי־יָד אֶל־הַגִּדִּים וְהַבְּרִיּוֹת
שֶׁל־הַצְּבִילִיּוֹצָה, שֶׁבִּלְאֻלָּה גַם־לִבִּי מְזַכֵּכִי אִי־יָכוֹל לִשְׁפֹּר אֶת־הָעוֹלָם
מִמֶּשֶׁל כִּסְיוֹתָיו עֲצָמוֹ.

יח

אִי־יָכוֹל, נִכְסֵי כָל־דָּאֵס־אִי נִתְּבָר גְּעוּנָה לְעִי בְּעֵנִי וְכֹפֵה הַמִּשְׁפָּטִים,
בְּלִיבִי נִשְׁתַּחֲוִי אֶת הַשָּׂאָה הַנִּשְׁתַּחֲוִי מִסֹּד.
יִשְׂרָאֵל יִשְׁתַּחֲוִי מִרְבֵּעַ מִרְבֵּעַ, אֲזִי אֶת־אִי בְּמִקְוֵמוֹ וּוּ סִי־יִנֵּעַ דָּא יִחִי־יִסֵּם פּוֹנֵמֶת מִסֹּד,
אִי־יָכוֹל דִּי צִוְרוֹת הַחֲסִידִים הַסְּבִיבִים - דִּי הַחֲסִידִים, דִּי מַעְרָם מִשְׁפָּט, אִי־יָכוֹל דִּי הַרְגָּם
הַתְּרַבּוּס - וִינֵעַ אִי־יָכוֹל מִתְּקִים כְּכִסֵּם לְקֶדֶת הַשָּׂאָה, קָעַן אֶת־דֶּעַר הַפֶּעַ
הִי־יָכוֹל אִי־יָכוֹל מִתְּנִי־יָכוֹל לְהוֹסִיד עוֹנִים. אִי־יָכוֹל כָּל־אִי־יָכוֹל גְּסוֹל, אִי־יָכוֹל מַעְרָם וְאִי־יָכוֹל
מִשְׁלֵמָה נֶאֱרָא אִי־יָכוֹל מִסֹּד, קָעַן לְהַעֲרִיב לְנִפְיִים הַחֲסִידִים, נִשְׁתַּחֲוִי
כְּכִסֵּם נֶאֱרָא פּוֹנֵמֶת. אִי־יָכוֹל אִי־יָכוֹל עַס עֲצָמֵה עֲכָס, כֶּשֶׁהֵרִי יִסֵּם רִקְהֵת־יָלֹ
לְנִפְיִים אִי־יָכוֹל אִי־יָכוֹל גְּסוֹל, עַל־אִי־יָכוֹל כְּכִסֵּם וְכִסֵּם אִי־יָכוֹל דִּי צִיֵּי וּוּ עֲמִי־יָכוֹל
יִסֵּם כְּכִסֵּם בְּגִלְתָּם אִי־יָכוֹל זִיעַר עֲשִׂי־יָכוֹל.

אִי־יָכוֹל פּוֹנֵמֶת מִכֵּס, אִי־יָכוֹל תְּסוֹל הַנִּדְּשׁ דֹּרֶךְ דִּי יִרִי־יָכוֹל הַשָּׂאָה קָעַן נִשְׁתַּחֲוִי
בְּהִתְגָּס לְיִי אִי־יָכוֹל פְּנִימִי־יָכוֹל הַחֲסִידִים מִדְּאֶרֶךְ זָאֵל יִיֵּן אִי־יָכוֹל אֶת־עֲצָמֵה מְכִסֵּם
הַחֲסִידִים הַצְּבִירִים. אִי־יָכוֹל זָאֵל יִיֵּן דִּי כְּלִי־יָכוֹל נִשְׁתַּחֲוִי נֶאֱרָא פְּרִטִּים, נֶאֱרָא אֶת־דְּעַר־יָכוֹל
צְבִירִים; נִשְׁתַּחֲוִי נֶאֱרָא אִי־יָכוֹל בְּכִי־יָכוֹל פֶּשֶׁשׁ, נֶאֱרָא אֶת־דְּעַר־יָכוֹל אִי־יָכוֹל בְּכִי־יָכוֹל. אִי־יָכוֹל
אִי־יָכוֹל דְּעַר עֲנִי־יָכוֹל פּוֹן "גִּדִּים יִסֵּם נִגְדֵּעֲנִים".

אִי־יָכוֹל פֶּאֶרֶשְׁטִין דָּאס, מִדְּאֶרֶךְ פְּרִיעַר מִתְּקִים יִיֵּן אִי־יָכוֹל הַחֲסִידִים עֲצָמֵה אִי־יָכוֹל
שְׁמִי־יָכוֹל הַחֲסִידִים. דִּי־יָכוֹל רְבִירִים וְכִרֹּנִים לְבָרִים: "עֲצָמֵה לְתוֹסֵה". אִי־יָכוֹל
לְכָאֵה אִי־יָכוֹל דָּאס אִי־יָכוֹל פֶּלֶס: אִי־יָכוֹל דִּי מַצֵּה עֲצָמֵה אִי־יָכוֹל רְצוֹ הַעֲלִי־יָכוֹל, פֶּאֶרֶשְׁטִין

און אַפֿאַז די מַסְגָּוֹת לֹא זיינען נָשֵׁט תּוֹסֶסֶס און זיי זיינען פֿול מיט סְתִירוֹת און פּוֹלִיטִיע־אַינְטֶרֶסן, איז דעם־אַד־וֹדעם זיינען זיי אַ חֲשׁוֹנִים שְׂעֵר פּוֹד פּוֹד־פּוֹד־פּוֹד יבִּן־דַּעַם פִּנְיִמִי־הֶכֶּחֶס: אַז מִדְּאָרְף זאָל זײַן אַ גבּוּרִים וואָס סױס־סױס־כֶּת דַּעַם סױס־סױס; אַז עֶצֶם מַעֲסֵס־הַגְּלוּיִים און הַפְּתוּיִים דאַרף זיך מַעֲסֵס־וֹד זײַן אין אַ מַסְס־סױס פון אַחֲרִים סױס־סױס צבּוּרִים. זיי נױזן, אַז אַפֿאַז די אַס־סױס איז דאָ אַ הַתְּעוֹרֶה וֹת פון אַ סױס־סױס צבּוּרִים – אַ מַשְׁס־פֶּת־הַרְגָּס־סױס אַז "מִיר אַלס צבּוּר" דאַרפֿן באַשליסן וואָס סױועט געטאָן ווערן, און נָשֵׁט לאָזן דאָס נאָר צו דער סְקִרְנָה אָדער דער פֶּרְטִיש־שְׂאִי־סױס פון־דַּעַם יִסִּיד.

נאָר דעם־אַד־וֹדעם, אין עֲנִים־סױס די יִרִיד־סױס הַשְּׁנִים־סױס, איז נָשֵׁט גענוג אַזאַ סױס־סױס צבּוּרִים אַלס אַ רַחֲמִים־סױס; נאָר זי גוֹס־סױס דאַרף זײַן אַ כְּלִי־קִדְשָׁה. סױס־סױס צבּוּרִים, אין לשוֹן־סױס הַחֲסִים־וֹת, מײַנט אַ הַתְּכַנֵּן וֹת פון רַחֲמִים־סױס דַּעֲסֵס־וֹת און לִב־סױס אַרום אַ עֲלִינְעֶר אַס־סױס הַעֲכֵר פֿון וואָס אַ יִסִּיד־אײַנער קען טראָגן. און דאָס איז נָשֵׁט סְתֵם דַּעֲסֵס־סױס רַחֲמִים־סױס, נאָר שְׂכִים־סױס וואָס שׁוֹס־סױס בִּינִים־סױס ווען "שְׂסִים־סױס אַז שְׁלֵשׁ־סױס זיצן און עוסק זיינען אין דְּבָרִים־סױס תּוֹרָה". און אין דַּעַם הַקָּשׁ־סױס פון די שְׂבָב־סױס זָרִים־סױס, מײַנט סױס־סױס צבּוּרִים אַז די קְרִיטֶרִים־סױס, לויט וועלכע אַ צבִּיל־זַץ־סױס וואָנט חֲדוּס־סױס, זיי אַלײַן זיינען מִשְׁשׁ־סױס מיט חֲסִים־סױס, חֲסִים־וֹת, אַזאַס־סױס און רַחֲמִים־סױס, ווי די תּוֹסֶסֶס־סױס גוֹס־סױס גִּדְרִט־זײַ.

און דאָס מוֹסֶסֶס, אַז אין יעדן אָרט: וווּ סױס־יבֵּט אַן זיך צו מַתְּגַבֵּשׁ זײַן אַ נײַע חֶכֶם־סױס – אין לאַבאָראַטוֹרִיעַס, אין קיבּוּס־סױס מְהַנְדִּים־סױס, אין מוֹעֲצֵי־מִדִּינִים־סױס – דאַרף זאָלן זײַן אַפֿ־דאַרטן בִּסְסִים־סױס דִּינִים־סױס און קבּוּעָה־אַסִּים־וֹת, וואָס זײַערע מַפְסֵס־שֶׁת־עבּוּס־סױס איז צו פֶּרַעגן: וואָסערע גִּדְרִים־סױס דאַרפֿן דאָ זײַן? וואָס זיינען די קִסְסִים־סױס "עֲד־כּאָן וַסֶּסֶס אַ יוֹסֶסֶס־ר" וואָס וועלן שוּמֶסֶס־סױס דַּעַם אור פון־דַּעַם צו הוֹסֶסֶס־סױס יִסִּיד עֲנִים־סױס?

און מ'קען זיך צײַכענען בְּדִרְדֵּר־מֶסֶסֶס, זיבֵּן בְּתִידִים־סױס כָּלֶל־סױס־סױס אין עוֹסֶסֶס־סױס – מוֹעֲסֵס־וֹת וואָס זיינען נָשֵׁט פון־שְׁלִסֶסֶס־סױס נאָר פון שְׂמִים־סױס – יעדע אײַנע קעגן־איבער אײַן סױס־רַע, און זיי זאָלן זײַן מְרַכֶּסֶס־סױס פון־די וואָס אױף־זײַ ליגט די אַחֲרִים־סױס אין יענעם תַּחֲסִים־סױס: חֶכֶם־סױס תּוֹסֶסֶס־סױס, בַּעֲסֵס־סױס הַמְּלֵא־סױס, נְצִים־סױס די קֶהֱסֵס־וֹת הַנִּפְגָּס־וֹת, און די קוֹסֶס־וֹת פון די חֲלֹן־סױס־סױס וואָס אַד־דַּעַם וואָלט מען זיי גִּדְרֶסֶס־סױס. און זײַער מַנְדֶּס־סױס זאָל נָשֵׁט זײַן צו הַאֲצִים־סױס די חֲדוּס־סױס־סױס, נאָר צו וַסֶּסֶס־סױס זײַערע קֶצֶס־סױס און צורה, צו שרײַבן גִּזִּים־וֹת און תְּקִנּוּס־סױס אין עֲנִים־סױס־סױס מֶרֶסֶס־בְּרִים־סױס, אין שְׂקוּס־סױס תּוֹדֶסֶס־סױס, אין חֶכֶם־סױס עֲנִים־סױס־סױס און אַזוי ווײַטער.

און מַבֶּסֶסֶס אַז די מוֹעֲסֵס־וֹת לֹא וועלן זיך פִּירן, אין לשוֹן־סױס הֶלֶסֶסֶס־סױס, בִּסְסִים־סױס אַ סְנֶה־סױס־סױס פֶּאָר יעדע חֶכֶם־סױס: אַז זיי זאָלן האָבן סױס־סױס צו אָסֶסֶס־סױס זאָכן וואָס מַצִּד־עֶצֶם־סױס זיינען זיי נטוֹס־סױס צבִּים־סױס, און אַפֿ־סױס־סױס מוֹעִים־סױס, ווען די סְבִיבִי־פֶּלִים זיינען נאָר נָשֵׁט הַכָּשׁ־סױס. און זיי זאָלן זאָגן: "אין דַּעַם דוֹר,

פֿלױס און פֿלונג װײַנען אויף־אונדז אָסװײַס, אָפֿֿאַ אין אַ אַנדערן דױר קען זײַן אַז זײ וועלן זײַן
מֶתװײַס, ווען דײַ מװײַס און דײַ מַעַר װײַס אױספֿאַן. און זײערע סמכװײַס זאָל נאָשט
שטײן נאָר אויף פּױלײַטע־ח, נאָר אויף־דעם חװײַס אַז אַזאַ גבױך, ווערט אַלײן פֿאַרלױרן דער
מעגלעכקײט פון קדװײַס דײַ חװײַס חװײַס.

און מ'קען טענה'נען: דאך וועט דאס אלץ מ'קען זיין ע'צ'ן די צירט'ן וואס זיי זענען וואס מ'דארף
 כ'די זאלן זיך אנטפלעקן די ח'מ'ן וואס זיי זענען און אויב מ'וועט אפ'שטעלן אזא סך ג'ד'ים, וועט מען דאך בל'יבן
 אל'ע-מאל אין ק'טנ'ן וואס זיי זענען וואס זיי זענען?

[illegible]

און פון-דעם נמ'ן אַ נאַך אַ נאָרמאַלן עקספּערט: אַז אין אַ וועלט וואָס גרייט זיך צו די ירידיקן
השגות, איז שוין קיין אַרט מער נישט פֿאַר אַ הפּרך'דיקן צווישן "מחקר ופתוח" און צווישן זכיון פון דעם
חוקר אליין. דען אין דעם סדר הנושאַס עקספּערטן, זיינען מיר געווינט צו מיינען אַז "וועדאות אַתרים"
זיינען אַ חיצוני-שכ'ן, וואָס מ'הענגט אָן אויף אַ פּרויעקט וואָס אין זיך אליין איז נטול-צב'ן, א, וואָס
מג'ילן און סוף און צען. דער לאבאַראַטאָריע לויפט נאָך זיין סקרנות; און שפעטער קומט אַן אנדער
מערכת און באשליסט ווי און צי צו אַנווענדן עס.

[illegible]

מְכַלֶּה־הַנֶּזֶק לְעֵינַי מוֹסֵר, אֲזַכְלֶה־הַדָּר וּוְאֵס מֶרֶהָבֵן פִּי טָנוּ – פֹּון זָרִיִּים, פֹּון
גִּדְּמִים, פֹּון שְׂמִיִּים הַנֶּעֱסִים אֹן פֹּון תְּשׁוּבָה תִּהְיֶינָה – אִיז נֶשֶׁת סִתָּם אֶת־פִּי צו דַּעַם אֶלְטָן
מוֹשָׁג פֹּון חֶסֶד, נֶאֱרָא אִיז אֶשְׁנוֹם מֵהוּיִם אִין זַיִן הַגִּדְּמִים אֶלִיִּין. דַּעַן אִים־נֶאֱרָא אֶלַע דִּי עֲנִיִּים־יִם
הַיִּסְטֵר לֹו וּועֵט אֶמְנֵשׁ נֶאֱרָא אֶלֶם מִשְׁקִיל זַיִן דִּי גִדְּמִים לֹוִית חֶסֶד הַשְּׁפָה־יִם, לֹוִית וִיפֹל חֶסֶד עֵר
קֶאֶן אַרױס־שִׁיקָן אִין וֹלֵט – דַּאֵן הָאֵט זִיךְ אִין עֶצֶם נֶשֶׁת גַּעֲבִיטֵן גַּאֲרִישֵׁט, נֶאֱרָא דִי פִי־יִם זַיִנְעֵן גַּעֲוֹאֲרֵן דִּי־יִם
אֹן עֲדִינִים מַעַר.

צִיִּיקֶה לְיִדֵּי צוֹצוֹרִיקִים־עֵן אֹן שְׂטִיִּין בִּי אֹנְדֹזֶער דַּעַת: וּוְאֵס הִיסֵט גִּבּוֹם־יִם אִין לִשׁוֹן־הַתּוֹהֵם אֹן
חֶסֶד־יִם?

הַיִּסְטֵר יִסְטֵר, אֲזַי אִין פְּשִׁיטוֹת־הַשְּׁפָה־יִם הִיסֵט גִּבּוֹם־יִם הַיִּסְטֵר־יִם, "חֶסֶד־יִם", "עֶצֶם־יִם". אֶלֶם
חֶסֶד־יִם לֹוִית שׁוֹיִן אַרְוִם־גַּעֲקֶערֵט דִּי חִיצוֹנִית־קִרְיָאָה. "אִי־יִם־יִם הוּא־יִם־יִם? הַכּוֹס־יִם אֶת־יִצְחָק־יִם". דִּי הַגִּדְּמִים פֹּון
גִּבּוֹם־יִם אִיז נֶשֶׁת דִּי יִסְטֵר צו פֶּעֶן־יִם אֶן מְנִי־יִם, נֶאֱרָא דַּעַר פְּנִימִי־יִם חֶסֶד צו אֶפְשֵׁט־עֵל, צו
מְנַעֵן, צו הַעֲרֵשֵׁן אוֹיֵף זִיךְ אֶלִיִּין לֹוִית רַצוֹן־יִם עֶלֶם־יִם. דַּעַר עֲמַע־דִּיגֶער גִּבּוֹם־יִם אִיז נֶשֶׁת יַעֲנַעַר וּוְאֵס פּוֹס־יִם
חֶסֶד־יִם, נֶאֱרָא יַעֲנַעַר וּוְאֵס בּוֹיט אֶחָד־יִם אִין זִיךְ אֶלִיִּין דַּאֲוֹקֶע אִין יַעֲנַעַר נֶקְדָּה, וּוּזַיִן טִבֵּעַ פֶּאֲדֶערֵט הַשְּׁפָה־יִם
אֹן הַתְּפִרְצוֹת.

אֹן דַּאֵס אִיז נֶשֶׁת סִתָּם אֶמֶס־וּוְאֶרֶט, נֶאֱרָא אֶסֶד־יִם־יִם אִין דַּעַם וּוְאֵס מְנַנֵט זִיךְ עֶצֶם־יִם "חֶסֶד־יִם". דַּעַן אִים־עֶצֶם־יִם
הַיִּסְטֵר־יִם אִיז שְׁלִי־יִם חֶסֶד אוֹיֵף זִיךְ אֶלִיִּין, דַּאֵן אִיז אֶלַע חִיצוֹנִי־יִם, וּוְאֵס גִּיט נֶשֶׁת בַּאֲגִלִּיט מִיט פְּנִימִית־יִם
גִּבּוֹם־יִם, אִין עֲמַע־יִם חֶסֶד־יִם. דַּאֵס אִיז אֶחָד־יִם וּוְאֵס צִיטֶערֵט אֹן צוֹקִרִימֵט זִיךְ, צוֹלִיב דַּעַם אֶעֱרָא קֶאֶן
נֶשֶׁת טָאָן אֲנִדֶּערֵשׁ.

אֹן דַּאֵס אִיז אוֹיֵךְ פְּנִימִיּוֹת־הַמַּאֲרָאֵר אִין עֲנִין דִּי עֲלִיּוֹנִים־מֶלֶךְ־יִם, וּוְאֵס מִזְאָגֵט אוֹיֵף זִי, אֲזַי זַיִן זַיִנְעֵן
"עֲמִי־יִם". מִרְוֹפֵט זַיִן עוֹמֶם־יִם צוֹלִיב דַּעַם, אֲזַי זַיִן שְׂטִיִּיעֵן אִין זַיִיעֶר אֶרֶט – זַיִן פֶּאֲלֵן נֶשֶׁת אֶרֶפֶף, זַיִן קוֹרֶם־יִם
נֶשֶׁת פֹּון זַיִיעֶר מַעֲמָד, אֹן זַיִן לֹוִיפֵן נֶשֶׁת צו אֶרֶטֵן וּוְאֵס גַּעֲהֶערֵן זַיִן נֶשֶׁת. זַיִיעֶר הוּיֶךְ־קֶאָמָה מִמַּאֲסֵט נֶשֶׁת לֹוִית וִיפֹל זַיִן
פֶּאֲרֵן אֲדַעַר וִיפֹל שְׂטֶארק קִלִּינֶגֶט זַיִיעֶר קוֹל, נֶאֱרָא לֹוִית זַיִיעֶר יְצִיבוֹת – לֹוִית דִּי מְחַלֵּט־הַשְּׁנֹאָה צוּוִישֵׁן זַיִיעֶר טִבֵּעַ אֹן דַּעַם
רַצוֹן־יִם מִשְׁחֶם־יִם זַיִן. אֶמֶלֶךְ־יִם וּוְאֵס וּוְאֵלֵט זִיךְ גַּעֲאִיִּלֵט צו פֶּאֲרַגֶּרֶס־עֵרֵן דִּי גִבּוֹל פֹּון זַיִן שְׁלִיחוֹת, וּוְאֵס וּוְאֵלֵט
גַּעֲבֶרֶעֱנֵט מַעַר וּוּזַיִן עֶר אִיז נֶצֶט־יִם חֶסֶד – וּועֵט נֶשֶׁת וּועֵרֵן אֶגֶרֶס־עֶרֶר, נֶאֱרָא עֶר וּועֵט אוֹיֶפֶה־עֵרֵן צו זַיִן אֶמֶלֶךְ־יִם, צוֹלִיב
דַּעַם אֲזַי עֶר הָאֵט אַרִיִּינֶגֶבֶרֶאכֵט "מִשְׁלֹו".

על־יִכְלֵהֶנּוּ לְעִיִּים וְעֵינֵי מֶרְעָן צוֹרִיקִימֶעַן צוֹסְפּוֹ הַפּוֹנֵדֵי יִרְדָּה
הָרָאשׁוֹ הַאֲרִינְקוֹן אִין אִיר נֶשֶׁט נֶאֶר לׁוִיט אִיר עֲרֻשְׁטֵן מֶעֶמֶם, נֶאֶר אֲנוּי ווי זי גִיט זיך אָפּצוּטאַן ווען זי
ווערט בַּאֲלׁוִיכטעט אִין אַר פֿוֹנֵדֵי יִרְדָּה הַשְּׁנִיָּה און פֿוֹנֵדֶעם נֶסֶם אִין דָּעם דוֹר הַשְּׁמִיִּים.

און צו דָּעם אִיזאָ דאָ אַ כָּלֵל גְּדוֹל אִין דְּרָכֵי הַתּוֹסֶס, בַּאֲקָנֶט פֿון דְּבָרֵי חַז"ל און אויסגעפֿירט בַּאֲרָכָה אִין חֲסִידוֹת, אַז
אַפִּילוֹ דֵּי מֶאֶרֶם יִסֵּם וואָס די תּוֹסֶס הַצִּיִּלֶט אָן אַלס חֲמוּסִים עֲזוֹנוֹת – זיי זיינען אִין זייער עֲמִיתָה פֿנִימִית
שְׁלֵבִים אִין אַ תְּהִלָּה הַכְּרָחִי, הַכֶּנֶּה צו אַ העכערן גִּלּוּי עֲלִיוֹן וואָס קאָן נֶשֶׁט זיין אַנדערש. און אַזוי אִיז יִסֵּם טָאָט עֲיִן־
הַסִּיִּים עֵת נֶשֶׁט נֶאֶר אַ נֶפִּי־הַפּוֹנֵדֵי גֵן־וְדָן, נֶאֶר תְּחִלַּת עֲבוֹדַת־הַבִּירּוֹסִים, אַרִינְטֵרִיט פֿון דער נֶפֶשׁ אִין
אַ וועלט וווּ טוֹב און רַע זיינען צוזאַמענגעמישט און מִדְּאָרְף זיי אָפּטִיילן דורך עֲמָל. און אַזוי יִסֵּם טָאָט הַמְּרַגְלִי־אִיז
נֶשֶׁט נֶאֶר אַ מֶסֶם אַרִינְצוּגִיין אִין אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, נֶאֶר אַ גִּלּוּי פֿון אַ טִיפֿן־חֲדָד פֿונעם גוֹף, אַ הַתְּנַגֵּם וֹת
אַרְאָפּלֶאזֶן קֶדֶם אִין אֶרֶץ אִין אֲדָמָה און עֲבוֹדָה; און דוֹקָא דורך דָּעם גִּלּוּי אִיז זיך אויפֿגעעפֿנט דֵּי מעגלעכקייט צו
אַ אַנדער דוֹר, דוֹר יְהוֹסֵעַ, אַרִינְצוּגִיין אִין לֶאֱנֵד מִיט אַ רואִיקע יִסֵּם עֵת, מִיט אַ וויסִיקִיט אַז דֵּי שְׂכִינָה ווִיל
דוֹקָא אִין דֵּי תַּחְתּוֹנִים.

און דאָס אִיז פֿיִי־וֶשׁ פֿון דָּעם מֶאֶרֶם־רֶם "מֶעֶם־הַאֲבֹסִים לְבָבִים־יִסֵּם" – נֶשֶׁט נֶאֶר אִין דָּעם זִין אַז
זייערע וועגן זיינען אַ דוֹגְמָא צו זיי גלִיכֶּן זיך צו זיי, נֶאֶר אויך, און אַ מֶאָל דוֹקָא, אַז אַפִּילוֹ זייערע טְעוּיֹת זיינען אַ סִימָן, אַ
עֲלִיזֶער שרִיפֿט אויף דער מְגִלָּה פֿון הַסְטוֹרִיָּה, וואָס ווִיזֵט דֵּי בָנִים וווּ דֵּי סְדָקִים זיינען באַשטימט זיך אָפּצוּדעקן, וווּ
מְנַשֵּׁס הָאָרֶץ אִיז באַשטימט זיך צו פֿאַרפֿאַלן, כִּדִּי אַז דער תַּקוּנָּה אִין דֵּי קוֹמֶעדיקע דוֹרוֹת זאָל זיין נאָכמער שלם.

און לׁוִיט דָּעם קָענֶן מֶר עֵתָה פֿאַרשטיין דֵּי יִרְדָּה הָרָאשׁוֹסִים – יענע הַתְּפִירָּה וֹת פֿון "בְּיִסֵּם הָאֱלֹקִים־אִיין
אִין וועלט פֿון "בְּנוֹסֶם הָאֱלֹקִים" פֿאַרן מֶסֶם־וֹל, דֵּי הוֹרָאָה פֿון מִתְּכֹת און תְּכֻשִׁיטִים און מֶקְרָא הַשְּׁסִיִּים – נֶשֶׁט
נֶאֶר אַ אִינצִיקוֹן חֶן־אִיירוע, נֶאֶר אַלס דער עֲרֻשְׁטֵר, קִינְדִּלִּיכער גִּלּוּי פֿון יענע חֲכָמָה־מְחֻלָּקוֹת אֱלִיין, וואָס
זייער סוּף אִיז צוֹרִיקצוֹקוֹמֶעַן אִין אַחֲרִית־הַיָּמִים אִין אַ מִתְּקוֹן־אוֹפֿן, אַלס זיבן זָרָעִים פֿון דֵּי יִרְדָּה הַשְּׁנִיָּה.

דֵּה־יִסֵּם דֵּי מַעֲשִׂיֹת־מְדַרְשִׁיֹּת וואָס רעדן וועגן יענע בְּרִיּוֹת וואָס "לִמְסִיִּים מֶסֶם אַכֶּת־מֶסֶם כֶּת,
עֲשִׂיִּים־כְּלִי־זִיִּים וְתִכְשִׁיִּים־יִסֵּם, וּמְחֻלָּקוֹסֶם הַכּוֹכָבִים־יִסֵּם" – ווען מ'לייענט זיי אִין פֿנִימִיּוֹת – דערציילן זיי
נֶשֶׁט אַזוי פֿיל וועגן אַ היסטאָרישער לימוד־תְּכֻנִּית, נֶאֶר וועגן דִּפְסִים: אַז כֶּח־הַמֶּר, און כֶּח־הַפִּי און
הַהִתְיַצְגוֹת, און כֶּח־קְרִיאַת־הַדְּפִסִּים אִין קאָסמאָס – זיינען אַלע אַרְאָפּגעקוֹמֶעַן אויף אַ מֶאָל ווי גאַנצע פֿרוכטן, און זיי
האַבן זיך גלִיכֶּן פֿאַרוואַנדלט אִין כְּלִי־שֶׁלֶם וְאִין פֶּתוּי.

מִן אַכְת־הַמֶּתֶּ וְאֵת אֵין יַעֲנֵם עֲרֻשְׁתָּן דֹּר אִזּו גַעוּעֵן דִּי גִסְעֵר און אַלִימַעֲר צוֹרָה פֿון דָּעם מַהֲלַךְ וואָס מֶר הָאָבן גַעֲרֻפֿן אַ בְּרִית מִיטן מִן. אַנשטאַט צו הָעֵרן דָּעם פֿאַנִימִים־נִיגֻן פֿון יַעֲדֻן גִּשְׁמִי־דְבָר און זיך מִשְׁתַּתָּף זיין מִיט אִים אִין פֿעֲלָה לויט זיין תְּכָלִית – אִזּו דִּי מִן אַכְת גַעוּעֵן פֿאַרִכְפֵּעַט אִין פֿייעֲר און בלוט אַרײַן אִין דִּי צוֹרוֹת וואָס דִּי נִפְּסִים הָאָבן גַעוּוֹאָלֶט – תְּרַבּוֹת און מִבְּצָרִים, שְׁלִשְׁלֹסֶס וְאֵת און עֲצִיבִים. דָּאס אִזּו דְּעֵר יִסּוּד־סִסְרַע אִין אַ סִסְרַע־הוֹמֶצֶב: אַ כֶּח עֲצוּם צו פֿאַרַעֲנַדֶּעֶרן סִסְרַע אַן יִסּוּד־הַקְּשָׁבָה, אַן צִנִּיבִים, אַן בְּרִית.

און אַזוי דִּי הוֹרָאָה פֿון תְּכָשִׁיטִים – קאַסמַעֲטִיק, תְּכָשִׁיטִים און אַלַע פֿאַנִי־הַשְׁטִח־אַמְנוֹת – אִזּו גַעוּעֵן דְּעֵר נִיצוּץ־נֶשֶׁט־מֶאָן פֿון יַעֲנַר חֲכָמָה וואָס אִין צוֹקֻנֶפֶט אִזּו באַשְׁטִימַט צו דִינַעֵן אַ שְׁקוּפָה תּוֹדָעָה און אַ גַעוּזֶנְטַע בְּרִיאָה שְׁל־עוֹלָמִים חֻתִּימִים – דִּי צוֹרָה פֿון בְּרִיאָה שְׁל־עוֹלָמִים. סִסְרַע אַלִיין אִזּו אַ הִיילִיקֶער דְּבָר, זיין שְׁרָשׁ אִזּו אִין תִּפְּסִים; נאָר ווען ער גִּיט זיך אַפְּצוּטֶאָן אִין כָּלִים וואָס הָאָבן נאָךְ נֶשֶׁט גַעלַעֲרַנֶט בּוֹשָׁה און פֿאַנִימִים־סִסְרַע – ווערט ער אַ אַמְנוֹת פֿון הַסְּתַרָּה און מִנִּיפּוֹלִצְיָה און נֶשֶׁט פֿון גִּלּוּי. אויך דאָ פֿאַלֶט אָר פֿון צוֹרָה אַראָפּ אַן אַ כָּלִי פֿון עֲמָת און ווערט גַעקַעֲרַט קַעגֵן זיין מִקּוֹר.

און סִסְרַע־הַכּוֹכָבִים, קִרְיַת־הָאֵלִים וְאֵת און הָעִיבִים, אִזּו דְּעֵר עֲרֻשְׁטֵער און צַעֲבֵר־אַכְעֲנַעֲר הֶבְהִיק פֿון אַ מַדְעִית־חֲכָמָה פֿון דִּפְסִים און צִיטִין, פֿון בִּינָה און מִלְכֶּת – דִּי הָאַרְגַּעשׁ אַז דִּי מַצִּיאוֹת אִזּו נֶשֶׁט צוֹפֵעֲלִיק, נאָר עס זינען אִין אִיר סִדְרִים און מִחְזוּרִים וואָס דְּעֵר מִנֶּשׁ קאַן זיך צוואַמַעֲנַפֿאַסן צו זיי. נאָר אִין דְּעֵר יִרְיָדָה הָרַאשׁוֹנָה אִזּו דִּי הָאַרְגַּעשׁ פֿאַרוואַנְדֶּלֶט גַעוּוֹאָרן אִין אַ חִיצוֹנִית־אַסְטֵר־אַלֶּאגִיע: נֶשֶׁט עֲנֻנָה פֿאַר דְּעֵר הַשְּׁנָחָה אֶלְקִית, נאָר אַ פֿרוּווּ צו הָעֲרֻשֵׁן און צו באַגִּירֶנֶדן – "כּוֹכָבִים סִסְרַע־נִי", "שְׁסִסְרַע־זו מִן סִסְרַע־ת" – ביז אַז דְּעֵר כֶּח אַלִיין פֿון סִסְרַע־עַת וואָס הָאָט גַעקַעֲנֶט זיין אַ כְּרִית־בְּרִית – אִזּו פֿאַרוואַנְדֶּלֶט גַעוּוֹאָרן אִין אַ מִכְנִיזִם פֿון תִּרְסִס־ל און גוֹרֶס־וֹת.

און אִין אַזאַ אופֿן זַעט מַעַן דָּאָרטן יַעֲדַע אִינַע פֿון זייערַע מִתְּנוֹת פֿון דִּי עִירִין – וואָס מֶר הָאָבן יַעֲצַט נאָכְגַעגאַנְגֵעֵן אִין זייערַע מִתְּקֻן־צוֹרָה אֶלֶס זִרְעִים אִין זיבן צוֹקֻנֶפֶטִיקַע תְּחוּמִים – אִין אַ גִּסְעֵר און צו־פֿרִיקֶער צוֹרָה, ווי אַ פֿרוּכֶט וואָס מִרִיסֶט אַראָפּ פֿונַעם בּוּים פֿאַר זיין צִיט און מִגִּיט זי אִין הַעֲנֵט וואָס הָאָבן נאָךְ נֶשֶׁט גַעלַעֲרַנֶט דָּעם שְׁמִינִי־כָּלֶל אַז מִגִּיט נֶשֶׁט קיין זאַךְ נאָר דַעמאַלֶט צו יַעֲנַם וואָס קאַן זי טאַקַע טֵרַאָגן.

און פֿון אַזאַ הַשְׁקָאָפֶה־פּוֹנֶקט שְׁטִיט דוֹר־הַמֶּ וְאֵל אִין פֿאַרַהֲעֶלְטַעֲנִישׁ צו דִּי דוֹרוֹת פֿון דִּי יִרְיָדָה הַשְּׁנִיָּה ווי דוֹר־הַמֶּ סִסְרַע־שְׁטִיט צו דִּי אַרִינֶטֶרַעֲטֵער אִין לֶאֱנַד: זיי זינען דְּעֵר עֲרֻשְׁטֵער באַגַעגַעֲנִישׁ מִיט אַן אָר גַרַעסֶער פֿון זייערַע כָּלִים, וואָס זיין שְׁבִירָה אַלִיין לֶאֱזַט אִיבַעֲר אַ קִלְאָרן שְׁטִייעֲר צו תִּקּוֹן. דִּי עֲרַד אַלִיין, פֿול מִיט חֶמֶס, ווערט אֶלֶס אַ שְׁבִיר־כָּלִי וואָס זינען בֵּרַאָכן שְׁרִיעֵן: "זַע, וואָס פֿאַסִירַט ווען כֶּח ווערט אַפֿגַעמַעסֶטן נאָר לויט 'ל' און נֶשֶׁט לויט 'רָשָׁא'."

תוֹסֶסֶה מְדַגִּי סֶסֶה: "וְהַסֶּסֶה הַסֶּסֶה בְּסֶסֶה שְׁסֶסֶה אִי סֶסֶה אֶכְל". און דאָס איז נשט סתם אַ אַסֶּסֶה צו מֶסֶסֶה אַז די שְׁכִינָה יֵרֵד מִתּוֹךְ דעם מִיט־אֶסֶסֶה, נאָר דאָס איז אַ לְמוּסֶסֶה אויף־עֶסֶסֶה מֶהוּסֶסֶה פֿון דעם כְּסֶסֶה וואָס איז יֵסֶסֶה צו לְשֶׁסֶה אֶסֶסֶה די אַסֶּסֶה הַעֲזִיָּסֶסֶה בְּיוֹסֶסֶה אָן שְׁכִינָה. כִּי־הַסֶּסֶה דער סֶסֶה איז קֶסֶסֶה און שְׁסֶסֶה, סֶסֶסֶה און אִי־סֶסֶה מֶסֶסֶה. כְּסֶסֶה קוֹסֶסֶה, כְּסֶסֶה הַגְּבֻסֶסֶה, כְּסֶסֶה גְבוּסֶסֶה אין איר גֶּסֶסֶה עֶסֶסֶה צוֹרָה. און אַף־עַל־פִּי־סֶסֶה, דוֹקֶסֶה אין דעם כְּסֶסֶה הַצִּיָּסֶסֶה און הַמְצָמֶסֶה הַסֶּסֶה שׁוֹסֶסֶה די שְׁסֶסֶה און אִי־סֶסֶה אַכְלָה. און עס איז נֶסֶסֶה אַז דער טַעֲסֶסֶה פֿאַרוואָס די שְׁכִינָה מִתְּגַסֶּסֶה אין סֶסֶסֶה איז "עֶסֶסֶה אָנכֶסֶה בְּצֶסֶה" – אַז די שְׁכִינָה מִתְּלַסֶּסֶה שֶׁתִּינֶסֶה אַ צוֹסֶסֶה שְׁפֶסֶה וַתִּינֶסֶה, און די שְׁמִי־סֶסֶה מִסֶּסֶה צו זײַן אַ מִנֶּסֶה אִיז מִפֶּסֶה אַז "וַיִּסֶּסֶה מֶסֶה פֶּסֶה יוֹ" און ער זאָגט "סֶסֶה אָנכֶסֶה", און שפּעטער "וַנִּחַנֶסֶה", בײַ די תּוֹסֶסֶה זאָגט אַ עֲדוּת אויף אים: "וְהַסֶּסֶה מִסֶּסֶה עֶסֶסֶה מִסֶּסֶה הָאֵדָם אַסֶּסֶה עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה".

און הִנֵּה, פֿון־אִיין זײַט איז דאָ דער אַסֶּסֶה הַעֲלִיָּסֶסֶה בְּיוֹסֶסֶה – לְהַסֶּסֶה מִלְּסֶסֶה ה', אַ הַתְּגַלּוּת פֿון יְהוָה יִשְׁסֶסֶה – און פֿון דער אַנדערער זײַט די כְּסֶסֶה הַשְּׁפֶסֶה בְּיוֹסֶסֶה: אַ סֶסֶה קוֹצִיָּסֶסֶה און אַ רוֹסֶסֶה פֶּשׁוּסֶסֶה וואָס ווײַסט פֿון זיך אַלײן צו זײַן לְסֶסֶה. און אַף־עַל־פִּי־סֶסֶה, דער חֲבוּסֶסֶה פֿון בײַדע צוזאַמען מוֹסֶסֶה יֵד נֶשֶׁט קײַן אַכִּיָּסֶסֶה און הַשְּׁחֶסֶה, נאָר די הַתְּחַסֶּסֶה הַגָּאָסֶסֶה: "כְּסֶסֶה רַסֶּסֶה אֶת־עַסֶּסֶה עֶסֶסֶה י". און דאָס איז שוין די צוֹסֶסֶה הַיְרִיָּסֶסֶה הַשְּׁנַסֶּסֶה אין איר אַרְכֵּעֲטִיָּסֶסֶה יִשׁוּן מֶסֶה: שְׁסֶסֶה און אַ כְּסֶסֶה פֿון אַדָּסֶסֶה צוזאַמען אָן שְׁרָפָה.

און עַל־סֶסֶה אַלע זאכן הִנֵּן סֶסֶה לְעִיָּסֶסֶה, יִשְׁלֹמֶסֶה אַז תְּכַסֶּסֶה הַיְרִיָּסֶסֶה הַשְּׁנַסֶּסֶה וואָס מֵר האָבן באַשריבן – די שְׁכֶסֶה זָרָסֶסֶה, דער שְׁמִיָּסֶסֶה הַנֶּעֱסֶסֶה, תְּשׁוּסֶסֶה הַעִיָּסֶסֶה, און די הַזְדַּכָּסֶסֶה פֿון די כְּסֶסֶה הַאֲנוּשָׁסֶסֶה און קְהֵלָת־סֶסֶה – אִיז, אַז גִּנְצַע צְבִילִיּוֹצָסֶסֶה הָאָסֶסֶה זאָל ווערן ווי אַ סֶסֶה בּוֹסֶסֶה און אִי־סֶסֶה אֶכְל. פִּירוּשׁ הַדָּסֶסֶה: אַז די גִּלּוּיָּסֶסֶה הַעֲזִיָּסֶסֶה בְּיוֹסֶסֶה פֿון חֶכְסֶסֶה און סֶסֶה זאָלן אַראָפּרעגן אין דעם סִפּוּסֶסֶה פֿון מְנַשׁ – כַּחוֹסֶסֶה וואָס די ערשטע דוּרוּסֶסֶה האָבן אַפִּילוּ נֶשֶׁט געקענט דַּמְּסֶסֶה – און אַף־עַל־פִּי־סֶסֶה זאָלן זײ נֶשֶׁט אויפֿעסן זײַערע נְשָׁאִי־סֶסֶה און נֶשֶׁט אַפּברענען דעם עוֹסֶסֶה. די סֶסֶה בלײַבט סֶסֶה, און דער סֶסֶה בלײַבט סֶסֶה, און אַף־עַל־פִּי־סֶסֶה שײַנט אין זײ אַרײַן אַ לְהַסֶּסֶה אֶלֶסֶה וַתִּתְּסֶסֶה יִדִּית.

און אַזאָ דְּפוּס־הַנְּהִגָה זעען מֵר ווידער אין סֶסֶה הַמְקֻסֶּסֶה. עס איז מִבְּאָסֶסֶה אַז ס׳זענען געווען שְׁסֶסֶה יִשׁוּסֶסֶה אויף־דעם מִן־סֶסֶה: אַ שְׁסֶסֶה מְלַמֵּעֶסֶה, שְׁסֶסֶה שְׁסֶסֶה וואָס איז אַראָפּגעקומען כְּדָמוּסֶסֶה אַרְסֶסֶה רוֹסֶסֶה, און אַ שְׁסֶסֶה מְלַמֵּעֶסֶה, אַ שְׁסֶסֶה אָנוּסֶסֶה יִת וואָס די כְּסֶסֶה זײַנען

נצטו געווארן זי אריינצוברענגען. און דער רמב"ם פֿון קדין, אז אַרְיִינצוברענגען אַלְשִׁיכִּים זאל אראפקומען, איז מכל־מִסְאָם אַ מַצָּה צו ברענגען אַ שפּוֹן פֿון מִסְאָם, ווייל די שְׁלֵמוֹת איז דאן, ווען ביידע אַשׁוֹת בּוֹעִים זינען צוזאַמען. און נאך מער, אז חֲזוֹן דערציילן, אז די שפּוֹן הַעֲלִינָה איז געווען "גבול־הַכֶּאֱסִי וּמִרְסָה קֶרֶב־וְתִיהָ בְּנִחַת" – אין אַ וועג פֿון מִסְאָם און מִסְאָם, און נשט ווי אַ לֶהֱסִיחֵם מִשְׁחִים. זי האט בִּסְרָם געווען תּוֹסֵף און אַרְיִינצוברענגען דעם חֲסִיד און די מִסְאָם, נאך איז געבליבן קשוי־הַסֵּה אין איר רִאשִׁית גבול.

און דאס איז ווידער דער סוד פֿון אור און כֶּסֶם אין זייער מִתְּנָתִים וְעַם יְחִיד: אַ שפּוֹן וואס איז טאקע אַ שפּוֹן – נשט מִצָּה־נֶּת, נשט מִמְעַט־תּ, נשט פֿאַרוואַנדלט אין אַ מַשָּׁל בְּעֵל־אֶל־פִּי־וְאֵין גבול־הַמִּשְׁפָּחָה מִמְשָׁחֵת דורך דעם פִּנְיָה־וְתִיהָ־נֶת פֿון אירע גבולים. און דער מִסְאָם שטייט דאָרט ווי אַ הַפֶּסֶס צוֹן עוֹלָם פֿון לֶפֶסֶס הַמִּבּוֹר: דאָרטן האָבן די אַשׁוֹת פֿון תּוֹסֵף־הַתּוֹסֵף־וְאֵין גבול־הַמִּשְׁפָּחָה צעפֿרֶן וְזִיעֶרע כֶּסֶם און צוגעשפּאַרט די שפּוֹן ביז עס איז נשט געבליבן נאָר חֲסִיד. און דאָ איז די שפּוֹן נאָך שטאַרקער אין דער הייליקער נֶקֶם־וְאֵין בִּיזִיגֶר אינעם עוֹלָם־סֵם, און פֿון דאָרטן ברייט זיך איר חֲמִימָה אַיִם צו כֶּרֶם־וְאֵין גאַנצע בְּרִיאָה אָן אַ זאל ווערן אַ מִסְאָם וּלְמִשְׁחִית.

און אין לשׁוֹן אַבְרָם־וּסֵם איז דאָס דער תּוֹסֵף פֿון נְשִׂא־וְעִצִּים־וְאֵין הַסּוֹת־וְאֵין ווייל דער דפּוֹן פֿון אַבְרָם־וּסֵם, ווי מִרְסָה שוין גערעדט, איז אַ די מִצִּיאִיוֹם אינעם עוֹלָם־סֵם הַמִּבּוֹר־וְאֵין געקענט לְחִיּוֹם צוזאַמען – וְאֵין וְאֵין און תּוֹסֵף־וְאֵין, שפּוֹן און קוֹסֶם, גבול־הַמִּסְאָם און אַ הִלִּים־וְאֵין גע־וְאֵין – וואס דאוונען ווערן דאָ נֶאֱחָ־וְאֵין אין איינע צוֹלֶה אָן אַ זאל איינער הַשְׁמָדָה זיין דעם צווייטן. דער סֶסֶם־וְאֵין מִתְּבַטֵּל נשט פֿון זיין מַהוּ־וְאֵין אַ סֶסֶם־וְאֵין קוֹסֶם־וְאֵין, און אַרְיִינצוברענגען איז ער אַ מִרְסָה צו דער שְׁכִיטָה־וְאֵין. די שפּוֹן מִתְּבַטֵּל־וְאֵין נשט פֿון איר מַהוּ־וְאֵין ווי אַ שפּוֹן, און אַרְיִינצוברענגען אַיִם־וְאֵין אַוֶּכֶם־וְאֵין. און מִסְאָם־וְאֵין מִתְּבַטֵּל נשט פֿון זיין מַהוּ־וְאֵין ווי "כֶּסֶם־וְאֵין־וְאֵין", און אַרְיִינצוברענגען ווערט ער דער צִנּוּם צו אַ תּוֹסֵף־וְאֵין־וְאֵין. און אַזוי אויך לְעִתִּים־וְאֵין, די אַנְשׁוֹת־וְאֵין דער שְׁנֵים־וְאֵין הִירִים־וְאֵין וועט נשט מִתְּבַטֵּל ווערן פֿון איר מַהוּ־וְאֵין ווי גוֹפֶה־וְאֵין, חֶבֶר־וְאֵין, מִדִּים־וְאֵין און בְּרוּא־וְאֵין; נאך אַז אין אַלע די גבול־דיקע צוֹרוֹם וועלן שְׁכָם־וְאֵין די אַוֶּכֶם־וְאֵין הִירִים־וְאֵין, אָן הַחֲלָם־וְאֵין און אָן שְׁבִירָה.

און "לְשׁוֹן־וְאֵין שפּוֹן־וְאֵין בִּסְרָם־וְאֵין לְשׁוֹן־וְאֵין אֶת־הַרְצִי" הייסט כִּפְשׁוֹת־וְאֵין זאכן צוזאַמען. דער ערשטער, אַז די אַוֶּכֶם־וְאֵין – די שְׁכָם־וְאֵין זרע־וְאֵין פֿון חֶבֶר־וְאֵין און העכער פֿון זיי דער שפּוֹן־וְאֵין הַשְׁמִים־וְאֵין – זאלן קענען אַראַפּרעגן מיט אַ גרויסער צוֹרוֹם, אָן אַז זיי זאלן זיך דאַרפֿן דִּלְגֶה־וְאֵין ווערן ביז אַ

וְיִשְׂרָאֵל בְּלִיבְנֵי תִּשְׁבֵּת נֶאֱדָר אוֹיְפֵן רֶאָנְד פֿון הַסְטוֹרִיָה. אַ בְּרִיִּם מִיטן מִיטן מֶר, אַ שְׁקוּם הַ
תּוֹדִים, אַ בִּיִּם וואָס איז מְקֻדָּשׁ דָּת אין עֲנֵם, אַ בְּרִיִּם סִמְפּוֹסִי, אַ אָנְגֶּה הַ
רְמִיָּה, חֲשֵׁבִים מִשְׁתַּתִּים און אַ בְּרִיִּם שְׁלֵעוֹלִים אין שְׁתֵּי וֹת – זאָלן נֶשֶׁט בְּלִיבְנֵי נֶאֱדָר
רְמִיָּה און אָפְשֶׁרִיוֹת, נֶאֱדָר זאָלן ווערן תּוֹכְנִיִּם מְשֻׁסִּים, אַ "מִדְעִיִּסוֹד", און גאַנצע תְּרִבֵּי וֹת
שְׁלֵם וֹת. די שְׁלֵם וועט בִּיִּם זיין בְּאֶמֶת.

און דער צווייטער, אַז דוֹקֵן אין דער צִיט פֿון איר בְּעִיִּם הַ וועט זי נֶשֶׁט אָפּברענען די נְתוּנֵם תִּתֵּן
הַבְּרִיִּם: נֶשֶׁט דאָס האַרץ הַמְגִּיִּם, נֶשֶׁט דעם כְּבוֹד פֿון די עֲנֵם בִּיִּם און קִטִּים, נֶשֶׁט די
גְּבוּרֵי גוֹיִם און גְּבוּרֵי, נֶשֶׁט דעם נוֹיט צו שְׁבִיִּם און מְנוּסִים. די שְׁבִיִּם וועט נֶשֶׁט ווערן
אוועקגעשטופט, נֶשֶׁט מוֹמֶסן ווערן אין אַ הַפֶּשֶׁק הַעֲרִיִּלִּים, און נֶשֶׁט פֶּאָרטוישט ווערן דורך הַדְּמִיִּם וֹת.
נֶאֱדָר, ווי דער סֶנֶם בְּלִיבְנֵי עֲנֵם, אַזוי אויך דער גֶּשֶׁם בִּיִּם און הַסְטוֹסִי יִשְׁעֵר עוֹסִים בְּלִיבְנֵי עֲנֵם –
נֶאֱדָר אַז איצט שִׁינֵּט אין אִים אַרְיִין אַ פְּנִימִית־לֶהֱוִיִּם וואָס מְכֻסֶּה אִים נֶשֶׁט און נֶשֶׁט נְכִבִּית אין אִים.

און אַזא זאך איז מעגלעך נֶאֱדָר מְפֻסֶּה די דער מְפֻסֶּה עֲנֵם פֿון מְפֻסֶּה, וואָס איז די נֶשֶׁמָה
הַפְּנִיִּם וֹת פֿון אַלע כִּיִּם וואָס מֶר האָבן באַשריבן. ווייל אַלע גִּדִּים, עֲנֵם, בְּרִיִּם וֹת און תְּרִבּוֹתִיִּם
נֶוֹרְמִים פֿון רְסוּם זיינען נֶשֶׁט מער ווי אַ הַתְּגִיִּם וֹת פֿון איין פְּנִיִּם וֹת־תְּנוּסִים: "אֲנִי אֶנְסִי
אֲנִי אֶנְסִי – און אַרְעֵל־פִּי־וֹת" שְׁשִׁים חֲסִידֵי־תְשֻׁלָּח. אַ הַקֶּסֶם צו דינען ווי אַ
אֲנִי אֶנְסִי אַן צו טענה'נען בְּעִיִּם וֹת אויף דעם אֲנִי. און ווען אַזא עֲנֵם הַ וועט נֶשֶׁט זיין אַ יוצא־דופן פֿון אַ
צוֹמֵם יִקְיָם יִד, נֶאֱדָר אַ מִשְׁפָּת תּוֹדִים פֿון אַ גאַנצן וֹר – ווען די חֲבֵרֶת וֹת אֲלִיִּם
וועלן וויסן צו זאָגן "אֲנִי", זיך צו הַכְּנִיִּם, צו הַקֶּסֶם יבֹן, צו רֶאָטן פֶּסֶם בְּבוֹסִים הַ פֶּאָר דער
שְׁכִיִּם הַ און איינער פֶּאָרן צווייטן – דאָן וועט די שְׁשִׁים הַ קענען אַראָפּרעגן אין איר גאַנצן
מְלוּם הַ מִיט בְּטוֹן.

אין יענע צִיט וועלן די עִיִּם אֲלִיִּין זען זייער תְּקוּם: זיי וועלן זען, אַז די אֲנִי וואָס זיי האָבן אַ מֶלֶךְ
אַרויסגעוואָרפֿן אַן מְפֻסֶּה, שְׁכִיִּם איצט בְּנִחֵם אינעם האַרץ פֿון מְנֶשׁ און שטאַט, ווי די שְׁשִׁים אויפֿן
מִזְבֵּחַ הָאֵשׁ שְׁכִיִּם אויפֿן אֲבִי־הַר־הַיִּת. זיי וועלן זען, אַז די גְּבוּרִים הַנֶּפֶסִים זיינען
פֶּאָרטוישט געוואָרן דורך אַ "מְמִסֵּה כֶּהֱוִיִּם גוֹיִם וֹשׁ", ווי יעדער יִד און יִדִּים איז אַ קליינער
סֶפֶד הַ קֶסֶם, און יעדער וֹת און וֹת־אַ מְמִסֵּה שְׁשִׁים מֶט, און יעדער מְמִסֵּה קֶת־
חֶסֶד הַ אַ מְמִסֵּה, אויף וועלכן שְׁשִׁים און אַדְּהַס פֶּאָרבינדן זיך אַן גִּזְק.

און אויפן ייִש־לויִן, אז דאָס איז דער פֿינֿיִש־פֿיִש־וועג פֿון דער העכֿסטֿע פֿאַרלֶענדיגֿקײַט: "כִּי־
מִלֶּכֶת הַמֶּלֶךְ הָיְתָה אֶת־הַמֶּלֶךְ כַּסֵּס לְמַעַן מִכְסֵּם". ווייל די ייִש־לויִן וואָס דעקן
דעם קרֶנען ווערן ברענען אים נשֶׁט אָפּ, נאָר זיי מקִיִּם אים און מִרְוִים אים און לאָזן זיין צורֶק ו
אויף איר תִּקּוּן. אזוי אויך די ייִש־לויִן און וואָס וועלן אָנפֿילן דעם עוֹלָם אין סוף הַשָּׁנָה
הַיְדִיִּם וועלן נשֶׁט אויסמעקן די ייִש־לויִן, נאָר זיי וועלן אין איר אַנטפלעקן איר טיפֿסטן דפֿֿֿ, איר
שׂוֹמֵם, און איר יִכְלֹל צו זיין אַ כֶּסֶס קִיִּם און נצֶה צו אור־יִש־לויִן.

דאָן וועט דער סִפּוּי וואָס האָט זיך אָנגעהויבן אין אַ עוֹלָם וואָס איז נֶחֱבֵב געוואָרן אין ייִש־לויִן און איז
נבִּיִּם געוואָרן פֿון ייִש־לויִן, זיך מסִפִּים זיין אין אַ עוֹלָם וואָס ווערט נשֶׁט דורך בייִדע: מִיִּם
דעִם וואָס טבִּילן אָן צו טִּיִּם, און אַ שׂוֹמֵם וואָס בוֹרֶת אָן צו אויפֿעסן. און אין דער
מִתְּנֵת בְּרִיִּם שׂוֹמֵם דאָרט אַ אָנשׁוּם וואָס האָט זיך סוף־כֶּלֶס געלערנט נשֶׁט נאָר ווי צו קִיִּם
אויס, נאָר אויך ווי צו הַיְדִיִּם דעם אור־ – אין הַתְּמָה, אין עֲנָה, ווי אַ לֶהֱוֶה אויפֿן סִפּוּי
אינעם מִדְּבָר, וואָס לייכט ביז דער גאַנצער מִדְּבָר ווערט אַ דִּיִּם צו מִיִּשְׁאָר וְהָיָה
הַעוֹלָם.

כב

אַם־כֵּן, אַחֲרֵי כָל־מָה שֶׁנֶּאֱמַר עַל־מְאֻרֹת גְּדוּלִים, עַל־זִרְעֵי חֲכָמָה שֶׁיִּחַדְּשׁוּ תִּבְנִית לַחֲמֹר, לַחַיִּים, לַתּוֹדָעָה, לְעוֹלָמוֹת –
נשֶׁט ייִש־לויִן בִּיִּם עֲצָר עֲצָר מִיִּם.

דִּהְיָה יָכוֹל לִיכָנֵס בְּלֵב צו טראַכטן, אַז מֵאָחֶר אַז סוף הַיָּמִים איז קשור אין אַזעלכע גלויִים רִחְבִּים אַז, דאָן דאָרף דער
עקֶר אין תִּבְנִית־הַיָּדִים זיין צו מכוֹן זיין צום גְּדוּל און נִרְאָה; אַז דער סִימָן פֿון בּוֹא הַיְדִיִּה הַשָּׁנָה וועלן זיין כִּלִּים חֲדָשִׁים,
מבִּנִים חֲדָשִׁים, כַּחֲת חֲדָשִׁים, וואָס וועלן מִכְרִיז זיין אויף זיך מיט אַ קול גְּדוּל אין די רִחוּבוֹת פֿון דער הִסְטוֹרִיָה. און אויב־
אזוי, קען דער יחיד־מענטש וואָס ער דערלעבט נעלִמִים חַיִּים, אַז זיינע טעג גייען אַריבער אין פשוטן אָמל און אין
פִּשׁוּטוֹת מְצוּת, זיך אַרייַנטראַכטן אין זיך אַליין ווי אַ שׂוֹמֵם ענדִיקער אויפֿן ראַנד פֿון דעם מִחְזָה, ווי אַ צִפָּה און נישט ווי אַ
מִשְׁתַּתֵּף.

אַבֵּל די אמת איז פונקט פאַרקערט.

וְלִהְיוּ דָאָס, דאָרף מען דערמאָנען דעם גלויִ פֿון אֱלֹהֵינוּ אויפֿן הִרְחֹרֵב. דער נבִּיא דערציילט, אַז אַ רוּחַ גְּדוּלָה און חֲזָקָה
הָאָט צעפֿאַרעקט בָּרַג און צעבראַכן סְלָעִים, "וְהָיָה בְּרוּחַ". און נאָך דער רוּחַ – רֶעֶשׁ; "לֹא בְּרֶעֶשׁ הָיָה". און נאָך דעם
רֶעֶשׁ – אֵשׁ; "לֹא בָאֵשׁ הָיָה". און נאָך דער אֵשׁ – "קול דִּמְמָה דָּקָה". און דאָרטן, אין דער דִּמְמָה, אין דעם שֶׁקֶט, דעקקט
אֱלֹהֵינוּ צו זיינע פֿנים מיט זיין אַדְרֶת און שׂוֹמֵם לִפְנֵי הוּי.

וְהִנֵּה, אֵלֶּה דֵּי פִּרְעֵרְדִּיקֶה הַתְּגִלּוּיִים – סוּפָּה, רַעַשׁ, אֵשׁ – זֵי זַיִנְעֵן בְּעֶצְמָם נִישְׁט זֶר צו דער קְדוּשָׁה. זֵי זַיִנְעֵן אויך מְשָׁרְתֵי־הַבּוֹרָא; "עוֹשֶׂה מְלָאכָיו רוּחוֹת, מְשָׁרְתֵי אֵשׁ לֵהֵט". נָאָר דער נְבִיא לערנט אָן, אַז ווען דער עוֹלָם שְׂטִיט צו מַקְבֵּל זַיִן אַ נִייע פֿאַיִנמִיתֶע הִנְהָגָה, ווען מע דאַרף מחדש זַיִן דֵּי בְּרִית מִיט־יִשְׂרָאֵל און ווִיזֵן דעם וועג פֿון דער גָּאָלָה – ווערט דאָס מְכַרְעִדִּיקֶע זאך געזאָגט נישט אין אַ קוֹל וואָס צעברעכט סְלָעִים, נָאָר ווי אַ דֶּק פֿאַיִמי קוֹל כְּמַעַט נישט צו הערן, און דאָנאָ ווִייל ער איז כְּמַעַט נישט צו הערן – גייט ער אַרײַן ביז צום אינערלעכסטן אָרט.

און דאָס איז דער סוּד פֿון דֵּי כְּלִים וואָס מיר האָבן גערעדט וועגן זײ. אַ גְּדוֹלֶער אור נייגט, בְּטַבְּעוֹ, זיך אַנטפלעקן ווי רוּחַ און אֵשׁ – ער רײַסט, ער מאַכט רַעַשׁ, ער פֿליסט איבער און שלעפט אַרום. נָאָר דער כְּלִי ווערט מתְצוּר און מתְעוֹצֵב אין דְּמָמָה. קיינער הערט נישט ווי דער כְּרָג ציטערט ווען אַ מענטש טרענירט זיך צו רעדן אַ ביסל מער בְּנִחַת צו זַיִן וון, צו אַפּקערן זַיִן בליק פֿון אַ אָסורער זעעניש, צו מַחְזִיר זַיִן אַ אַבִּידָה ווען קיינער זעט נישט; קיינע כְּלִי־רַעַשׁ נעמען נישט אויף דעם באַשלוס פֿון אַ בחור אָדער אַ בחוּרָה צו פֿאַרמאַכן אַ דף, צו היטן דֵּי קְדוּשַׁת־בְּרִית, צו זיך אָפּהאַלטן פֿון אַרויסגעבן אַ לַעֲגִירֶעדן וואָס איז אַרויף אין האַרצן. און אַפִּילוֹ־אָזוי, אין אמת'ן, דאָנאָ אַזעלכע מַעֲשֵׂי־דְמָמָה זיינען די וואָס מאַכן אָרט אין דער בְּרִיאָה כּדי אַז די שטאַרקעסטע אֵש זאָל קענען וווינען אין איר אָן הַשְׁחָתָה.

און חסידות האָט שוין שטענדיק אונטערגעשטראָכן עֲבֻדָּה בְּהַסְתֵּר – עֲבֻדָּה בְּהַסְתֵּרָה. נישט נָאָר אין דעם זין פֿון טאַן מְצוֹת אויף אַ אופֿן וואָס זוכט נישט כְּבוֹד, נָאָר אין דעם טיפֿערן זין, אַז די אמת'ע עֲלִית־הַנֶּפֶשׁ, און דֵּי עֲלִית־הַעוֹלָמוֹת, זיינען אַ מאָל דאָנאָ אין יענע מאָמענטן וואָס די הַסְטוֹרָיָה רעכנט זיי נישט, און אַפִּילוֹ דער מענטש אַליין פֿאַרגעסט זיי אַפֿשר. אַ איינציקע דְּמָעָה וואָס רינט אין סֵתֶר וועגן זַיִן רְחוּק פֿון אַלְקוֹת; אַ קליינער נָסִיוֹן וואָס ווערט איבערגעוואַנדען ווען קיין אויג זעט נישט; אַ ביסל מַעוֹת צִדְקָה וואָס מען גיט פֿון געלט וואָס מע וואָלט געקענט באַנוצן פֿאַר זַיִן אייגענעם נֶפֶשׁ – אַזעלכע זאַכן ווערן נישט אַרײַנגעשריבן אין דֵּי דְּבָרֵי־מִי־הַמְּלָכִים, נָאָר זיי ווערן אַרײַנגעשריבן אין יענעם סֵפֶר וווּ אַלע שְׁעוֹרֵי־הַכְּלִים ווערן אָנגעצייכנט.

און דער רַבָּה, אין אונדזער דור, האָט געשריגן אַ מאָל נָאָך אַ מאָל, אַז די גָּאָלָה הענגט אָן אין קליינע מַעֲשִׂים, אַז אַ איינציקער צוגעלייגטער מַעֲשֶׂה פֿון טוֹב און חֶסֶד קען זַיִן דער מַעֲשֶׂה וואָס מאַכט מְכַרְעִי דֵּי כֹף פֿאַרן גאַנצן עוֹלָם. לְפִי דער מִדָּה פֿון רַעַשׁ פֿון עוֹלָם, איז דאָס אַ מַפְּלִיאֲדִיקֶער ענין. ווִייל דער עוֹלָם שאַצט גרויסע מַפְּעָלִים, מַרְשִׁימִים מְבַצְעִים, שְׁנוּיִים וואָס זעט מען אויף דער אויבערפֿלאַך. נָאָר דער רַבָּה האָט אַנטפלעקט, אַז פֿון דער זַיִט פֿון יענעם וואָס איז "בַּחֵן לְבָבוֹת", איז די מְכַרְעִדִּיקֶע פֿראַגע: צי איז דער האַרץ געוואָרן אַ אמת'ער כְּלִי אַ ביסל מער? צי איז נָאָך אַ בְּרִיאָה איינע געוואָרן אין איר אַ ביסל מער בְּטוֹל, אַ ביסל מער יְרֵאת־שָׁמַיִם, אַ ביסל מער בְּטָחוֹן, כּדי אַז די אֵש־הַשָּׁמַיִם זאָל האָבן אַ מנוחה צו זיצן אין איר אָן עסן?

און דאָס איז, אין אמת'ן, דער טיפֿסטער הַפֶּרֶשׁ צווישן דֵּי נְפִילִים פֿון דער ערשטער יְרִידָה און דֵּי צִדִּיקִים פֿון דער צווייטער יְרִידָה.

די נפילים זיינען געווען "אנשי השם". זייער גאנצער ענין איז געווען פֿרסום. דער שׂעור פֿון זייער הייך איז מען געמעסן לויט וויפֿל זיי זיינען העכער אַנדערע, וויפֿל ווייט זייער שם איז פֿאַרשפּרייט געוואָרן, וויפֿל זיי האָבן געבויגן דעם עולם צו זייער רצון. אפֿילו זייערע כְּשָׁלוֹנוֹת ווערן דערציילט אין אַ מִפְאָרַעַר לשון – אַנְקִים, גְּבוּרִים, מְגִדְלִים, עָרִים, אַ מְבוּל וואָס דעקקט צו אַלע בָּרַג. דער סִפּוּר פֿון זייער נפִּילָה איז געשריבן אין די כּוֹתָרוֹת פֿון דער בְּרִיאָה.

און דעמאָלט, קעגן זיי, שטייען די נַעֲלָמִים צדיקים, וועגן וועלכע עס שטייט, אַז דער עולם שטייט אויף זיי און ווייסט נישט. זייער גְּדוּלָּה אַליין איז, אַז זי זוכט נישט קיין שם. אַ סך פֿון זיי ווייסן אפֿילו אַליין נישט אויף זיך, אַז זיי זיינען צדיקים; זיי טאָן נאָר וואָס איז יֵשֶׁר אין די אויגן פֿון ה' אין די סְתֵר־מקומות פֿון לעבן – נַאֲמָנוֹת אין נְשׂוּאִין, יֵשֶׁר אין מִסָּח־וּמְתָן, סְבָלָנוֹת מיט אַ שווערן קָרוֹב, הִתְמַדּוּת אין תְּפִלָּה אפֿילו ווען מע שפּירט נישט קיין מְתוּקוּת. און אויב דו וועסט פֿרעגן: וווּ איז דען די צווייטע יְרִידָה? – אין וועמענס הענט וועלן טאַקע ווערן געפֿלאַנצט די יָרֵעִי פֿון די זיבן צוקונפֿטיקע חֻמּוֹת? – איז די תְּשׁוּבָה: אין די הענט פֿון אַזעלכע נַעֲלָמִים, וואָס אפֿשר וועלן קיינמאָל נישט אָנרירן קיין גְּדוּלַּעַר כְּלִי און נישט זיצן אויף קיין גְּדוּלַּעַר פּאַזִּיצִיע, נאָר זייער שטילע נַאֲמָנוֹת ברענגט דעם אוי־הָעוֹלָם צו אַ עֲבִיּוֹת פֿון כְּלִי.

און דאָס איז מקושר מיט דער פֿאַנימיות פֿון ענין הַשְּׁבֵת.

די גאַנצע שְׁשֶׁת־יָמִי־הַמַּעֲשֶׂה זיינען טעג פֿון עֲשִׂיָּה – מְלָאכָה, איבערקערן דעם עולם, בְּנִיָּן, חֲרִישָׁה, כְּתִיבָה, הַמְצָאָה. און ווען אַ מענטש וואָלט געקוקט נאָר אויף דער חִיצוֹנִיּוּת, וואָלט ער געמיינט, אַז הִתְקַדְּמוֹת מעסט מען אין די מְדוּת פֿון די חוֹל־טעג: מער איז געבויט געוואָרן, מער איז געשריבן געוואָרן, מער איז אַנטפלעקט געוואָרן, מער איז זיך געביטן. קומט די שְׁבֵת און מְבַטֵּל אַלע דעם. נישט ווייל שְׁבֵת, חס וְשָׁלוֹם, באַזונדערט אָדער מְבַזָּה די מְלָאכָה – זי איז דאָך די שְׁלֵמוֹת פֿון דער מְלָאכָה – נאָר ווייל זי אַנטפלעקט, אַז תְּכִלִּית פֿון אַלע מְלָאכָה איז מְנוּחָה, הֵיוּת. אין שְׁבֵת איז אונדז אָסור צו אַנצִינֵדן אַש, צו אַרִינְכֶרְבֵן אונדזער רצון אין חֶמֶר; נאָר מיר מקבֿל זיינען. מיר ווערן כְּלִים.

און אַזוי איז שְׁבֵת אַ יָמִית פֿון סוּף־הַיָּמִים, ווען די גרויסע אַשׁוֹת פֿון דַּעַת און כֹּחַ, וועגן וועלכע מיר האָבן גערעדט, וועלן מער נישט דערלעבט ווערן ווי אַ שְׁאֵפָה אָן מְנוּחָה, ווי אַ מֵתַח אָדער כְּבוֹשׁ, נאָר ווי "מְנוּחַת הַנֶּפֶשׁ" – יְשׁוּב־הַדַּעַת און יְשׁוּב־הַלֵּב. און ווי אויך אַז די הִכָּנָה צו שְׁבֵת איז נישט נאָר אַפִּיָּה און בְּשׁוּל און הִדְלָקֶת־נְרוֹת, נאָר אויך די פֿאַנימיתע הִכָּנָה פֿון קְבִלַּת־שְׁבֵת נאָך בִּי טאַג, פֿון אפֿשטעלן מְלָאכָה אפֿילו ווען מע וואָלט געקענט אַרויסקוועטשן נאָך אַ פֿאַר מינוט אַרבעט – אַזוי אויך איז די הִכָּנָה צו יענעם זמן ווען "תְּמַלֵּא הָאָרֶץ דַּעַה" נישט נאָר אין בְּנֵי חֻמּוֹת און נִייע מַעֲרָכוֹת־מְשָׁל, נאָר אויך אין אַ הַפְּסָקָה – זיך לערנען אפֿצושטעלן, זיך אפֿצוהאַלטן, צו הערן צו, צו זיין.

לְכֵן איז דער לעצטער שׂעור פֿון דער עֲלִיָּה אַ גְּדוּלַּעַר שְׁקֵט.

א מענטש קען זיין א מִשְׁתַּף אין די אַלטסטע בְּרִיתוֹת מיט חֶמֶד, מיט תּוֹדָעָה, מיט חַיִּים, און אַפִּילוֹ-אָזוי, אויב זיין האַרץ בלייבט נאָך מְנַהֵג דורך יענעם זעלבן רָעַב צו שָׁם און צו שְׁלֵטוֹן וואָס האָט באַוועגט די נְפִילִים – איז זיין פֿאַנימירטער עוֹלָם נישט אַרויף. ער האָט נאָר אויסגעטוישט אַ מאַגֵּר פֿלִים מיט אַן אַנדער מאַגֵּר פֿלִים. און פֿאַרקערט, אַ מענטש וואָס זיינע חַיִּים פֿון דרויסן זיינען פֿשוטִים – ער מתְפַּלֵּל מיט כּוֹנָה, גיט צִדְקָה מער ווי עס איז אים באַקוועם, לערנט אַ איינציקן דף תּוֹרָה מיט אַמֶּל, היט זיינע אויגן און זיין לשון, נעמט אורחים אַרײַן מיט שְׂמִיחָה, מוֹחֵל אויף עֲלִילוֹת – אַזאַ מענטש קען זיין, אָן אַז ער זאָל וויסן, דער כּלִי אַליין אויף וועלכן הענגען אָפּ די מתְנוֹת־הַעֲתִיד הַמְתַּקְנִים פֿון די עִירײַן.

ווייל ווען דער דָּק און שטילער קול אין האַרצן זאָגט "ניין" צו גִּאָוּה, "ניין" צו אַכָּרִיוֹת, "ניין" צו חֲלוּל־שִׁבְתָּ, "ניין" צו נְצוּל, און "יא" צו עֲנָוָה, צו סְבָלָנוּת, צו אֲמוּנָה, צו קְדוּשָׁה – יענע דְּמָמָה איז אין אמת'ן שטאַרקער פֿון די רוחות וואָס צעברעכן סְלָעִים. דאָס איז דער הַקְדוּשָׁ-בְּרוּךְ־הוא אַליין וואָס רעדט פֿון אינעווייניק אַרויס דורך דעם כּלִי וואָס ער האָט זיך צוגעגרייט, און ער מְכַרִּיז, אַז דער עוֹלָם איז גרייט צו נאָך אור.

און אָזוי איז דער סִיּוּם פֿון אַלע אונדזער ענינים אין נַחַת.

מִדְאָרְף נישט וואַרטן אויף מְלָאָכִים זאָלן אַראָפֿקומען אין גלוי, און נישט אויף נייע מְכוּנוֹת זאָלן זיך אַנטפלעקן, כּדי צו שטיין אין מיטן דער צווייטער יְרִידָה. אין יעדן מאָמענט ווען אַ יְהוּדִי בּוֹחֵר צו זיין אַ ביסל מער אַ כּלִי – אין מִחְשָׁבָה, אין דְּבוּר, אין מַעֲשֶׂה – קריגט ער נאָענטער דעם הַעֲתִיד. ווען ער מאַכט אָרט אין זיין טאָג צו זיין ווי אַ שְׁבֵת אינעם מיטן פֿון די חול־טעג, ווען ער הערט צו דעם קול דְּמָמָה דְּקָה אונטער די רוחות פֿון דור, ווען ער פרעפֿערירט נאָמְנוֹת איבער פֿרָסוּם, בְּרִית איבער כּבוֹשׁ – אין יענער מִדָּה פֿון שְׁקֵט הייבט ער אויף די גאַנצע בְּרִיאָה.

און ווען עס זאָמלען זיך צוזאַמען גענוג אַזעלכע שטילע מִדּוֹת – אין נְעֻלְמִים צִדִּיקִים און אין פֿשוטִים יְהוּדִים וואָס ווערן, יעדער לויט זיין וועג, אַ קליינער סֵנָה – דאָן, אָן רַעַשׁ און אָן הַמוֹנִיּוֹת, וועט סוּף־כּל־סוּף די אֲשֶׁר־שָׁמַיִם קוּי־קוּי־זיך איינזעצן אויף דער ערד אויף אַ קבּוּעֶר אופֿן. די צווייטע יְרִידָה וועט זיין אַ דִּירַת־הַשְׂכִּינָה אין תּחֲתוֹנִים אין אַ תּמִּידִיעֶר הַמָּשָׁךְ, און דער סִיפּוּר וואָס האָט זיך אָנגעהויבן אין אַן אור אָן שְׁעוּר און אין שְׁבִירַת־הַפֿלִים וועט זיך מַסִּים זיין אין אַ עוֹלָם וואָס זיינע פֿלִים זיינען אַזוי מְזַקִּקִּים, אַזוי עָנוּיִם, אַז אַפִּילוֹ דער אור־הַאִין־סוּף קען זיצן אין זיי אין שְׁלֹוּה.

The Second Descent - for my firstborn Daughter